

Tinh Tế Trúc Mã

Contents

Tinh Tế Trúc Mã	2
1. Chương 1-1: Bối Cảnh	2
2. Chương 1-2: Giới Thiệu Các Nhân Vật Chủ Chốt	3
3. Chương 1-3	3
4. Chương 2	6
5. Chương 3	10
6. Chương 4	14
7. Chương 5	20
8. Chương 6	23
9. Chương 7	28
10. Chương 8	33
11. Chương 9	38
12. Chương 10	43
13. Chương 11	46
14. Chương 12	49
15. Chương 13	52
16. Chương 14	59
17. Chương 15	63
18. Chương 16	66
19. Chương 17	69
20. Chương 18	73
21. Chương 19	77
22. Chương 20	80
23. Chương 21	82
24. Chương 22: Phiên Ngoại: Buổi Sáng Ngọt Ngào(?) (h)	86
25. Chương 22-2	90
26. Chương 23	94
27. Chương 24	98
28. Chương 25	104
29. Chương 26	109
30. Chương 27	114
31. Chương 28	118
32. Chương 28-2: Phiên Ngoại Về Hai Bạn Nhỏ Celtic Và Nora: Nghiệt Duyên	123
33. Chương 29	128
34. Chương 30	132
35. Chương 31	139
36. Chương 32	143
37. Chương 33	146
38. Chương 34	151
39. Chương 35	155
40. Chương 36	156
41. Chương 37	161

42. Chương 38	165
43. Chương 39	169
44. Chương 40	175
45. Chương 41	180
46. Chương 42	184
47. Chương 43	186
48. Chương 44	190
49. Chương 45	194
50. Chương 46	197
51. Chương 47: Phiên Ngoại Nora X Duke: Xá Hữu Biền Thái (1)	204
52. Chương 48: Phiên Ngoại Nora X Duke: Xá Hữu Biền Thái (2)	208
53. Chương 49: Phiên Ngoại Nora X Duke: Xá Hữu Biền Thái (3)	212
54. Chương 50: Phiên Ngoại Nora X Duke: Xá Hữu Biền Thái (4)	216
55. Chương 51: Phiên Ngoại Nora X Duke: Xá Hữu Biền Thái (5)	221

Tinh Tế Trúc Mã

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ Việt, tinh tế, cơ giáp, toàn gia mỹ công x cường tráng thụ, thanh mai trúc mã, hổ sủng, sinh tử (có y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-te-truc-ma>

1. Chương 1-1: Bối Cảnh

Bối cảnh

Kỷ nguyên tinh tế

Năm 30XX, một viên thiên thạch trôi nổi trong vũ trụ bất ngờ va chạm với Trái đất phá huỷ nguyên nửa Trái đất. Trật tự thế giới được thiết lập lại.

Tại bán cầu Tây, sau vụ va chạm, những người còn sống sót đều chịu ảnh hưởng của dư chấn mà đột biến - trở thành nửa người nửa thú mang sức mạnh thể chất vượt trội. Họ tập hợp lại và xây dựng nên phe Liên Minh và có ý đồ nhắm nhe phe bên nửa kia tinh cầu, thống trị thế giới. Từ đó, chiến tranh giữa hai phe bùng nổ.

Trong khi đó, Đế Quốc, tuy không chịu ảnh hưởng vật lý, nhưng do những cơn sóng từ trường từ dư chấn ảnh hưởng đến sóng não của họ, tinh thần lực của họ theo đó phát triển. Đồng thời, nhờ sự phát triển mạnh mẽ về công nghệ, họ chế tạo ra cơ giáp. Khi các chiến binh được tôi luyện đến chỉ số tinh thần lực và thể chất nhất định thì có thể chiến đấu bằng cơ giáp.

Nhìn chung, nếu một người biến dị đấu với một chiến sĩ Đế Quốc thì chiến sĩ chắc chắn thua bởi vì dù thể thuật tốt mấy cũng không bì được với sức bền và khả năng chịu đòn của người dị biến. Nhưng nếu sử dụng cơ giáp trang bị các vũ khí tối tân thì có thể đánh ngang với người dị biến.

Cuộc chiến kéo dài dai dẳng hơn chục năm, không ai nhường ai. Cuối cùng, hai bên đều tổn thất nặng nề, đành phải chấp nhận đàm phán giải hòa song phương. Sau hai năm gặm gè nhau, hai nước chính thức hòa giải, lập ra hiệp ước hòa bình Paix, cùng giúp đỡ nhau phát triển

Tuy nhiên đâu đó giữa hai nước, vẫn có những thành phần nhỏ phản động cùng những thế lực khác ngoài địa cầu muốn lật đổ hai phe. Đây cũng là vấn đề đau đầu của chính quyền hai nước hiện nay.

2. Chương 1-2: Giới Thiệu Các Nhân Vật Chủ Chốt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bởi vì quá nhiều nhân vật, nên ta toàn quên luôn mặt mũi các con nên là ta vẽ chúng nó ra với viết thông tin ở đây để nhớ cho dễ, tiện thể để mọi người trong lúc đợi chờ đỡ quên nhân vật của ta T__T

Ta sẽ thả thính cp 1 trước ở đây:3:3:3 các cp sau sẽ update dần dần.

P/s: Hàng vẽ tay thô sơ xin thông cảm =w=“”

Couple chính 1: Celtic x Mạc Dương

3. Chương 1-3

Trường quân đội Sylvia là trường quân sự bậc nhất trong sáu trường của Đế Quốc. Nơi đây hàng năm đào tạo ra những tinh anh, đồng thời chiếm giữ những vị trí cốt cán trong lực lượng công phòng của quốc gia.

Hàng năm, họ lựa chọn ra những học sinh có tư chất tốt nhất để đào tạo và rèn luyện đưa chúng trở thành những chiến binh dũng mãnh nhất.

Hôm nay là ngày khai giảng năm học mới của trường Sylvia, giữa sân trường vì thế trở nên náo nhiệt dị thường. Nếu để ý số lượng nam nữ ở đây thì sẽ thấy số lượng nữ giới cực kỳ thừa thớt. Hai mươi nam mới có một nữ.

Trước khi thảm họa thiên thạch xảy ra, người ta có thể hiểu rằng vì đây là trường quân đội. Nhưng với người thời đại này thì số lượng nữ ở đây là đông nhất trên lãnh thổ Đế quốc rồi. Chính vì sự khan hiếm nữ giới này, con người sinh sản càng thêm khó khăn.

Do vậy, Đế Quốc đã phát minh ra công nghệ cấy ghép tử cung nhân tạo cho nam giới khiến nam giới cũng có thể mang thai. Dần dần, không cần đến công nghệ, bắt đầu xuất hiện những bé trai tự thân đã có khả năng sinh con hay còn được gọi là ca nhi. Còn những nam nhân không có khả năng đó thì gọi là hùng nam.

Song ca nhi thể chất mảnh mai lại yếu hơn hùng nam rất nhiều nên không thể điều khiển cơ giáp mà chỉ có thể làm kỹ sư cơ giáp. Mỗi ca nhi thường sẽ có một mùi hương đặc biệt hấp dẫn hùng nam. Ngoài ra, ca nhi còn có một ấn ký màu đỏ nằm ở bất kỳ vị trí nào trên cơ thể.

Giữa sân tập huấn luyện trường Sylvia, các học sinh đang túm năm tụm ba tại chính giữa khoảnh sân, tiêu điểm của đám đông này chính là hai hùng nam đang đấu võ trên sân.

Một người nam vai hùm lưng gấu vẽ mặt cười đáng khinh. Người sau dáng người thon dài, khuôn mặt quá mức diễm lệ. Làn da trắng nõn, đôi môi mỏng đỏ, nhưng khuôn mặt lại không quá nữ tính mà vẫn có những góc cạnh nam tính, điểm nhấn trên khuôn mặt y chính là mái tóc bạch kim dài cùng đôi mắt xanh thẳm như biển sâu giờ phút này đang sắc bén lạnh lùng quan sát đối thủ của mình.

“Ha ha học đệ nếu bây giờ muốn chịu thua vẫn được đấy. Ngoan ngoan mà nằm dưới thân ca đi.” Gấu nam tục tĩu nói.

Người kia vẫn im lặng nhìn gấu nam khuôn mặt thiên sứ giờ càng thêm rét lạnh.

Đám đông bắt đầu xôn xao, mọi người cảm thấy đáng tiếc cho thanh niên tuấn mỹ kia, vừa mới học buổi đầu, đã bị đàn anh trêu đùa, lại còn là tên nổi tiếng lưu manh chuyên đùa giỡn đàn em. Do tên này thể trạng cường tráng sức khỏe tốt nên những nạn nhân bị tên này bắt nạt chưa bao giờ phản kháng thành công. Hy vọng cậu thanh niên này may mắn.....

Lời cầu chúc của mọi người còn chưa nghĩ xong, chớp mắt đã thấy gấu nam bị đá bay, cậu thanh niên kia người không chút sứt mẻ vẫn đang giữ tư thế tung cước.

“Khụ, mày...đừng tưởng là ngon!” Gấu nam lồm cồm bò dậy.

Nhưng khi vừa mới chống tay xuống đất, lập tức bị người giữ đầu lên gối một cái choáng váng. Xem chừng cái quai hàm của hắn khó mà toàn mạng.

Thấy tên kia nằm thẳng cẳng đau không nói lên lời, thanh niên cất lời.

“Đúng là nổi ô nhục của Sylvia. Lần sau nếu người còn dám bén mảng đến gần ta, Celtic Welfen, thứ đập nát sẽ không là cái cằm kia đâu.” Thanh âm từ tính êm tai như tiếng đàn lia huyền diệu chậm chậm nói ra những lời lẽ cay nghiệt.

Lúc này nghe đến tên thanh niên tất cả mọi người ồ lên. Hóa ra người có điểm số cao nhất nam này chính là người này. Tất cả các bài kiểm tra từ thể chất, tinh thần lực, đến thể thuật, điều khiển cơ giáp trên mạng người này đều đạt điểm tuyệt đối thậm chí còn hơn cả những đàn anh đàn chị trong trường. Đã vậy y còn đang là người thừa kế danh giá của gia tộc Welfen, gia tộc chính trị-quân sự mạnh nhất Đế Quốc, chủ nhân hiện giờ là cha y, tướng quân quân khu I, Brett Welfen

Ngay lập tức thái độ mọi người thay đổi, ánh mắt họ bao hàm sùng kính và khao khát được trở thành người yêu của vị hùng nam vừa tuần mỹ vừa tài giỏi này.

Thờ ơ với ánh mắt của mọi người, Celtic thay đồ đi ra khỏi sân tập huấn. Ở trước cửa sân y đã thấy thấp thoáng một bóng dáng quen thuộc.

“Celtic, cậu có sao không? Tôi nghe nói cậu bị đàn anh nào đó gây sự.”

Người nói là một thanh niên cao tầm 1m9, dáng người săn chắc ngực rộng vai nở, cơ bắp rắn chắc, gọn gàng không vai u bắp thịt như gấu nam kia, làn da cũng là mạch sắc khỏe mạnh, mái tóc nâu đậm cắt ngắn gọn gàng. Cậu có khuôn mặt anh tuấn trầm ổn nhưng vẫn có nét non nớt ngây thơ của tuổi 17.

Celtic im lặng nhìn người bạn thơ ấu của mình một hồi lâu.

“Hình như cậu lại cao lên đấy à, Dương?”Trong giọng nói mang theo chút hờn dỗi <(^”)>

Mạc Dương đầu tiên ngơ ngác sau phì cười, ôn nhu nhìn thanh niên xinh đẹp trước mắt xoa đầu y. Không hiểu sao trúc mã của cậu bình thường lạnh lùng vô tâm, chỉ với người thân và cậu mới có biểu hiện đáng yêu như vậy. Trúc mã muộn tao như vậy biết phải làm sao giờ (*“ ”)

“Chắc cậu nhìn nhầm thôi. Tôi vẫn vậy mà.” Sau đó cậu im bật, hình như Celtic có vẻ giận hơn rồi.

“Hừ.”Celtic quay người chừa lại một bóng lưng cho Mạc Dương. Mạc Dương cúi nhìn đôi bàn tay to với các khớp ngón thon dài một thoáng rồi cười khổ đuổi theo Celtic.

Dù thân thể xấu xí thô thiển này không xứng đáng gọi là ca nhi, cũng không xứng với người xinh đẹp như Celtic nhưng với cậu nó cũng đáng, bởi nhờ nó mà cậu có thể sát cánh chiến đấu với thiên sứ của cậu, bảo vệ cho y mà không phải ngồi ở một góc phòng nghiên cứu nào đó lắp ráp điện tử.

Hiện giờ cậu đang che giấu thân phận ca nhi của cậu kể cả Celtic để có thể vào được hệ Cơ giáp học cùng Celtic, được ở bên y chừng nào hay chừng đó, thậm chí nếu Celtic tìm được bạn đời lý tưởng của y, Mạc Dương vẫn sẽ bảo vệ y suốt đời nếu y cho phép.

Tất cả sự nỗ lực này của cậu đều vì một câu nói năm xưa của người ấy....

4. Chương 2

Nói đến quá khứ của hai người trước hết phải kể đến Mạc Dương.

Mạc gia là một gia đình có truyền thống võ học từ lâu đời. Mỗi năm Mạc gia lại có một hậu duệ hùng nam đứng lên tiếp quản vị trí trưởng tộc, đời con nối tiếp đời cha. Nhưng đến thời kỳ của cha Mạc Dương làm trưởng tộc thì Mạc Dương lại là ca nhi. Với cha Mạc Dương thì đây là cú shock lớn.

Vì thân thể ca nhi cho dù phẩm chất có khỏe hơn các ca nhi bình thường thì cũng không thể sánh kịp các hùng nam. Mẹ Mạc Dương sức khỏe sau khi đẻ lần đầu cũng suy kiệt không thể đẻ con thứ hai. Cha Mạc Dương cũng không dám cưới vợ hai vì kiêng dè gia đình nhà ngoại. Ông ngoại Mạc Dương lúc bấy giờ là chính trị gia nổi tiếng.

Thay vào đó ông nảy ra một kế hoạch, ông tìm cách làm giả giấy tờ che dấu thân phận ca nhi của Mạc Dương đồng thời thông báo với ngoại giới ngày Mạc Dương sinh ra rằng cậu là hùng nam.

Hơn nữa, Mạc Dương thể chất cũng khác với ca nhi khác, ẩn ký cậu nằm ở góc khuất sâu trong đùi phải. Từ lúc sinh ra trên người Mạc Dương cũng không có bất cứ mùi hương gì đặc trưng, thậm chí bác sĩ đỡ đẻ còn bị nhầm giới tính của cậu.

Như vậy, kế hoạch che giấu của cha cậu trên cơ bản là thành công. Đến năm 5 tuổi, khi các ca nhi đang được cha mẹ nâng niu chiều chuộng, thì cậu đã bắt đầu phải tập những bài tập rèn luyện nâng cao thể chất cho bằng một hùng nam đồng lứa.

Đến năm cậu 8 tuổi, một biến cố đã xảy ra, ông ngoại cậu bị các chính khách hãm hại ám sát khi đang đi trên đường, bà ngoại cũng ở trên xe lúc ấy cũng không thoát khỏi can hệ. Mẹ cậu do bị sốc tinh thần bệnh càng thêm nặng cuối cùng không qua khỏi. Gia đình bác cả sau khi nghe tin lập tức cao chạy xa bay vì sợ bị ám sát.

Cha cậu thì cưới vợ hai - một tiểu thư quý tộc khác, ngay sau đám tang mẹ một tuần. Và kể từ lúc đứa em trai hùng nam cùng cha khác mẹ của cậu ra đời, cậu đã biết cậu đơn độc trong thế giới này rồi.

Cái ngày cậu gặp Celtic là ngày sinh nhật lần thứ mười của cậu. Hôm đó cậu đặc biệt cho phép bản thân buông thả không luyện võ. Cha cậu từ ngày mẹ mất cũng không quản cậu luyện tập ra sao nữa. Cha cũng cho phép cậu nói ra chuyện cậu là ca nhi nhưng cậu giữ im lặng và vẫn tiếp tục tự mình luyện tập.

Cậu ngồi thơ thẩn một mình trong công viên ngắm nhìn từng bông mây trôi nổi. Tay cậu giơ lên nắm lấy những tia nắng mặt trời ấm áp. Đôi tay non nớt của đứa trẻ 10 tuổi lúc này đầy vết trầy xước do luyện võ. Vóc dáng của cậu nếu là hùng nam thì chắc chắn các bậc phụ huynh sẽ rất cao hứng nhưng là ca nhi thì quá cao lớn. Cái ngoại hình như thế này nói mình là ca nhi ai tin? Có khi còn bị chế giễu? - Cậu nghĩ.

Chính vì vậy cậu vẫn phải tiếp tục luyện tập tiếp tục mạnh lên để có thể tự bảo vệ bản thân, để có thể tự sinh tồn trong thế giới kẻ thắng làm vua này. Thôi hôm nay là ngày sinh nhật của mình tạm quên đi mấy việc này vậy.

Cậu khẽ thở dài, chân khẽ đẩy cho chiếc xích đu đong đưa. Đây là lần đầu tiên cậu chơi thứ này, tuổi thơ của cậu là ở trong võ đường lớn lên. Có lẽ hôm nay nuông chiều bản thân chút cũng không tệ. Chiếc xích đu này cũng khá thú vị. Đang tự chơi một mình, đột nhiên một tiếng nói trong trẻo vang lên bên tai.

“Ra mùi hương đó là của cậu à?”

Cậu quay sang nhìn người đang đứng bên cạnh mình rồi ngơ ngẩn. Đó là hình ảnh mỹ lệ nhất mà cậu nhìn thấy và có lẽ suốt đời này cậu cũng không bao giờ quên được.

Một bé trai trạc tuổi xinh đẹp hiện ra trước mắt cậu. Khuôn mặt nhỏ nhắn, mái tóc bạch kim tinh nghịch bay vờn những tia nắng vàng kim, đôi mắt to xanh thẳm như biển rộng ôm ấp lấy hình ảnh người đối diện. Tựa như một vị tiểu thiên sứ giáng trần cứu rỗi trái tim u tối của cậu.

Thấy cậu ngơ ngác nhìn mình, cậu trai nghĩ cậu không hiểu, lặp lại câu hỏi.

“Người cậu có một mùi rất thơm. Cậu là ca nhi à?”

Nghe đến y hỏi Mạc Dương mới giật mình tỉnh lại.

“Hả?” Thơm? Từ bé đến giờ người cậu làm gì có mùi hương nào?

“Tớ nhầm à? Rõ ràng tớ có thể ngửi thấy mà.” Nói xong cậu trai ghé vào cổ Mạc Dương hít sâu một cái lẩm bẩm, “Mùi thật dễ chịu.”

Mạc Dương bị bất ngờ mặt đỏ phừng phừng, cậu lắp bắp nói.

“Cậu nhầm rồi, tớ...tớ là hùng nam.”

Cậu trai ngạc nhiên nhìn Mạc Dương sau cúi đầu xuống không thấy rõ biểu cảm.

“Xin lỗi.”

Mạc Dương còn chưa kịp nói không sao đột nhiên tiểu thiên sứ lại ngẩng đầu mặt không cảm xúc nói,

“Không biết tại sao tớ có thể ngửi thấy mùi hương đó trên người cậu. Nhưng tớ nghĩ có khi là do duyên phận. Chúng ta làm bạn được không?”

“”

Mạc Dương ngẩn người sau ngẫm hết câu nói thì bật cười, đã lâu lắm rồi cậu không cười trở kể từ khi mẹ mất đến giờ.

“Cậu học ai nói cái chữ duyên phận đó vậy? Ha ha.... Với lại có ai như cậu không chứ muốn làm bạn thôi mà cái mặt như đi thu nạp thuộc hạ.”

Lúc này trên mặt tiểu thiên sứ mơ hồ xuất hiện hai rặng mây đỏ mê người, bối rối nói.

“....Mẹ tớ bảo tất cả mọi người đến được với nhau là nhờ duyên phận. Tớ nghĩ cậu rất đặc biệt nên là.....Tớ không có ý kia đâu....”

Đặc...đặc biệt?! Lần này đến phiên Mạc Dương đỏ mặt, cậu mới đặc biệt đó, Mạc Dương liếc nhìn tiểu thiên sứ nghĩ thầm.

“Không.....Không sao....Tớ chỉ đùa cậu thôi. Tớ cũng muốn làm bạn với cậu.”

“Tớ là Celtic Welfen. Còn cậu thì sao?” Celtic cầm lấy tay cậu sau ngạc nhiên nhìn tay cậu. “Cậu bị thương à?”

Mạc Dương nhìn đôi tay đầy vết xước của mình được đôi tay nhẵn nhụi mềm mại của Celtic chọt thấy mặc cảm, cậu giật tay định rút về,“Không có gì, xước xát nhẹ thôi... Tớ tên Mạc Dương.”

“Nhẹ gì chứ? Qua nhà tớ đi, tớ bôi thuốc cho cậu.” Celtic kéo thẳng cậu về nhà mà không nghe cậu liên tục từ chối phía sau.

Kể từ lúc đó, Mạc Dương trở thành khách quen nhà Welfen, cha mẹ Celtic cũng rất hoan nghênh cậu. Theo như lời mẹ Celtic thì, “Thằng nhóc nhà dì muện tao y hệt cha nó, với ai nó cũng trưng ra cái mặt đơ như ngói. Có mỗi con là đứa bạn duy nhất nó dẫn về cái nhà này, với lại nó còn nói với con nhiều hơn cả dì. Thế nên là Celtic nhà dì trăm sự nhờ con nhé, ahihi! () ”

“....Dạ”

Quen biết Celtic lâu, Mạc Dương mới hiểu được tại sao cậu ta lại không chơi với ai. Mới 10 tuổi đã đọc hiểu hết tất cả những đầu sách về khoa học công nghệ, vũ khí, cơ giáp, lập trình; không những thế còn biết lắp ráp súng ống thành thạo (Tiểu Sa: Súng đạn thật đâu ra thì xin đi hỏi tướng quân Brett =w=”) Về thể thuật tuy học chậm hơn Mạc Dương nhưng thiên tư phẩm chất tốt, được các huấn luyện viên giỏi kèm cặp lại thêm Mạc Dương con nhà võ phụ trợ, dần dần có thể đánh tay ngang với Mạc Dương thậm chí tương lai còn vượt xa.

Đứa trẻ tài giỏi như vậy thêm cái mặt muộn tào kiêu được bạn cũng khó. Chính vì thế đôi khi Mạc Dương cũng cảm thấy bấn khoăn tại sao người hoàn hảo như Celtic lại làm bạn với mình. Một ngày nọ khi hai người đang ngồi trong gia viên biệt thự nhà Welfen, Mạc Dương ngồi dựa vào cây còn Celtic thì dựa vào người Mạc Dương đọc sách, cậu rút cuộc không nhịn được mà hỏi ra.

“Tại vì cậu đặc biệt, cậu rất mạnh, suy nghĩ cũng khác hẳn với lũ trẻ con chỉ biết bám váy mẹ đòi kẹo kìa (Người quên người cũng là trẻ con hả ==”) Vả lại...”Nói nửa chừng cọ đầu vào cổ Mạc Dương, những ngọn tóc bạch kim mềm mại như lông mèo cọ vào cổ Mạc Dương khiến cậu thấy tê ngứa, “Cậu có mùi rất dễ chịu.”

Mạc Dương đỏ mặt cốc đầu Celtic, “Đã bảo với cậu tôi là hùng nam rồi, làm gì có mùi gì.”

“Thế nên mới bảo cậu đặc biệt.”Celtic lại quay ra tiếp tục đọc quyển sách.

Đặc biệt ư? Đột nhiên trong đầu nảy ra một ý nghĩ.

“Celtic này...Cậu thích kiểu người như nào?”

Celtic ngừng đọc mặt không biểu cảm quay sang nhìn cậu, “Sao lại hỏi chuyện này?”

“Ah ha ha hỏi chơi thôi. Cậu không trả lời cũng được.”

Celtic nhìn Mạc Dương im lặng một hồi rất lâu mãi đến khi Mạc Dương thấy chột dạ mới cất lời.

“Đó phải là một người trông rất đáng yêu nhưng không phải là người yếu đuối mảnh mai chỉ biết ngồi nhà chờ người bảo vệ mà phải đủ mạnh để có thể sát cánh chiến đấu cùng tôi trên chiến trường.”

Sát cánh chiến đấu? Cậu có thể làm được. Nhưng đáng yêu ư? Người mà còn giống hùng nam hơn cả Celtic như cậu thì đáng yêu làm sao được chứ. Haizz thôi thì tiếp tục cố gắng rèn luyện trở thành chiến hữu đắc lực của y ở bên y trên chiến trường.

Trong lúc Mạc Dương đắm chìm trong những suy nghĩ tuyệt vọng, cậu lại không để ý Celtic lúc này tưởng

chừng nhưng đang chăm chú đọc sách nhưng thực ra đang lén liếc nhìn cậu. Đôi mắt xanh thăm ánh lên những giọt nước ôn nhu lạ thường...

Đôi lời tác giả: Tưởng chừng thì chuyện nói với Celtic rằng là mình là ca nhi là đơn giản mà sao Mạc Dương không nói. Thực ra thì có hai lý do:

Thứ nhất, Mạc Dương tự ti ngoại hình không giống ca nhi của mình, thêm nữa gia đình Mạc gia so với gia Welfen dù mạnh nhưng vẫn chỉ là con kiến, mà không thiếu các gia đình quý tộc lớn muốn cho con đính hôn vs Celtic. Nên Mạc Dương cảm thấy mình không gì hấp dẫn để xứng với tiểu công hoàn mỹ của mình.

Thứ hai, ước mơ của Celtic là vào hệ cơ giáp. Mà vì tố chất của các ca nhi kém, dù có khỏe mạnh đến đâu nhưng vì số lượng ca nhi khan hiếm nên không được duyệt vào, chính vì thế Mạc Dương vẫn phải tiếp tục che giấu thân phận.

5. Chương 3

Trường quân đội Sylvia phân phòng cho các học sinh dựa trên thứ hạng học sinh của khóa đó, mỗi khóa lại ở các cụm tầng khác nhau, ở mỗi cụm tầng cũng sẽ phân khu vực phòng riêng cho ca nhi và nữ, và các hùng nam không được phép bước chân vào khu vực đó. Hơn nữa, thứ hạng càng cao phòng càng tiện nghi và ngược lại. Tuy nhiên bởi vì là trường quân đội bậc nhất thì kể cả phòng cấp thấp nhất học sinh cũng đủ thỏa mãn.

Bởi vì Celtic và Mạc Dương chiếm hạng 1, 2 trên bảng xếp hạng, nên đương nhiên hai người ở phòng tốt nhất trên tầng 10 cho hùng nam. Phòng của họ rất rộng bao gồm một phòng khách có giá sách ghế sofa đầy đủ, hai phòng ngủ riêng nằm cạnh nhau cùng một phòng bếp và một nhà tắm riêng được trang bị đầy đủ, đây là tiện nghi mà chỉ có hạng cao mới được hưởng. Buổi trưa vì giờ nghỉ ngắn nên họ sẽ ăn trưa nhanh ở canteen, còn buổi tối thì Mạc Dương nấu cơm.

“Cậu đã xem qua danh sách lớp chính thức của chúng ta chưa?” Mạc Dương vừa bày đĩa thức ăn lên bàn vừa hỏi.

Celtic nhìn mấy đĩa thức ăn đẹp mắt khói bay lượn lờ thơm phức, đột nhiên phát hiện ra cái gì đó đôi mày thanh tú khẽ nhíu.

“Sao trong đây lại có cà rốt?” Tay chỉ đĩa thịt xào rau.

“Tôi cho vào cho nó ngọt thịt, ăn ngon mà cậu thử xem. Vả lại cà rốt cũng tốt cho sức khỏe mà. Nào, cứ như vậy thì sao cao lên được”

Mạc Dương cười bất lực, người này bình thường nổi danh là vị thiếu gia hoàn mỹ vô khuyết, thanh tao cao nhã, mỗi tội mắc bệnh kén ăn. Nhớ hồi bé, mỗi lần sang nhà Celtic ăn, y toàn thừa dịp phu nhân không để ý mà trộm đẩy hết sang bát cậu. Mạc Dương bé ngoan, cho rằng Celtic chia sẻ đồ ăn với mình, tình cờ nổi giặc cho giặc. Về sau biết sự thật rồi thì liên thủ với phe phu nhân bắt y ăn đầy đủ, rồi bị y dối vài ngày. Cơ mà xem ra cái thói xấu này kéo đến bây giờ cũng một phần do cậu làm hư, haizzz.

“Hừ!” Nhắc đến chuyện chiều cao, mặt Celtic đen lại, tuy chiều cao y là trung bình 1m80, nhưng vẫn thấp hơn Mạc Dương 9 phân lận, thật không thể chấp nhận được, y phải cao hơn Mạc Dương, phải cao hơn cậu ấy để có thể.... Nghĩ đến cái gì hai tai y đỏ lên, song bởi vì tóc dài che khuất nên Mạc Dương không thấy được. Y nhìn Mạc Dương ánh mắt ôn nhu đầy mong chờ nhìn mình, hừ, chỉ là mấy miếng cà rốt, ai sợ ai. Tay chậm chậm gấp miếng thức ăn lên đưa vào miệng khê nhai.

“Cũng không tệ.”Đôi mày Celtic hơi giãn ra.

“Đó tôi bảo mà. À chuyện vừa nãy tôi hỏi cậu, cậu có thấy ai được không?”Mạc Dương quay về chủ đề chính

“Nora. Xạ thủ, hạng 4.”Celtic nghĩ một lúc đáp.

Trường Sylvia sau khi tuyển sinh xong, sẽ xếp các học sinh vào các lớp dự bị để tiếp tục sàng lọc, đánh giá chất lượng học sinh. Việc xếp lớp này không dựa trên thứ hạng mà xếp ngẫu, nên Mạc Dương và Celtic không được cùng lớp dự bị. Nhưng sau đợt kiểm tra thực lực, các thứ hạng được điều chỉnh lại, cậu và y lại được chung lớp chính quy từ ngày mai. Và vào buổi học đầu tiên, các học sinh phải làm quen bạn học và tự lập một nhóm 7 người để tăng ý thức tập thể cho học sinh đồng thời tham gia các buổi thực chiến và các giải thi đấu các trường trên toàn Đế Quốc.

“Xạ thủ à? Tốt, chúng ta cũng đang cần một xạ thủ. Chúng ta đều thiên về cận chiến mà. Để mai tôi thử tiếp cận cậu ta xem sao?” Mạc Dương nói “À, ở lớp dự bị tôi cũng để ý đến một người. Cậu ta tên Duke, xếp hạng 14, cậu ta là chuyên gia về thuốc nổ, cần quét trên diện rộng. Với lại cậu ta cũng khá là dễ mến.”

Mạc Dương nghĩ đến điều gì đó cúi đầu mỉm cười, chợt nghe thấy tiếng hừ nhẹ ngẩng đầu lên nhìn Celtic, đã thấy mặt Celtic vốn đã lạnh bỗng dưng tối đen lại, radar cảm biến cảm xúc của Celtic trong đầu Mạc Dương chợt nháy báo động: đối phương đang giận.

“Sao...Sao vậy?”Mạc Dương hoang mang không biết mình đã làm sai cái gì.

“Không có gì?”Mặt lạnh lùng Celtic, vươn đầu xọc mạnh vào miếng cà rốt gấp lên nhai dù nhai rất khê nhưng Mạc Dương có thể nghe rõ thấy từng tiếng rôm rộp, khiến trái tim Mạc Dương khê sợ hãi run lên.

Cậu ấy ghét cà rốt đến thế sao?...

(Tiểu Sa: Dương bảo bảo thật ngây thơ =3=)

Ngày hôm sau

Celtic và Mạc Dương cùng đi bộ sang khu giảng đường. Trên đường, luôn có những ánh mắt dõi nhìn hai người, có ngưỡng mộ, có ghen tị, có dò xét. Đó là lẽ đương nhiên bởi vì hai người dù sau đợt khảo sát vẫn giữ vững ở hai thứ hạng đầu trên bảng xếp hạng khóa 1.

Mạc Dương khẽ liếc nhìn sườn mặt xinh đẹp Celtic, tuy xếp hạng chỉ là hư danh, nhưng nó khiến cậu có cảm giác mình như đã đánh bại hết tất cả mọi đối thủ để có thể sánh vai với Celtic. Ah, cho dù là chiến hữu xứng tầm thì sao chứ, chung quy vẫn không đủ tư cách làm người yêu. Mạc Dương lại đắm mình trong hố đen tuyệt vọng.

Khi hai người vừa bước vào lớp, một giọng nói trầm khàn gọi tên Mạc Dương, “Dương!”

Dương?? Celtic ánh mắt nguy hiểm nhìn về phía phát ra tiếng nói. Ánh vào mắt y là một nam nhân cao lớn hơn cả Mạc Dương, tóc đen dài bù xù được buộc đuôi ngựa cao nhìn như cái phát trần bị xơ, làn da ngăm đen, mặt vuông chữ điền hàm hậu, dáng người cường tráng đồ sộ, nhìn quân phục bó sát người đã đủ thấy bên dưới cơ bắp cậu ta cuộn cuộn thể nào rồi.

“A, chào buổi sáng, Duke.” Mạc Dương vẫy tay cười đáp lại.

Duke đang định nói gì đó, chợt cảm thấy có sát khí, nhìn sang bên cạnh thì kinh ngạc, lần đầu tiên cậu thấy một người đẹp đến như thế tựa như vị thần ánh sáng lấp lánh rạng rỡ bước ra từ truyền thuyết xa xưa.

“Đây là....?”

“À, giới thiệu với cậu, đây là bạn thân thuở nhỏ của tôi, Celtic Welfen. Đây là Duke, cậu ấy thuộc bộ lạc Monais ở khu vực biên giới.” Mạc Dương giới thiệu hai người cho nhau.

“Welfen?! Chính là chiến thần Brett Welfen hiền hách đó sao? Hân hạnh được gặp cậu. Tôi rất ngưỡng mộ cha cậu.” Duke vươn tay.

“Cảm ơn.” Celtic lạnh nhạt bắt tay Duke.

Không hiểu sao khi bắt tay người này, Duke cảm thấy một luồng áp lực rất lớn. Trực giác mách bảo cậu đây là một lang vương đẹp đẽ nhưng cực kỳ nguy hiểm. Tốt nhất về sau nên giữ khoảng cách nói chuyện với Mạc Dương thôi.

(Tiểu Sa: Duke ngốc, cũng đang dẫn thân vào chỗ chết đó =A=)

“Tôi được duyệt vào lớp này rồi nên sẽ đáp ứng lời hẹn hôm trước với cậu.”

Lại còn hứa hẹn?! Celtic nhướn mày.

“Hợp tác khoái trá. Vậy là giờ đội chúng ta bước đầu có 3 người rồi.”Mạc Dương bắt tay Duke.

“À mà cậu có biết Nora là ai không?”

“No...Nora?!”Duke bỗng hú lên quái dị, sau ôm đầu run rẩy chạy trốn ở góc lớp, miệng lẩm bẩm “Tôi không biết hẳn....Tôi không biết hẳn....”

Celtic và Mạc Dương quay sang nhìn nhau không hiểu chuyện gì xảy ra. Mạc Dương quay sang hỏi Celtic:

“Rốt cục Nora là ai vậy?”

Celtic nhún vai bó tay. Bất chợt có tia sáng lóe lên trong đầu y.

“Chẳng lẽ là...”Y còn chưa nói hết đã nghe tiếng Mạc Dương hoảng hốt kêu a một tiếng. Quay sang thấy Mạc Dương đang đổ bưng bưng lấp bắp.

“Có ai đó vừa....vừa....”

Celtic còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Chợt nghe thấy một tiếng nói yếu điệu đáng ghét quen thuộc.

“Mỹ nhân, em tìm tôi à?”

Nhìn sang bên cạnh, một hình ảnh đập vào mắt Celtic khiến y sôi máu.

Người nói là một cô gái đáng người nhỏ xinh, hai lọn tóc hồng dài tới eo được thắt lại bằng hai cái nơ hình con thỏ một trắng một đen, khuôn mặt trang điểm xinh xắn, điều đặc biệt là bên dưới con mắt phải màu xanh lục có một hình xăm một con rắn quấn lấy chiếc thập tự giá đầy tà ác.

Mà hiện tại cô gái này đang nhân cơ hội Mạc Dương ngăn người nhìn mình xà vào ôm lấy eo Mạc Dương. Khi cô gái cọ người vào đùi cậu, Mạc Dương lập tức hoảng hồn, xoay người đá bay cô gái.

“Cậu là con trai?! Cậu vừa làm cái gì vậy?”

“Aiya ~ mỹ nhân em tìm tôi không phải vì muốn hẹn hò với tôi sao? Giờ lại giả ngây là sao?” Nora vững

vàng tiếp đất.

“À há, hiểu rồi, em thích dục cự dục nghênh chứ gì? Tôi cũng rất thích. Nào lại đây hôm sau tôi sẽ khiến em sung sướng. Ha ha ha...” Rồi Nora vẽ mặt dâm đãng lao về phía Mạc Dương hông tập kích ngực cậu.

Tên này điên rồi?! Mạc Dương nhìn Nora vút bắn về phía mình thủ thế phản công.

Nhưng chưa cần tới cậu ra tay, Nora đã bị Celtic đâm bay đập vào tường.

Tác giả: Ngụy nương si hán biến thái công Nora lên sàn 0[^]0

Bệnh si hán của tên này Duke có thể trị được nhưng biến thái ăn vào máu rồi khó lòng chữa khỏi ←_←

6. Chương 4

Nora chống tường lom còm bò dậy, một đầu tóc gọn gàng bỗng chốc đã thành tả tơi, trang điểm trên mặt cũng không giấu được một bên má sưng đỏ, khóe miệng tím bầm, trông rất đáng thương. Khi Nora nhìn rõ kẻ tấn công mình là ai thì mắt tròn lên, gằm gừ.

“Tên ẻo lả nhà Welfen kia!! Sao người dám đánh vào khuôn mặt xinh đẹp của ta hả?!!!”

Nói xong đổi mục tiêu lao về phía Celtic. Mạc Dương thấy vậy định tiến lên bảo vệ Celtic thì tự nhiên bị y cản lại. Chỉ thấy Celtic nhẹ nhàng giơ chân, khi Nora vừa tới liền đập vào đầu Nora một cái. Nora ngã bẹp xuống đất, tư thế cứ phải gọi là không được xinh đẹp cho lắm.

Nora tóc tai rối bù, bật dậy không còn quan tâm đến hình tượng nữa đành đá máng loạn:

“Tên trời đánh kia!!! Mắc mớ gì người đánh ta?”

“Hừ! Cái tên ngựa đực bất nam bất nữ nhà người đừng hòng đụng một ngón tay nào lên Dương.”

“Hừ tên nhạt nhẽo như người thì biết gì chứ, đây là thẩm mỹ!! Là thẩm mỹ đó?! Với lại giá trị đích thực của một thằng hùng nam không nằm ở quần áo, biết chưa?! Mà từ đã người vừa nói Dương? Oh mỹ nhân hóa ra em tên Dương sao? Tên cũng đẹp như người nha”

Biểu cảm trên mặt Nora lập tức đang từ tức giận quay ngoắt 180 độ sang chế độ tán tỉnh, liếm môi nháy mắt với Mạc Dương đầy gợi tình. Đáng tiếc do bị Celtic vật lộn nên giá trị nhan sắc giảm còn một nửa, nên cũng không đạt hiệu quả như mong muốn cho lắm, tất nhiên chưa kể đến hệ thống phòng thủ miễn dịch tất cả trừ Celtic của Mạc Dương.

Mạc Dương hắc tuyến =.=” lùi lại nấp sau lưng Celtic “...” Ai hãy trả tên này về hành tinh mẹ đi!

Celtic lúc này nếu tinh tế quan sát có thể thấy trên cổ y đã nổi gân xanh, khí lạnh lan tỏa đông cứng những người xung quanh. Y lạnh lùng quát:

“Lăn!”

Nora thấy Mạc Dương nấp sau lưng Celtic, tỏ vẻ không vui rồi đột nhiên cười hì hì đầy nguy hiểm:

“Nếu người thích ngáng chân ta đến vậy thì ta không đáp trả cũng không phải phép.” Rồi nhanh như chớp rút hai khẩu súng lục từ dưới váy quân phục ngấm về phía Celtic, “Ha ha, để xem súng của ta nhanh hơn hay người nhanh hơn nào?”

Celtic mặt không biến sắc, vẫn lạnh lùng nhìn Nora.

Mạc Dương lo lắng, cậu tin khả năng của Celtic nhưng ở cự ly gần như vậy, Nora lại là một xạ thủ giỏi. Ở trong cự ly gần và hẹp thế này, Mạc Dương sợ Celtic sẽ bị thương. Dù rằng cậu rất vui khi Celtic bảo vệ mình như vậy, a a a, đây không phải lúc nghĩ chuyện vớ vẩn như vậy.

Mạc Dương định tiến lên ngăn cản thì bất ngờ một cái gì đó xoẹt qua bên người cậu, bắn đập vào trán Nora khiến cậu ngã ngửa về phía sau.

“Trời ạ, mấy tên ranh này, mới buổi học đầu đã náo loạn rồi.”

Mọi người cùng quay lại nhìn về phía bụi giảng. Trên bụi giảng là một nam nhân khoảng 30-35 tuổi, khuôn mặt trông hiền hòa, dễ mến, nhưng Mạc Dương có thể cảm thấy mùi máu tanh tỏa ra từ khí thế của người này, trung tá à, chắc người này cũng đã có nhiều kinh nghiệm trên chiến trường rồi.

“Ngơ ngác cái gì về chỗ đi!” Mọi người giật nẩy mình lục tục về chỗ ngồi của mình, đứng nghiêm đặt tay trên trán chào theo chuẩn nghi thức quân đội.

Thầy giáo nhìn qua một lượt, gật đầu hài lòng, đáp lễ.

“Quả nhiên lớp G1-A có khác, ý thức rất tốt. Mà này, cậu kia!” Ông thầy chỉ chỉ Nora “Trong trường cấm cho sử dụng vũ khí nghe chưa? Lần này tôi tha lần sau kỷ luật đấy nhé! Aizz bọn nhãi các cậu thời nay thật mạnh động mà!”

“Đã rõ.”Nora phụng phịu.

“Trước hết tôi xin giới thiệu, tôi tên Trần Khải là giáo viên chủ nhiệm của các em, đồng thời là một trong các huấn luyện viên cơ giáp của các em. Mấy đứa cứ gọi tôi là lão Khải cho thoải mái.” Lão Khải cười rồi nói tiếp.

“Về buổi học hôm nay của chúng ta, chắc các em cũng được các đàn anh đàn chị phổ biến trước cho rồi, bài học hôm nay của chúng ta là làm quen và lập tổ đội 7 người của mình. Tôi nhắc trước là việc xếp đội này rất quan trọng, nó sẽ ảnh hưởng rất lớn tới kết quả học tập và thậm chí là sự trưởng thành của các em. Sau khi lập nhóm xong các em phải gửi danh sách các thành viên cho tôi trước 8h tối nay, tôi cũng sẽ gửi cho các em chương trình học qua mail. Được rồi, có ai có câu hỏi gì không nào?”

Cả lớp im lặng tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy chúc các em may mắn tìm được chiến hữu lý tưởng.”

Nói xong lão Khải tay cầm túi quần tay ôm bao tài liệu ung dung đi ra ngoài.

Lúc này mọi người bắt đầu, nhón nháo đứng dậy, đi lại trong lớp tìm đội cho mình. Nhiều người biết tiếng của Celtic và Mạc Dương tuy muốn lân la làm quen nhưng nghĩ đến năng lực của mình lại nhìn Celtic mặt than cùng Mạc Dương trầm mặc, tự giác đi tìm người khác. Riêng Duke thì chạy lại chỗ Mạc Dương và Celtic hỏi:“Dương, cậu đã tìm được ai khác chưa?”

“Ừm... Thực ra hôm qua tôi với Celtic định thử mời Nora. Nhưng mà... Sáng nay cậu thấy đấy...”Mạc Dương vuốt mũi khó xử, Celtic khoanh tay ngồi bên cạnh mặt đen sì.

“Ừ... Tôi không thích cậu ta lắm dù ta rất mạnh.”

“Hửm? Cậu từng đấu với cậu ta rồi sao?” Mạc Dương nghe được từ trọng điểm.

“Ừm... Có thể coi là như vậy.” Thấy Duke có vẻ như có điều gì khó nói cũng không gặng hỏi nữa.

“Hey! Các cậu còn đang thiếu người đúng không?”

Mạc Dương ngẩng đầu. Cậu ngạc nhiên khi thấy có một cô gái, có đôi mắt đầy quyến rũ, đôi môi đỏ mọng gợi cảm cùng với mái tóc đỏ bồng bênh như lửa. Nàng mặc một thân quân phục trắng tinh với quần âu bên dưới y hệt nam giới, chỉ khác bộ đồ của nàng ôm sát người, càng làm nổi bật dáng người nóng bỏng cùng bộ ngực căng đầy, và kèm theo là một đôi bốt cao gót màu đen.

Nhìn cô gái Mạc Dương lại nghĩ đến Nora, thở dài vuốt mặt, thế giới này đảo điên rồi, người cần mặc váy thì không mặc, người không cần thì cứ mặc. (Nora: Đã bảo rồi, đây là thẩm mỹ! Thẩm đó!)Sau cậu điều

chỉnh tinh thần, mỉm cười với cô gái:

“Đúng vậy, cậu là Tina đúng không? Tôi vẫn nhớ cậu từ hồi kiểm tra chỉ số tinh thần lực, tinh thần lực của cậu thật đáng kinh ngạc!”

“Là sao?” Celtic nhướn mày hỏi.

“Để tôi tự giới thiệu, tôi là Tina Rex, hiện tại tôi đang dùng cơ giáp Dolphin.”

“Dolphin?! Ý cậu là cơ giáp Dolphin có khả năng quan sát và do thám mạnh nhất hiện nay trong vòng bán kính 200 dặm? Hơn nữa muốn điều khiển nó phải có chỉ số tinh thần lực cực cao, trên 3000, mà cho tới giờ chỉ có 4 người ở Đế quốc vượt qua được ngưỡng đó. Cậu nói thật hay đùa vậy?” Duke kinh ngạc hỏi.

“Duke, cái đó thì cậu không cần phải lo, chỉ số tinh thần của cậu ta là 4000 cơ.” Mạc Dương bình tĩnh cười nói.

“4000?!” Duke trợn mắt há hốc mồm, Celtic tuy không biểu hiện rõ ràng như Duke nhưng trong mắt cũng lóe lên tia kinh ngạc.

“Đúng vậy, hiện nay tôi vẫn đang cố gắng rèn luyện thể lực cho phù hợp với lượng tinh thần lực vẫn đang tăng đều của mình. Tất nhiên so với các cậu vẫn chưa là gì, nhưng mong được các cậu giúp đỡ.”

“Không sao, tôi thấy cậu cũng rất tuyệt mà. Khả năng của cậu giúp ích rất nhiều trong việc tìm ra vị trí của kẻ địch.” Duke cười sang sảng nói.

Tina cũng mỉm cười vỗ vai Duke, “Cảm ơn.”

“Con bò sữa kia, ai cho phép cô chạm vào Duke của tôi hả?!” Đột nhiên, Nora đã chỉnh trang lại bản thân từ đầu chui ra đẩy Tina ra, nhào vào ngực Duke. Thấy cậu ta biểu cảm của Duke chuyển hết từ trắng sang đỏ, từ đỏ sang xanh, đa dạng sắc màu.

Tina giận tái mặt, “Tên nhân yêu kia, người nói cái gì cơ?”

Nora quay sang nhìn bờ ngực đầy đặn của Tina, mặt đầy ghét bỏ. Sau quay ra dụi đầu vào bờ ngực cường tráng của Duke, mặt đầy thỏa mãn. Tina cảm tức đỏ mặt giậm chân cộc cộc, sau xoay người ôm mặt, lẩm bẩm tự thôi miên bản thân, “Không chấp với nhân yêu. Nói chuyện với nhân yêu sẽ lây bệnh. Nói chuyện với nhân yêu sẽ lây bệnh...”

Mạc Dương “...” Tên Nora này đúng là có khả năng làm người khác phát điên.

Bỗng Nora quay lại cầm tay Mạc Dương “Mỹ nhân, liệu tôi có vinh dự được cùng đội với em không?”

Nhưng cầm chưa được bao lâu thì bị Celtic chặt phăng ra, Celtic mặt băng sương nhìn Nora đang xoa cổ tay cầm tức nhìn mình, nghiêng răng nói.

“Đừng mơ.”

“Hừ, Duke cậu cũng muốn tôi vào đội đúng không?” Nora quay sang la liếm Duke ngón tay vờn vờn trên ngực Duke. Duke ngượng ngùng quay đi, lảng tránh trả lời.

Nora thấy vậy phùng má giận dữ, nói, “Duke, cậu thất hứa. Chẳng lẽ cậu đã quên ước định của chúng ta rồi: Kẻ nào thua thì sẽ phải...” Nhưng chưa kịp nói hết đã bị Duke bịt miệng, Duke hoảng hốt nói: “Rồi rồi tôi cũng muốn cậu vào đội, vậy được chưa?”

Kẻ thua? Mạc Dương cảm thấy mình vừa hiểu ra cái gì đó.

Nora lon ton định đến gần Mạc Dương thì bị Celtic ôn thần giơ tay ngăn cản.

“Nói gì thì nói, chớ có động tay động chân.”

Nora xầm xì lùi lại, tỏ vẻ đáng yêu nũng nịu nói: “Mỹ nhân, em thử suy xét lại được không? Tôi là xạ thủ xếp hạng cao nhất cái lớp này đó. Chẳng phải nhóm em cũng đang thiếu xạ thủ sao?”

Mạc Dương suy nghĩ, cậu ta nói cũng đúng. Sau quay sang nhìn Celtic thăm dò ý kiến, thì thấy Celtic mặt đen sì rét run biểu hiện: cậu dám nói đồng ý thử xem, Mạc Dương dù kiêng dè nhưng nghĩ đến lợi ích nhóm vẫn tiến đến bên tai Celtic thì thầm: “Celtic, tôi thấy cậu ta nói cũng không sai, cho cậu ta vào có lợi hơn cho nhóm chúng ta mà. Cùng lắm thì coi cậu ta như không tồn tại là được.”

Celtic mặt vẫn đen sì nhưng sau một hồi im lặng hàn khí đã yếu bớt hơn tí, lạnh nhạt nói, “Tùy cậu” Tỏ vẻ đã thỏa hiệp.

Mạc Dương cười ôn nhu quay sang nhìn Nora mặt lại nghiêm túc, “Tôi đồng ý cho cậu vào nhóm nhưng với điều kiện cậu phải xem lại thái độ của cậu với mọi người. Với lại, đừng gọi tôi là ”mỹ nhân“, hay xưng hô với tôi kiểu đó. Tôi là hùng nam. Cậu đang xúc phạm tôi đấy.” Mỹ nhân gì chứ? Cậu thật không hiểu nổi thẩm mỹ của Nora, một nam nhân da dày thịt thô như cậu thì mỹ chỗ nào chứ. Muốn nói đến mỹ nhân phải nói đến Celtic mới phải. Nghĩ đến đó, cậu liếc trộm y, đỏ mặt trong lòng.

Nora khi nghe đến Mạc Dương nói mình là hùng nam. Mắt tròn tròn định nói cái gì đó “Nhưng mà...” Mạc Dương tưởng cậu định cãi cớ, khoanh tay, mày cau lại nghiêm nghị đe dọa. Thấy vậy, Nora cũng không nói tiếp nữa mà bĩu môi, “Dương Dương đáng ghét, không chơi với cậu nữa.”

Mạc Dương thấy Nora học ngoan, gật đầu không nói gì nữa, rồi lại nhìn đến hai người khác đang tiến đến chỗ bọn cậu. Một người nam nhân anh tuấn cao tầm 1m80, dáng người tinh tráng, mắt bạc mây kiếm, mái tóc trắng vuốt ngược về sau, nhưng vẫn bỏ sót vài sợi ngắn rơi hai bên trán. Người còn lại cao bằng Mạc Dương nhưng đang rút rè nấp sau lưng thanh niên tóc bạc kia. Dáng người cậu ta gầy gầy, mái tóc đen lòa xòa trước trán làm nổi bật khuôn mặt nhỏ trắng nõn thanh tú với đôi mắt vàng lục. cậu nấp sau vai người kia nhưng do chiều cao quá chênh lệch nên trông hình ảnh có chút hài hước.

Mạc Dương nhìn thấy màu tóc và màu mắt kì lạ của hai người thì ngạc nhiên, cậu hỏi:

“Hai cậu là người thú?”

Thanh niên tóc trắng gật đầu, “Đúng vậy, tôi là Simon, người sói.” Chỉ chỉ người sau lưng, “Còn cậu ấy là Thanh Y, người rắn.”

Mạc Dương quan sát thấy những người xung quanh đang nhìn hai người này vẻ mặt đều có vẻ kiêng kị, liền hiểu ra, hai người này chắc vì thân phận nhạy cảm nên không nhóm nào dám nhận, Đế Quốc và Liên Minh tuy mấy năm nay đang cải thiện quan hệ hai nước nhưng thực tế thì vẫn đang có chút căng thẳng.

“Hai cậu muốn vào nhóm chúng tôi?” Mạc Dương hỏi.

“Ừ. Tôi biết các cậu sẽ nghi ngờ tôi là người Liên Minh gài vào linh tinh gì gì đó, nhưng các cậu không cần lo bọn tôi là trẻ mồ côi lớn lên ở Đế Quốc, có giấy chứng nhận là người Đế Quốc đẳng hoàng.” Simon cười khổ giải thích.

“Ừm. Vậy khả năng của hai cậu là gì?” Mạc Dương và Celtic liếc nhìn nhau, hai người khẽ gật đầu. Mạc Dương hỏi tiếp.

“À sở trường của tôi của tốc độ, còn của Thanh Y bình thường cậu ấy hơi nhút nhát nhưng cũng khá lắm đó. Cậu ấy có biệt tài độn thổ ẩn nấp.” Simon cười tự tin giới thiệu.

Khả năng của hai người này xem ra rất hợp cho việc tập kích và ám sát. Mạc Dương ngẫm nghĩ rồi gật đầu hài lòng. Cậu mỉm cười bắt tay Simon.

“Vậy tốt rồi, hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Lúc này mọi người không để ý, Tina đang đứng một góc quan sát các chàng trai, rồi xoa cằm mỉm cười đầy ẩn ý, miệng lẩm bẩm:

“Trời ơi, thật nhiều hint quá mà. Thiên đường mỹ cường là đây. Oa oa tí về phòng phải kể với Lina mới

được, há há.”

Vậy là tiểu đội 7 người chính thức tề tựu () *tát hoa*

7. Chương 5

Trường học vì muốn để cho các học sinh năm nhất được thư giãn trước khi vào học nên họ được rảnh rỗi cả buổi chiều.

Khi Celtic và Mạc Dương mồ hôi như mưa đi ra khỏi phòng tập, thì mới đang là giữa chiều, thời gian vẫn còn rất thanh thoi. Hai người quyết định trước về tắm rửa.

Trong phòng 1010, khu ký túc xá.

Mạc Dương đang đeo tạp dề cầm máy hút bụi cầm cùi dọn dẹp phòng ở. Đột nhiên cửa phòng tắm bật mở, sương mù theo khe cửa tràn ra ngoài.

Celtic người ướt hơi nước bước ra, mái tóc bạch kim ướt sũng bám vào làn da trắng nõn trông càng thêm quyến rũ. Mấy giọt nước theo động tác lau đầu của y mà tình nghịch từ tóc nhỏ xuống, giọt thì chảy xuống trán đọng lại trên bờ mi dài bạch kim đang rung động, giọt thì lăn trên gò má cao gợi cảm, giọt thì chảy xuống cổ lướt qua xương quai xanh rơi xuống cơ ngực và cơ bụng rắn chắc hơn hẳn vẻ ngoài nhìn qua hơi gầy của Celtic, thấm vào chiếc khăn tắm trắng che đầy cảnh xuân vô hạn dưới nó.

Mạc Dương nhìn Celtic đến ngây người, mãi đến khi y cảm nhận được ngẩng đầu lên nhìn lại, mới vội vàng ngượng ngùng quay đi.

“Để....để tôi sấy tóc cho cậu. Cậu vào phòng ngủ đi cho nó kín gió. Ở ngoài đây dễ bị cảm lạnh lắm.”

“Ừ.” Cảm lạnh ư? Không biết ai mới là người bị cảm đây? Từ bé đến giờ Celtic chưa bao giờ biết đến ốm là gì, trong khi Mạc Dương nhìn cao to, khỏe mạnh hơn cậu rất nhiều, ấy vậy mà cứ mỗi năm lại có một lần sốt cao nằm liệt giường. Bây giờ thể chất cậu càng ngày càng tốt, thì bệnh trạng nhẹ hơn. Nhưng chung quy là năm nào cũng sẽ bị. Celtic bĩu môi nhưng vẫn ngoan ngoãn đi vào, ngồi lên giường.

Mạc Dương cầm máy sấy sấy tóc cho y. Ngón tay thon dài, thô ráp luồn vào mái tóc của y xoa xoa. Sấy khô tới đâu, những lọn tóc tơ xõa tung mềm mại ra đến đó.

Khi ngón tay Mạc Dương chạm vào gáy Celtic, cậu ngẩn người trước xúc cảm mượt mà dưới đầu ngón tay. Cổ họng cậu bắt đầu phát khô.

Bống Celtic vươn tay về phía sau nắm lấy tay cậu, mặt hơi nghiêng về phía sau, khiến cậu có thể nhìn thấy đôi môi mỏng hồng đang khẽ mở:

“Sao vậy?..”

Nhìn đôi tay xinh đẹp như nghệ thuật gia của y nắm lấy tay mình, ngón tay Mạc Dương run lên. Rồi cậu xấu hổ phát hiện hạ bộ của mình bắt đầu cứng lên. Cậu vội vàng đặt máy sấy xuống giường rồi lắp bắp đáp.

“Không... không có gì. Tóc cậu khô rồi. Tôi đi tắm đây.” Nói xong chật vật chạy vào nhà tắm.

Mạc Dương mặt đỏ bừng lao vào nhà tắm. Mở vòi hoa sen, để cho nước lạnh xối thẳng vào đầu, khiến cậu tỉnh táo lại không ít, dù vậy cũng vẫn chưa thể dập tắt được dục vọng của cậu. Cậu mò tay xuống hạ thân vuốt ve qua loa dục vọng cương cứng của mình.

Không được rồi, phải làm sao đây, Mạc Dương nhìn hạ thân dù đã cố xoa nắn nhưng vẫn không chịu giải phóng, mà thậm chí còn có xu hướng hưng phấn hơn. Cậu cảm thấy rất bất lực.

Chợt nhớ đến điều gì đó, mắt cậu xẹt qua một tia bối rối. Tuy rằng rất ngượng nhưng còn hơn là để nguyên cái tình trạng này mà đi ra ngoài. Mạc Dương mím môi, tay run run sờ vào mặt đùi trong của mình.

Mặt đùi trong của cậu vốn là chỗ nhạy cảm nhất của cậu. Nơi đó làn da non mềm hơn bình thường. Hơn thế nữa ở đó còn có...

Ngón tay cậu lướt trên da đùi chạm vào một vị trí khuất sâu dưới háng, đó là phần đùi nằm tiếp giáp với phần da giữa tinh nang và hậu huyệt. Nơi đó có ẩn ký của cậu ẩn nấp.

Ca nhi có 3 điểm G mang đến khoái cảm lớn nhất theo thứ tự từ cao đến thấp là: tử cung, tuyến tiền liệt và ẩn ký. Mạc Dương cũng vậy.

Khi đầu ngón tay thô ráp của Mạc Dương vừa chạm vào hoa văn huyết liên (đóa sen màu máu) đỏ chót, lập tức có một luồng điện tê dại chạy khắp người, khiến tay chân cậu bủn rủn.

Cậu dựa lưng vào tường, để mặc vòi hoa sen xả nước. Dòng nước chảy dọc trên từng thớ cơ của trên làn da mạch máu, bóng loáng của cậu, như đang vuốt ve cơ thể tinh trắng.

Mạc Dương sắc mặt đỏ ửng, hai mắt ươn ướt. Dần dần, hơi thở cậu trở nên gấp gáp hơn, một tay xoa ấn ẩn ký nhiều hơn, một tay ma xát nam căn dần nhanh hơn. Cho đến khi, trước mắt cậu trắng xóa, một dòng chất lỏng trắng đục bắn ra, thì kết thúc.

Cậu ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển. Nhìn bạch trọc dính trên tay, hai dòng cảm xúc xen lẫn ánh lên

trong mắt cậu: xấu hổ cùng hoang mang.

Cậu đang làm cái gì thế này? May mà lúc đó, Celtic quay lưng về phía mình, nếu không thì nhìn thấy cảnh một tên hùng nam cường tráng mới bị y cầm tay một cái đã nổi dục vọng, ánh mắt cơ khát nhìn y, chắc hẳn y sẽ thấy rất ghê tởm.

Celtic vốn xinh đẹp nên từ bé đã bị rất nhiều hùng nam biến thái, cậu mình cao to hơn mà đi trêu chọc y. Cho nên y rất có ác cảm với mấy tên hùng nam cơ bắp. Có lẽ bởi vì cậu là bạn thân nên y mới không ghét.

Nhưng đương nhiên chỉ khi là bạn thôi, ai biết được nếu Celtic mà biết tình cảm của cậu với thân phận hùng nam hiện tại, thì có khi từ mắt cậu luôn mất. Mà muốn nói mình là ca nhi, Celtic có khi cũng chẳng tin, nam nhân mà, có ai đi muốn lấy vợ còn cường tráng hơn cả mình chứ.

Nói chung với vai trò nào thì Mạc Dương cũng thấy mình không xứng với Celtic. Cha cậu nói đúng, cậu vốn chỉ người thừa...

Không! Không thể nghĩ thế được! Cậu tự véo đùi mình ngăn chặn bản thân khỏi dòng suy nghĩ miên man tiêu cực.

Được ở bên Celtic là mục tiêu lớn nhất của đời cậu. Do vậy cậu phải bóp chết những ảo tưởng này ngay từ bây giờ, an phận đứng sau Celtic bảo vệ y, sát cánh chiến đấu cùng y.

Hiện tại, không phải là lúc hảo huyền những thứ không bao giờ có được, cái danh nghĩa thanh mai trúc mã là quá đủ với cậu rồi, cậu phải giữ gìn nó thật cẩn thận.

Xốc lại tinh thần, Mạc Dương mở nước nóng tắm rửa lại lần nữa. Đột nhiên, khi cậu vừa mới vừa khóa van nước, cậu nghe thấy tiếng vặn khóa cửa rất khẽ.

Ngay lập tức, theo phản xạ cậu quơ lấy chiếc khăn tắm, quấn quanh thân dưới, cảnh giác nhìn về phía cửa.

Xuyên qua làn hơi nước, cậu thấy Celtic đang ngó đầu nhìn vào phòng tắm, cậu căng thẳng túm chặt lấy lưng khăn tắm.

Celtic mặt không biểu cảm nhìn cậu từ trên xuống dưới nửa ngày, mãi đến khi cậu bắt cảm thấy chột dạ lắp bắp hỏi “Cậu...cậu cần gì à?” y mới trả lời.

“À quên hỏi cậu. Cậu có muốn đi dạo với tôi chút không?”

May quá, ra là chuyện đó à, Mạc Dương thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Cậu cười đáp:

“Ừ. Đợi tôi chút. Tôi lau khô người cái đã”

“Ừ. Vậy tôi đợi cậu.” Nói xong y đóng sập cửa lại.

Lúc này, Mạc Dương không thấy được biểu cảm của Celtic, không thì chắc hai mắt cậu muốn rớt ra khỏi tròng. Về mặt bối rối, đôi má trắng nõn từ từ xuất hiện hai rặng mây đỏ đáng yêu, hai tai cũng đỏ lên. Y hít sâu rồi thở ra một hơi dài, một bàn tay nâng lên che hờ miệng mình, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng y thì thào sau khe hở ngón tay:

“Aizz, suýt nữa thì không kiềm chế được rồi...”

8. Chương 6

Mạc Dương lau khô người xong, nhớ ra lúc vào quên mang theo quần áo, cậu khẽ nhíu mày. Vừa rồi, khi Celtic mới nhìn quét toàn thân cậu một chút thôi, cậu đã cảm thấy toàn thân tê dại, ớn lạnh dưới háng lại bắt đầu nóng lên.

Hy vọng giờ Celtic không ngồi ở phòng khách, không thì cậu sợ giờ mà Celtic nhìn mình thêm chút nữa thôi, dục vọng khó khăn lắm mới tiêu đi của cậu lại trỗi dậy thì quá mất mặt.

Mạc Dương ló đầu ra ngoài, nhìn khung cảnh Celtic đang ngồi tao nhã đọc sách trên ghế, thỉnh thoảng nhấp cốc trà ấm, bình thường thì cậu sẽ không bỏ lỡ mỹ cảnh này, nhưng hôm nay thì cậu chỉ cảm thấy mình xui xẻo, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Cậu tự hỏi làm sao để có thể chạy băng qua đây về phòng mình nhanh nhất.

Cậu nhẹ nhàng bước bước đầu tiên ra khỏi cửa phòng tắm. Celtic vẫn đang đọc sách. Bước bước thứ hai. Celtic vẫn chăm chú đọc sách. Cậu thở phào nhẹ nhõm trong lòng, tự an ủi bản thân rồi bước nhanh về phía phòng mình.

Nhưng khi cậu vừa mới tiến đến gần cửa phòng, đột nhiên bằng trực giác nhạy cảm của người luyện võ, cậu cảm nhận thấy một tầm mắt nóng bỏng đang chạy từ thất lưng xuống mông cậu.

Cậu thót tim quay lại nhìn, Celtic vẫn ngồi đó an tĩnh nhìn sách. Chắc chỉ là ảo giác thôi. Mạc Dương mày mò dừng ảo tưởng nữa, làm gì có chuyện Celtic nhìn mày dung tục như vậy. Cậu lắc đầu xua đi những ý nghĩ kia rồi đi vào phòng.

Ở trong phòng khách, Celtic đang ngồi ngẩn người nhìn cửa phòng Mạc Dương, nếu để ý sẽ thấy trang sách của y từ lúc Mạc Dương đi ra vẫn dừng tại một điểm. Đôi mày thanh tú bỗng nhăn lại thành một đoàn, y phiến muộn vò tung mái tóc tơ mềm mại, rồi ngửa đầu ra sau, mê mải nhìn trần nhà, y khẽ thở dài:

“Không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu nữa đây...”

Celtic thích Mạc Dương.

Đúng vậy. Y đã biết điều đó ngay từ lần đầu tiên gặp cậu. Lúc đầu thì là thích mùi hương độc hữu của cậu, về sau thì thích cả sự ôn nhu sâu trong lớp vỏ mạnh mẽ, chín chắn của cậu, rồi thích mọi biểu cảm của cậu, cho đến thích dáng vẻ dã tính của cậu luyện võ. Không biết từ lúc nào Celtic đã thích hết tất cả mọi thứ của Mạc Dương.

Celtic cảm giác Mạc Dương cũng thích mình.

Nhưng đó chỉ là trực giác. Celtic biết Mạc Dương hay trộm nhìn y khi y (giả vờ) không để ý, rồi tự đổ mắt. Thế nhưng Mạc Dương lại chẳng bao giờ mở lòng với y. Mạc Dương người này, nhìn qua thì thấy là người hòa đồng, dễ nói chuyện, thực ra lại rất kín đáo, sâu sắc. Cậu luôn giấu diếm y rất nhiều chuyện.

Chẳng hạn như cậu không kể cho y chuyện mấy “fan cuồng” của y hay ngầm tìm cậu gây sự. Hay là lý do tại sao từ lần đầu gặp cậu, y lúc nào cũng thấy cậu bị thương. Tuy chỉ là xây xước nhỏ, nhưng lúc nào cũng có. Cho tới một ngày, khi y đang trên đường đi mua sách về, lúc xe tư nhân của y đi ngang qua nhà Mạc gia, y bắt gặp cậu đang chân trần ngồi trước cửa nhà, trên người vẫn mặc nguyên bộ võ phục mỏng manh.

Lần đầu tiên, y thấy Mạc Dương bị thương nặng như vậy. Cả người đầy vết bầm tím, khuôn mặt tím tái không rõ vì lạnh hay vì đau. Nhìn hình bóng cậu thẫn thờ ngồi bệt nơi đó, Celtic cảm thấy tim đau thắt lại từng cơn.

Y vội vàng chạy xuống choàng áo lên người cậu. Bất chấp sự kinh hoàng, xấu hổ của cậu mà kéo cậu về nhà y trị thương. Sau đó, Celtic liên tục hỏi Mạc Dương hôm đó rốt cuộc có chuyện gì? Rồi vết thương của cậu là do đâu? Nhưng Mạc Dương vẫn kiên quyết không hé răng nửa lời. Mãi đến khi Celtic đe dọa sẽ từ mặt bạn bè với cậu, Mạc Dương mới chịu kể.

Cuối cùng bằng cách ép buộc mà y không thích cho lắm, y cũng biết được chuyện gia đình của Mạc Dương. Biết thêm được rằng, mẹ kế của cậu không thích cậu nên thường hay bắt nạt, đánh mắng cậu, cha cậu biết nhưng nhắm mắt làm ngơ. Cậu né đòn bà ta không đánh được, thì lại khóc lóc ăn vạ cha Mạc Dương. Cha Mạc Dương lại hùng hổ đánh cậu.

Đến khi cậu lớn hơn, da dày nằng ta đánh không lại nữa, thì luôn ngầm thuê người đến đánh, nhưng Mạc Dương đâu phải kẻ yếu đuối gì nên vẫn giải quyết nhanh gọn. Tuy nhiên, bởi vì số lượng chúng đông, lại hay giở thủ đoạn, nên chung quy vẫn có xây xước.

Còn hôm đó là do đứa em trai cùng cha khác mẹ của cậu, gây sự với cậu, trong lúc vô ý, Mạc Dương lỡ tay làm nó bị thương. Cha cậu biết nên mới bị đánh thành như vậy, còn bị đuổi ra khỏi nhà.

Mạc Dương kể xong, vẻ mặt còn cười ôn nhu bảo với y không cần phải lo, cậu tự giải quyết được. Lúc đó, Celtic cảm thấy bản thân thật quá thất bại. Y đã không bảo vệ được Mạc Dương, không thể là người mà Mạc Dương có thể tin tưởng mà đặt hết tình cảm vào.

Tất cả những gì y có trừ bỏ cái mặt đẹp mã với năng lực bản thân này ra, còn lại đều là danh vọng hư vô, thứ dựa hơi vào danh tiếng của cha và gia tộc Welfen. Không có cái gì có thể đảm bảo cho tương lai của Mạc Dương. Khi ấy, y đã ôm trầm lấy Mạc Dương, hứa với cậu rằng:

“Mạc Dương, tôi sẽ trở nên mạnh hơn nữa, sẽ có được quyền lực cao hơn nữa, tôi sẽ cùng cậu lên đỉnh cao ấy với tôi, để người người biết đến cậu không phải dưới cái danh người nhà Mạc gia nữa mà là Mạc Dương, biết đến cậu là người quan trọng của Celtic Welfen này, bất khả xâm phạm!”

Và khi y có được tất cả những thứ đó, y mới có thể thẳng lưng mà nói với Mạc Dương rằng y yêu cậu, khiến cậu hoàn toàn yêu mình chứ không còn chỉ là thích cái diện mạo và ngưỡng mộ tài năng đơn thuần nữa.

....

“Celtic! Celtic!”

“!!” Bất chợt nghe thấy tiếng Mạc Dương, Celtic giật mình thoát ra khỏi dòng hồi tưởng. Y quay sang nhìn cậu. Những tia nắng xuyên qua tán lá, chiếu lên mái tóc nâu của cậu, khiến cậu trông càng sáng sủa hơn, hiện ra ngũ quan rõ nét anh tuấn, làn da mạch máu bị từng cơn ánh sáng chiếu vàng trông như một miếng mật ong ngon lành.

“Đang nghĩ gì mà thất thần vậy?” Mạc Dương sóng mắt ôn nhu nhìn y.

“Không có gì. Nhớ lại mấy chuyện cũ thôi.” Celtic nhìn xa xăm về phía trước. Hai người đang đi dạo khu hoa viên. Khung cảnh nắng chiều dịu dàng nhuộm vàng bãi cỏ xanh tựa như khung cảnh của cái ngày 7 năm về trước ấy.

“Đã 7 năm rồi nhỉ? Thật hoài niệm.” Mạc Dương mỉm cười, trong mắt ánh đầy vui vẻ. Và cũng đã 2 năm kể từ cái lời hứa ấy. Lần đó cậu quá ư hạnh phúc, bởi vì Celtic nói cậu là người quan trọng của y. Không biết cái từ “người quan trọng” ấy ý nghĩa là gì, nhưng cũng đủ làm cậu sung sướng.

“Ừ, ngôi trường này sẽ là nơi khởi điểm của chúng ta...” Celtic tay phải nắm chặt lấy tay trái của cậu, vẻ mặt đầy quyết tâm nói “... là nơi tôi sẽ bắt đầu thực hiện lời hứa của mình với cậu.”

Cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay người kia truyền đến, Mạc Dương cảm thấy hốc mắt hơi cay, cậu quay sang mỉm cười dịu dàng nói đùa với Celtic, “Tôi sẽ kèm ở bên giám sát cậu đấy. Đừng thất hứa không là coi chừng tôi đấy.”

Nói rồi cả hai cùng bật cười, nhìn nhau ánh mắt đọng đầy những tình cảm sâu xa.

Tuy nhiên, mấy lúc như thế này ông trời cầu FA hay chướng mắt mấy cặp đôi ân ái mà phá cho bằng được. Celtic mặt tức tối, nhìn cô gái do chạy quá nhanh mà vấp chân ngã nhào, Mạc Dương thấy thế đành phải buông tay Celtic chạy lên đỡ. Đã vậy, lúc cô ta ngẩng mặt lên nhìn Mạc Dương, hai mắt còn lấp lánh ánh sao, khiến Celtic tức giận chân.

Mạc Dương nhìn thấy mặt cô gái thì ngạc nhiên, “Tina?” Nhưng hình như không đúng lắm, cô gái này tuy có khuôn mặt giống hệt Tina, nhưng đôi mắt âm nhu hơn Tina, mái tóc màu vàng óng còn Tina thì đỏ rực. Hơn nữa là, khụ khụ, ngực không được nở nang như Tina.

Cô gái chưa kịp trả lời Mạc Dương thì xa xa có tiếng gọi của Tina vang đến:

“Lina! Em đây rồi! Lại hậu đậu vấp ngã rồi! Chị đã bảo để chị đi mua cho rồi!” Tina vội vàng đến chỗ cô gái, phủi bụi dưới váy cho cô. Nếu không phải vì màu tóc và khí chất khác nhau, Mạc Dương thiếu chút nữa nghĩ rằng Tina phân thân làm hai rồi. Sau đó Tina quay sang mới nhận ra sự tồn tại của Mạc Dương và Celtic, cô kêu lên:

“A! Mạc Dương, Celtic hai người sao lại ở đây?”

Mạc Dương cười sau quay sang nhìn Celtic: “Bọn tôi đi dạo chút thôi!” Ô ủa? Sao mặt Celtic lại đen sì thế kia. Mạc Dương bắt đầu luống cuống, cậu nói gì sai sao? Hay Celtic không muốn người khác biết hai người đi cùng nhau. Quả thật, hai hùng nam nắm tay nhau đi dạo với nhau ở chỗ thế này thật kỳ ha.

Thấy Mạc Dương ỉu xiu. Celtic vội thu liễm hàn khí lại, quay sang nói với Tina:

“Bọn tôi đi loanh quanh trường chút để làm quen với trường. Cậu sao, Tina?”

Mạc Dương cứ khi nào thấy y giận là hầu như lại đổ hết lỗi cho bản thân, Celtic khẽ thở dài trong lòng, lão bà nhạy cảm quá biết phải làm sao?

“Tôi với Lina cũng vậy. À quên giới thiệu với các cậu, đây là Lina, em gái song sinh của tôi.” Tina vỗ vai Lina, “Đây là bạn cùng lớp của chị, Celtic và Mạc Dương.”

Lina khi thấy rõ Celtic, thì há miệng ngơ ngác không thốt lên lời, mắt nhìn y còn lấp lánh hơn cả lúc nhìn Mạc Dương. Đến khi Tina vỗ vai mới tỉnh lại, mặt đỏ bừng bừng lấp bắp:

“Xin... Xin Chào...”

“Hai cậu là dị trứng à?” Mạc Dương thắc mắc.

“Ừ. Với lại em ấy cũng yếu từ bé nên bọn tôi không học cùng hệ Cơ giáp.” Tina xoa đầu Lina ra dáng chị gái, “Thôi bọn tôi đi đây, mai gặp nhé.”

“Ừ mai gặp.” Mạc Dương mỉm cười.

Celtic và Mạc Dương lại đi tiếp, hai người vừa đi vừa tán dóc vui vẻ.

Ở một gốc cây to đằng xa, lộ ra hai cái đầu, ta có thể nhận ra đó là hai chị em Tina mà chúng ta tưởng chừng họ đã đi xa từ lúc nãy rồi, nhưng thực ra họ đang nấp sau cây trộm nhìn hai chàng trai. Tina cười khúc khích:

“Lina họ đẹp trai nhỉ?”

“Vâng.” Lina gật đầu cụp cụp. Biết tên hai anh ấy rồi, bây giờ phải lên kế hoạch chưa thôi, Lina nắm tay quyết tâm. Ai nha mà chọn anh nào bây giờ nhỉ? Celtic đẹp như thiên thần nhưng có vẻ hơi khó gần. Thôi anh Mạc Dương đi, không những đẹp trai mà còn ôn nhu.

“Lại còn đẹp đôi nữa chứ. Đã thế lại còn thanh mai trúc mã. Vừa nãy em không thấy, chứ chị còn thấy họ nắm tay nhau cả một đoạn dài.” Tina phấn khích kể tiếp.

“?!” Lina vẻ mặt như bị sét đánh “Tina, chị... chị vừa nói... nói cái gì cơ?”

“A, em không thấy sao, hint rõ ràng rành rành thế mà, họ là một cặp đó.” Tina không nhận ra sự bàng hoàng của em gái, tiếp tục hào hứng ship.

“Oa, Lina em sao vậy, tụt huyết áp à?”

Lina đang yên đang lành bỗng nhiên mắt trợn tròn, miệng co giật, người run lẩy bẩy, khuỵu xuống. Tina vội vàng ôm lấy em gái lo lắng. Chưa kịp đưa em gái đến phòng y tế, thì bỗng Lina lăn đùng ra đất, ôm mặt gào khóc:

“5555555, tại sao nam nhân tốt lại yêu nhau hết thế này? 555555 thế giới này thật tàn nhẫn TTATT”

Tina “...”

Tiểu Sa: Srr các thân ái, chap này tự nhiên bị mắc ở đoạn suy nghĩ của Celtic. Đôi khi chỉ muốn hai đứa huych toẹt nói luôn. Cơ mà như vậy lại không có cầu huyết. Không có cầu huyết thì ta ko chịu được == Thế là lại giải mãi hay mới xong nà. Hy vọng các ty tiếp tục ủng hộ nha.

9. Chương 7

Buổi chiều hôm sau, tại kí túc xá trường Sylvia...

Celtic buông quyển sách trong tay đi vào bếp. Y đứng dựa vào cửa, im lặng nhìn Mạc Dương đang cầm cùi rửa bát. Mạc Dương mặc một chiếc tạp dề màu trắng nổi lên trên nền chiếc áo phông đen ôm sát người.

Cậu thắt dây đai tạp dề thành hình chiếc nơ cánh bướm buông ở hông lưng. Nhìn sợi dây dài thông xuống nằm theo đường cong của bờ hông tròn, các ngón tay y giật liên hồi, nếu không phải đang khoanh chặt hai tay lại, thì y đã sớm lao lên xoa nắn hai cánh hông gợi cảm kia rồi.

Mạc Dương dường như cũng cảm nhận được đường nhìn nóng bỏng của y mà giật mình quay lại. Nhìn thấy y thì ngạc nhiên, ngượng ngùng nói:

“Celtic, sao vậy? Hết trà sao?”

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Celtic, Mạc Dương có cảm giác hình như cậu vừa lại bị ảo giác Celtic đang nhìn chằm chằm hông mình. Ai nha, lại suy nghĩ bậy bạ về Celtic rồi. Cậu luống cuống định đi lấy túi lọc trà khác để che giấu sự bối rối của mình.

Khi cậu vừa mở chạn bát, lấy hộp trà, thì lập tức Celtic giữ lấy tay cầm hộp của cậu từ sau lưng, Mạc Dương có thể nghe thấy âm thanh từ tính của y ngay sát bên tai:

“Không phải trà, tôi định hỏi cái khác.”

Lúc y nói, Mạc Dương có thể cảm giác được hơi ấm phả vào cần cổ, bờ ngực rắn chắc chạm vào lưng, cánh tay còn lại của y chống vào bệ bếp ép sát vào eo cậu, như thể Celtic đang ôm cậu từ phía sau vậy. Mạc Dương mặt ngay tức thì đỏ bừng lên, tim đập thình thịch như trống bỏi, cậu lắp bắp:

“A... Vậy... vậy cậu muốn hỏi gì?”

“Tôi muốn hỏi xem cậu xong chưa để chúng ta còn làm việc chính sự?” Y ghé vào tai Mạc Dương nói, hơi thổi bên tai khiến người cậu như nhũn ra.

Mạc Dương xấu hổ, vội giật tay ra khỏi tay Celtic, lách người ra khỏi đó, cậu bối rối đáp:

“Tôi sắp... sắp xong rồi. Cậu cứ đăng nhập trước đi.”

“Ừm vậy tôi đợi cậu.” Thấy Mạc Dương có vẻ đã bị giã phải đuôi, nên Celtic cũng không đùa cậu nữa, trở về phòng.

Nhìn bóng lưng Celtic đi ra, Mạc Dương khẽ thở dài nhẹ nhõm, cậu vuốt ngực để bình tĩnh nhịp tim của mình lại. A a a a, sao Celtic có thể nói ra mấy lời dễ gây hiểu lầm như vậy chứ, cái gì mà “làm chuyện chính sự” chứ, chỉ là đi đăng ký cơ giáp trên mạng thôi mà!!!!

Chương trình đào tạo của trường quân sự Sylvia cho năm nhất khá nhẹ nhàng. Buổi sáng rèn luyện các bài tập thể chất cơ bản, rèn luyện tinh thần lực và lên lớp học lý thuyết, buổi chiều tất cả các học sinh sẽ tự học làm quen với cơ giáp trên mạng. Các giáo viên sẽ lấy số nhiệm vụ và chức vị mà họ đạt được trên mạng làm tiêu chuẩn để đánh giá đến cuối năm.

Mạc Dương ngồi trên giường, thao tác vài chương trình bằng chiếc WS trên tay, rồi nằm ngả ra giường, đeo một chiếc kính mắt bên trái có gắn một bộ chip điện tử hình giọt nước nằm lệch, sản phẩm này khi kết nối với WS, sẽ đưa người dùng vào một thế giới giả lập. Một tiếng tích vang lên, lập tức trên mắt kính màu xanh hiện lên một loạt chuỗi mã số, cuối cùng hoàn tất tích thêm một tiếng nữa, mặt kính hiển thị “ONLINE”

(*WS: tên ta chém, đại khái nó giống như một chiếc máy tính có hình dạng đồng hồ đeo tay, khi ấn vào nó sẽ bắn ra một màn hình điều khiển cảm ứng nho nhỏ)

Khi Mạc Dương mở mắt ra lần nữa, cậu đang đứng ở một chỗ xung quanh tối đen, mặt mũi cơ thể giả lập hiện tại của cậu được tạo y hệt ngoài hiện thực. Tất nhiên khi đăng ký xong rồi, người dùng có thể tự do vào cửa hàng trang phục lựa chọn “bộ da” khác cho mình, nhưng chi phí rất đắt đỏ hơn nữa còn phải dùng tiền thật để trả, cho nên việc thừa thãi này chỉ dành cho mấy thanh niên nhà giàu tiền nhiều không chỗ tiêu.

Lúc này, một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên: “Hoan nghênh tiên sinh đã đến với hệ thống giả lập của quân đội Đế Quốc. Xin ngài hãy cho biết tên ngài muốn dùng trong hệ thống.”

Mạc Dương đắn đo một hồi rồi rụt rè đánh máy chữ vào: Celyan (Celtic + Dương (Yang)). Chắc Celtic không nghĩ gì về cái tên này đâu nhỉ? Mạc Dương thâm đồ mặt nghĩ, rồi quyết tâm ấn “OK”

“Tiếp theo ngài hãy điền tiếp các thông tin cá nhân khác. Để đảm bảo riêng tư của người dùng mà vẫn có thể kiểm soát người dùng, trừ giới tính và trường học ra, còn lại sẽ được chúng tôi bảo mật. Ngài có đồng ý không?”

“Đồng ý.” Mạc Dương gật đầu, điền hết tất cả các thông tin vào rồi bấm “Xác nhận.”

“Cảm ơn sự hợp tác của ngài. Mong ngài sẽ có những trải nghiệm vui vẻ.”

NPC vừa nói xong, lập tức trước mắt Mạc Dương mọi thứ trở nên chói lóa, khi cậu hạ cánh tay xuống, trước mắt cậu hiện ra màu xanh của bầu trời. Cậu quan sát xung quanh, xem ra nơi cậu đang đứng là quảng trường.

Thế giới giả lập được xây dựng y hệt như thế giới thực, có nhà dân, cửa hàng buôn bán tấp nập trên đường,

người người đi qua đi lại. Loáng thoáng trong những NPC, Mạc Dương có thể thấy mấy cái tên sáng trên đầu vài người cùng với tên trường bên dưới. Bởi vì đây là hệ thống do Đế Quốc lập ra dùng cho tất cả các trường, nên tại đây trường nào cũng có.

Mạc Dương bắt đầu nhìn quanh tìm bóng dáng Celtic, đột nhiên thấy một người tóc vàng đi về phía cậu, cậu nhận ra khuôn mặt người đó tuy ảo nhưng vẫn có điểm giống Celtic ngoài đời. Cậu cười vẫy tay với y, y cũng gật đầu tiến lại gần nhàn nhạt gọi tên cậu: “Dương”

Lúc đến gần, Celtic nhìn cái tên trên đầu Mạc Dương một hồi, mỉm cười nói: “Nếu chỉ nhìn ba chữ đầu kia, thì suýt đọc nhầm thành tên tôi nhỉ?”

Mạc Dương chột dạ, lắp bắp đáp: “Không phải mà, tên random thôi.” Nhìn cái tên “Cuồng long” của Celtic, Mạc Dương cảm thấy vô cùng xấu hổ, ghép tên gì chứ, a a a, chỉ có cậu mới nghĩ ra cái trò trẻ con yêu đơn phương này thôi.

“Thôi, chúng ta qua đại sảnh đăng ký lấy cơ giáp thôi nào!” Celtic nói rồi quay lưng đi trước, Mạc Dương hồi hồn, vội vàng theo sau.

“Hoan nghênh quý khách, ngài muốn tìm loại cơ giáp nào ạ?” Ông chủ tiệm thấy hai người lập tức chạy ra chào đón.

“Hai đài cận chiến.” Celtic lạnh nhạt nói.

“Có ngay có ngay, xin hai quý khách đi theo lối này?”

Ông chủ dẫn bọn họ vào một căn phòng, “Xin hai ngài tự do lựa chọn.”

Bên trong căn phòng xếp đầy cơ giáp, khi hai người đi đến đâu lập tức sẽ có một màn hình ở bên cạnh hiển thị các chỉ số của cơ giáp. Celtic đi loanh quanh xem một hồi thì dừng lại trước một đài cơ giáp màu xanh viền đen có cái tên trùng với tên nickname của y. Khác với các đài cơ giáp khác đài cơ giáp này có độ linh hoạt rất cao, tất cả lớp vỏ ngoài được chế tạo bằng loại hợp kim nhẹ đặc biệt. Không chỉ thiên về tốc độ mà các chỉ số khác như công kích phòng thủ cũng rất cao, với hàng loạt súng, đạn laser trang bị khắp người.

Đang trầm ngâm nhìn chiếc cơ giáp thì Celtic nghe thấy tiếng than của Mạc Dương ngay bên cạnh:

“Ohhh, không ngờ ở đây có cơ giáp dùng song đao này.”

Celtic nhìn sang cỗ cơ giáp “Bạo hổ” bên cạnh, cấu trúc và các chỉ số đều khá giống cái kia, chỉ khác là nó màu đỏ viền đen cùng với hai bên hông giắt hai tay cầm kiếm laser. Celtic gật đầu, chiếc cơ giáp này quả

thực hợp với Mạc Dương. Mạc Dương là con nhà võ cổ truyền nên cũng rất giỏi dùng song đao, chỉ tiếc là thời này người ta chỉ dùng súng laser. Do vậy, Mạc Dương cũng không có đất để dụng võ.

Mạc Dương hào hứng định quay sang nói với ông chủ thì thấy ông chủ vẻ mặt rối rắm nhìn hai người, cậu tò mò hỏi dò:

“Sao vậy, ông chủ? Hai cái cơ giáp này có vấn đề à?”

“À không, không, hai cơ giáp này rất tốt nhưng mà có một vấn đề nhỏ là...” Ông chủ ngập ngừng không nói tiếp, sau nhìn hai người một hồi rồi đột nhiên hỏi một câu, “Cho tôi mạn phép hỏi một chút, hai ngài là quan hệ gì ạ?”

Hai người ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Thực ra thì là... Hai cơ giáp này vốn rất tốt nhưng đến giờ vẫn chưa có người mua bởi vì nếu muốn điều khiển được chúng thì phải là một cặp đôi. Lúc sáng chế nó vốn được sáng chế là một cặp, khi bên kia gặp nguy hiểm thì có thể nhấn lại cho bên này, hoặc là khi gặp vấn đề về năng lượng có thể chia sẻ năng lượng cho nhau qua cổng kết nối. Nên là...” Ông chủ khó xử đáp.

“Nhưng... nhưng chúng tôi chỉ là bạn thôi.” Mạc Dương nghe đến hai chữ “cặp đôi” xấu hổ mặt đỏ bừng.

“Bạn THÂN.” Celtic ở bên cạnh nghiêng răng nhấn mạnh. Thực ra đúng hơn là vợ tương lai. Hừ, cứ đợi đấy, có một ngày y sẽ hiên ngang tuyên bố với toàn thế giới hai người là người yêu.

“A bạn thân à... Không biết có nhất thiết phải là người yêu không, hai đài cơ giáp này nhận chủ dựa trên độ phù hợp của hai người, người yêu thì sẽ là phù hợp nhất. Nếu hai ngài chơi thân với nhau tôi nghĩ độ phù hợp cũng sẽ cao. Hay hai ngài cứ thử đăng nhập xem.”

Hai người nhìn nhau, gật đầu, rồi mở WS thử đăng nhập vào hai cơ giáp. Ngay lập tức, một màn hình màu xanh hiện lên giữa hai cơ giáp, bên trên hiển thị dòng chữ “Độ phù hợp” cùng với con số phần trăm đang chạy. Mạc Dương và Celtic hồi hộp nhìn con số chạy trên màn hình. Khi sự căng thẳng sắp lên đến đỉnh điểm thì con số bắt đầu chạy chậm chậm lại và dừng ở con số 80% cùng với chữ “ACCEPT”

Hai người cùng thở phào một cái rồi quay sang nhìn nhau cười xòa. Ông chủ ở đằng sau vỗ tay bồm bộp: “Chúc mừng hai ngài, hai ngài đã chính thức trở thành chủ nhân của Cuồng long và Bạo Hổ rồi. À thêm nữa là, nếu hai ngài hứng thú, hai ngài có thể tìm được hai đài này ở ngoài đời thực, nó hiện đang được đặt trong kho cơ giáp của trường Sylvia.”

“Tuyệt quá, Celtic. Cuối cùng tôi cũng tìm được cơ giáp phù hợp nhất với mình rồi.” Mạc Dương nghe tin đó mừng phát run, phấn khởi nói với Celtic.

Celtic gật đầu mỉm cười đáp: “Tôi cũng rất thích đài Cuồng long này. Lên năm hai chúng ta có thể gặp

được nó ngoài đời rồi.”

Khi Mạc Dương đi vào chiếc cơ giáp, lập tức một giọng bé trai lanh lảnh vui lên: “Master, Athur chờ ngài lâu lắm rồi!! Oa oa ngài thật đẹp trai, ôi cơ bắp này làn da này, oa oa ta thích ngài quá đi!! o()o”

Mạc Dương hắc tuyến nghe tiếng hệ thống phấn khích kêu lên, khẽ ho một tiếng rồi nói: “Khụ, người tên Athur à?”

“Vâng, tôi là Athur, còn người bên kia là Ivan, anh trai tôi, hihi. Mà Master ngài với người tên Cuồng long kia chưa thổ lộ với nhau đúng không? He he tôi biết rồi nhé.”

“Khụ khụ khụ” Lần này thì Mạc Dương không còn giả vờ ho nữa mà chính thức bị sắc nước bọt, “Không, khụ, không có, bọn tôi chỉ là bạn thân thôi...”

“Nói dối không phải bé ngoan nha... Hệ thống chính xác lắm đó nha.”

“... ” Mạc Dương bất lực, nghĩ đến điều gì thì chợt hoảng hốt, “Từ đã nếu hệ thống biết thì có báo tình cảm của bên này cho bên kia không? Tôi... không muốn người kia biết.”

“Ai nha, đơn phương nha, ngài không cần phải lo đâu. Ivan không bà tám như tôi đâu. Chủ nhân hỏi gì nói nấy, chứ không lẻo mép đâu.” Tất nhiên đó là trong trường hợp câu hỏi của chủ nhân bên đó không đúng trọng tâm, Athur nghĩ thầm.

Mạc Dương thở phào nhẹ nhõm yên tâm, nhưng nếu mà biết tình hình thực tế chắc chắn cậu sẽ ngã ngửa.

Ở bên Celtic,...

“Chào chủ nhân, tôi là Ivan, hân hạnh phục vụ.” Một giọng bé trai nghiêm túc vang lên.

“Ivan, ta muốn hỏi một câu được không?”

“Sẵn lòng, thưa chủ nhân.”

“Tại sao hai người lại chọn bọn ta vậy?”

“Chúng tôi chọn hai ngài vì hai điều: Thứ nhất hai ngài đủ năng lực điều khiển bọn tôi, thứ hai là hai bên đều có tình cảm mãnh liệt với nhau.”

“Hai bên? Người chắc chắn chứ?”

“Vâng. Hệ thống rất chính xác.”

“VẬY à...” Celtic vuốt cằm, trầm ngâm cười tủm tỉm, “Ta thích hai người rồi đó, chủ nhân của các người thật là có dụng tâm.”

“Cảm ơn ngài đã khen.” Ivan điềm tĩnh đáp.

Tại kí túc xá nữ trường Sylvia,...

“Hắt xì!” Lina lấy khăn mùi xoa lau mũi, miệng lẩm bẩm, “Ai nhắc mình thế nhỉ?”

“Mà thôi kệ, u hu hu Tina ơi hôm qua em gọi điện hỏi ông chủ, vẫn không có ai mua Ivan và Athur là sao chứ?? Ôi em buồn quá, chẳng lẽ hai nam hiếm thế sao yêu nhau hiếm thế sao? TTATT *cắn khăn*”

Tina vẻ mặt bất lực nhìn em gái, nói: “Không phải là hiếm nam nam yêu nhau mà là hiếm mỹ công tráng thụ yêu nhau. Với cái tiêu chuẩn đấy trong hệ thống của em thì đến mùa mất mới có người mua, hừ!=.”

“Oa hu hu hu, không chịu đâu, tuần sau em phải liên lạc lại với ông chủ mới được!!!!” Lina nằm lăn lộn khóc ầm ỹ, mà không biết ước mơ của cô đã sớm thành hiện thực...

10. Chương 8

Tại một nhà kho cũ nát nằm trên ngọn đồi Persus, có mấy tên bị mặt dữ tợn đang đi qua đi lại quanh đó. Mấy tên khủng bố này chính là mục tiêu nhiệm vụ hôm nay của Mạc Dương và Celtic.

Celtic nhìn lên màn hình radar. Tổng cộng có 4 tên đứng ngoài cửa, 7 tên trong nhà, cùng với 4 cơ giáp viễn kích cách đó 500m. Hai người thống nhất ý kiến, rồi tách nhau ra đi về hai hướng phân biệt.

Chưa đầy năm phút sau, mấy kẻ ở bên ngoài nhận được tin khẩn từ trong kho báo rằng có hai viễn kích đã bị tiêu diệt. Chúng lập tức trở nên hoảng loạn, đề phòng xung quanh.

Đột nhiên, trong bụi cây gần đó vang lên tiếng “Soạt soạt” cùng tiếng bước chân càng ngày càng sát bên tai. Mấy tên khủng bố định giờ súng lên bắn thì người tới lên tiếng:

“Từ từ, đừng bắn!! Là tao, R đây!”

Nghe tiếng đồng bọn, mấy tên khủng bố hạ súng xuống, thở hắt một cái. Một tên trong số đó thấy tay viên kích kia bị thương nặng, tiến lên đỡ, tiện hỏi:

“Mày bị tấn công? Chúng nó có bao nhiêu người?”

“Tao... đoán là hai người, tên kia thì tao không biết nhưng tên đuổi theo tao thì cầm song đao. May sao tao vẫn kịp chạy... Cần thận!” Tên R đang nói dở thì nhìn thấy tên cầm đao mà mình đang nói đến hét toáng lên.

Tên đồng bọn còn đang ngơ ngác, không hiểu chuyện gì, thì đã bị Mạc Dương chém đứt người, tên kia bị trọng thương nên cũng không tránh thoát khỏi cái chết được.

Ba tên còn lại bị bất ngờ, khi thấy Mạc Dương đã giết xong hai đồng bọn của mình mới hoảng hồn, nhưng chưa kịp giờ súng lên thì đã bị Celtic ba phát diệt gọn.

Ngay khi ba tên ngã xuống, thì lũ bên trong xả súng ầm ầm ra phía ngoài cửa, buộc hai người phải nấp sau hai bên cửa tránh mưa đạn, có tiếng chửi rủa vọng ra:

“Mẹ nó, chúng mày ngon thì vô đây!! Bọn tao cho chúng mày thành cái rổ luôn. Há há há!!!”

Mạc Dương quay sang hỏi Celtic:

“Chúng ta làm sao đây? Hình như chúng có bom.”

Celtic vuốt cằm nghĩ ngợi, rồi nhìn sang mấy xác địch nằm dưới đất. Y điềm đậm nhặt cái xác tên to cao nhất lên giờ trước người làm bia đạn rồi xông vào.

Mạc Dương “...” Mặc dù động tác rất tao nhã, nhưng sao cậu cứ cảm giác nó sai sai thế nào ấy nhỉ =.=”...

Sau đó thì nghe thấy ba tên trong số đó hét thảm, mấy tên còn lại bắt đầu nhốn nháo, chửi loạn. Mạc Dương hắc tuyến hai giây rồi rút súng xông vào xử lý luôn ba tên định tấn công Celtic.

Xử xong 6 tên kia, hai người nhìn về phía tên trùm. Lúc này hắn đang đứng phía trước đám con tin, chìa súng về hai người, miệng gào thét:

“Chúng mày đừng có đến đây!!!!” Rồi hắn xé vạt áo ra lộ ra bên trong một quả bom cảm ứng gắn ở ngực, tay cầm nút điều khiển, hắn cười điên dại “Chúng mày cứ bắn đi, bắn thử xem!! Bắn rồi lũ vô dụng này cũng theo tao tan xác!! Há há há...”

Mạc Dương nhìn về phía quả bom gắn trên cửa chiếc lồng nhốt con tin. Mạc Dương đang định bảo Celtic

để cậu đi không chế tên này, còn y tìm cách phá bom.

Lúc này, điều bất ngờ xảy ra, hai người chợt thấy trong đám con tin, có cậu thanh niên nhân lúc tên kia quay lưng lại, tiến đến cửa lồng loay hoay gỡ bom.

Tên khủng bố kia còn không hay biết gì còn đang huênh hoang vừa gào bấn đi vừa xả súng về phía Celtic và Mạc Dương, khiến hai người phải chật vật né tránh. Bản thân hắn thì đang lùi dần về phía cửa.

“Đoàng!” Ngay khi thấy cậu thanh niên đã dùng con dao nhỏ không biết lấy từ đâu cắt đứt kíp nổ, Celtic không chần chờ nữa một đạn bắn thẳng ngược tên khủng bố.

“Hự! Sao chúng mày dám...” Tên khủng bố vẻ mặt kinh ngạc còn đang chưa kịp nói xong, đã hộc máu, trợn mắt nằm ngay đơ.

Ngay sau đó, hệ thống vang lên giọng nữ nhẹ nhàng: “Chúc mừng các ngài đã hoàn thành nhiệm vụ trong vòng 15 phút. Vì kết quả rất xuất sắc này nên hai ngài xứng đáng nhận được hạng S từ hệ thống. Mong các ngài sẽ tiếp tục duy trì thành tích này trong các nhiệm vụ tới!”

Mạc Dương thở phào, đây là nhiệm vụ đạt hạng S thứ 51 của hai người từ đầu học kì đến giờ. Dù cho kết quả hiện tại đã sớm đủ điều kiện để học lên năm hai, nhưng hai người vẫn tiếp tục tập luyện trên mạng kết hợp rèn luyện thể thuật ở ngoài. Bây giờ, trên bảng xếp hạng của khối, cậu và Celtic vẫn giữ vững hai thứ hạng đầu tiên.

Đáng mừng là nhóm Duke mấy người kia cũng đang giữ những vị trí cao trong top 13. Xem ra cậu lựa chọn những người này làm đồng đội là một quyết định đúng đắn.

Khi Mạc Dương ôm đồng nguyên liệu mình thu được từ đồng tàn tích trở lại, đang định đem đi chia cho Celtic, thì thấy Celtic đang đứng nói chuyện với cậu trai con tin vừa nãy, không biết hai người đang nói cái gì. Mạc Dương chậm chậm đi về phía hai người kia.

“Celtic, vật phẩm của hôm nay này, cậu lấy cái nào thì lấy đi.” Nói rồi, Mạc Dương mở hòm đồ đẩy qua cho Celtic, sau quay sang nhìn cậu trai cười nói, “Cảm ơn cậu vừa nãy nhé! Vừa nãy cậu rất dũng cảm.”

“Không có gì đâu ạ. Khi nãy anh kia cũng nói rồi.” Cậu trai thẹn thùng nói. Mạc Dương để ý cậu ta lúc nói có liếc nhìn Mạc Dương một giây còn lại toàn nhìn chăm chăm Celtic.

Vậy ra vừa nãy là cảm ơn, nhưng xem chừng một câu cảm ơn của y đã hút hồn cậu thanh niên này rồi. Mà nhìn kỹ thì, cậu trai này dù là trên mạng ảo nhưng có thể thấy chắc ngoài đời cũng rất thanh tú. Hơn nữa vừa rồi, xem cách cậu ta phá bom thì thấy cậu ta hình như là một kỹ sư giỏi.

Không biết có phải gu của Celtic không nhỉ? Mạc Dương tò mò liếc nhìn quan sát Celtic mặt lạnh đang đứng lựa vật phẩm. Celtic nhận thấy ánh nhìn của cậu, y nghĩ cậu muốn hỏi vừa nãy hai người nói cái gì

nên đậm nhạt giải thích:

“Cậu ấy giúp chúng ta một tay, tôi cũng nên cảm ơn một câu.”

Celtic vừa nói vừa ném ánh mắt khịch lệ về phía cậu trai. Cậu trai đỏ mặt ngượng ngùng, cúi đầu nhìn chân, hai tay bối rối không biết để đâu.

Lại nhìn Celtic, tuy là mặt vẫn lạnh lùng nhưng Mạc Dương vẫn cảm nhận được có một sự ôn hòa hiếm thấy từ y. Chút hy vọng mong manh với mối quan hệ của cậu và Celtic hình như càng ngày càng nhỏ bé hơn rồi. Một cổ chua xót đau đớn dâng lên nơi cuống họng cậu

Lúc này, Celtic tự nhiên cảm thấy bầu không khí xung quanh mình có chút kỳ lạ. Không hiểu sao Mạc Dương đang yên đang lành lại buồn bã ỉu xìu. Celtic tưởng tượng, nếu Mạc Dương mà có một đôi tai với cái đuôi chó xù thì chắc chắn giờ chúng đang ỉu xìu rũ xuống, không chút sức sống.

Mà cậu trai kia, Celtic thấy cậu ta là kỹ cơ giáp nên tiện thể làm quen, biết đâu lại nhờ được cậu ta giúp y và Mạc Dương sửa chữa cơ giáp. Ban đầu, thấy cậu ta thấy y lạnh lùng thì sợ sệt, nên Celtic thu bớt hàn khí lại, cố tỏ ra hiền lành chút cho dễ nói chuyện thì cậu ta lại đỏ mặt ấp úng, trông hệt như một con thỏ nhút nhát.

Celtic khẽ khụ một cái nhằm xua tan bầu không khí này. Nghe tiếng Celtic, hai người đều ngẩng đầu tròn mắt nhìn Celtic, đôi tai chó cùng đôi tai thỏ đều cùng dựng đứng lên hướng về phía Celtic. Ừm, vẫn là Dương đáng yêu nhất. À mà đi lạc vấn đề rồi, Celtic bóp trán xua đi mấy cái tưởng tượng linh tinh trong đầu, rồi nhìn hai người lại khụ cái thứ hai, nói với cậu trai kia:

“À sao cậu lại ở đây? Cậu không phải NPC mà”

“Em chỉ tình cờ đi kiếm nguyên liệu làm linh kiện cơ giáp thì bị mấy tên đó túm lại...” Cậu trai ngượng ngịu gãi mái tóc xoăn vàng

“Linh kiện cơ giáp?” Mạc Dương bắt được trọng điểm, nhìn cái tên hiện trên đầu cậu ta “Phoenix21. Kỹ sư cơ giáp.” thì ngạc nhiên. Ra vậy, bảo sao cậu ta lại phá bom nhanh như vậy.

“Vâng, em là kỹ sư. À mà hai anh cũng học Sylvia ạ? Hai anh năm mấy vậy ạ?” Phoenix21 nhìn tên trường hai người thì mừng rỡ.

“Bọn tôi học năm nhất. Cậu sao?” Mạc Dương hỏi.

“Em cũng năm nhất ạ. Ừm... nhưng em mới 15 tuổi thôi ạ nên em xin phép xưng ”anh em” với các anh ạ.”

“15 tuổi. Woah trẻ như vậy mà cậu đã vào Sylvia rồi sao?” Mạc Dương kinh ngạc.

“Vâng, em được đặc cách ạ. Bởi vì em là người thiết kế Dolphin ạ.” Phoenix21 vừa nói vừa quan sát phản ứng của Celtic. Thấy Celtic khoanh tay, nhướn mày nhìn cậu nói:

“Ra cậu chính là Felix ấy.” Trong ánh mắt y có sự hài lòng, đánh giá cao cậu.

Cậu mỉm cười ngại ngùng nhưng miệng vẫn khiêm tốn: “Không có gì đáng khoe đâu ạ! Dù sao cũng không có người sử dụng được, cũng chỉ là sắt vụn thôi ạ.”

“Không. Dolphine đã có chủ rồi. Người đó là bạn cùng lớp của tôi.” Celtic phản đối.

“Thật vậy ạ?! Ôi, em mừng quá! Các anh có thể giúp e gặp người đó được không ạ?” Felix nghe thấy tin đó lập tức mừng rỡ, hai mắt sáng ngời nhìn Celtic.

“Được.” Celtic gật đầu, liếc nhìn hỏi ý kiến Mạc Dương. Nhưng y lại thấy Mạc Dương đang thần thờ, vẻ mặt còn ủ rũ hơn vừa nãy, hôm nay cậu ấy có vấn đề gì sao? Tí phải hỏi mới được, Celtic tự nhủ, rồi gọi Mạc Dương:

“Dương, Dương ơi!”

“A! Tôi đây! Xin lỗi mãi suy nghĩ linh tinh!” Mạc Dương nghe Celtic gọi liền tỉnh hồn, rồi tức thì mỉm cười với Felix, “Anh là Mạc Dương, cậu ấy là Celtic, khi nào em muốn thì qua lớp G1-A tìm một trong hai người bọn anh. Bọn anh sẽ giúp em gặp Tina!”

Sau đó, ba người hàn huyên một hồi rồi chia tay out hệ thống. Khi Mạc Dương vừa mới tháo kính mắt ra, liền nghe thấy tiếng gõ cửa, là Celtic. Mạc mở cửa ngạc nhiên hỏi:

“Có chuyện gì sao Celtic?”

“À cũng không có gì to tát...” Celtic ậm ừ “Cậu đang có chuyện gì buồn à? Sao vừa nãy cứ thấy cậu mất hồn.”

Mạc Dương giật thót, bối rối lắc đầu: “Không có chuyện gì đâu. Chỉ là nghĩ chút chuyện cũ thôi.”

“Chuyện gia đình à?” Celtic ánh mắt lo lắng hỏi.

“Không sao mà, tôi nghĩ linh tinh tí ấy mà. Cậu về phòng nghỉ đi không muộn.” Nói rồi Mạc Dương gượng cười đẩy Celtic xoay người ngược lại, rồi đóng sập cửa phòng.

Ngay khi cánh cửa đóng sập lại, Mạc Dương khụy xuống ngồi xỏm dưới đất, mặt chôn vào giữa hai đầu gối, khe thở dài. Vẻ mặt ghen tuông xấu xí của cậu bị Celtic phát hiện ra rồi. May sao Celtic hiểu lắm,

Celtic mà biết sự thật chắc sẽ ghét cậu mất... Haizzzzz cậu muốn ở bên Celtic lâu hơn chút nữa...

Bên kia, Celtic đứng nhìn cánh cửa phòng Mạc Dương, hai nắm đấm siết chặt, y khẽ cắn môi, rồi bực dọc về phòng. Chết tiệt, bao giờ Mạc Dương mới chịu mở lòng với mình đây?

Hai người mỗi người một tâm sự trở về giường, một đêm mất ngủ...

=====

Chúc mọi người năm mới vui vẻ, vạn sự như ý và tiếp tục ủng hộ t nhé các ty :3 *tát hoa x N lần*

Tuần vừa rồi bận quá nên giờ mới viết được xong. Mọi người thông cảm:3

Chương sau có phiên ngoại nho nhỏ kể về ngày xưa Celtic gặp Nora như thế nào và vì sao hai đứa ghét nhau:3 Có ai mong chờ không?

11. Chương 9

Một tuần nay, kể từ ngày gặp Felix, Celtic cảm thấy Mạc Dương trở nên kỳ lạ.

Đạo này, Felix hay tìm đến hai người nhờ đi tìm mấy loại nguyên liệu hiếm, đổi lại Felix sẽ giúp hai người thêm vài linh kiện cho cơ giáp. Cuồng Long và Báo Hồ dù công kích và linh hoạt cao nhưng phòng thủ thì còn kém, không thể hoàn toàn trông cậy vào nó được. Vậy nên lần đó Celtic mới phải làm trò lá chắn hình người bĩ ối như vậy __(:3)__

Lúc Felix làm xong đem đến cho hai người thử thành quả. Hiệu quả thì rất hài lòng, nhưng về mặt Mạc Dương hoàn toàn đi ngược lại với lời nói. Thậm chí đến tối hôm đó, Mạc Dương tự nhiên lại đề xuất đi làm nhiệm vụ độc lập. Mấy ngày sau thì liên tục tránh mặt y, khi y hỏi thì trốn tránh nhất quyết không nói khiến Celtic bối rối không biết phải làm sao.

Hôm nay là ngày thứ năm Celtic làm nhiệm vụ một mình. Celtic buồn bực đi bắn quái thú Péodas (một loài giống lợn rừng nhưng có hai sừng và hung tợn hơn nhiều). Khi y trút giận tới con cuối cùng, tiếng hoan hô của Felix ở phía sau bụi cây vang lên trong tiếng “Éc!” thảm thiết của Péodas.

“Celtic ca ca, anh thật giỏi, chỗ sừng này là quá đủ rồi ạ.” Felix hào hứng nói, tay nhanh nhẹn lấy da sừng Péodas.

Celtic chỉ lạnh lùng gật đầu, rồi lẳng lặng đứng dựa vào một cái cây gần đó nhìn trời.

Felix cũng phát hiện ra tâm trạng của Celtic mấy ngày nay không được tốt lắm. Từ khi Mạc Dương ca ca không đi cùng, vẻ mặt Celtic ca ca lúc nào cũng âm tình bất định, trước đã mặt lạnh nay còn lạnh hơn, thủ đoạn đánh địch càng tàn nhẫn hơn khiến Felix rét run.

Felix rất tò mò về mối quan hệ của hai người. Cậu cảm thấy tuy Mạc Dương ca ca khẳng định hai người chỉ là bạn thân. Nhưng mà chữ “thân” này nó biểu hiện mật thiết vượt mức bình thường.

Mạc Dương ca ca thì lúc nào cũng sẵn sàng như người yêu. Còn Celtic ca ca ngày nào cũng một vẻ xa cách vạm vỡ thì không biết thế nào, nhưng khi nói chuyện với Mạc Dương ca ca thì sẽ có một cổ ôn hòa lạ thường.

Điều này khiến Felix cảm thấy bất an, cậu vừa gặp Celtic đã nhất kiến chung tình, nghĩ với điều kiện của bản thân chắc chắn Celtic sẽ để ý đến mình. Nhưng trái ngược với dự kiến của cậu, Celtic trừ lần nói chuyện đầu tiên còn lại lúc nào cũng lãnh đạm với cậu, nên thái độ của Celtic với Mạc Dương khiến cậu nghi ngờ không thôi. Nhìn Celtic im lặng đứng kia, Felix tráng lá gan tiến đến hỏi: “Celtic ca ca, anh đang nghĩ đến anh Mạc Dương ạ?”

Celtic bị chột đứng tâm giật mình choàng tỉnh, thấy Felix vẻ mặt hiếu kỳ chờ câu trả lời mình, lại nhớ đến thái độ của Mạc Dương, y cảm thấy một cổ hờn dỗi dâng lên trong lòng, lạnh lùng đáp: “Không phải.”

“Anh với anh ấy cãi nhau ạ?” Felix vẫn tiếp tục hỏi dò.

“Không có.” Cãi nhau được đã tốt.

”VẬY...SAO MẤY NGÀY NAY ANH ẤY KHÔNG ĐI CÙNG CHÚNG TA VẬY Ạ?”

“Không biết.”Biết đã không như thế này.

Lạ thật. Felix nhìn Celtic lạnh lùng quay lưng đi thẳng, vội vàng đuổi theo, đầu nghĩ ngợi. Hình như Celtic ca ca không quan tâm lắm. Chẳng lẽ hai người đó thật chỉ là bạn? Vậy tốt quá rồi. Felix mỉm cười sung sướng.

Đột nhiên, Felix đang theo đà chạy không để ý phía trước, mũi đập vào một vật cản trước mặt. Cậu xoa xoa cái mũi đau ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện Celtic tự dưng đứng khựng lại, sau quay lại về mặt nghiêm túc nói với cậu:

“Này, cậu có người yêu chưa?”

“Dạ?”Felix trợn mắt kinh ngạc choáng váng. Trời ạ, cậu có nghe nhầm không vậy?! Không lẽ anh ấy chỉ giả vờ lạnh lùng vậy thôi chứ thực ra là có ý với mình. Felix ngượng ngùng đỏ mặt, mắt chớp chớp nhìn y, miệng cười bên lên:“Em chưa ạ...”

Celtic nhìn biểu cảm kì quái của Felix, khóe mắt giật giật, không hiểu sao có niềm xúc động muốn nắm một cái. Nhưng xét thể lực lẫn tuổi tác thì y sẽ giống y lớn hiệp bé nên kiềm chế lại mà chỉ giật giật miệng nói: “Vây thôi tôi không hỏi nữa...”

Nói xong đăng xuất khỏi hệ thống luôn, để lại Felix mặt đầy dấu hỏi chấm không hiểu chuyện gì xảy ra. Chẳng phải bình thường hùng nam hỏi cậu câu này xong liền tỏ tình luôn sao? Hay là... anh ấy ngại. Felix lại cảm thấy khả năng đó rất cao, nghĩ vậy, cậu ngượng ngùng mỉm cười, Celtic ca ca hóa ra ngoài nóng trong lạnh.

Đã vậy, cậu nên tỏ ra chủ động chút nhỉ? A a a mới nghĩ thôi đã thấy thật xấu hổ mà. Celtic ca ca thật xấu tính, lại thích chơi nửa úp nửa mở để câu dẫn người ta. Felix đáng thương chìm đắm trong những kế hoạch quyến rũ Celtic mà không biết rằng thực ra Celtic bỏ chạy vì sợ mình lỡ tay ngộ sát vì vẻ mặt nai con loạn chàng của cậu.

Mạc Dương bên này, cũng đang lấy nhiệm vụ giết trâu rừng Monagot để giải sầu. Mạc Dương hai mắt đỏ rực, điên cuồng tàn sát. Chắc bây giờ Celtic và Felix đang trò chuyện vui vẻ với nhau. Cậu thật hận bản thân không đủ xuất sắc để xứng với Celtic.

“Soàn soạt”Bất chợt tiếng bụi cỏ gần đó rung động làm Mạc Dương bừng tỉnh khỏi cơn giận dữ. Mạc Dương mắt lạnh, nhìn về phía chỗ người lạ kia ẩn nấp, quát: “Ai đấy?”

“Từ đã!! Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi.” Một cánh tay giơ lên từ trong bụi cỏ, sau diện mạo người ẩn nấp kia hoàn toàn được phơi bày trước mắt Mạc Dương.

Người tới là một thanh niên dáng người cao gầy, tuy là hình ảo nhưng có thể thấy được ngoài đời người này chắc hẳn đẹp không thua kém Celtic. Nếu Celtic là kiểu đẹp thanh tao, thì người này lại đẹp kiểu vương giả, quý phái.

Nhưng nhìn đến đôi mắt đào hoa, phong lưu, mái tóc trắng bạc tượng trưng cho hoàng tộc Giovani, cùng với mấy trang bị lấp lánh bạc trên người hắn và cái mác trường quý tộc Falcon chinh ình ngay dưới cái tên Evanston, Mạc Dương ngay lập tức gắn cho người này cái mác “Chớ dây dưa!”. Huống chi tên này chỉ đứng nhìn cũng không có ý đồ đánh lén gì nên cũng chỉ là “người qua đường” mà thôi. Đánh giá hoàn tất, cậu liền không quan tâm quay lưng đi thẳng.

Thanh niên kia nhìn bóng lưng của Mạc Dương đi xa mà trợn mắt há hốc mồm. 17 năm cuộc đời của hắn, gặp người người yêu, gặp hoa hoa rụng bất kể nam nữ, được người người kính trọng. Ấy vậy mà lần đầu tiên có người nhìn thấy hắn liền quay gót đi thẳng. Thấy Mạc Dương sắp đi mất, hắn hoàn hồn vội vàng đuổi theo vừa chạy vừa nghĩ: Hừ, khó khăn lắm mới gặp đúng hình mẫu mình thích, càng khó chinh phục thì lại càng thích.

“Oy oy cậu Celyan gì ơi!!! Chớ đi, đợi tôi với!” Evanston vừa đuổi vừa gọi với lại. Đúng như mong muốn của hắn, Mạc Dương dừng chân cau mày quay lại nhìn.

“Có việc gì không?” Mạc Dương tỏ vẻ không kiên nhẫn.

“Đừng lạnh lùng vậy mà. Tôi chỉ muốn làm quen với cậu chút thôi.” Evanston đưa tay lịch thiệp muốn bắt tay Mạc Dương, miệng nở một nụ cười chói lóa. Đúng vậy, rất chói mắt, chói vì một thảm hoa hồng đỏ rực rỡ với những tia sáng lấp lánh không biết từ đâu ra hiện lên làm nền phía sau lưng hắn.

Người khác nhìn thấy cảnh này đã sớm vạn hoa xuyên tâm, “đổ” hấn rầm rầm. Nhưng đáng tiếc mấy bông hoa hiệu ứng này đập vào ai không đập lại đập trúng pho tượng “thánh” Celtic bất tử trong lòng Mạc Dương, rồi bị bật ra không thương tiếc:

“Tôi không rảnh (-).”

“.....”Evanston hóa đá tập hai. Hoa hồng héo tàn. Nhưng quá trình thương tổn này chỉ diễn ra trong vài giây, sau lại hồi phục tiếp tục mặt dày giữ lấy tay Mạc Dương.

“Đừng đi mà~ Tôi muốn làm bạn với cậu thật mà~ Tôi rất hâm mộ võ thuật của cậu. Kia là võ thuật cổ truyền đúng không, vừa nãy trông cậu thật soái nha!”

Mạc Dương nhìn thanh niên cầm tay mình ngón tay hắn cứ gãi nhẹ lòng bàn tay của cậu, trong lòng phun tào. Cái này là tán tỉnh chứ làm bạn quái gì. Chưa kể cái ánh mắt như hổ đói vồ mồi thể kia giống cái mặt hâm mộ võ thuật người ta chỗ nào hả?!

Mạc Dương đen mặt, cố sức rút tay về, tỏ vẻ khiêm tốn nói:“Cậu quá lời rồi, tôi vẫn còn non tay lắm. Nếu cậu thích cậu có thể đến võ đường Mạc gia để gặp những võ sư tài giỏi khác.”

“Mạc gia? Vậy chắc cậu là Mạc Hiểu (em cùng cha khác mẹ của MD) nhỉ?”Evanston vuốt cằm nói.

“Không phải. Tôi không ở nhà chính. Mạc Hiểu là em họ của tôi.” Mạc Dương nói dối để tránh phiền phức.

“Ra vậy... Cậu mà ở nhà chính chắc nổi tiếng rồi. Hiếm có ca nhi nào lại mạnh như cậu nha.” Evanston trầm trồ.

Bắt được từ trọng điểm “ca nhi” trong lời Evanston, Mạc Dương mặt xanh mét:“Cái gì? Sao cậu lại bảo tôi là ca nhi?”

Evanston thấy Mạc Dương hỏi vậy thì ngạc nhiên,“Ồ không phải à? Trực giác giới tính của tôi bình thường chuẩn lắm mà nhỉ?”

Mạc Dương hắc tuyến. Cái thể loại trực giác gì đây, cái tên phong lưu này coi vậy mà nhạy cảm đáng sợ vậy. May sao Celtic không có cái loại trực giác của nợ này chứ không cậu không thể ở bên Celtic lâu như vậy. Mà thôi kể cả chưa lộ ra thì giờ Celtic cũng cách xa cậu rồi...

Nhìn vẻ mặt Mạc Dương bỗng chốc ỉu xiu, Evanston cảm giác chột dạ, chắc hẳn tự tin vào trực giác của mình quá. Hắn vội vàng sửa miệng: “Ài ya xin lỗi cậu. Nếu mà tôi hiểu lầm thì mong cậu lượng thứ. Thỉnh thoảng ăng-ten dò giới tính của tôi nó bị hỏng hì hì.”

Mạc Dương thấy hắn rút lại lời cũng thở phào một cái: “Cậu thấy rồi đó tôi là hùng nam, hơn nữa trong tộc tôi tôi cũng chỉ là người bình thường thôi. Vậy nếu cậu hứng thú thì tìm người khác đi! Tôi đi đây!”

“Ày ày từ đã ~” Không được vưu vật thế này dù là hùng nam hắn sao chịu buông tay.

Vốn là một tên hoa hoa công tử, Evanston cũng đã từng hẹn hò với vô số mỹ nam mỹ nữ. Nhưng chưa có ai khiến hắn muốn làm tình cùng. Hắn cũng đi tìm số ít những ca nhi có thân hình cường tráng như hùng nam để tìm cảm giác chinh phục. Tuy nhiên, mấy người kia tuy hình dáng cũng gọi lên được hưng thú cho hắn nhưng mấy ca nhi đó bị những định kiến biến thành những ca nhi nhu nhược như những ca nhi bình thường, nên hắn sớm chán.

Vừa nhìn Mạc Dương chiến đấu, lần đầu tiên hắn có khát vọng mạnh mẽ muốn “ôm” một người. Cho dù vẻ ngoài nghiêm túc khô khan, cơ mà ngược lại có một cổ cảm dục, gợi cảm lại mang chút ngây thơ, ôn hòa khó tả. Nhìn cơ ngực nở nang kia đi, nhìn đường cong lưng mạnh mẽ lưu sương kia đi, rồi cái mông cong nẩy mà tổ tiên xưa hay gọi đây là tướng đảm đang kia đi.

Hắn những tưởng cậu là ca nhi vì dù tất cả thể hiện đây là một nam nhân cường tráng nhưng các đường cong lại không có cảm giác cứng ngắc, góc cạnh như các hùng nam khác, mà mềm mại, nẩy nở như mấy ca nhi cường tráng hắn gặp, nhưng sức chiến đấu lại cường hãn gấp bội những ca nhi kia, thậm chí sánh bằng hùng nam khiến hắn muốn đè cậu xuống dưới thân chinh phục.

Hắn liếm môi, mắt sáng quắc nhìn cậu, hai tay cầm chặt lấy tay cậu đầy ân cần, ôn nhu nói: “Chẳng lẽ tôi chỉ đơn thuần muốn làm bạn với cậu cũng không được sao?” Tiễn gửi luôn lời mời kết bạn cho cậu.

Mạc Dương khóe mắt giật, đơn thuần làm bạn?? Có chắc không?? Cậu thử giật tay ra mấy bạn nhưng tên kia kia không chịu buông. Cuối cùng cậu đành nhượng bộ ấn nhận kết bạn, tên kia mới thỏa mãn buông tay.

Lại thêm phiền rồi, Mạc Dương thở dài rồi vội vàng lấy cơ bản đăng xuất. Evanston lấy được liên hệ của cậu liền mãn nguyện với bước đầu thành công, cũng không níu kéo nữa. Trước khi đi còn thân thiết nói: “Tái kiến, thân ái.”

Mạc Dương rợn người da gà rơi đầy đất tức thì đăng xuất. Tốt nhất là đừng gặp lại!

P/s: Pháo hôi công mà ta ưa thik đã lên sàn:3 cái phiên ngoại nhỏ kia ta mạn phép nợ nha. Đạo này bạn quá chưa viết được. Srr để m.n phải chờ. Có ai quên ta chưa? ;_:/

12. Chương 10

Celtic vừa mới log out liền nhận được cuộc gọi, y ấn tiếp nghe. Trên màn ảnh hiện lên một người phụ nữ xinh đẹp có mái tóc vàng bạch kim dài bồng bềnh, đôi mắt màu xanh ngọc với từng đường nét trên khuôn mặt rất giống Celtic. Nếu không phải nghe thấy Celtic hô một tiếng “mẹ” có khi người ta sẽ lầm tưởng đây là chị gái của Celtic.

Mỹ phụ vừa nhìn thấy con trai liền nở nụ cười trìu mến: “Cục cưng, lâu không gặp, nhớ mama không? Mama rất nhớ con nha ~”

Celtic mặt lạnh tỏ vẻ không kiên nhẫn: “Có việc gì không mẹ?”

Mỹ phụ xịu mặt bĩu môi: “Đáng ghét! Chồng với con, tên nào cũng chưng mặt đơ như ngói ấy với lão nương.”

“Cha mẹ lại cãi nhau sao?” Bình thường cha dù không biểu hiện ra ngoài nhưng hành động thể hiện thì rất ôn nhu chiều mẹ. Mẹ cũng biết điều đó nên không bao giờ than vãn mà chỉ có càng thêm yêu, chỉ khi giận dữ thì mẹ oán trách cha ra mặt. Lần này không biết lại chuyện gì đây?

“Hứ ai thêm cãi nhau với cái lão già đó! Mama vừa mới nói cho ổng con sắp sửa có em, ổng liền xụ mặt.”

“Mẹ, mẹ vừa nói gì cơ? Con có em ư?” Celtic kinh ngạc. Tin tức này thật đúng là động trời. Mẹ từ khi sinh ra y mắc một hồi bệnh nặng, bác sĩ chẩn đoán về sau khó lòng sinh đứa thứ hai. Hơn nữa cũng đã thử nhiều lần nên cũng từ bỏ từ hơn 10 năm trước.

“Ừm mama đi kiểm tra rồi. Được 2 tháng rồi.” Nhắc đến em bé, mỹ phụ lại tươi tắn trở lại.

“Vây mừng quá rồi.” Đây đúng là tin vui với nhà Welfen, nhưng Celtic ngẫm lại cũng cảm thấy lo lắng. “Mẹ, con nghĩ cha không vui cũng có lý do. Dù sao mẹ cũng đã 39 tuổi gần 40. Mang thai tầm tuổi này khá là nguy hiểm. Con nghĩ cha lo lắng cũng không sai.”

“À cái đó thì không cần lo. Mẹ hỏi bác sĩ rồi. Bác sĩ bảo thai nhi rất khỏe mạnh, vả lại 17 năm bồi bổ bù lại nên sức đề kháng của mẹ tăng cao hơn rồi.” Mỹ phụ nhẹ nhàng xoa bụng cười nói.

Nghe vậy, Celtic yên tâm gặt đầu. Mỹ phụ lại liếc mắt đầy thâm ý nhìn y nói tiếp: “Mà mama cũng phải sinh một đứa nữa để mà còn có cháu bé nữa chứ. Con với Dương Dương dính nhau như thế mama cũng sớm không hy vọng gì rồi.” Celtic dù mặt không đỏ nhưng trong tâm cảm thấy có chút ngượng ngùng, cái này giống như yêu đương vụng trộm bị phụ huynh lật tẩy vậy =///= khụ khụ. Nhưng dù gì thì y cũng cảm thấy may mắn khi được cha mẹ ủng hộ, tuy hùng nam có thể cấy ghép tử cung nhân tạo. Tuy nhiên thể chất con người bây giờ bắt đầu bước vào giai đoạn chững lại, rất nhiều cặp hùng nam cơ thể không thể thích ứng với tử cung nhân tạo này, thậm chí còn ảnh hưởng xấu tới sức khỏe.

“À đúng rồi! Celtic hai tháng nữa là sinh nhật con, mama muốn tổ chức tiệc cho con, tiện thể ăn mừng cho

em con. Lúc đó cũng là nghỉ hè nên là con gọi Dương Dương qua ở nhà ta luôn nhé!” Mỹ phụ nhắc đến Mạc Dương liền hào hứng, nàng rất thích đứa bé ngoan ngoãn, thông minh lại còn chu đáo nữa. “Mà Dương Dương đâu rồi? Đang trong bếp à?” Theo nàng nhớ, hường thì giờ này là giờ uống trà của sắp nhỏ ha.

“Không ạ...Cậu ấy đang tập luyện trong phòng.” Celtic đáp.

“Hmmm? Hai đứa không đi với nhau sao?” Bình thường không phải làm gì cũng phải dính nhau như trẻ sinh đôi sao? Sau đó thì nàng phát hiện con trai nàng sau câu hỏi đó thì im lặng một hơi dài. Lúc này mỹ phụ mới để ý con trai con trai khác thường. Ai ya, cái cảnh quen thuộc này sao giống cái lần hồi bé Mạc Dương ôm một tuần không qua chơi với Celtic. Lần đó, nàng cũng hỏi sao Mạc Dương không tới, và con nàng cũng lặng thinh y như hiện tại. Theo nàng dự đoán, câu trả lời tiếp theo của Celtic sẽ lại là: “Hình như cậu ấy đang giận con....”

“Sao lại thế? Nó giận gì con vậy?”

“Con....Không biết....” Celtic bối rối gục đầu xuống nhìn sàn nhà.

Ầy, đứa con ngu ngốc này mấy năm rồi mà sao vẫn không khá hơn tí nào. Rõ ràng chuyện gì cũng dám làm ấy thế mà cứ đối mặt với Mạc Dương lúc nào cũng thụ động như vậy, lần đó nàng cũng phải đích thân đi thăm hỏi hộ tình hình của Mạc Dương mới biết thằng bé ốm, chứ không con nàng sẽ cứ ủ rũ cả tuần. Mà cái này một phần do Mạc Dương nhẫn nhịn Celtic quá nên Celtic cái tính vô cảm của con nàng phát huy, chuyện bộc lộ tình cảm cũng toàn ỷ lại Mạc Dương. Mỹ phụ thở dài: “Con yêu, sao con không hỏi thằng thằng bé?”

“Con có hỏi mà....nhưng cậu ấy không chịu nói thì biết làm sao?” Celtic phản bác.

Phu nhân Welfen nhìn con trai vẻ mặt vô cùng bất lực, “Con trai, con nghĩ điều quan trọng nhất của nam nhân để có thể lấy được lòng lão bà là gì?”

“Hả? Ý mẹ là sao?” Celtic mặt hỏi chấm, nhưng vẫn nghiêm túc nghĩ rồi trả lời: “Sức mạnh?”

Phu nhân Welfen nhíu mày: “Con nghĩ Mạc Dương thiếu thứ đó sao?”

Celtic lắc đầu rồi trả lời lại: “Địa vị? Trí óc?”

Mỹ phụ thở dài bóp trán, rồi bỗng ngửa mặt lên trời hét ầm nhà: “Brett chết tiệt, tôi để con cho anh giáo dục thế mà anh dạy nó cái gì thế hả?!”

Celtic ngơ ngác không hiểu mình sai ở đâu. Không phải cha y thường hay dạy rằng muốn chinh phục lão bà thì phải có năng lực và địa vị sao?

Mỹ phụ sau khi mắng chồng xong, thì khụ một cái chần chĩnh rồi mặt đầy nghiêm túc nhìn Celtic, “Celtic, nghe này, đừng có tin lời lão cha ngốc nghếch của con, giá trị của một thằng đàn ông để cửa được lão bà nằm ở da mặt biết chưa?”

“Da mặt?”

“Đúng vậy! Da mặt phải dày! Càng dày càng tốt!” Phu nhân Welfen nắm chặt tay đầm, hai mắt sáng quắc nhìn con trai “Năng lực, địa vị chỉ là phần nhỏ thôi. Cái quan trọng nhất là phải chủ động bộc lộ hết tất cả tình cảm của mình cho đối phương dù đối phương không nhận cũng phải kiên trì bám lấy, cho đến khi đối phương chấp nhận mình thì thôi.”

“Con trai, hãy nhớ Mạc Dương cũng rất mạnh mẽ, những thứ như sức mạnh, thực quyền sớm muộn rồi thằng bé cũng có được. Bộ con nghĩ nó sẽ dừng chân lại đợi con vượt qua nó, rồi mới thăng thấn tình cảm sao. Không, sẽ không, tương lai của nó rồi sẽ không thua kém con đâu. Tới lúc đó nó sẽ gặp những người còn tuyệt vời hơn thế, con có chắc lúc đó Mạc Dương còn hướng về con?”

“Thứ kết nối mạnh nhất lúc này giữa con và Dương Dương chính là tình cảm đôi bên. Bây giờ con không giữ chặt lấy nó, bện chặt nó lại thì con định đợi đến bao giờ đây, hả con trai ta?”

Celtic một mực im lặng nghe mỹ phụ nói, tuy mặt không biểu hiện ra ngoài nhưng sâu trong đôi mắt xanh thăm mênh mang như mặt biển lặng bỗng lóe một vệt sáng tựa như sao băng lướt ngang trời, cắt ngang qua những rào cản tâm lý, những chướng ngại tình cảm bấy lâu nay.

Mỹ phụ thấy con trai bắt đầu thông suốt thì hài lòng. Thấy thời gian cũng muộn, nàng liền từ biệt Celtic tắt máy.

“Suy nghĩ cho kĩ lời mẹ nói nhé con trai. Giờ mẹ đi tìm lão kia tính sổ đây)Hừ! Chúc ngủ ngon, cực cưng của mẹ!”

Celtic chờ người nhìn màn hình cuộc gọi tối đen. Nhờ những lời của mẹ, y đã ngộ ra rất nhiều điều. Thậm chí cũng hiểu ra lý do biểu hiện kì lạ gần đây của cậu. Sự xuất hiện của Felix chính là lý do của tất cả.

Hóa ra bấy lâu nay y chìm đắm trong sự ôn nhu của cậu mà trở nên vô cảm, không quan sát những cảm xúc khác thường của cậu, rồi đổ rằng Mạc Dương không tin tưởng mà giấu mình.

Y đã quên mất Mạc Dương quan tâm mình như thế nào, chính vì thế cậu không muốn những câu chuyện đau buồn của mình ảnh hưởng đến cảm xúc của y. Y cũng quên mất Mạc Dương vốn là người nhạy cảm nên cậu luôn một mình chịu đựng những nỗi lo lắng về thân phận của hai người, về tình cảm mà y cứ hèn nhát mãi không dám thừa nhận. Có lẽ lúc nhìn thấy Felix đã làm nỗi lo ấy lên tới đỉnh điểm. Mạc Dương sợ rằng y sẽ yêu một ca nhi nào đó mà không phải cậu.

Không được! Không thể để thế được. Mẹ nói đúng! Y phải cho cậu biết được tình cảm của mình, phải cho cậu biết trừ cậu ra trái tim này không thể dung chứa được bất cứ người nào khác.

Cuối cùng suy nghĩ cũng thông suốt khiến Celtic an tâm ngủ ngon. Còn bên này, Mạc Dương sau khi chặt vật đăng xuất, thoát khỏi tên tóc bạc quái dị kia, nằm trên giường trần trọc cả đêm. Cậu suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến tương lai mờ mịt của mình, Celtic như cả cuộc sống của cậu, ở bên y thời gian dài như vậy khiến cậu trở nên tham lam và ích kỷ, khao khát muốn Celtic là của riêng mình càng ngày càng mãnh liệt. Cậu rất sợ nếu nói ra tình cảm hay thân phận thật sự của mình Celtic sẽ nhìn cậu như thế nào? Vẫn thân thiết, ấm áp hay là lạnh thấu xương? Haizzz thôi thì cứ ở bên Celtic cho tới khi y nói chán cậu vậy, được ở bên Celtic một ngày cũng là niềm hạnh phúc lớn lao của cậu.....

Cứ như vậy đi.....

Tiểu Sa: Aiya bị tắc mãi ở cái chương này cuối cùng cũng xong. Cuối cùng cũng cho hai đứa thẳng thắn với nhau, để còn đẩy nhanh đến cảnh H:) tui nhin hết nỗi rồi~

13. Chương 11

Sáng sớm hôm sau, khi Celtic rời giường thì Mạc Dương đang sắp bữa sáng lên bàn. Nhìn cảnh Mạc Dương ân cần gọi y vào ăn như ngày thường khiến y thấy xúc động khôn cùng. Mấy ngày rồi Celtic chưa được ăn với Mạc Dương một bữa cơm tử tế nào.

Thực ra thì Mạc Dương sau khi trần trọc cả đêm hôm qua thì quyết định nên cố gắng tươi tỉnh trở lại, chung quy cũng do mình náo loạn, mấy ngày nay cậu có thể thấy Celtic bị khó xử lây trong khi y không biết lý do. Cậu thiết nghĩ không nên để tình cảm ích kỷ của mình làm phiền y. Tuy nhiên, khi nhìn y Mạc Dương lại nghĩ đến sự tồn tại Felix, lại không thể cười tươi nổi với Celtic, nên không khí của bữa sáng hôm nay vẫn không có chút tiến triển nào.

Nhưng cậu không biết lúc này Celtic đã biết hết mọi chuyện. Thậm chí bởi vì biết rồi nên Celtic khi thấy nụ cười gượng gạo của Mạc Dương vừa mới cảm thấy thoải mái, ngay lập tức lại thấy căng thẳng. Celtic cảm thấy chuyện này là trách nhiệm của mình, cho nên chính tay y phải giải quyết triệt để hiểu nhầm của Mạc Dương. Y cũng quyết định tối nay y sẽ thẳng thắn hết tình cảm của mình cho cậu, thực hiện ước muốn bấy lâu nay của y, đồng thời để cho Mạc Dương không còn phải lo sợ Felix, hay bất kỳ người nào khác xuất hiện giữa hai người nữa.

Đương nhiên, y cũng phải báo trước cho cậu. Nhìn Mạc Dương im lặng đi bên cạnh mình, hai người đang trên đường đến giảng đường, bởi vì hai người đến sớm nên dọc hành lang không một bóng người, Celtic cảm thấy đây là thời điểm thích hợp để thông báo. Nghĩ liền làm, y cầm lấy tay Mạc Dương, nắm thật chặt, rồi vẽ mặt nghiêm túc nhìn Mạc Dương: “Đương, tối nay không luyện tập được không, tôi muốn nói chuyện với cậu.”

Mạc Dương vẫn còn đang chìm đắm trong hạnh phúc lẫn sự khó hiểu khi đột nhiên được Celtic nắm tay, thậm chí còn nắm chặt hơn những lần tình cờ khác, nên chưa định thần lại nghe rõ lời y nói, hai mắt mở tròn ngơ ngác.

Celtic thấy cậu chưa hiểu liền giải thích tiếp: “Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu.”

“Chuyện quan trọng?”

“Ừ. Chuyện của chúng ta. Chỉ riêng hai chúng ta thôi.” Nói xong câu cuối, Celtic liền nở một nụ cười, nụ cười đẹp nhất mà Mạc Dương từng thấy. Celtic rất ít cười, cậu chỉ thấy vài lần y cười với cậu và với người trong nhà, nhưng chỉ cười mỉm là cực hạn, với người ngoài thì y hoàn toàn lạnh lùng không cười. Nhưng nụ cười này hoàn toàn khác, Mạc Dương chưa bao giờ thấy một nụ cười ôn nhu đến vậy, ôn nhu đến mức khiến trái tim cậu đập loạn, đầu óc không thể kiểm soát được nữa mà tràn ngập hình ảnh đẹp đẽ, quên mất sự tồn tại của Felix, quên mất tất cả những đau buồn những ngày này, hai má chớp mắt đỏ phừng, cậu ngượng ngùng cúi đầu ừ ừ khẽ một tiếng.

Celtic thấy mình vừa cười một cái đã khiến Mạc Dương đang từ trạng thái cứng ngắc, tường thành vây quanh tứ phía, lập tức biến thành tức phụ dịu ngoan, liền hài lòng. Y bị cha ảnh hưởng lâu nên cũng trở nên lạnh lùng, lâu dần quên mất cách cười với người xung quanh, chỉ khi ở bên Mạc Dương mới vô thức cười. Tuy biết là Mạc Dương thích mình cười nhưng xem chừng trường hợp lần này nó càng trở nên hữu ích hơn. Hừm, xem ra, về sau phải năng cười chút để thỏa mãn lão bà *gật đầu tán thành chính mình trong lòng cái rụp* (*Tiểu Sa: Tất nhiên về sau muốn an ủi lão bà thì chỉ cười thôi làm sao đủ chứ, còn nhiều cách “an ủi” khác nữa ha? *cười gian**)

Trong lúc hai người đang ngọt ngào với nhau thì đột nhiên một giọng nam ồm ồm cắt ngang: “Này này, hai đứa kia, đây là chỗ để tán tỉnh nhau đấy à?!” khiến hai người giật mình buông tay ra. Quay lại nhìn thì thấy lão Khải đang đứng ở phía sau, vẫn cái vẻ mặt bất cần đời như ngày thường. Thấy Celtic vẻ mặt bất mãn, Mạc Dương còn chưa hoàn hồn, tặc lưỡi một cái rồi gõ cái “cốc” vào đầu hai người, quát lớn: “Nhìn nhìn cái gì, còn đứng đấy mà ngẩn người! Muộn giờ vào lớp là tôi phạt các cậu đấy!” nói rồi một mạch đi thẳng.

Còn nửa tiếng nữa mới vào lớp, hơn nữa hai người bọn họ chỉ còn cách cái cửa lớp 15 mét, muốn muộn cũng khó. Celtic trợn mắt nhìn khinh bỉ, tiện thể lẩm bẩm bồi thêm câu: “Hừ, chẳng trách đến giờ vẫn làm cẩu độc thân.”

Mạc Dương ở bên cạnh có thể nghe thấy rõ ràng, mặt liền , học sinh gương mẫu nói xấu giáo viên gì chứ, cậu có thể coi như không nghe thấy được không a a a . Mà hy vọng lão Khải không nghe thấy. Người này nhỏ nhen không phải là không có tiếng nha.

Mạc Dương không ngờ là điều cậu lo lắng đã thành sự thật. Tiết thực hành buổi chiều, lão Khải vừa bước vào lớp liền gọi Celtic lên với danh nghĩa là kiểm tra thực lực, những người còn lại thì tự đấu tập với nhau.

Lão Khải thấy Celtic vẫn vẻ mặt bình tĩnh, không sợ sệt, cười cuồng ngạo, “Ranh con, tôi xem cậu còn ung dung được bao lâu!” Đùng tưởng ông đây không nghe thấy bây nói xấu ông, dám chọc vào nỗi đau của ông. Hừ!!! Con tướng quân ông cũng không tha!

Đáng tiếc Celtic cũng không phải quả hồng mềm. Y ứng phó rất lưu loát với với những ngón đòn của lão Khải, xem ra thành quả huấn luyện của tướng quân Welfen không ngoa chút nào. Tuy hai người cùng dùng những động tác cơ bản của quân đội, nhưng mỗi người lại một phong cách.

Đám học sinh trong lớp lúc đầu ngoan ngoãn tập luyện, sau đến lúc nhìn hai người đấu võ càng ngày càng hăng say, liền túm năm tụm ba vây quanh quan sát. Thậm chí, có mấy lớp kỹ sư cơ giáp đang học thể dục gần đó cũng sang hóng ké.

Chuyện này là dĩ nhiên rồi, Celtic - đóa hoa xinh đẹp, cao lãnh trong lòng bao nhiêu ca nhi, nữ nhân - bằng xương bằng thịt đang đứng đây. Hơn nữa còn được chiêm ngưỡng sức mạnh của người thừa kế gia tộc Welfen hiển hách. Ai tiếc gì mà không ngắm chứ?

Lão Khải bình thường trông cà phất cà phơ nhưng lúc ra đòn lại rất nhanh gọn, chuẩn xác ép Celtic phải thủ thế rất nhiều. Song Celtic cũng không hoàn toàn bị đẩy vào thế bị động, y luôn lựa thời cơ đánh vào kẽ hở của lão Khải. Mạc Dương đứng ở bên, thở phào nhẹ nhõm, xem ra cậu lo lắng quá rồi.

Lão Khải đánh mãi vẫn chưa thực hiện được mục đích bắt đầu nóng nảy, không kiềm chế được mà bắt đầu bộc lộ ra mấy kỹ thuật chuyên dụng. Celtic sau khi né tránh mấy đòn hiểm, liền nhíu mày nói: “Thầy Khải hình như chúng đang đi quá giới hạn luyện võ trong trường học thì phải?” Vừa nói vừa đưa tay chặn cổ tay lão Khải đang định đánh móc vào chỗ yếu hại trên cổ y.

Lão Khải nghe thế cũng giật mình lùi về. Chắc, đánh hứng quá, nên bắt cần lộ thói quen. Thằng nhóc này coi vậy cũng không tồi, cũng biết chiêu thức chuyên dụng cơ đấy. Xem ra lão cáo già Welfen cũng biết dạy đó. Mà thôi cứ đánh vậy cũng không sao, lâu lắm rồi hắn cũng chưa đánh đấm trận nào ra trò. Thời bình bắt đầu, mấy lão bạn cũng hắn cũng chây ì bụng bia hết rồi. Nghĩ liền làm, hắn cười gằn: “Khà khà, nhóc cũng khá đấy. Xem ra trên chiến trường thế cũng sống lâu thêm được vài phút rồi. Mà nếu làm được đến vậy thì sao chúng ta không đánh tới bến luôn đi!! Lính thì phải giải quyết theo kiểu lính!!”

Một tia sáng vệt qua đôi mắt của Celtic, lão Khải nói cũng phải, y cũng muốn xem thử xem sức mình đã tới đâu, phải biết nhìn nhận khuyết điểm của bản thân thì mới tiến bộ được.

Lão Khải nói xong còn chưa để cho Celtic nghỉ gì thêm, liền hạ thấp người lao vút về phía Celtic nhằm đánh vào hông trái y. Song y cũng xảo diệu thay đổi nhịp bước tránh thoát, uyển chuyển thân thể áp sát giữ chặt cánh tay lão Khải, bẻ vẹo ra sau lưng rồi đánh úp sau gáy lão Khải khiến hắn choáng váng một hồi. Nhưng lão Khải không hổ thân kinh bách chiến, vẫn có thể tiếp tục bật người đánh trả. Giằng co một hồi hai người lại giãn khoảng cách, lùi về quan sát đối phương.

“Võ cổ truyền?” Lão Khải lưu ý cách đánh của Celtic rút ra kết luận. “Học lỏm ở đâu đấy nhóc?”

“Không phải học lỏm. Mà là gia truyền.” Celtic bình tĩnh đáp, đưa người về thế thủ.

“...” Lão Khải mặt kiểu WTF. Lão Welfen chuyển sang tập võ đường sinh tuổi già từ khi nào vậy?!!

Đám đông nghe thấy ồ lên, nhất là mấy ca nhi cùng nữ nhân ánh mắt nhìn Celtic lại lấp lánh thêm một rừng sao, thân tượng Celtic lại thêm một nấc, nam thần võ gì cũng giỏi u u u u u () Họ bắt đầu nhao nhao chen lên trên trước muốn nhìn nam thần gần hơn nữa.

Còn Mạc Dương nghe xong câu này hai má nổi lên hai rặng mây đỏ. Gia...Gia truyền?! Người dạy cho Celtic mấy chiêu này chỉ có mình cậu thôi mà. Vậy....vậy Celtic coi cậu như người nhà ư? A a a a....Nghĩ...nghĩ như vậy có được không nhỉ? (/ / • / / • / /) / A a a hai khóe môi của cậu sao cứ nhếch lên thế này?! (/// ///) Phải kiềm chế! Phải kiềm chế không được kích động như đám fan kia!!

Mạc Dương đang chìm đắm trong suy tư thì bất ngờ, một ca nhi trong số đám đông muốn chen lên trước Mạc Dương, song sức yếu nên phản tác dụng mà ngã về phía Mạc Dương. Theo phản xạ, Mạc Dương đỡ lấy cái bóng đen đang đổ về phía mình.

Vị ca nhi xinh đẹp nào đó lúc ngã ra còn đang nghĩ mặt mình phen này nở hoa, nhưng ngoài dự đoán, cậu lại ngã vào một bờ ngực rộng lớn, rắn chắc cùng với một vòng tay hữu lực ôm lấy eo cậu từ phía sau lưng. Cậu bản năng ngẩng đầu lên nhìn xem là ai, sau đó liền ngớ người. Oa!! Hảo soái!! Hảo dương quang!! Mãi đến khi tiếng nói trầm ổn từ đôi môi chàng trai kia phát ra “Cậu ổn chứ?” đánh thức cậu mới nhận ra tư thế hiện tại của hai người ái muội đến thế nào. Cậu ngay lập tức nhảy cẫng lên lùi về, mặt mũi đỏ bừng, miệng lắp bắp: “A....Không sao, không sao! Cảm ơn cậu!” Sau ôm má, tiếp tục chen vào tụ hội với đám fan Celtic, song ánh mắt lại đảo liên tục về phía Mạc Dương. Mạc Dương nhưng không để ý tới tầm mắt kia, mà tránh thoát đám đông để tìm một chỗ thoáng hơn để nhìn Celtic. Chỗ cũ của cậu giờ trước mắt toàn đầu người.

Tuy nhiên, đến khi cậu tìm được chỗ đứng cho mình, thì kinh ngạc tột độ. Celtic mấy phút trước còn đang rất tốt, lúc này đã bị hạ đo sà. Trong lúc cậu không để ý, đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Tiểu Sa: Ah ah chặt vật lắm mới viết ra được cảnh đánh nhau. Ta biết ta văn dở, mọi người nếu muốn ném gạch xin hãy nhẹ tay >___< 55555555

14. Chương 12

Để trả lời cho câu hỏi của Mạc Dương chúng ta hãy tua lại mấy phút trước, lúc mà ca nhi nào đó ngã vào lòng cậu.

Cảnh tượng ấy tuy kể ra thì rất ái muội, nhưng với Mạc Dương chỉ như một phút tình cờ va phải vai của một người đi đường. Tuy nhiên, với Celtic, sự tình cờ ấy lại mang một phen phong vị khác.

Celtic vừa đánh vừa liếc nhìn thử xem phản ứng của Mạc Dương khi nghe chữ “gia truyền” của y thì như thế nào. Nhưng đến khi y tìm được bóng dáng của Mạc Dương rồi thì lại thấy Dương đang ôm ấp đầy tình tứ với một ca nhi. Cái gì thế kia?!!! Cái tay kia đang chạm vào đâu thế kia!!! Mau tránh xa Dương của tôi ra!!! Máu nóng xông lên khiến Celtic quên tiết mất mình đang trong chiến cuộc, tay chân liền chạm lại một nhịp.

Khi y lấy lại tinh thần thì cũng đã muộn rồi. Lão Khải lợi dụng thời cơ liền thụi một cú thật mạnh vào

bụng y, sau là liên tiếp các đòn rơi vào mặt, ngực, mạng sườn khiến Celtic đau đến choáng váng, nằm ngã ngửa ra đất không gượng dậy nổi.

Lại còn được bồi thêm cái mặt cười đầy ti tiện của lão Khải: “Trên chiến trường một phút lơ là như vậy đã sớm mất mạng rồi đấy nhóc con ạ. Còn non và xanh lắm. Khả khả...” “Đồ vô sỉ! Đồ cơ hội!”

Chết tiệt!! Celtic vùng ngang tay đâm lên mặt đất, song lại khiến các vết thương trên người đau đớn hơn. Y cố gắng ngồi dậy nhưng do dư chấn của trận đánh mà không cựa nổi. Mạc Dương thấy vậy đang định tiến lên đỡ y đi phòng y té. Đột nhiên có một bóng người quen thuộc lao về phía Celtic với tiếng kêu thánh thót: “Celtic ca ca!!”

Mạc Dương kinh ngạc nhìn Felix không biết từ đâu chạy ra đỡ Celtic ngồi dậy, sau nhứt chí mà lùi về. Có Felix rồi nên chắc Celtic không cần cậu giúp đâu....

Celtic bên này này cũng ngạc nhiên nhìn Felix, còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên nghe thấy lão Khải khiếm nhã nói: “Aiya được mĩ nhân làm bạn thế kia thì không dùng khoang cứu thương cũng không chết đâu ha! Cứ để sẹo đó để mà nhớ chừa cái tội không tập trung. Vả lại hôm nay tôi thế là nhẹ tay lắm rồi đó!” Nói xong báo tan học rồi quắp đi đi mất.

Nhẹ cái đầu ông! Đau chết người! Với lại ai thêm loại lạn mĩ nhân này chứ! Celtic căm giận hất tay Felix ra. Không thêm để ý Felix về mặt ngõ ngang, hắng giọng gọi Mạc Dương: “Dương ơi, giúp tôi với!”

Mạc Dương còn đang ngây ngẩn, nhưng nghe thấy tiếng Celtic gọi thân thể liền bản năng đến chỗ Celtic, công y đến phòng y tế.

Mãi đến khi cô bác sĩ đặt bông băng thuốc men vào tay Mạc Dương kèm theo câu: “Xin lỗi nhưng mấy cưng tự xử nhé. Bạn trai đang đợi cô dưới cổng rồi, ahihi () Bye bye~” Và để lại phòng y tế trống huơ trống hoác chỉ có cậu và Celtic đang ngồi trên giường.

Mạc Dương thuần thực sát thuốc sát trùng rồi băng bó cho Celtic. Sở dĩ, mấy lần tập luyện ở nhà cậu cũng hay bị thương, nhà kể cả có khoang cứu thương nhưng cậu cũng không được phép dùng nên dần dần cũng quen tay với việc này.

Kể ra lần này lão Khải cũng thật quá đáng, cậu sớm đã quen bị thương, nhưng Celtic thì khác, vốn là công tử thế gia được nâng niu chiều chuộng từ bé, bằng chứng là sau mỗi lần luyện tập Mạc Dương cũng chẳng gặp Celtic bị thương mấy cùng lắm chỉ là vài vết xước nhỏ. (Khụ khụ, thực ra thì tướng quân Welfen quả thực rất nghiêm khắc với Celtic, bình thường huấn luyện kiểu gì cũng phải đánh Celtic thành đầu heo mới chịu buông tha. Song Celtic vì không muốn mất mặt với lão bà nên mỗi lần trước khi đến gặp Mạc Dương sau mỗi buổi luyện tập, đều âm thầm dùng khoang cứu thương để tút lại nhan sắc. Do vậy, mỗi lần gặp Mạc Dương đều thấy thành như vậy () Ahihi~)

Hiện giờ, thấy Celtic một thân thương lớn thương nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp cũng không tránh khỏi mấy vết bầm tím. Mạc Dương vừa bôi thuốc vừa nhìn Celtic thỉnh thoảng nhú mồm, đau lòng không thôi, mặt mũi nhăn nhó như thể người bị thương là cậu chứ không phải Celtic.

Celtic thấy Mạc Dương như vậy trong lòng vui sướng đến quên đau. Y mỉm cười trấn an cậu nói:“Tôi không sao. Mấy vết thương này có là gì đâu.” Tuy nhiên do mặt y đơ quá lâu, nên trong mắt Mạc Dương lại trở thành vẻ mặt cười gượng gạo khiến cậu càng xót xa hơn:“Nhưng mà....hay là cậu cứ dùng khoang cứu thương....”Cậu chưa kịp nói hết câu đã bị Celtic dùng ngón tay chặn miệng, rồi y vươn người hôn lên trán Mạc Dương một cái nhẹ như chuồn chuồn lướt nước. Y nhìn cậu dịu dàng bằng đôi mắt như biển sâu, giọng nói ôn nhu trấn an cậu:“Có cậu ở đây thì tôi cần gì khoang cứu thương chứ.” (Cảm thấy lời này quen quen -_-!)

Mặt Mạc Dương tức thì đỏ phừng, đầu gục xuống, miệng lắp bắp nói:“V..vậy...tổ....tốt...rồi.” A a a a, ai cứu cậu với, Celtic càng ngày càng quyến rũ như vậy thì cậu phải làm sao để thoát khỏi vũng lầy tình cảm này đây? Mà nhắc tới chuyện tình cảm, có chuyện cậu rất muốn hỏi:“Celtic, vừa nãy....cậu với Felix....có phải hơi quá đáng không?”Không phải Celtic thích Felix sao?Sao lại....

Celtic đang vui sướng vì lời kích mà y mới học thuộc trong quyển sách cổ thể loại đam gì gì đó mà mẹ y giới thiệu hôm nọ, vừa nãy được áp dụng rất thành công. Đột nhiên nghe thấy Mạc Dương nhắc đến cái tên Felix, mặt ngay lập tức xị xuống:“Quá đáng? Sao cậu lại hỏi thế?”

Mạc Dương đột nhiên thấy Celtic nổi giận liền chột dạ:“A...Không có gì...Chỉ là tôi thấy cậu và Felix có vẻ....Có vẻ thân thiết...Hôm nay lại...”

“Cậu nghĩ tôi thích cậu ta sao?” Celtic nhú mày, vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo, khiến Mạc Dương sợ run.

“Tôi...không có ý đó...” Mạc Dương gục đầu xuống cổ giấu vẻ mặt ngạc nhiên. Chẳng lẽ mối quan hệ của Celtic và Felix không như cậu tưởng ư?

Đang miên man trong mớ suy đoán, Celtic bất ngờ nâng cằm cậu lên, ánh mắt như biển xanh sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt Mạc Dương, khiến cậu cảm thấy trái tim như sắp bị nuốt chửng vào trong đó, cậu nghe thấy y nói:“Cậu cảm thấy trừ cậu ra tôi còn có thể thích được ai nữa sao?”

Mạc Dương hai mắt mở tròn, miệng há hốc không phát thành tiếng, nhìn giống hệt một chú cún con đáng yêu đang ngơ ngác, khiến Celtic nhận không được mà hôn nhẹ khóe môi cậu một cái, tiếp tục nói:“Cha tôi muốn hợp tác với xưởng vũ khí của nhà Strabourg nên tôi mới chủ động làm quen với Felix. Còn người tôi thích từ trước tới giờ chỉ có mình cậu thôi Dương à!”Nói xong lại hôn thêm cái nữa. Môi Dương mềm mềm. Thích ghê! o()o

“Loảng xoảng.”Thuốc lắn bông băng trên tay Mạc Dương thì nhau rơi xuống đất, Mạc Dương tay chân vẫn giữ nguyên tư thế cũ hơn nửa ngày không di dịch một phân khiến Celtic bắt đầu thấy lo lắng định lay gọi tỉnh cậu. Chính lúc này, Mạc Dương bắt đầu có phản ứng, tay khẽ run sở lên khóe miệng, từ phần cổ cho đến hai má rồi hai tai bắt đầu đỏ bừng, hai mắt mơ màng, y thấy môi cậu khẽ mấp máy:“Đây....là mơ phải không?”(° °)

Sau đó....Không có sau đó, bởi vì Celtic còn chưa kịp nói câu gì Mạc Dương đã ngất đi. Celtic ghen hòng ôm cậu dậy,khẽ gọi cậu mấy tiếng, vỗ nhẹ hai má vẫn chưa rút đi đỏ ửng của cậu, đến lúc sờ vào vẫn có thể cảm thấy hơi nóng tỏa ra từ làn da, thấy cậu mãi không có dấu hiệu tỉnh y mới chịu từ bỏ. Haizzz, có ai như y không, tổ tình với người ta xong người ta liền ngất vì shock _(:)_ May là lúc ngất đi, mặt mũi

Dương đỏ hồng chứ không phải xanh lét, không thì y sẽ hiểu nhầm thành Dương phải ghét mình lắm mới thành ra vậy (_)

Mà này chung quy cũng do lỗi của y, nóng vội muốn phiết thanh quan hệ của mình với Felix mà nói thẳng ra luôn. Nếu cứ theo kế hoạch ban đầu mà triển khai thì chí ít Mạc Dương cũng đã có thời gian chuẩn bị tinh thần đến tối, chứ không bị shock như bây giờ. Mà thôi dù sao cũng xong rồi, giờ chờ câu trả lời của Dương thôi.

Celtic ngồi một lúc lấy lại sức rồi công Mạc Dương về kí túc xá. Trên đường, ai ai cũng mắt chữ O miệng chữ A nhìn hai người. Cũng chả trách được, vì Mạc Dương cao hơn và to hơn Celtic nhiều, nên nhìn Celtic hiện tại chẳng khác nào công gấu, nhìn vô cùng tội nghiệp. Mà kể ra cũng phải thương thay cho y, phận làm “bệnh nhân” mà phải đi công “y tá” chăm sóc mình về. Nhưng mà thôi chẳng sao, y vẫn tình nguyện công, ai bảo trên lưng y là cả “thiên hạ” của y đâu. Công cả đời cũng được. (_)

Ngay khi Celtic và Mạc Dương ra khỏi phòng, Felix mới từ một góc tối nào đó đi ra. Khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp tối sầm lại, âm u dưới ánh chiều tà, ánh mắt đầy ngoan lệ, hai tay nhỏ xinh của cậu siết chặt lại tới mức lòng bàn tay chảy máu. Nhìn bóng dáng Celtic đi xa, cậu nghiêng răng lắm lắm: “Ta không tin! Ta không tin! Sao Celtic có thể yêu một tên hùng nam thô kệch như vậy được. Nhất định là hắn bỏ bùa mê Celtic rồi!” Không thể thế được! Ta phải giúp anh ấy tỉnh ngộ, phải giúp anh ấy thấy được chỉ có một ca nhi mảnh mai, xinh đẹp, thông minh tuyệt đối như ta mới thích hợp với anh ấy! Và thế là trong đầu cậu bắt đầu lập ra cơ sở kế hoạch để “vạch trần” Mạc Dương.... *(Pháo hôi thế này đã đủ bịch liên hoach chưa các bạn :)))*

Celtic của chúng ta hiện giờ trong lòng đang ngập mật ngọt, cùng chờ mong phản ứng của Mạc Dương sau khi tỉnh lại, mà không biết rằng đang có cơ sở âm mưu đang nhắm vào Dương của y cùng tình cảm của hai người.....

15. Chương 13

Mạc Dương khi tỉnh lại, thứ đầu tiên đập vào mắt cậu là trần nhà màu trắng quen thuộc của kí túc xá. Sau đó cậu cảm giác chiếc giường cậu đang nằm rất lạ, đây hình như không phải giường của cậu. Cậu vốn nằm quen đệm cứng trong khi cái này thì rất mềm mại. Chắc đây là giường của Celtic rồi, nhưng mà tại sao mình lại nằm trong phòng y nhỉ? Mạc Dương mơ màng, cậu cảm thấy như vừa trải qua một giấc mơ kỳ lạ, cậu mơ thấy Celtic hôn cậu, giờ thì lại thấy mình ở trên giường y? Rốt cuộc là sao đây?

“Cậu tỉnh rồi.” Đột nhiên, giọng nói của Celtic ở bên tai vang lên kéo cậu ra khỏi núi câu hỏi trong trí óc. Mạc Dương lúc này mới để ý Celtic đang ngồi dựa lưng ở thành giường, tay cầm sách nhưng mắt thì đang chăm chú nhìn cậu. Nhìn số trang cậu có thể đoán được y đã ngồi như vậy khá lâu rồi.

“Nếu cậu đã tỉnh lại thì chúng ta tiếp tục chuyện vừa nãy nhé!” Y gấp sách lại nói tiếp.

“Hả?? Chuyện gì cơ?” Mạc Dương ngơ ngác hỏi. Sau đó thì sợ hãi rụt người lại, ah, sao tự nhiên Celtic trông có vẻ tức giận vậy. Cậu nói gì sai sao?; (_);;

“Cậu...” Celtic cảm thấy bất lực, không nói nên lời, shock quá nên mất trí nhớ sao? Haizz... Celtic thở dài. Thôi được rồi, muốn làm tiểu công tốt phải nhẫn nhịn, nhẫn nhịn và kiên trì! Nếu cậu không nhớ thì để tôi lặp lại lần nữa. Dương, tôi thích cậu, thích từ rất lâu rồi. Chúng ta hẹn hò được không?”

Bùm! Mạc Dương cảm thấy đầu óc như nổ tung. Mọi ký ức theo đó ùa về khiến cậu bị chấn động. Cậu vẫn lại mơ tiếp ư? Mạc Dương tức thì kéo chăn lên trùm qua đầu, hai mắt nhắm chặt lại, tự an ủi bản thân tỉnh lại tỉnh lại, đây là mơ, là mơ ~

“....” Celtic cạn lời nhìn núi chăn nhỏ.

Không gian lặng đi như thế hơn một phút. Sau đó, Mạc Dương từ từ thò đầu ra khỏi chăn nhưng chỉ hé ra hai mắt thì ngừng, dần dần hỏi một câu: “Ah, sao Celtic vẫn ở đây?”

Phùng! Celtic cảm thấy ngọn lửa tức giận trong mình bắt đầu bùng cháy rồi Y không thể nhẫn nhịn được nữa!!! (m)# Gràoooo!!

Ah! Mạc Dương run rẩy. Sao tự nhiên lạnh vậy? Hồng rồi! Sao mặt Celtic còn đen hơn vừa nãy vậy?;(...);: Nhìn thấy Mạc Dương vì sợ mà đang dần dần rút về ổ chăn, Celtic xác nhận y không thể nhẫn nhịn được nữa rồi.

Y lao lên giật mạnh cái chăn phạch một cái, lộ ra Mạc Dương hai tay vẫn đang tư thế tay cầm chăn giờ lên ngang đầu nhưng chăn lúc này đã rơi xuống giường mất rồi. Celtic cường thế áp lên người cậu đè hai tay cậu xuống đệm. Trước sự kinh ngạc của cậu, y quát lên: “Mạc Dương!! Cậu định giả ngu với tôi đến bao giờ hả?! Tôi vẫn ở đây nãy giờ, chứ có đi đâu đâu! Những điều tôi nói là thật, nếu cậu không tin thì tôi xin lấy danh dự ra thề đó là sự thật. Còn nếu không thì tôi sẵn sàng lấy nguyện vọng kết hôn ra bảo đảm tình cảm của tôi với cậu. Dương, hãy cho tôi câu trả lời đi!....Ah Dương, cậu sao vậy?”

Celtic phút trước vẻ mặt còn đang nghiêm túc nói những lời lẽ hùng hồn, phút sau y bắt đầu tay chân luống cuống, bởi vì y thấy....Dương khóc. Bảy năm quen nhau, y chưa bao giờ thấy Dương rơi một giọt lệ trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Trong mắt y cậu lúc nào cũng là một người sớm trưởng thành, chín chắn, bình tĩnh, chu đáo. Nhìn Dương có xu hướng khóc càng ngày càng to hơn, Celtic phát hoảng, y cuống quýt đưa tay xoa hai má lau nước mắt cho cậu, miệng xin lỗi rồi rít: “Dương, xin lỗi, đừng khóc nữa mà, tôi không nên to tiếng với cậu như vậy, là lỗi của tôi.”

Loay hoay mãi cuối cùng Mạc Dương cũng ngừng, nhìn cậu hai mắt sưng đỏ làm y cảm thấy tội lỗi không thôi. Đang định nói thêm vài lời an ủi, bỗng nhiên, Mạc Dương vươn hai tay ôm chặt lấy đầu y. Dù không nhìn thấy biểu cảm của cậu lúc này, nhưng y có thể nghe thấy tiếng cười khê của cậu, giọng nói vẫn còn mang hơi chút nghẹn ngào âm mũi: “Celtic không cần xin lỗi đâu, tôi mới là người có lỗi. Xin lỗi vì đã làm cậu tức giận như vậy, là tại tôi không thể tin nổi vào mắt mình rằng một ngày cậu sẽ nói ra những lời yêu thương ấy với tôi. Cảm ơn cậu vì vì cho tôi biết đây không phải mơ. Tôi thật sự rất hạnh phúc....”

Celtic nhẹ nhàng kéo lỏng vòng tay cậu, kéo dần khoảng cách để có thể nhìn thấy khuôn mặt của cậu lúc này. Y vuốt nhẹ đuôi mắt cậu, ôn nhu hỏi: “Vậy câu trả lời của cậu là....”

Mạc Dương cười rộ, trong ánh mắt chứa đầy hạnh phúc, cậu khê nói: “Tôi đồng ý....” Sau đó đôi môi hai

người nuốt lấy nhau. Nụ hôn sâu vẫn còn ngây ngô song lại đầy nồng nhiệt của tuổi trẻ.

“Ừm...” Celtic bá đạo gặm cắn đôi môi của Dương, đầu lưỡi quấn lấy lưỡi cậu bá đạo đảo qua khoang miệng cậu, khiến cậu cảm thấy ngộp thở. Cậu hơi giãy dụa đẩy Celtic một hồi y mới chịu buông tha cho cậu. Lúc tách ra, vẫn còn một sợi tơ bạc vương vấn giữa đầu lưỡi hai người, khiến Mạc Dương cảm thấy xấu hổ vô cùng. Cậu không nghĩ Celtic bề ngoài lạnh lùng nhưng lại nhiệt tình đến vậy.

Nhìn Mạc Dương hai má đỏ hồng, há miệng thở dốc, hai mắt vẫn còn chưa rút đi đỏ ửng, hai cánh môi sưng đỏ đầy phong tình, Celtic cảm thấy rất thành tựu. Không uống công hồi nãy, lúc Dương chưa tỉnh, để chuẩn bị cho nụ hôn đầu tiên này, y đã phải nhét mấy quả cherry vào miệng tập đá lưỡi đến oằn cả lưỡi với quyết tâm khiến cho lão bà tiêu hồn! ”o (Sa: *Ta thật sự không biết tại sao ta lại nghiền cái này (* *)??*) Phần thực hành đã xong, bây giờ đến lượt lão bà chấm điểm *v*)/：“Dương, thích không?”

Dương thấy Celtic đôi môi mỏng gợi cảm vẫn còn bóng loáng ướt nước mấp máy, giọng chưa tan khan khan, đôi mắt ôn nhu viết đầy chờ mong. Thật gợi cảm! Cậu xấu hổ dùng mu bàn tay che miệng, mắt đảo nhìn đi nơi khác, mặt đỏ bừng lấp bắp nói:“Th....Thích....”

Celtic hài lòng, cọ đầu vào cổ cậu, y thì thầm“Thật tốt quá, này là nụ hôn đầu của tôi đó, vậy nên Dương phải chịu trách nhiệm đây.”

Mạc Dương tròn mắt kinh ngạc. Nụ...nụ hôn đầu ư? Lần đầu tiên mà sao cậu lại thấy lão luyện thế nhỉ? (/●//●//) (Thực ra vẫn còn thiếu kinh nghiệm nhưng với xử nam Mạc Dương thì đủ dùng rồi ()) Ah nhưng mà Celtic từ bé cái gì cũng vô sự tự thông, chút...chút chuyện nhỏ thế này chắc không là gì ha....Ừm! Ừm! Nhất định là vậy rồi (*) Hic, nói chuyện này làm cậu ngượng quá.... À nhưng mà lệch trọng tâm rồi!Nụ hôn đầu của Celtic là với mình ư?! Σ(° °) Ahhhh!(// //) Mạc Dương cảm thấy lồng ngực tràn đầy hương vị ngọt ngào. Chưa bao giờ cậu cảm thấy thật sự hạnh phúc như thế này...

Celtic mãi không thấy Mạc Dương trả lời, nghĩ rằng cậu xấu hổ nên không định trêu đùa cậu thêm nữa. Định vươn người ngồi dậy khỏi người cậu thì đột nhiên, Mạc Dương vươn tay ôm lấy cổ y giữ y lại, vẻ mặt hồng hồng then thùng như cô dâu nhỏ, ngượng nghịu cười nói:“Ừ, Celtic cũng phải chịu trách nhiệm đây nhé!”

À hú uuuu!!! Celtic cảm thấy toàn bộ máu trong cơ thể đang phun trào như núi lửa. U u u sao lão bà của ta lại đáng yêu như vậy chứ () Celtic vui sướng cười ôn nhu với cậu:“Tất nhiên rồi! À mà sinh nhật sắp tới của tôi chúng ta tổ chức luôn lễ đính hôn đi!”

“Đính....Đính hôn?!”Mạc Dương giật mình. Tuy rằng cậu rất vui khi Celtic bày tỏ ý muốn kết hôn, đây là điều mà nằm mơ cậu cũng không nghĩ tới. Nhưng mà....có phải quá nhanh rồi không?!! Cậu những tưởng hai người phải tìm hiểu nhau một thời gian dài thì mới có thể đưa ra quyết định được. Chung quy hai người còn trẻ, ai biết được Celtic tuổi trẻ bông bột về sau lại hối hận ghét bỏ cậu thì cậu biết phải làm sao? Vả lại còn bí mật kia của cậu nữa, cậu biết phải nói với y sao đây, Celtic rất ghét người nói dối, hơn nữa cậu lại còn dối y bao năm như vậy. Nghĩ vậy Mạc Dương càng cảm thấy lo lắng, cậu ấp úng nói:“Celtic, chúng ta....cứ để từ từ đã hẵng tính.....”Sau cậu im bất không dám nói tiếp bởi vì Celtic híp mắt nhìn cậu đầy nguy hiểm.

“Dương không muốn kết hôn với tôi sao?” Celtic nheo mắt, nếu Dương không đồng ý, y cũng sẽ làm mọi cách để cậu phải đồng ý. Dương, đến nước này rồi tôi sẽ không buông tha cậu đâu!

“Không. Không phải vậy.” Mạc Dương vội vàng phủ nhận “Mà là, ừm, cậu biết đấy, chúng ta vẫn còn trẻ mà, như vậy có....ừm.... hơi sớm....”

“Tôi biết, vậy nên tôi mới muốn đính hôn trước để bảo đảm sự chung thủy của cả hai bên cho tới lúc kết hôn. Như vậy đã làm cậu yên tâm chưa?” Celtic ánh mắt đầy kiên định không chút nao núng.

Mạc Dương gật đầu lia lịa, trong lòng đã sớm ngọt ngào, song cậu vẫn băn khoăn không biết bí mật của cậu liệu có ảnh hưởng đến tình cảm của cả hai không. Nhưng mà Celtic đã thẳng thắn tình cảm với cậu, thậm chí còn ngỏ ý kết hôn mà cậu thì cứ giấu diếm y mãi thì cũng đỡ. Celtic thấy Mạc Dương vẫn còn chút chần chừ, liền quan tâm hỏi: “Sao vậy? Cậu còn băn khoăn điều gì à? Nếu cậu còn chưa tin thì...”

Y chưa kịp nói hết thì cậu đã vội ngắt lời: “Không phải tôi không tin Celtic mà là....” Cậu cố gắng nặn ra một lý do để kéo dài thời gian để cậu chuẩn bị tinh thần và tìm một thời điểm thích hợp để thẳng thắn.

Tôi không biết cậu liệu rồi có ghét bỏ một người thô kệch cứng rắn như tôi không.....”

Sau cậu bặm môi không dám nói tiếp, bởi vì cậu cảm thấy có cái gì đó vừa nóng vừa cứng cọ vào đùi của cậu. Là nam nhân nên đương nhiên cậu biết nó là cái gì, Mạc Dương mặt đỏ bừng lắp bắp nói: “Cel....Cel....Celtic?”

“Chỉ Dương mới khiến tôi kích động như vậy thôi.” Y dùng âm thanh trong trẻo, trầm thấp thì thầm vào tai cậu rồi lại “cọ” tiếp vào đùi cậu, nhưng lần này nó đã bắt đầu lệch hướng vào trong đùi non của cậu, khiến cậu mặt đỏ như quan công, cố gắng kẹp chặt hai đùi. Cậu cảm giác vừa rồi Celtic suýt chút nữa cọ vào chỗ ẩn kín của cậu.

Celtic thấy cậu co quắp như vậy liền phì cười, y đã bắt đầu hơi cứng từ lúc hôn cậu rồi, song vì không muốn dọa sợ Dương nên y định nhẫn vào nhà vệ sinh giải quyết. Nhưng nghe Mạc Dương nói những lời tự ti như vậy khiến y khó chịu vô cùng. Cho nên y phải thể hiện “hùng phong” như vậy để cho cậu thấy y thích cậu thế nào. Nghĩ nghĩ y lại nói tiếp: “Vả lại trong mắt tôi Dương là một hùng nam anh tuấn, dũng mãnh, lại còn đảm việc nhà. Người hoàn hảo vào bếp được ra chiến trường được như vậy, sao tôi phải đi tìm người khác chứ? Tôi mới là người phải lo đây, lo rằng sẽ có một ca nhi nào đó cướp mất cậu từ tay tôi.” Hừ trong trường có không ít kẻ nhìn chằm chằm Dương của ta nha (“ ”)

“Không có chuyện đó đâu....” Mạc Dương khản trương mà nắm lấy ngực áo y, vò nhàu “Nếu họ biết tôi cũng là ca nhi thì họ sẽ từ bỏ thôi...” Thời đại này hùng nam với hùng nam thì không sao, nhưng ca nhi đã là hiếm lại còn yêu nhau thì ai sẽ duy trì nòi giống đây? Cậu ngẩng lên quan sát kĩ biểu cảm của Celtic sẽ thế nào khi nghe bí mật động trời mà cậu phải dùng hết tất cả dũng khí để nói ra này. Vừa nãy lúc tình cờ “cọ xát”, cậu cũng đã suy nghĩ lại mà đưa ra quyết định này. Cậu thiết nghĩ về sau hai người còn thân thiết dài dài, sớm muộn rồi cậu cũng sẽ bị lộ, chi bằng nói luôn, chết sớm đầu thai sớm. Còn hơn là cứ lảng tránh, nghe đâu nhiều cặp đôi chia tay vì thân thể “không phù hợp”, nhờ cậu từ chối thân thiết với y nhiều quá, y đâm ra chán cậu thì sao? Không. Không thể để như vậy được! Đây là cơ hội duy nhất của cậu, cậu phải nắm lấy nó.

“....”Celtic hiện tại đã kinh ngạc đến hóa đá, miệng y mở lớn đến mức có thể nhét được một quả trứng gà (° °)

Thời gian im lặng trôi qua. Mỗi một giây im lặng là một giây căng thẳng với Mạc Dương. Tay nắm áo Celtic căng thẳng ướt mồ hôi. Cậu sợ giây tiếp theo sẽ là biểu cảm chán ghét của y. Nghĩ đến việc đó thôi cũng đủ khiến cậu cảm thấy hồng mắt.

Ta là phân cách tuyến khả ái

Sa: Ai nha, ta lại không ngờ cái phần trên lại dài hơn dự tính:(bình thường 2k chữ là đủ một chương rồi. Nhưng vì hạnh phúc dân sinh nên hôm nay ta đặc biệt viết dài gấp đôi M.n cứ yên tâm mà đọc nhé ^^

Đọc tiếp nà

Đợi hơn nửa ngày Celtic mới có phản ứng đầu tiên là nhồm dậy, lăn ra khỏi người Mạc Dương. Celtic cơ mặt lại trở lại như bình thường thành vẻ mặt lạnh nhạt thường ngày, dùng tông giọng không cao không thấp hoàn toàn mất đi vẻ ôn nhu ban nãy:“Chúng ta cần nói chuyện chút.”

Mạc Dương nghe vậy cũng vội vàng ngồi dậy, hai chân ngồi quỳ trên giường, tay nắm chặt nắm đấm đặt trên đùi, sống lưng cậu lạnh toát vì biểu hiện của Celtic, hai môi mím chặt, vẻ mặt vô cùng căng thẳng chờ đợi phán quyết từ Celtic. Xem ra nói sớm hay muộn thì kết quả cũng như vậy thôi.

Quan sát từ đầu tới giờ, cậu có thể tổng kết Celtic là thích hùng nam. Nếu không tại sao y lại có thể thích cậu lâu như vậy dù biết cậu là hùng nam, hơn nữa nhắc mới nhớ, từ bé đến giờ cậu cũng chưa bao giờ thấy Celtic chủ động tiếp xúc với bất kỳ ca nhi nào (trừ Felix, nhưng đó là vì mục đích khác). Cậu đã phản bội lại niềm tin và nguyện vọng của Celtic mất rồi.

Đang bản thân, cậu đột nhiên nghe thấy Celtic ngập ngừng hỏi:“Dương, cậu nói là...cậu là....ca nhi ư?”

Mạc Dương nặng nề gật đầu, im lặng một lúc sau tiếp tục nói:“Thật ra là....”Cậu bắt đầu kể lại câu chuyện quá khứ của mình cho Celtic nghe, cho tới lúc kết thúc câu chuyện, Celtic vẫn bảo trì im lặng, Mạc Dương thấy Celtic không chút phản ứng nào, liền buồn bã gục đầu xuống:“Xin lỗi đã nói dối cậu, tôi không phải là một hùng nam tuyệt vời như cậu muốn đâu, tôi chỉ là một ca nhi thô kệch thôi.”

Thật ra là do Mạc Dương quá bi quan nên không để ý kỹ biểu cảm của Celtic. Biểu cảm của y vốn không phải là lạnh nhạt mà là hờn vía lên mây. Trước đây y cũng luôn có cảm giác Dương có mùi hương rất giống ca nhi, song y cũng không để ý nhiều, y thích Dương là vì bản thân Dương chứ không quan tâm Dương là ai. Nhưng đến khi cậu gật đầu xác nhận sự thật, y liền ngỡ ngàng, không thể tin nổi vào mắt mình. Trực giác của y là đúng, mong muốn của y đã thành hiện thực rồi!

Hùng nam ấy mà, ai chẳng muốn cưới một ca nhi/nữ nhân như ý (trừ trường hợp thích hùng nam), Celtic cũng vậy, nhưng Celtic lại không muốn bạn đời của mình chỉ mãi quanh quẩn ở nhà như người khác, y là một quân nhân, y muốn kết hôn với một người có năng lực chiến đấu mạnh. Như vậy thì hai người mới

luôn sát cánh cùng nhau, lúc nào cũng nhìn thấy nhau, giúp đỡ lẫn nhau. Với y, như thế mới là bạn đời lý tưởng.

Khi gặp Mạc Dương lần đầu, trực giác của y mách bảo Dương là người lý tưởng của y, và quả thật là thế, trừ việc Dương là hùng nam. Nhưng điều làm y ngạc nhiên là y cũng chẳng quan tâm điều đó mà vẫn tiếp tục thích Dương. Có lẽ bởi vì y biết rằng chẳng có ca nhi nào phù hợp với những tiêu chí của mình đến thế, hùng nam cũng tốt, dù sao cả thế giới này trừ gia đình cũng chỉ có Mạc Dương là chịu được cái mặt than của y mà vẫn nhiệt tình chăm sóc, chiều chuộng y. Chứ bình thường hùng nam nhìn thấy y một là ý đồ xấu hai là gây sự, ca nhi thì sợ hãi y, kể cả có thích y thì cũng run rẩy đứng cách xa trăm mét mà tỏ tình.

(Celtic: Ta biết ta mặt than sẫm rồi, k cần phải nhấn mạnh vậy đâu (←__←) Sa: Ai nha mẹ nói xấu con với hàng xóm là chuyện thường tình mà () ahihi)

Thật may mắn, Dương quả nhiên là ca nhi, Dương chính là người bạn đời lý tưởng của y, y thật tự hào về radar dò lão bà của mình () Yes!

Celtic vui sướng khôn cùng nhưng y chưa kịp thể hiện sự vui sướng liền nghe Dương kể chuyện quá khứ, y lại thấy tức giận với bản thân. Bảo rằng thích Dương nhưng lại không thể là chỗ dựa tinh thần cho cậu, để cậu phải chịu đựng nhiều thứ như vậy. Sai thì phải sửa! Không thể để như thế được.

Sau khi nghĩ thông suốt, y mới bắt đầu hoàn hồn thì thấy Mạc Dương đang ủ rũ. Celtic liền trù mếu ôm mặt cậu nhìn thẳng về phía mình, nói: “Sao cậu phải xin lỗi, tôi mới phải xin lỗi, xin lỗi vì không lắng nghe cậu sớm hơn, cậu phải chịu khổ rồi. Còn về vấn đề cậu là hùng nam hay ca nhi với tôi cũng không quan trọng. Dương. Dù thế nào tôi vẫn thích Dương...”

Celtic đang nói những lời hùng hồn thì đột nhiên Mạc Dương ôm cổ y hôn môi y một cái rồi nhanh chóng rút về, tuy chỉ là môi chạm môi, nhưng cũng là lần đầu tiên cậu chủ động. Trán cậu áp vào trán y, cậu thì thào nói: “Cảm ơn cậu.”

Sau đó hai người cùng bật cười, nụ cười hạnh phúc, đầy mật ngọt.

(Sa: Đoạn Celtic biết Dương là ca nhi này ta muốn viết tốt hơn, thú vị hơn, cơ mà khs viết mãi vẫn lạn:(((555555555))

.....

Sau khi tí tê ôm ấp cười đùa chán chê, chợt Celtic sực nhớ ra một chuyện: “Dương này, cậu là ca nhi vậy ắt ẩn kị cậu ở đâu vậy?” Trải qua bao đợt kiểm tra sức khỏe như vậy mà không bị phát hiện ư?

Mạc Dương nghe câu hỏi của Celtic hai má liền đỏ bừng, cậu ngượng ngùng nói: “Nó....nó ở một chỗ...khá kín đáo.”

“Chỗ nào cơ?” Mạc Dương bị đôi mắt xanh trong vắt như thiên sứ chứa đầy tò mò của Celtic làm cho run lên. Có nên cho Celtic xem chỗ đó không, chung quy thì chỗ đó cũng khá là...dung tục....nên là....khụ khụ (/•/•/•/•/) Cậu sợ Celtic bị ấn tượng xấu mất, Celtic mới có 17 đầu, hơn nữa y lại là con nhà có giáo dưỡn, chắc cũng không bao giờ tiếp xúc với những thứ dâm dục. (Sa: Hình như Dương nhà ta nó quên mất thằng nào vừa mới dùng “cây thương” uy hiếp nó rồi. Mỹ sắc mê nhân tâm. Ca này ta k cứu đc r)

Mạc Dương đánh trống lảng:“Celtic cái đó để sau hẵng nói được không?”

Celtic cau mày, phản đối:“Tại sao? Dương vẫn không tin tôi sao. Tôi rất muốn biết tất cả mọi thứ về Dương mà.”

“Cậu....”Dương nhìn y bằng ánh mắt bối rối, hy vọng y có thể hiểu và tạm thời bỏ qua cho cậu

Celtic nhìn cậu bằng đôi mắt lam trong sáng, đầy chờ mong (‘ ”)

Dương mím môi, tiếp tục nhìn cậu bằng ánh mắt khó xử (>_<)

Celtic tiếp tục nhìn cậu với đôi mắt càng thêm chân thành (‘ • • ”)

Nhìn.....

“Thôi được rồi, cậu nhắm mắt lại đi.”

Mạc Dương bị đánh bại triệt để _(“ :) _

Celtic nghe vậy liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Mạc Dương hít một hơi thật sâu, tay run rẩy, cởi chiếc quần dài ra chỉ để chừa một cái quần lót màu đen, cậu ngượng ngùng mở rộng hai chân trước mặt Celtic, bảo cậu mở mắt ra rồi một tay thì vạch chỗ đùi có ẩn ký ra, một tay thì vạch nhẹ quần lót lên để đóa sen nhỏ đỏ như máu nhìn thấy rõ dưới ánh đèn. Nhưng ngoài dự đoán của Mạc Dương về vẻ mặt khiếp sợ, nhú mày của Celtic, y lại.....chảy máu mũi...Mạc Dương hoảng hốt kêu lên:“Celtic, mũi cậu!!!”Cậu vội vàng xoay người đi tìm hộp giấy ở cái tủ đầu giường.

Celtic nghe thấy Mạc Dương kêu lên, liền đưa tay sờ mũi, sau đó phát hiện tay dính đầy máu. À, ra là chảy máu mũi, mà cũng chả trách nhìn thấy Dương gờ cảm như vậy, ai mà kiềm chế được cơ chứ. Cảm ơn ông trời (Sa: Chính là ta nè!) đã cho ẩn ký của nằm ở nơi xinh đẹp như vậy. Y mạnh mẽ quẹt mũi, rồi ngẩng đầu lên muốn tiếp tục ngắm nhìn Dương. Nhưng khi ngẩng đầu lên, máu mũi Celtic lại tiếp tục phun ra mạnh hơn. Bởi vì lúc này đập vào mắt y là tấm lưng dày mạnh mẽ, rắn chắc thắt hẹp lại về phía hông, bờ hông cong vênh bị bao phủ bởi chiếc quần màu đen đầy dụ hoặc, đôi chân dài, hữu lực khỏe mạnh màu mạch máu, tất cả đều như đang mời gọi y đến gần hơn (Sa: Dương Dương đang nghiêm túc tìm hộp giấy đó nha, không có câu dẫn đâu nha ())

Mạc Dương vẫn hồn nhiên không biết người yêu của mình giờ phút này đã hoàn toàn hóa sói, nghiêm túc tìm hộp giấy. Tìm mãi cuối cùng cậu mới thấy một hộp nằm sâu trong góc tủ. Cậu còn chưa kịp sung sướng kêu với Celtic thì bất ngờ bị Celtic đè áp vào đầu giường, khiến cậu lảo đảo phải một tay chống lên tường một tay chống đầu giường để giữ thăng bằng. Cậu bất an gọi tên Celtic: “Cel...Celtic? Cậu có sao không?”

Celtic không đáp lại cậu mà áp sát vào người cậu, tay y kiểm chặt lấy eo cậu, hơi thở nóng hổi của y phả vào gáy cậu khiến cậu rụt cổ vì ngứa, cậu nghe thấy y lẩm bẩm: “Dương cố tình phải không?”

Cậu không nhìn thấy phía sau nhưng cậu có thể nghe thấy tiếng quần áo loạt soạt sau lưng: “Cố tình? Cố tình gì cơ? A...”

Dương đang nói chợt cảm thấy có gì đó thô to nóng rực đang chạm vào phần đùi non của cậu. Cậu chợt nhớ ra nó là cái gì, lúc trước nó cũng từng chạm vào đùi cậu nhưng là cách hai tấm vải, nhưng lần này cậu lại cảm thấy nó chân thực hơn bao giờ hết!!

16. Chương 14

Sáng sớm tinh mơ, những giọt nắng đầu tiên của ngày mới rọi qua cửa sổ len lỏi qua đồng sách chồng chất trên chiếc bàn gỗ, chiếu rọi vào sâu trong góc căn phòng, nơi có một chiếc giường lớn màu trắng. Ánh nắng hắt lên hai đôi bàn chân nam giới một trắng một nâu, bên dưới tấm vải chăn màu trắng, đang đan vào nhau vô cùng hài hòa. Nhìn có thể thấy hai chủ nhân của chúng đang ôm lấy nhau, nằm ngủ an tường.

“Reng reng.....” Đột nhiên tiếng chuông báo thức reo lên, xé ngang bầu không khí yên bình.

“Soàn soạt.....” Hai người trên giường bị động tĩnh này làm cho giật mình. Một đầu tóc nâu nhô ra khỏi giường cùng với nửa tấm lưng trần màu lúa mạch rắn chắc, khỏe mạnh lộ ra khỏi chăn, bàn tay to lớn uể oải vươn ra tắt thủ phạm của tiếng ồn đi.

“Cạch” một tiếng, căn phòng lại trở về sự im lặng ban đầu. Mạc Dương vừa mới đặt lưng nằm thẳng lại về chỗ cũ liền có một cánh tay thon dài vươn ra ôm lấy eo cậu, mạnh mẽ kéo cậu áp sát vào chủ nhân của nó.

Mạc Dương vẫn đang lơ mơ đột nhiên bị cái kéo mạnh đó làm cho tỉnh hẳn. Cậu quay đầu sang trái nhìn người đang nằm bên cạnh mình. Mái tóc vàng óng lấp lánh bạc dưới nắng, nghịch ngợm rủ xuống hai bên má cùng vai cậu, đôi mắt xanh lam ngày thường lạnh lùng nhắm chặt lại khiến cho khuôn mặt y trở nên non nớt hơn hẳn, tựa như tiểu thiên sứ vậy, Mạc Dương ngắm thụy nhan (*khuôn mặt lúc ngủ*) của y đến gần người.

Có lẽ cảm nhận thấy đường nhìn chăm chú của cậu mà đôi lông mi dài của Celtic run lên. Mạc Dương cũng bị rung động này thu hút sự chú ý. Bỗng nhiên, Mạc Dương muốn chạm vào Celtic, nhưng cậu lại sợ sẽ đánh thức y. Mạc Dương bần khoản hồi lâu, cuối cùng quyết định đánh liều vươn tay.

Cậu trước vén sợi tóc rơi trên mặt Celtic sang bên má, rồi chuyển đến vuốt nhẹ gò má trắng nõn, tay cậu hơi run lên vì xúc cảm mềm mại dưới tay. Sau cậu dùng 2 ngón giữa khẽ vuốt dọc sống mũi cao, rồi kết thúc tại trên đôi môi mỏng đỏ hồng. Mạc Dương nhìn nơi này đến mê mẩn, hôm qua nơi này đã chạm vào....môi cậu đâu, thật muốn cảm nhận lại lần nữa....Sau đột nhiên nhớ đến thứ gì khác nữa, khiến cậu đỏ mặt, ngượng ngùng giật tay về.

Tuy nhiên, Mạc Dương còn chưa kịp rút tay về đã bị một đôi tay khác nắm lấy. Sau đó là một cái hôn mềm như bông chạm vào lòng bàn tay cậu. A, bị phát hiện rồi...Mạc Dương xấu hổ vì hành động trẻ con của mình mà nghiêng mặt rúc vào gối.

Cậu cảm thấy năm đầu ngón tay của người kia tách ngón tay của cậu ra rồi mười ngón tay giao triền. Mạc Dương giật người cảm nhận một luồng hơi thở đang đến gần mình. Một nụ hôn kế tiếp rơi trên tai cậu, cậu nghe thấy tiếng y thì thầm vào tai:“Chào buổi sáng, Dương.”

Mạc Dương bị hơi thở của y chọc ngứa mới chịu ló mặt, mắt đen liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang cười ôn nhu động lòng người kia một cái rồi vội vàng liếc đi chỗ khác, cậu đỏ mặt nhỏ giọng nói:“Chào buổi sáng.”

Chợt Mạc Dương nhớ ra sáng nay là buổi học cuối của năm học, cậu luống cuống đẩy người Celtic ra muốn rời giường:“Tôi đi làm bữa sáng, không muộn mất.”

Celtic nghe vậy liền buông cậu ra, nhắc cậu:“Không cần vội vậy đâu, nay học muộn mà.”

“Ừm.”Mạc Dương nghe vậy cũng nhớ ra hôm qua hình như hôm qua thầy Khải có nhắc. Cậu định ngồi dậy rời giường nhưng một chân vừa ra khỏi chăn liền rụt về. Mặt đỏ như gấc, quay sang nói:“Hô...hôm qua...quả...quần áo....”

Celtic vừa nghe liền hiểu, y thần nhiên nói:“Tôi đem giặt hết rồi () Dương lo gì đâu, chúng ta dù sao cũng nhìn thấy hết của nhau rồi mà.”Nói đến câu cuối, y híp mắt nhìn Mạc Dương, liếm môi một cái đầy nguy hiểm.

Mạc Dương ở dưới chăn run lên, tuy cả hai đều là nam nhân, nhưng trực giác mách bảo cậu nếu cậu trần truồng đi ra khỏi cái chăn này thì cậu sẽ gặp nguy hiểm đâu (°|||) Mạc Dương hai mắt đầy tha thiết nhìn Celtic khẩn cầu:“Cậu có thể qua phòng tôi lấy.....”

“Không đâu, xa lắm à (~ ~)”Celtic ngắt lời cậu nằm vật lại về giường, về mặt lười biếng.

Mạc Dương sững sốt“A...” Celtic này là đang....làm biếng?! Σ(° °) Hic nhưng cậu cũng không thể cứu được nữa rồi, sao cậu cảm thấy như thế Celtic đáng yêu nhỉ? . () .

Celtic thấy Mạc Dương bối rối liền đưa ra một gợi ý khác:“Hay cậu mặc quần áo tôi nhé?” Quần áo bạn trai gì gì đó, y sẽ không nói cho cậu biết đâu ¬ ¬) Ha ha~

Mạc Dương nghĩ nghĩ cảm thấy không còn sự lựa chọn nào khác, có còn hơn không liền gật đầu đồng ý.

Celtic vừa rời giường, Mạc Dương liền ngượng ngùng quay đi. Nhìn thân thể trắng trẻo rắn chắc thon dài mà không chút phô trương trong đầu cậu hiện lên vô số hình ảnh nóng bỏng thu lại từ đêm hôm qua. Cậu nhớ đến xúc cảm mà da thịt cậu chạm vào thân thể xinh đẹp ấy. A a a a a!!! Này quá giới hạn chịu đựng của xử nam như cậu rồi!!!(/ / ● / / ● / /)

Celtic lục tủ một hồi cuối cùng cũng tìm ra một chiếc sơ mi trắng khổ lớn nhất có thể, một chiếc quần đùi với một quần lót xám, đưa cho Mạc Dương. Mạc Dương vội vàng nhận lấy, lục tục dưới chăn mặc nhanh chóng vào chiếc quần lót mới chịu chui ra khỏi chăn.

Tuy nhiên lúc ra khỏi chăn thì cậu hối hận rồi, Celtic cứ nhìn chòng chọc cậu khiến cậu cảm thấy cực kỳ lúng túng, một hồi lâu sau cậu không nhịn được nữa mà cất lời hỏi: “Celtic có việc gì không?”

“Mặc có vừa không?” Y không trả lời mà đột ngột hỏi một câu.

“Hả? Sơ mi á? Hơi kích thích nhưng cũng vừa....” À ra là vấn đề này, cậu đúng là đưa bị hoang tưởng nặng mà, Celtic hử tí là nghĩ bậy như vậy đâu.

Đương nhiên là vừa rồi, cái này là y cố tình may rộng hơn để chuẩn bị cho tình huống này mà. Hơn nữa cái này y đặt may ở kích cỡ lý tưởng nhất mà y mặc vào chỉ là hơi rộng hơn so với bình thường, nhưng Dương thì sẽ ôm sát người. Phải như vậy thì mới lộ rõ cơ ngực, vòng eo cùng cái mông xinh đẹp của cậu. Tất nhiên là trước khi cho Mạc Dương, y cũng từng mặc qua vài lần, *beep* thể này *beep* thể nọ cũng vô số lần rồi mới đưa cho cậu mặc, như vậy trên người cậu mới có mùi của y.

“Ừm. Nhưng mà cái này không phải cái tôi muốn hỏi.” Cái áo sơ mi thì nằm trong dự tính rồi. Còn cái quần thì là y tùy ý lựa chọn, không biết là...

“Hả?” Cậu mới mặc sơ mi thôi đã mặc gì đâu nhỉ. Mạc Dương vô thức nhìn xuống thân dưới của mình. A! Chẳng lẽ ý Celtic là.....cái quần lót này ư? Cậu ngỡ ngàng ngẩng đầu lên nhìn Celtic với niềm hy vọng là cậu hiểu nhầm. Nhưng không, đường nhìn của Celtic chăm chăm hướng về thân dưới của cậu đã chứng minh giả thiết của cậu. Cậu mặt lúng túng nói: “A, ý cậu nói là cái này ư....Nó v...vừa lắm à....”

Celtic gật đầu lắm bầm: “Ừ vậy tốt, tôi còn lo phần đằng trước bị rộng đâu, xem ra phần mông cậu có bù lại.” Hai người họ quả nhiên tuyệt phối mà, Celtic sung sướng cảm thán trong lòng.

Mạc Dương mặt đầy dấu hỏi chấm không hiểu ý Celtic, sau vô tình lướt mắt đến thứ to lớn nào đó được chiếu rọi sắc nét dưới ánh nắng. Phờm! Cả người cậu đỏ lên như bị luộc chín. Vội vàng cầm lấy cái quần đùi không nói một lời chạy bắn ra khỏi phòng y, tốc độ cứ phải gọi là như gắn tên lửa. Vừa chạy Mạc Dương vừa cảm thấy trong lòng lệ nóng doanh trùng, bên tai cậu văng vẳng lời dặn dò của mẹ Celtic “Tiểu tử nhà cô vốn rất khó bảo, chỉ có con là trị được nó nên con phải bảo ban nó thay cô cho tốt nha~”. Di Léona, con xin lỗi, tiết tháo của Celtic rút quá nhanh, con vót lại không kịp nữa rồi T_____T

Mạc Dương suy sụp một hồi nhưng cuối cùng cũng xoay sở xong bữa sáng, rồi cùng Celtic đến lớp. Nhưng từ trên bàn ăn cho đến trên đường đến lớp, trừ lúc Mạc Dương về phòng đóng cửa thay đồng phục ra, thì Celtic mất đều một phút không rời cậu.

Nhất là trên đường đến lớp, ánh nhìn của Celtic khiến nhiều người nhạy cảm phát hiện ra. Nhìn tốp năm tốp ba người tụ lại bàn tán về hai người họ khiến Mạc Dương cảm thấy chột dạ không thôi. Cậu cảm thấy như mình cướp mất nam thần quốc dân vậy. Và lại hai người đều là hùng nam, cậu không muốn Celtic bị trở thành chủ đề bàn tán xàm xí. Song đến lúc quay ra nhìn trực diện vào đôi lam đồng ôn nhu hiếm thấy ấy, Mạc Dương lại không thể cất lên thành lời...

Mãi đến khi hạ mônng ngồi lên ghế giảng đường, Mạc Dương mới nuôi đủ can đảm để nói ra: “Celtic à, đừng nhìn tôi như thế nữa được không?”

“Tại sao không? Hay là.... mấy cái miệng nhàn rồi kia làm cậu phiền lòng?” Celtic nhướn mày, ánh mắt đảo nhìn quanh, lướt đến đâu những người đang bàn tán xì xào lập tức giải tán hoặc cúi đầu. Giải quyết xong, y đưa mắt trở về nhìn cậu, vẻ mặt bình tĩnh “Giờ thì cậu yên tâm rồi nhé.”

Mạc Dương mặt ửng hồng cúi đầu khẽ gật. Cậu không hiểu sao từ sau đêm qua, Celtic thay đổi hẳn, hay cười với cậu hơn, quan tâm cảm xúc cậu hơn, và có chút...bá đạo hơn. Quả thật vậy, từ hôm qua tới cậu liên tục bị y làm cho cứng họng, khác hẳn trước kia chuyện gì y cũng lạnh nhạt ừ hừ cho qua.

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên Mạc Dương cảm thấy sống lưng lạnh run. Cậu theo bản năng quay lại phía sau, nhìn xem thứ gì làm mình rờn rợn thì phát hiện không ai khác chính là Tina.

Tina kêu lên một tiếng ô hô, hai mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Mạc Dương cùng Celtic, miệng nở nụ cười đầy yêu dị khiến cậu cảm thấy da gà nổi đầy người.

Mạc Dương xoa xoa da gà trên cánh tay, dè dặt hỏi Tina: “Tina, có chuyện gì à?”

“Không có nha.” Tina cười quyền rũ, nhưng không hiểu sao cậu nhìn nụ cười này cảm thấy còn nguy hiểm hơn. Mạc Dương quay sang cầu cứu Celtic. Y nhún vai quay đi tỏ vẻ không cần để ý, cậu cũng đành nghe theo cố gắng lờ đi ánh nhìn của Tina, trong lòng nhủ thầm: phụ nữ thật đáng sợ!

Tiểu Sa: chương này không có tình tiết kịch tính gì cả, hy vọng m.n ko ghét bỏ nhịp độ chậm rãi này:3 chỉ là ta rất thích mấy cảnh buổi sáng sau đêm “ây ấy”:3

P/S: cái đt chết tiệt của ta chs lúc viết xong r đăng truyện toàn báo lỗi, lúc chưa xong ần nhầm thì đăng thuận lợi vcl -_- ai mà thấy có thông báo mà đọc k đc thì thông cảm ta nhé!

17. Chương 15

Vì là buổi học cuối nên lão Khải chỉ dặn dò đại khái về việc không bỏ bê rèn luyện, cùng với chương trình học của học kì tiếp theo để mọi người chuẩn bị tinh thần trước. Nghĩ đến việc kì tới sẽ được tiếp xúc với cơ giáp thực tế, tất cả học sinh đều hào hứng.

Duke chột chột vai Mạc Dương hỏi: “Dương, Celtic, các cậu định dùng cơ giáp gì?”

Mạc Dương ngẫm nghĩ, liếc mắt nhìn Celtic, hai người cùng đạt chung một ý nghĩ, Mạc Dương liền trả lời thay luôn cho Celtic: “Tôi với cậu ấy định dùng Bạo Hổ với Cuồng Long, bọn tôi dùng bản trên mạng của chúng thấy rất phù hợp.”

“Trên mạng? Vậy là chúng nó có thật ngoài đời hả?” Duke kinh ngạc. Mọi người làm nhiệm vụ đơn lẻ trên kênh thể giới nên Duke cũng chưa có dịp diện kiến hai đài cơ giáp này, vì thế cậu cũng không biết đến chi tiết này.

“Ừ. Nghe đâu họ bảo nó nằm ở trường Sylvia này nha.” Mạc Dương đáp.

“Phụt! Khụ khụ khụ!” Mạc Dương vừa dứt lời thì có tiếng ho sặc sụa từ phía sau cất lên. Mọi người đồng loạt quay đầu thì ngạc nhiên phát hiện chủ nhân của âm thanh là Tina.

“Tina, sao vậy?” Duke quan tâm hỏi.

“Khụ, không có gì, bị sặc thôi” Tina ho vài cái, vuốt ngực bình ổn lại.

“Không đừng sao lại sặc?” Mạc Dương hiếu kỳ.

“À...Khụ...Cơ giáp của hai cậu nếu tôi không nhầm thì là hai người sử dụng phải là” Tina ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp “.....một đôi tình nhân đúng không?” Tina vừa nói xong toàn giảng đường các học sinh đang xôn xao lập tức im lặng lạ thường. Tất cả mọi người dù vẫn giữ tư thế cũ song ánh mắt toàn bộ đổ dồn về phía hai chiếc bàn đầu dãy giữa.

“Khụ khụ khụ.....” Lần này đến phiên Mạc Dương bị sặc, mặt mũi đỏ bừng lên không biết là vì ho hay vì lý do gì khác. Thấy cậu ho mãi không dứt, Celtic đau lòng dịu dàng vỗ lưng cho cậu, rồi mặt bình tĩnh nói: “Hồi đó chúng tôi mới chỉ là bạn thân nhưng vẫn đăng ký được.”

Hồi đó chỉ là bạn thân? Vậy giờ là cái gì? Toàn thể học sinh trong lớp nghe thấy thông tin này đồng loạt hít sâu một hơi trừ Duke mặt vẫn vẫn ngơ ngác đầy dấu hỏi, Nora bĩu môi, Thanh Y mắt chỉ chăm chăm nhìn Simon và Tina với Simon thì mặt đúng kiểu “biết ngay mà”.

Mạc Dương bị ánh mắt của mọi người đổ xô về mình làm cậu xấu hổ cúi gằm mặt chỉ để lộ ra đôi tai đỏ hồng. Celtic đây là đang gián tiếp công khai tình cảm ư? Diễn biến này có phải nhanh quá rồi không? Với

lại, sao mọi người lại cứ nhìn cậu chòng chọc với vẻ mặt kỳ quái như vậy chứ? Trời ạ, cậu muốn kiếm một cái lỗ để trốn vào quá (*) Hic hic phải làm sao bây giờ? Cậu giật giật ống tay áo Celtic then thùng nói với y:“Celtic chúng ta về phòng sắp xếp đồ đạc để về nhà đi.”

Vừa thấy Celtic gật đầu cái Mạc Dương liền nhanh như chớp chạy bắn ra khỏi phòng học, để lại sau lưng là những ánh nhìn đầy áp lực. Ngay khi cánh cửa lớp khép lại, cả phòng học lập tức òa lên như chim vỡ tổ, mọi người xôn xao bàn tán về tin tức động trời này. Chỉ mấy phút sau, chuyện này đã được lan truyền khắp cả trường Sylvia khiến cho bao nhiêu trái tim thiếu nam, thiếu nữ tan nát rơi đầy đất. Không biết rồi đến lúc biết tin hai người chuẩn bị đính hôn thì mấy đứa trẻ đáng thương này sẽ còn tổn thương sâu sắc thế nào nữa.... ()

Celtic an tĩnh ngồi vắt chân trên ghế ngồi xe ô tô bay, nhưng mà người bên cạnh thì ngược lại. Nhìn Mạc Dương cứ bồn chồn hết đổi đủ các tư thế ngồi lại dáo dác nhìn quanh khiến Celtic bực mình mà gấp sách lại, tay phải bá đạo ôm eo cậu, nheo mắt uy hiếp:“Thiếu phu nhân Welfen, ngài làm ơn có thể im lặng một chút để tôi đọc hết quyển sách này được không?”

Mạc Dương hai má ửng hồng, đưa mắt lườm y một cái, miệng làu bàu:“Thiếu phu nhân gì chứ...nói linh tinh không à....”Song vẫn ngoan ngoãn điều chỉnh tư thế ngồi ngay ngắn. Celtic bị cái lườm “yêu” của cậu làm cho ngứa ngáy, y mỉm cười áp sát Mạc Dương hôn phớt lên má cậu một cái, giọng đầy sủng nịch hỏi:“Lại làm sao thế?”

Mạc Dương giật nảy mình vì cái hôn, nhưng nhìn thấy tấm màn che ngăn cách giữa ghế trước và ghế sau liền bình tĩnh lại.Cậu cố tình đánh trống lảng câu hỏi của y:“Không có gì...A!”Vừa mới nói không cái cậu liền bị y cẩu eo một cái khiến cậu nhạy cảm mà kêu lên.

Celtic tay khẽ vuốt ve vùng eo vừa bị y véo, gác cằm lên vai cậu, rồi nói nhỏ vào tai cậu:“Chuyện cậu là của tôi sớm muộn ai cũng biết thôi. Tôi còn chưa bảo mẹ tung tin về chuyện đính hôn đâu, cậu việc gì phải lo lắng thế.”

“Cậu...”Mạc Dương ngạc nhiên rằng Celtic lại biết cậu đang lo lắng chuyện tin tức hai người là người yêu lan truyền ra cả trường. Cậu đang băn khoăn không biết phải nói với y thế nào để dìm chuyện này xuống. Chung quy cậu vẫn có chút tự ti nên không muốn Celtic bị lời ra tiếng vào khi hẹn hò với cậu. Song nhìn y bình thản như vậy khiến cậu cảm thấy như được cổ vũ thêm chút dũng khí để đứng bên y. Cậu xúc động mỉm cười tựa đầu lên đầu y cọ cọ khiến những sợi tóc nâu cùng vàng nghịch ngợm đan vào nhau. À mà khoan, hình như cậu vừa bỏ qua cái gì đó....“Mà cậu vừa bảo.....Dì Léona biết chuyện đính hôn rồi á?!!!!”WTF?! Sao kịch bản lại tiến triển với tốc độ bàn thờ thế này?! (° °)! Mạc Dương choáng váng.

Celtic dường như dự đoán được cậu sẽ hỏi như vậy điềm tĩnh trả lời:“Đương nhiên rồi. Ngay sau đêm cậu đồng ý lời cầu hôn của tôi. Tôi đã ngay lập tức gửi tin nhắn thông báo cho mẹ rồi.”

“Vậy dì ấy bảo gì?”Mạc Dương sốt sắng hỏi.

“Dĩ nhiên là đồng ý rồi. Mẹ từ hôm qua đến giờ cứ giục tôi mang cậu về để đi gặp thông gia nè.”Celtic về mặt hiển nhiên đáp.

What?! Chuyện quái gì đang diễn ra thế này?! Mạc Dương trong đầu có hàng vạn con thảo nê mã chạy ngang qua. Cậu cảm thấy bây giờ mà Celtic đề nghị cưới luôn, cậu cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ (||| -)“”

A nhưng mà cậu còn chưa nói cho cha biết chuyện này. Mặc dù biết là ông ấy không quan tâm nhưng dù gì vẫn phải thông báo một tiếng. Mạc Dương quay sang bảo Celtic đưa cậu về nhà trước để thương lượng với cha. Nếu không vì có Celtic thì chắc Mạc Dương hè này không về nhà. Vì từ lúc cậu đến Sylvia thì họ đã bắt cậu dọn sạch sẽ phòng ở không để lại thứ gì, nghe liền biết là họ muốn đuổi cậu. Nếu không phải hàng tháng vẫn gửi tiền cho cậu thì chắc mối liên hệ giữa cậu và gia đình ấy đã cắt đứt hoàn toàn. Celtic cũng biết chuyện đấy nên không đồng ý cho cậu về.

“Cứ qua nhà tôi ở cho thoải mái. Còn chuyện đính ước thì cha mẹ tôi sẽ lo. Không cần phải về chỗ đó làm gì cho mệt mỏi. Đợi khi nào tôi đủ trưởng thành, tôi sẽ đến ra mắt trực tiếp người nhà của cậu cho họ nhớ được mặt con rể, không coi thường cậu được nữa. Sau đó tôi sẽ đường đường chính chính rước Dương về” Celtic kiên định nói.

“Ừm.” Mạc Dương nghe mà trái tim đập rộn ràng vì cảm động, đồng thời trộm vuốt mồ hôi trong lòng, cậu từ lúc để ra hình ảnh đã đầy rẫy trên truyền thông rồi, không cần phải cố gắng làm họ nhớ đâu, Celtic à (||| ”)“”“”“”....

Hai người ngồi dựa vào nhau thủ thủ, hài hòa như vậy một đường cuối cùng cũng về đến biệt thự nhà Welfen.

Dù đã nhìn bao nhiêu năm, nhưng Mạc Dương vẫn không thôi cảm thán trước ngôi nhà lớn như tòa lâu đài này. Cậu luôn cảm thấy riêng việc đi bộ từ phòng này sang phòng khác mỗi ngày thì không cần rèn luyện thể hình cũng có được cơ đùi săn chắc rồi ==”...

Celtic dường như nhìn ra được Mạc Dương thổ tào, an ủi vỗ lưng cậu: “Nếu cậu không thích nhà rộng thế này thì chúng ta đi xây một cái nhỏ xinh chỉ cho chúng ta thôi.”

Mạc Dương hai răng mây đỏ động ở má, cậu ngượng ngùng nói: “Gì mà tính sớm vậy....còn chưa kiếm ra tiền đâu.”

“Ai bảo không có. Riêng tiền viết sách quân sự của tôi cũng đủ xây nhà rồi. Giờ lo kiếm thêm phí sinh hoạt thôi.” Celtic thản nhiên phủ định.

Mạc Dương há hốc miệng không thể phản biện được gì. Bạn trai gia thế vừa tốt vừa giỏi giang, biết phải làm sao để đuổi kịp _ (” :) _

Có vẻ như nhìn ra bệnh tự ti của cậu lại phát tác, Celtic ôm ôm hôn má cậu an ủi: “Nếu không có Dương thì tất cả chẳng có ý nghĩa gì hết à.”

Mạc Dương hạnh phúc mỉm cười nắm tay y thật chặt. Khung cảnh trong xe bỗng chốc biến hồng, tim bay

pháp phối.

Đột nhiên lúc này một giọng nữ cao vút cắt ngang bầu không khí ngọt ngào của hai người: “Cực cưng!! Tiểu Dương Dương!! Các bé yêu đâu rồi?? Ra đây cho mẹ xem nào!!” Chủ nhân của giọng nói là một phụ nữ xinh đẹp tóc vàng đang cười tươi hơn hở chạy ra phía cửa, bỏ lại đằng sau hai nữ hầu chật vật đuổi theo hô “Phu nhân, ngài đi từ từ thôi, cẩn thận kéo ngã~~~ o(>A<)o”

Lời tác giả:

Tiểu Dương đáng thương giờ mới được chiêm nghiệm phong cách “đánh nhanh thắng nhanh” của nhà Welfen (/°()°)/

Hôm qua ta đang viết dở, thấy lạnh vươn tay tắt quạt thì tay còn lại trượt vào nút Publish. Xin lỗi đã làm mọi người mừng hụt ; v ;)/

(” ’)

P/s tập hai: Các bạn hăng hái đào hố làm ta cũng muốn đào hố mới quá (’()) Trục mã là công trình đang thi công không còn là hố mọi người đừng lo~ • •

18. Chương 16

Celtic và Mạc Dương vừa mới xuống xe liền sa vào cái ô nhiễm tình của mỹ phụ, bà kêu lên vui sướng: “Ôi mẹ nhớ mấy bé quá điiiiiiiiii o(o)” Bà vừa hân hoan cười vừa dịu dàng xoa lên khuôn mặt hai cậu thiếu niên ở môi trường tập luyện khắc nghiệt đã trưởng thành không ít.

Mạc Dương cười khổ, phu nhân Welfen lúc nào cũng thân mật như vậy với cậu khiến cậu cảm thấy ngại ngùng không thôi. Dù bà luôn bằng quơ lấy lý do là hai người lúc nào cũng dính lấy nhau như trẻ sinh đôi nên xưng vậy cho tiện =v= “”, nhưng cậu luôn cảm thấy bà thật tâm đối xử với cậu như mẹ ruột vậy. Tuy nhiên cảm động đến mấy thì cậu vẫn xưng “dì-con” với bà để giữ khoảng cách. Bởi lúc trước cậu luôn cảm thấy như vậy sẽ khiến mọi người hiểu nhầm rằng cậu thấy người sang bắt quàng làm họ. Chung quy cậu vẫn có tự trọng, vẫn biết vị trí của mình ở Mạc gia, địa vị ở cái xã hội này...

Nhưng mà bây giờ người phụ nữ trước mặt cậu sắp trở thành mẹ chồng cậu, nên nghe xưng hô như thế này lại khiến Mạc Dương lại cảm thấy một phong vị khác (“ ”).... (Tiểu Sa: đúng hướng rồi đấy bảo bối, thực ra ngta sớm coi dương dương là con dâu rồi. Chẳng qua bảo bối ngây thơ của ta vẫn nghĩ ngta coi nó là con trai đơn thuần =w=)

Celtic giữ hai vai mẹ đẩy ra, nhú mày nói:“Mẹ, sao người bắt cần vậy, nhờ bị động thai thì sao?”

“Ấy gu, có làm sao đâu =3= Hồi có bầu con mẹ còn vứt cha con ở nhà xách vali đi chu du khắp nơi đâu, được 7 tháng thì bị cha con xách về đẻ nha (”) ”Phu nhân phát tay, cười ha hả.

“Khụ khụ...” Mạc Dương sắc nước bọt. Cậu biết phu nhân Welfen trước khi về nhà Welfen làm dâu từng là nhà thám hiểm kỳ cựu, tính tình vốn phóng khoáng, hào sảng, cậu cũng nghe bà kể rất nhiều trải nghiệm thú vị của bà, nhưng mà chiến tích “hào hùng” này của bà lại khiến cậu cảm thấy vi diệu khó tả ==“”

“Ai ya, Mạc Dương đừng lo, về sau con có baby, mẹ Léona sẽ đưa con đi chơi cho thoải mái. Có bầu mà ở nhà nhìn hai cái mặt lơ đãng như cá chết dễ bị trầm cảm lắm con ạ.”Phu nhân vỗ lưng cậu nhẹ nhàng, trong khi miệng thì đang sỉ vả cha con Celtic =v=“”

Mạc Dương:“Dạ...|||)””À ờ mà tại sao phu nhân lại nói chuyện bầu bí với cậu nhỉ, cậu nhìn sang Celtic tìm câu trả lời.

Phu nhân Welfen thấy ánh mắt của Mạc Dương liền hiểu, Celtic còn chưa kịp giải thích bà liền cướp lời:“Brett nghe Celtic nói con là ca nhi còn ngã lăn từ trên giường xuống đó, làm ta cười đau cả bụng ha ha ha ha (() ”

Mạc Dương mặt , cậu cũng đoán trước phản ứng ngạc nhiên của bố mẹ Celtic khi biết giới tính thật của cậu, nhưng mà cậu không ngờ vị tướng quân nổi tiếng là lãnh khốc, nghiêm nghị của đế quốc lại có phản ứng “mạnh mẽ” đến vậy.

Phu nhân phần khởi kéo hai người vào nhà, hỏi han hai người đủ thứ chuyện trường lớp xong thì bị nhóm nữ hầu “mời” về phòng nghỉ ngơi. Nhìn phu nhân Welfen bị đám nữ hầu lôi xềnh xệch về phòng, Mạc Dương cuối cùng mới có thể trút một hơi thở, lâu lắm rồi nói chuyện với dì Léona mới cảm thấy căng thẳng như thế này. Lần đầu là hôm đầu tiên cậu vào nhà Celtic chơi, tư cách khác nhau nhưng cảm xúc đều giống nhau: đều lo lắng mình liệu có được cha mẹ Celtic chấp thuận cho làm bạn/làm vợ của y không.

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên bàn tay to đặt trên đầu gối bị một đôi tay thon dài trắng nõn đè lên, mười ngón tay giao thoa, cậu nghe thấy Celtic hôn lên má cậu một cái dịu dàng thay cho lời an ủi “mọi thứ vẫn ổn” rồi dắt cậu đi lên lầu.

Hai người cứ lẳng lặng đi trên hành lang biệt thự, đến đoạn khúc rẽ vào căn phòng cho khách mà mỗi lần cậu ghé chơi nhà Celtic đều ngủ lại đó, cậu định gỡ tay ra khỏi tay Celtic để đi qua chỗ đó. Kỳ lạ là y lại giữ chặt tay cậu lại, không chịu buông vẫn tiếp tục kéo cậu đến trước cửa phòng y. Mạc Dương khó hiểu hỏi:“Celtic, có chuyện gì mà phải vào phòng cậu vậy? Hay cậu trước để tôi về phòng kia xếp đồ đạc đã rồi tôi sang sau?”

Celtic dừng lại trước cửa phòng, y không mở cửa mà ngoái đầu lại nhìn thẳng vào mặt Mạc Dương, y nhìn một hồi phải gọi là rất rất lâu, lâu đến mức mà Mạc Dương phải cảm thấy chột dạ, không biết mình đã làm gì sai. Sau đó y lạnh nhạt buông một câu:“Không cần qua đó.”Rồi mở cửa kéo cậu vào phòng.

Mạc Dương lúc đầu không hiểu ý Celtic là sao, nhưng khi cậu nhìn đến đồng vali trên sàn. A, sao cái kia giống cái của cậu vậy nhỉ Σ(;) Cậu xoay người lại vừa định hỏi y:“Đây là...”Thì bị y bất ngờ giữ đẩy cậu ngã lên giường rồi sau áp lên người cậu. Một tay chống bên đầu cậu một tay thì vẽ vòng tròn trên ngực cậu, môi đỏ mấp máy:“Bộ Dương không muốn ngủ chung giường với tôi sao? Trừ đêm đó ra, cậu chẳng bao giờ chịu ngủ chung với tôi cả. Bộ tôi đáng sợ thế sao?”

Mạc Dương lập tức phản đối, xua tay“Không...Không có...Không phải thế....”

“Hửmmmm...”Celtic nheo mắt, hử một hơi rõ dài, âm kéo đến đầu người Mạc Dương như nhũn ra đến đấy.

“Chúng ta là ca nhi với hùng nam....ừm cậu biết đấy....nên giữ khoảng cách....”Cậu lấp bắp giải thích.

“Dương, đây là lúc trước, còn bây giờ chúng ta là người yêu....”Celtic ghé vào tai cậu thì thầm “...Chẳng lẽ chút đái ngô nhỏ nhỏ này cũng không được sao?”

Mạc Dương hoàn toàn bị giọng nói hơi hướng nũng nịu của Celtic khuấy phục, hai tay ôm mặt che đi khuôn mặt xấu hổ, yếu ớt nói:“Ừm, nghe cậu.”

Celtic mỉm cười hài lòng hôn một cái lên cái cằm đang hở ra của cậu, nói:“Yêu cậu)~”

Mạc Dương:“...(* /)...”

Đến buổi tối, tướng quân Brett trở về, mọi người cùng xuống dưới phòng ăn ăn cơm. Biệt thự nhà này vốn có hai phòng ăn, một phòng lớn để tiếp đãi khách khứa, họ hàng đông người, còn bình thường chỉ có Mạc Dương qua chơi thì cả nhà sẽ ăn ở phòng ăn nhỏ cho ấm cúng theo mong muốn của phu nhân. Nghe có vẻ hay nhưng ngày hôm nay với cậu thì không hay chút nào, cả bữa cơm tướng quân Brett cứ nhìn cậu chăm chăm, không phải nhìn lộ liễu nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận thấy rõ ràng tầm mắt của ông.

Mà cũng phải kể đến, người ngoài nhìn vào sẽ bảo Celtic giống mẹ, nhưng Mạc Dương chỉ thấy Celtic giống dì Léona ở mái tóc và đôi mắt, những nét còn lại, dáng người lẫn khí chất của y thì hoàn toàn giống cha. Ngày thường nhìn hai người ở cạnh nhau thì cảnh đẹp ý vui nhưng lúc này cậu chỉ cảm thấy băng hỏa lưỡng trọng thiên. Một bên Celtic ân cần gấp thức ăn cho cậu, một bên cha y mắt lạnh nhìn cậu. Khổ không nói nổi TwT~~ Không biết làm gì, Mạc Dương chỉ còn đường hục mặt vào bát ăn cơm.

“A!”Bữa cơm đang hài hòa đột nhiên có một giọng nam trầm thấp đau đớn kêu lên. Mạc Dương ngẩng đầu nhìn sang đối diện, còn tại sao lại nhìn sang đối diện thì là bởi vì cậu nhận diện được này chắc chắn không phải giọng Celtic. Ở bên kia bàn, tướng quân Brett cau mày khom người xoa chân, bên cạnh dì Léona thì mặt hầm hầm mắng:“Nhìn cái gì mà nhìn lăm thế, làm tiểu Dương Dương sợ bây giờ. Con mình không có Dương Dương thì vác cái mặt của ông đi tán người ta thì chỉ có nước ế dài cổ, dọa con nó sợ chạy mất dép không lấy con mình nữa thì sao hả?!”Rồi biểu cảm quay ngoắt 180 độ ôn nhu cười gấp thức ăn cho cậu:“Ăn nhiệt tình đi con!”

Tướng quân đen mặt lẩm bẩm: “Miệng chê người ta như thế thì sao ngày xưa còn đi cướp rể.”

Phu nhân bị chột trúng chỗ đau, ngoắc mắt tròng, tay gấp một miếng cánh gà nhả mạnh vào bát cơm tướng quân, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ông ăn của ông đi!”

Tướng quân, Mạc Dương: “...”

Mạc Dương nhìn tướng quân im lặng ngồi ăn, âm thầm trút một hơi thở phào. Chắc tướng quân chắc chỉ đơn thuần nhìn thôi, chứ nếu ông phản đối cậu thì ông đã nói từ đầu rồi. Coi như là cậu qua ải rồi đi...

Tiểu Sa: Còn ả thông gia gặp nhau nữa là Mạc Dương bị đem bán à nhầm đem gả nhưng ta đang bế tắc nên là kết chương này sớm nà: ssssss ai muốn kịch tính thì đợi đến chương đánh hôn đi: “”>

19. Chương 17

“... Dương...Dương...” Trong giấc ngủ say Mạc Dương nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi tên cậu, theo bản năng cậu mở mắt. Chung quanh cậu là một mảnh tối đen lạnh lẽo. Cậu mịt mờ vô định đi theo tiếng gọi. Không biết đã đi bao lâu, đến nơi nào, trước mặt cậu bỗng xuất hiện một đứa bé, mà đứa trẻ không phải ai khác mà chính là cậu năm 8 tuổi. Nét cô độc không nên có hiện lên trong đôi mắt đen láy của đứa trẻ này. Thấy quá khứ của mình, cậu chỉ muốn tiến lên ôm nó an ủi. Nhưng chưa kịp làm vậy thì đột nhiên hai đột nhiên sáng ngời, nó chạy một mạch xuyên qua người qua người.

“Ông ngoại! Bà ngoại! Mẹ!” Cậu nghe thấy “cậu” sung sướng kêu lên. Mạc Dương quay lưng lại nhìn “cậu” sà vào lòng một người đàn ông lớn tuổi vẻ mặt hàm hậu, bên cạnh là hai người phụ nữ một già một trẻ. Ba người này, cho dù chết cậu cũng không thể quên được khuôn mặt họ, họ từng là gia đình của cậu, những người đã từng bảo vệ và yêu thương cậu. Nhìn “cậu” dụi mặt đầy hạnh phúc trong lòng họ khiến Mạc Dương phải cảm thấy ghen tị. Nhưng cậu cũng không dám tiến lên ôm lấy họ bởi cậu sợ rằng họ sẽ tan biến, rời bỏ cậu như cái ngày họ ra đi. Vậy nên cậu chỉ dám đứng từ xa nhìn khung cảnh quen thuộc thân thương này mà khóe mắt cay cay.

Khung cảnh đang ảm áp thì bất ngờ có vô khối cánh tay đen vươn ra túm lấy ba người, nuốt chửng ông bà ngoại và mẹ cậu vào bóng tối. Mạc Dương muốn giúp họ nhưng có thứ gì đó kiềm chặt lấy cậu, làm cậu chỉ có thể bi thương nhìn khuôn mặt đau đớn của họ.

Mạc Dương choàng tỉnh, hơi thở gấp gáp, cậu có thể nghe thấy tiếng trái tim đập bình bịch đau đớn hai màng nhĩ. Trong đầu vẫn còn rõ nét hình ảnh ông bà ngoại cầu cứu, cùng với khuôn mặt trắng bệch của mẹ kêu lên một hơi cuối cùng: “Dương, con phải trả thù cho chúng ta!!!”

Trả thù....Nhưng con phải trả thù ai chứ? Dương chưa bao giờ tin mẹ mình chết vì cú sốc tinh thần cả.

Ngày ông bà mất mẹ có khóc rất nhiều nhưng rồi mẹ lại vực lại tinh thần. Tối cái hôm mẹ cậu mất, sức khỏe bà có dấu hiệu chuyển biến tốt, bà còn cười đùa với cậu, hứa rằng sẽ ở bên cậu cho tới ngày cậu lập gia đình.

Song ông trời thật biết trêu đùa con người, sáng hôm sau, cậu nhận được tin mẹ mất. Tay bác sĩ bảo rằng mẹ cậu do đau buồn tích tụ mà chết, trong khi hôm qua ông ta còn bảo có tiến triển. Vả lại, mẹ cậu dù sức khỏe có yếu nhưng cậu biết rằng tinh thần bà mạnh mẽ đến nhường nào, ngày hôm trước bà còn vui vẻ với cậu đâu. Đồng thời, cậu cũng phát hiện ra các đầu ngón tay của bà tím đen giống trứng độc hơn là hội chứng trái tim tan vỡ (*) theo như tay bác sĩ nói.

Mạc Dương khi đó còn nhỏ nhưng vẫn có thể nhận ra cái chết khác thường của mẹ. Nhưng ai tin lời của một đứa trẻ? Hơn nữa, cậu cũng không biết tìm ai để tra hỏi khi mà tên bác sĩ người duy nhất là nhân chứng được phát hiện tự sát tại nhà vài ngày sau tang mẹ. Cậu từng đi hỏi thăm những y tá cấp cứu cho mẹ cậu, song họ đều biến mất một cách kỳ lạ.

Mạc Dương bóp trán mỗi lần nghĩ đến chuyện này cậu luôn cảm thấy đau đầu. Hơi thở hỗn loạn của cậu làm Celtic thức giấc, y hai mắt nhắm chặt nhưng tay lại vòng lấy bả vai cậu ôm sát vào lòng, dùng khuôn mặt ngái ngủ cọ đầu mũi cậu hệt như một con mèo lười biếng, miệng lầm bầm: “Ủm, sao thế?... Mơ à?”

Nhìn cử chỉ ấy của Celtic mà Mạc Dương cảm thấy muộn phiền dường như tan biến hết, cậu mỉm cười, vuốt những lọn tóc vàng rối bời của Celtic: “Ủ. Giấc mơ không đẹp cho lắm... Là mẹ và ông bà tôi...”

Celtic cười phì, giọng khàn khàn trêu đùa: “Ha ha, có phải mọi người giục cậu mau gả đi phải không?”

“Được thế đã tốt...” Mạc Dương đỏ mặt bĩu môi.

Celtic cuối cùng cũng chịu mở mắt. Nắng tằm trong đôi mắt biển xanh mơ hồ của y, khiến cậu muốn chết đuối vì mê say trong đó. Khóe miệng khẽ nhếch lên một độ cong vừa phải, môi mỏng bật mở nói: “Dương, có khó khăn gì thì có tôi đây, chúng ta sẽ cùng nhau chia sẻ.” Vui vẻ một chút để cậu cảm thấy thoải mái hơn, nhưng trong lòng, Celtic biết rõ hơn ai hết sự bất an, lấn nổi buồn đau đáu trong nội tâm của Dương.

Celtic mới nãy còn vui đùa đột nhiên biến nghiêm túc khiến Mạc Dương ngớ người một lúc rồi cười gật đầu, trái tim đã sớm bị hạnh phúc lấp đầy. Trong lòng cậu tự nhủ: Ông ơi, bà ơi, mẹ ơi, xin mọi người hãy yên tâm an nghỉ. Giờ con không cô đơn nữa rồi, người ấy sẽ cùng con thực hiện nguyện vọng của mọi người...

Mạc Dương vội vàng lôi kéo Celtic xuống phòng ăn. Đã 8h30 rồi, không biết tướng quân có tức giận vì hành vi chậm trễ này của hai người không. Cũng tại Celtic cứ lười giường hết đó o(>A<)o!!!!!! Nhìn cái mặt y kia, cái mặt ung dung kia sao lúc này thấy ghét thế () !!!(Sa: *Chỉ lúc này thôi à?* (←.←))

Nhưng đến lúc tới nơi rồi thì trái với lo lắng của cậu, bàn ăn chẳng có ai ngoại trừ cậu và Celtic. Hỏi cậu quản gia trẻ Al thì cậu nhận được câu trả lời: “Lão gia và phu nhân đã xuất môn đến nhà ngài từ sớm rồi ạ,

thừa thiếu phu nhân.”

À, chuyện này hôm qua Celtic có bảo cậu, không biết cha cậu có đồng ý không đây... Mà....thiếu...thiếu phu nhân gì chứ?!!! Cậu mặt đỏ bừng lấp bắp:“Al cậu đừng gọi thế, gọi cháu Dương như trước là được rồi. Chúng ta là bạn đồng trang lứa cả mà.” Al trước là thư đồng của Celtic, ba người bọn họ hồi bé vẫn hay chơi đùa với nhau, nghe Al tự nhiên cung kính khiến cậu cảm thấy gượng gạo.

“Sao thế được! Như vậy thật bất nhã với ngài! Thế là trái với nguyên tắc của quân gia!”Al nhú mày, phản bác.

“VẬY...cậu Dương cũng được.”

“Càng không được! Ngài là bạn đời của thiếu gia, xưng hô như vậy là không coi trọng vị thế của ngài. Thiếu phu nhân, nhà tôi còn một trẻ nhỏ, một mẹ già phải nuôi, ngài xin đừng làm khó tôi nữa.”Chàng quân gia trẻ cúi gập người, nghiêm túc nói.

Mạc Dương nghẹn lời:“...” Celtic hai khóe miệng nhếch cao, im lặng ăn không đoái hoài gì đến ánh mắt cầu cứu của cậu.

Trong khi Mạc Dương đau khổ tìm cách sửa chữa cách xưng hô của đám người hầu trong nhà Welfen, thì bên Mạc gia lúc này cũng đang náo loạn.

Nguyên nhân không ai khác chính là hai vị đại phạt của nhà Welfen đang nhàn nhã ngồi uống trà trong phòng khách của họ. Hai vợ chồng Mạc Phùng lúc nghe thấy tin báo từ đệ tử còn suýt té lăn từ trên ghế xuống. Họ cuống quýt chạy ra tiếp đón. Mạc Phùng cúi chào bắt tay hai vợ chồng tướng quân, hấn bị khí thế của hai vợ chồng dọa sợ, đầu đầy mồ hôi, tay xuýt xoa hỏi:“Hai vị hôm nay ghé thăm là vì....?”

Tướng quân Brett mở lời trước:“Hôm nay chúng tôi đến là để nói về chuyện hôn ước của bọn trẻ.”

“Hả? Nhưng nhà tôi làm gì có ca nhi nào đủ điều kiện để gả cho quý thiếu gia?”Vợ chồng Mạc Phùng hai mặt nhìn nhau, ca nhi nhà họ mới để được có mấy tháng tuổi làm sao kịp lọt vào mắt xanh của thiếu gia Welfen được cơ chứ? Mạc Thiệu thì là hùng nam rồi, ai lại đi cưới hùng nam chứ? A, đúng rồi, họ cũng suýt quên một nhân vật dư thừa trong cái gia đình này, Mạc Dương, đứa con vợ trước của Mạc Phùng. Nhưng họ nhớ là giới tính của thằng nhóc này vốn bị giấu kín từ trước cơ mà? Lẽ nào là nó?!

Nhìn điệu bộ của hai vợ chồng Mạc gia, phu nhân Welfen nhú mày. Bà cau có giật giật ống tay áo chồng, tướng quân hiểu ý liền giải thích ngắn gọn:“Người chúng tôi nói đến chính là đại thiếu gia, Mạc Dương.”

“!!!”Mạc Phùng cũng biết sơ sơ Mạc Dương có qua lại với thiếu gia nhà Welfen nhưng hấn không ngờ thằng nhóc xấu xí ấy lại có gan trèo được lên giường Celtic thiếu gia. Biết thế thì ngày trước đối xử với nó tốt

tốt chút để còn được ăn tí lộc, hiện tại thì hẳn chỉ sợ Mạc Dương sẽ cạy thế mà cản trả Mạc gia. Nghĩ đến cảnh đấy, Mạc Phùng tức anh ách, liền lựa lời tìm cách từ chối: “Tướng quân, ngài không đùa tôi chứ, Dương nhà tôi là hùng nam mà...” Nói xong chữ “mà” thì liền im bất bởi vì bị ánh mắt lạnh lẽo của tướng quân Brett uy hiếp.

Lúc này, phu nhân Welfen mới cất lời: “Chuyện của thằng bé chúng tôi biết cả rồi. Ông không cần phải lo việc bị Đế Quốc phạt vì tội che giấu giới tính đứa bé, gia đình chúng tôi sẽ xử lý êm đẹp vụ này, để cho thằng bé được hưởng đúng quyền lợi và ưu đãi của một ca nhi.”

“Nhưng, nhưng mà...” Mạc Phùng không biết phải từ chối chuyện này thế nào cho phải.

“Sergeant, đem những gì chúng ta đã chuẩn bị ra đây.” Tướng quân búng tay gọi quản gia. Sergeant liền đặt lên bàn một hộp đồng lô đất 500 mét vuông ngoại thành, cùng với một chiếc WS (*xem chương 7*) bật mở, trên màn hình chiếu hai đài cơ giáp tân tiến nhất hiện nay. Vợ chồng Mạc Phùng vừa nhìn thấy hai mắt liền tỏa sáng ầm ầm ghen tị.

“Như vậy đã đủ làm hai vị hài lòng chưa?” Tướng quân hỏi.

Mạc Phùng vuốt nước bọt, tay xoa đùi, tỏ vẻ ân cần nói: “VẬY để gia đình hỏi ý kiến cháu nó.”

“Hừ!” Phu nhân hừ lạnh, khinh thường nói “Còn muốn hỏi gì nữa, thằng bé đang ở nhà tôi rồi.”

“...” Mạc Phùng bẽ mặt, ngoài miệng cười, lòng thầm rửa xả, mụ đàn bà vô phép! Còn thằng nhãi hư đồn kia nữa, thân là ca nhi chuyện quan trọng thế này mà không biết đường về nhà. Quả nhiên là con của mụ đàn bà đó để ra chẳng phải thứ tốt gì mà.

Cuối cùng cuộc gặp đỡ đinch ước giữa hai gia đình thông gia cũng suôn sẻ. Chỉ tội nghiệp cho tướng quân Brett, cả đường về ngồi nghe vợ cầu nhàu, nào là Mạc Phùng vô trách nhiệm thế nào rồi Mạc Dương đáng thương ra sao. Sau lại hệ lụy theo cả mắng ông trở lại thế này thế nọ, nghe nhiều mức tai ông muốn mọc kén. Phải đến khi tướng quân đưa ra đề xuất đi chơi xa tuần tới thì chủ đề mới thay đổi.... (_)

(*) Hội chứng trái tim tan vỡ, giải thích đơn giản thì là hiện tượng nhồi máu cơ tim do người bệnh quá đau buồn, hoặc bị áp lực quá căng thẳng.

Tiểu Sa: Chắc là chương sau có H...Tùy cảm hứng (_) ~

20. Chương 18

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã hết một tháng hè, cuối cùng cũng đến ngày sinh nhật của Celtic. Tối nay, đại sảnh nhà Welfen nườm nượp người. Các khách mời của buổi tiệc không ít thì nhiều cũng là có tiếng trong giới thượng lưu trong quân đội.

Thường thì Celtic chẳng bao giờ làm quá lên thế này. Vào ngày sinh nhật mình, y sẽ tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ với gia đình và những người thật sự thân thiết, rồi ăn mì dương thọ do chính tay Dương đặc biệt làm. Y thấy như vậy còn thích hơn là những chủ đề nhạt nhẽo muôn thuở của các cô cậu ấm.

Vì vậy mục đích chủ yếu của bữa tiệc này là cái khác. Celtic vừa cài cúc áo sơ mi vừa mỉm cười thỏa mãn nghĩ đến lễ đính hôn này sẽ tuyên bố cho toàn thiên hạ biết Dương chính là người của y, bất cứ ai cũng không thể chạm vào cậu.

Lúc này, Mạc Dương đang thay đồ ở một phòng khác. Chiếc gương lớn trên tường phản chiếu một cậu thanh niên anh tuấn, khuôn mặt góc cạnh lực điền chút non nớt tuổi trẻ, mày rậm mắt to đen láy linh động. Dáng người cao ngất, cường tráng được ôm trọn trong bộ suit ba mảnh(*)màu xám, bên trong là chiếc sơ mi trắng thắt thêm một chiếc cravat đỏ nhung.

Chỉnh trang hoàn tất, tay cậu đang định đóng hòm quần áo lại thì ngừng lại giữa chừng. Bên trong có một chiếc hộp gỗ dài, mà hai tuần trước cha hên ra ngoài đưa cho cậu. Theo như cha nói thì là “của hồi môn”, theo như cậu thấy thì là lôi kéo lại chút tình cảm vì lo sợ cậu trả đũa Mạc gia.

Trên thực tế, Mạc Dương chẳng hề có ý định đó. Nhưng dù sao thì cậu vẫn nhận cho cha vui lòng. Hơn nữa bên trong cũng là thứ tốt: Song Long Phiên Vân kiếm, là một đôi kiếm có thể biến ảo mọi kích cỡ, người dùng cũng được mà cơ giáp cũng không vấn đề.

Song thứ cậu quan tâm nhất trong chiếc hộp gỗ này chính là kỷ vật của mẹ cậu để lại. Nhìn qua thì là một chiếc nhẫn bạc cũ tầm thường, nhưng bên trên lại ẩn chứa những đường vi mạch số liệu. Mạc tìm mọi cách mà vẫn không tài nào khám phá ra. Mà nó mở được ra dễ như thế thì nó đã sớm rơi vào tay cha cậu, chứ không có chuyện đưa đến tay cậu.

“Cốc, cốc” Đang miên man suy nghĩ, cậu bị tiếng gõ cửa đánh thức. Cậu vội vàng đóng lại chiếc hòm, miệng hỏi vọng ra ngoài: “Ai đấy?”

“Tôi đây. Cậu chuẩn bị xong chưa?” Bên ngoài là giọng Celtic. Mạc Dương còn chưa kịp trả lời y liền mở cửa đi vào.

Hôm nay, Celtic vận một bộ suit màu xanh da trời thanh lịch, thắt cravat kẻ sọc trắng bạc, ngực áo cài một bông hồng trắng tào nhã. Mái tóc vàng bạch kim mềm mại được chải chuốt gọn gàng lộ ra cái trán trắng nõn, cao cao. Bộ quần làm nổi bật lên dáng người thon dài, rắn chắc nhưng lại không thiếu lịch lãm. Trông y tỏa sáng như một vị bạch mã hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích xa xưa.

Thấy Mạc Dương há miệng nhìn mình đến ngây người, Celtic trong lòng thỏa mãn khôn cùng. Y híp mắt

nhìn cả người Mạc Dương từ trên xuống dưới một lượt, thật muốn làm bộ quần áo kia có thể ôm sát từng thớ da thịt trên người Dương. Mạc Dương bị cái nhìn đăm đăm của người yêu làm cho xấu hổ. Hai bàn tay cậu ở sau lưng vịn vào ngón tay cho thấy sự bối rối của cậu, má đỏ hây hây, hai mắt đầy mong chờ nhìn Celtic hỏi: “Cậu thấy tôi mặc như thế này có được không?”

“Vẫn chưa được.” Lời Celtic thản nhiên đáp như đẩy cậu từ trên cao xuống vực sâu thăm thẳm. Cậu ỉu xiu cúi gục đầu xuống. Trong đầu nghĩ đủ mọi giả thiết rằng do mình quá xấu xí, thô kệch nên không được lòng y.

Còn trong mắt Celtic hiện tại thì Dương giống hệt như một con chó to đáng yêu. Lúc đầu vẫy đuôi, hai mắt sáng ngời nhìn chủ đợi xoa đầu, lúc sau thì cụp đuôi ỉu xiu. Celtic có thể tưởng tượng ra đôi tai lông xù của cậu đang cụp xuống đầy thất vọng.

Celtic bật cười, tiến đến chỗ cậu, hôn trán cậu một cái, tay nhẹ nhàng nhéo má cậu một cái: “Nghĩ ngợi linh tinh gì đấy. Trong mắt tôi, cậu mặc cái gì chẳng đẹp. Chẳng qua hôm nay tôi nghĩ người yêu của tôi nên rực rỡ hơn nữa...” Nói rồi, tay phải y vươn ra ngắt bông hồng nhung trên bàn, cẩn thận cài vào ngực áo cậu. Y vòng ra sau lưng cậu, vuốt phẳng ngực áo cậu trước gương, rồi ghé vào tai cậu thì thầm, ánh mắt lại hướng về gương nhìn thẳng vào khuôn mặt cậu bên trong “...Đó, chính là như vậy... Tôi cá là những tên hùng nam khác sẽ phải ganh tị khi tôi có được một vị hôn phu anh tuấn, lộng lẫy như thế này.”

Khuôn mặt Mạc Dương phản chiếu trong gương lúc này đã đỏ thắm như đóa hồng trước ngực. Cậu ngượng ngùng không biết nói gì, tay chân cũng chẳng biết để đâu, cậu chỉ biết một điều trong lòng cậu đã sớm bị ngọt ngào lấp đầy. Thấy cậu quần bách vậy, Celtic cũng không tiếp tục trêu đùa cậu.

“Thôi chúng ta đi nào.” Y ôm eo cậu thúc giục.

Vừa ra đến sảnh chính, cậu liền cảm thấy mọi ánh mắt đổ dồn về hai người, nhưng cậu lại không hề cảm thấy áp lực chút nào bởi vì bên cạnh có Celtic nắm tay cổ vũ cậu.

Sau màn giới thiệu cùng tuyên bố chính là màn tiệc rượu muôn thuở của các quý tộc. Chính trong bữa tiệc này cũng khơi dậy đủ loại chủ đề của giới thượng lưu. Mạc Dương xuất thân từ gia đình trung lưu nên cũng rất ít khi được trực tiếp tham gia những đề tài này. Nhưng điều khiến cậu cảm thấy khó xử nhất chính là những quý tộc này cứ tìm đủ cách để nói móc cậu.

Chẳng là sau khi chuyện đính hôn của hai người phát tán ra khắp các trang báo. Thì một tuần sau liền có vài tay săn tin tìm ra bí mật của cậu, thế là tin tức lập tức bị phát tán với đủ các loại suy đoán, nhưng nói chung đều đại để ý là Celtic lãnh cảm với ca nhi, Mạc Dương cũng lợi dụng hình thể của mình giả làm hùng nam để tiếp cận Celtic với mục đích trục lợi. Họ đoán rằng Celtic không biết sự thật rằng người yêu mình là ca nhi, nên nếu sự thật này không được phơi bày ra, thì đến lúc hai người lỡ có con thì Mạc Dương sẽ lấy làm cớ để y không bỏ được...v.v... Nói chung đọc xong tình tiết cầu huyết bịa đặt này, Celtic lập tức tắt phụp màn hình WS. Y mặt mày sa sầm, không khí xung quanh cũng hóa thành đám mây đen u ám.

Mấy tên nhà báo nói mò chết giẫm này không những nói xấu Mạc Dương của y, lại còn xuyên tạc “năng lực” lẫn tình yêu của y dành cho lão bà, thật không thể chấp nhận được!

Tướng quân Brett như đã hứa với Mạc Phùng, thì đã thuê người viết một bài báo nói rằng Mạc Dương vì muốn duy trì võ học của Mạc gia nên mới che giấu thân phận mà theo cha học võ, bài viết có cha con Mạc Dương kiểm chứng. Nói như vậy tuy không đúng với sự thật phũ phàng, nhưng nó vừa khen ngợi Mạc Dương hiếu thảo lẫn có ý chí vươn lên bất chấp rào cản xã hội, lại vừa không làm mất mặt thông gia.

Celtic cũng thu một bài phỏng vấn chính xác rằng y đã sớm biết chuyện này và tình cảm của y dành cho cậu, dù cậu là ai đi chăng nữa, cũng không bao giờ đổi thay. Nghe xong làm bao nhiêu con em quý tộc phút trước còn hờn hờn thừa cơ gả cho quý công tử nhà Welfen phút sau ghen tị Mạc Dương tốt số.

Như vậy về cơ bản là mọi sự đã êm xuôi, nhưng những quý cô quý cậu là fan nảo tàn của Celtic thì vẫn không chịu chết tâm. Ngay khi hai người rời khỏi bậc để tham gia vào tiệc rượu, thì đám người trong bữa tiệc liền chia làm hai phe ồ ạt tiến lên mời rượu hai người. Tuy nhiên nếu bên Celtic thì là những quý tộc bậc cha mẹ đang ra sức mời chào gả con cho y, thì bên này Mạc Dương bị những cô cậu ầm liên tục dùng lời lẽ đả kích, chê bai cậu:

“Aiya, Mạc thiếu gia cường tráng khỏe mạnh thế này chắc thiếu gia Welfen chắc làm lưng phải xoay sở vất vả lắm nhỉ? Ha ha..”

“Thiếu gia Welfen khẩu vị thật nặng.”

“Mạc thiếu gia không phải hùng nam thật là phí của trời mà ha ha ha...”

”Mạc gia là nhà nào vậy?...Võ cổ truyền á? Cái đó còn tồn tại à? Có giống mấy cụ già tập dưỡng sinh ở quảng trường không nha?

.....

Mạc Dương nghe thế cũng chỉ đành im lặng mà cười trừ, rồi nhanh chóng tìm cách trốn ra khỏi đám đông. Cậu nhìn quanh tìm bóng dáng của Celtic. Nhưng thấy y đang bị đám đông vây khốn, đành bóp trán lắc đầu đi ra ngoài vườn hít thở không khí.

Nhìn vườn hoa xinh đẹp chìm trong bóng tối chỉ còn ánh sáng trắng nhàn nhạt hắt ra từ ánh đèn neon, Mạc Dương trong lòng mờ mịt. Dù cậu tin tưởng vào tình cảm của Celtic nhưng mà áp lực khi có người yêu gia thế, điều kiện đều tốt là điều không thể tránh khỏi.

Chỉ có tình cảm chân thật của Celtic là thứ duy nhất giúp cậu không bị lung lay. Hiện tại, ngoài thực lực cậu không còn thứ gì khác để chứng tỏ bản thân mà tự tin đứng bên Celtic. Mạc Dương đầu mải nghĩ làm sao để trở thành cường giả, chân không biết từ lúc nào đã đi được một quãng dài, xung quanh vắng lặng, không còn nghe thấy tiếng cụng ly, tiếng nhạc lẫn tiếng người trò chuyện rì rầm. Trước mặt cậu chỉ còn mặt hồ nước đen vấy bạc ánh trăng lấp lánh, tiếng cá lội nước, cùng tiếng cây cối xào xạc. Mạc Dương hít một hơi sâu cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, nhưng đi lâu như vậy sẽ khiến Celtic lo lắng mất, cậu nên quay về thôi.

Đúng lúc này đột nhiên cậu nghe thấy tiếng động từ trong bụi rậm. Mạc Dương theo phản xạ tay chân chuyển sang tư thế phòng thủ, neho mắt quát:“Ai?”

“A, bình tĩnh, bình tĩnh là em đây.”Thật bất ngờ là người bước ra từ trong đó không ai khác chính là Felix.

Mạc Dương thấy Felix chân yếu tay mềm nên cũng buông xuống chút đề phòng. Tuy nhiên không hiểu người này đến đây để làm cái gì, rõ ràng cậu ta thích Celtic. Mạc Dương còn chưa kịp nói gì Felix đã mở lời trước:“Chúc mừng anh nhé! Anh thật hạnh phúc khi có vị hôn thê tuyệt vời như anh Celtic.”

Mạc Dương cười khở, rõ ràng là lời chúc nhưng không hiểu sao lại nghe đầy mùi thuốc súng:“Cảm ơn em. Sao em lại ra đây?”

Felix phùng má chớp mắt đáng yêu chu môi nói:“Trong kia ồn quá, em ra đây thở tí. Mấy tên hùng nam đó thật vô duyên, rõ ràng em không thích họ mà cứ bám lấy em. Nhiều lúc thật ước có ngoại hình như Mạc ca, làm ca nhi thoải mái hơn hẳn, không lo bị ai quấy nhiễu.”

Mặc dù lúc Felix nói tạo ra vẻ mặt rất xinh xắn có thể khiến bao hùng nam đứng tim, nhưng thật sự thì những lời cậu phun ra thì lại không dễ thương chút nào. Đây là đang cố tình mỉa mai cậu à? Mạc Dương hiểu ý cũng không chấp với cậu, đành cười trừ mà đánh trống lảng sang:“Thế em ở đây đi, anh về trước.”

Còn chưa kịp đi thì cậu liền nghe thấy Felix nói một câu làm cậu đứng người:“Dương ca sao không nhường Celtic ca ca cho em nhỉ?”

Mạc Dương ngoái cổ lại vừa mới “Cái gì cơ?” một câu thì cổ bỗng đau xót, người cậu mềm nhũn, ngã vật xuống đất.

Cậu trợn mắt kinh ngạc nhìn Felix cười tươi như thiên sứ nói:“Dù sao hai người mới chỉ đính hôn thôi mà, hì hì, em cảm thấy em nên giúp Celtic ca ca nhìn rõ hơn ai mới là người thực sự xứng đôi với anh ấy.”

Nói xong cậu thiếu niên niên mỹ lệ tựa tiểu phi tiểu, móc ra ba viên thuốc hình tròn màu trắng không xác định, cạy miệng Mạc Dương ra rồi cưỡng ép đổ vào miệng cậu....

(*)Suit 3 mảnh: một bộ bao gồm một suit jacket (áo khoác ngoài), quần âu với một áo gilet (hay còn gọi là vest) bên trong. Giải thích thể này chắc hơi thừa, cơ mà thôi ta cứ để đâu biết đâu có ai không biết thì sao:3 Ahihi. Có j m.n search hình trên gg cho dễ hiểu

21. Chương 19

“Cậu cho tôi uống cái gì đây?!” Mạc Dương nghiêng rắng nghiêng lợi quát, tay chân tìm cách chống cự nhưng đến một ngón tay cũng không thể nhấc nổi. Mấy viên thuốc vừa đưa vào miệng cậu liền tan rã, chảy vào cổ họng, mang đến cho cậu dự cảm tồi tệ.

“Hi hi, em đã bảo rồi, em sẽ làm Celtic ca ca yêu em. Nhưng mà trước đó thì em cần phải đập đổ bức tường rào cản là anh đã.” Nói xong, cậu thiếu niên vẻ mặt tinh xảo đang cười tà mị, bất chợt biến dữ dần: “Thật không hiểu anh dùng thủ đoạn gì mà Celtic ca lại chấp mê bất ngộ anh như vậy?”

Cậu búng tay cái tách, rồi nhếch mép nói tiếp: “Tôi sẽ không để cho anh nhõn nhợ bước tiếp bên cạnh Celtic ca ca nữa đâu.”

Lập tức có rất nhiều tiếng bước chân từ trong bụi rậm, cậu nghe được ra tất cả là ba người đàn ông. Cũng chính lúc này, Mạc Dương đột nhiên cảm thấy một luồng nhiệt từ bụng dưới. Là một thanh niên đã dậy thì nên cậu hiểu cảm giác này là gì, sau đó cậu liền hoảng hốt nhận ra ý đồ của Felix.

Mạc Dương dùng hết sức bình sinh cử động tay chân để tìm về tri giác mà chạy trốn. Trong lúc đấy, ba tên đàn ông lạ mặt cười dâm tà tiến về phía cậu, một tên quay lại hỏi Felix: “Thiếu gia, chúng tôi hưởng dụng không có vấn đề gì chứ?”

Felix vẻ mặt đầy khiêu khích nói: “Cứ tự nhiên. Ta đi trước. Xong việc nhớ chụp ảnh kỉ niệm, tìm ta lấy thưởng. Để rồi xem người thích sạch sẽ, không chút tì vết như Celtic ca sẽ thấy sao khi có một hôn phu như bản nhĩ? Mạc ca đoán thử xem, ha ha ha...”

Cậu thiếu niên vừa hoan hỉ cất bước, ba tên liền như sói đói lao về phía cậu. Mạc Dương cắn môi cố gắng kiềm chế dục vọng đang bốc hỏa, mắt mở trừng trừng lườm ba gã, nghiêng rắng nghiêng lợi quát: “Cút ra! Tránh xa ta ra! Ta nhất định sẽ giết các... ừm..... ừm....” Cậu còn chưa nói hết một gã béo tròn liền bịt chặt miệng cậu lại. Mùi mồ hôi hôi hám tràn đầy khoang mũi cậu khiến cậu cảm thấy ghê tởm.

“Bọn tao ”chơi” mày là phúc của mày đấy. Còn không nhìn lại mình xem. Cái thứ ca nhi thô kệch, xấu xí thế này còn đòi làm kiêu!”

Một tên trắng hán răng ố vàng cười sằng sặc xé tan áo sơ mi của cậu, lộ ra lồng ngực mạch sắc, rắn chắc, chiếc áo gilet vẫn còn sót lại càng tôn lên đôi vú nhô cao. Ba gã nhìn cảnh này mà khựng lại nuốt nước bọt, một tên ý dâm nói: “Cởi áo ra xem ra cũng có chút tư sắc khả khả.”

“Ừm...” Một bàn tay nào đó đưa ra ngắt đầu vú thâm nâu của cậu một cái khiến Mạc Dương do ngấm xuân được người biến nhảy cảm bị kích thích tê dại mà uốn cong người. Nhưng thật sự cậu không cảm thấy khoái cảm mà chỉ cảm thấy đau đớn cùng ghê tởm. Có một bàn tay bẩn thỉu nào đó đang vuốt khắp người cậu. Thậm chí còn có tên cởi quần cậu, cách quần lót cầm lấy dục vọng đang cương cứng vì bị thuốc tác động của cậu. Tên gầy còn lại tay cầm máy quay tay sờ soạng chỗ đó của cậu: “Thật dâm dăng! Chưa gì đã ướt rồi. Khả khả đừng cố gắng giãy dụa nữa, thả lỏng để các ca ca hưởng dụng.”

Mạc Dương sợ hãi lắc đầu, muốn bỏ chạy mà cả cơ thể nhũn ra như không nghe sai sử, xuân dục khiến cậu phải kìm nén đến run rẩy, lại càng kích thích mấy tên kia hơn. Chưa bao giờ cậu cảm thấy bất lực đến nhường này. Mạc Dương cắn chặt môi đến bật máu đỏ tươi, cố tìm về lí trí đang bị dục vọng dần xâm chiếm.

Celtic.....Celtic cứu tôi với!!!!!!

May mắn thay, ông trời như đáp ứng lời khẩn cầu của Mạc Dương, cậu nghe thấy tiếng Celtic quát lớn từ đằng xa: “Các người đang làm cái gì đấy?”

Ba gã tráng hán nghe thấy liền giật nảy mình, chưa kịp bật người bỏ chạy thì tên béo liền bị Celtic túm lại. Tay y liên tục thụi vào mặt gã làm cho khuôn mặt vốn đã béo lại càng sưng u tím bầm, nhìn không ra hình người. Ban đầu tên béo còn đau đớn gào khóc xin tha, về sau thì hắn chỉ có thể yếu ớt rên rỉ, mà Celtic thì vẫn không chịu buông tha cho hắn. Nhìn thanh niên trẻ tuổi hai mắt đỏ ngầu trợn trừng, vẻ mặt dữ tợn như ác quỷ Tu La trước mắt, hắn run rẩy sợ hãi. Hắn cảm thấy hối hận vô cùng vì đã nghe theo hai tên kia nhận kèo này, chỉ sợ đòn tiếp theo của Celtic sẽ kết thúc mạng của hắn, hắn không thể thừa thụi thêm được nữa rồi.

“...A...” Nghe thấy tiếng Mạc Dương khó chịu rên rỉ ở bên cạnh, biểu cảm của Celtic liền quay ngoắt 180 độ, y quay lại lo lắng nhìn cậu, rồi lại tức tối đập một cước vào bụng gã béo, quăng lại “con heo” kia nằm còng queo nơi đó, y lập tức vội vàng đến bên cậu. Celtic cởi áo khoác che kín một thân rách nát, xanh tím của cậu, y ôm chặt thân mình đang run lẩy bẩy của cậu, dịu dàng xoa má cậu an ủi: “Tôi đây, tôi ở đây, xin lỗi vì tôi không đến sớm hơn...”

“Celtic, celtic...” Mạc Dương sà vào lòng kích động gọi tên Celtic, cậu hít vài hơi sâu cảm nhận mùi hương của y để xoa dịu nỗi sợ hãi trong lòng. Nếu Celtic không đến, cậu sợ rằng mình sẽ bị làm nhục, y sao sẽ chấp nhận một thân thể đã bị “dơ bẩn” như vậy chứ.

Celtic ôm chặt vỗ về lưng cậu, hôn lên má cậu an ủi, trong lòng áy náy càng sâu. Đôi mắt y chợt lóe qua một tia sát khí, y vừa ôm Mạc Dương vừa gửi mật lệnh cho lực lượng cảnh vệ lập tức đi bắt hai tên còn lại, rồi nhốt cả ba tên vào hầm, chờ y xử trí. Hừ, y nhất định sẽ tra ra mục đích của Felix. Nhớ lại lúc nhìn thấy Felix lén lút đi ra từ chỗ này, trong lúc y đang cuống cuống tìm Mạc Dương, y đã xác nhận được kẻ chủ mưu chính là hắn.

Mạc Dương sau khi tâm tình đã bình ổn lại thì tình triền trở lại thác loạn, lí trí của cậu kìm nén này giờ, bắt đầu lung lay đổ vỡ trước hơi thở của Celtic. Cậu định tách ra khỏi y để tìm về chút lí trí nhưng vừa mới đẩy vai y ra, tay liền không tự chủ được mà cầm bàn tay lạnh lạnh của y cọ lên gò má nóng hổi. A...Thật thoải mái...Mạc Dương lúc này giống như một con mèo nhỏ cọ lên tay y, cổ họng rung lên gầm gừ.

Celtic song vẫn chưa phát hiện biểu hiện khác thường của cậu, mà quy thành là biểu hiện cầu an ủi sau cơn sợ hãi tốt độ, nên im lặng để mặc cậu cọ tùy ý.

Nhưng dần dần y bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn, Mạc Dương cầm tay y càng ngày càng đưa xuống thấp, từ cầm xuống cổ, từ cổ xuống xương quai xanh và dừng ở lồng ngực rắn chắc đang phập phồng lên xuống liên hồi của cậu. Cậu dùng góc mặt nghiêng 45 độ nhìn Celtic lộ ra phần da cổ mạch sắc với những

đường gân gợi cảm, đôi mắt đen ướt át không chút tạp chất, cùng đôi môi đỏ lên yêu mị vì nhiệt độ cơ thể mấp máy khát cầu “Celtic....Nóng quá....Tôi muốn cậu...Cho tôi nữa đi...”, khiến Celtic trợn mắt há hốc mồm (° °)!!!

Đây...đây là hồ ly tinh nhà ai? Dương ngây thơ, then thùng của y đâu rồi?

Celtic mặc dù không chịu nhận thức lão bà nhưng tay thì vẫn ngoan ngoãn để Mạc Dương lôi kéo sờ ngực cậu. Đầu ngón tay mềm mại lướt qua khe ngực sâu vuốt lên bờ ngực nở nang. Celtic nuốt nước bọt cái ực cảm nhận xúc cảm ấm nóng, căng mềm quen thuộc dưới ngón tay, trong đầu có ngàn vạn con thảo nê mã chạy qua, lão bà bỗng nhiên bị hồ ly tinh nhập, y có nên nhân cơ hội xực luôn không? (_)

Celtic mãi đắn đo suy nghĩ mà tay theo bản năng vôn về thứ gì đó thứ gì nhỏ như hạt đậu. Sau đó là một tiếng ưm a đầy dụ hoặc của Mạc Dương đánh thức y khỏi dòng suy nghĩ. Celtic đổ mắt nhận ra hạt đậu mà mình vôn về là gì, y theo phản xạ định rút tay về lại bị cậu giữ chặt lại. Cậu tiếp tục dùng ánh mắt sững nước nhìn y, dùng giọng nói trầm khàn hơi mang chút nũng nịu, nghe không hề ghê tai mà rất đáng yêu đồng thời có chút quyến rũ nói với y:“Celtic....Thật thoải mái....Sờ tôi nữa đi mà...”

Celtic:“....”

Mạc Dương lý trí đã bay sạch giờ chỉ còn lại khao khát dục vọng từ trong bản năng. Nếu là cậu lúc bình thường sẽ không chủ động làm ra những hành động như thế này, trừ phi đó là mong muốn của Celtic. Ngay lúc này, cậu cảm thấy rất nóng, trong người cậu như có một cỗ tà hỏa đang thiêu đốt, nhưng cậu lại không biết làm sao để dập tắt nó ngoài việc dùng nhiệt độ của Celtic đến giảm bớt cơn nóng. Nhưng chưa đủ, chưa đủ, cậu muốn hơn nữa, cậu muốn bàn tay y đi khắp thân thể cậu để xoa dịu nhiệt lượng bên trong nó. Khi ngón tay mảnh dẻ của Celtic bấm vào đầu ngực của cậu, trước mắt cậu là một mảnh trắng xóa, cơn sốc điện nhẹ nhàng làm cậu mơ hồ nhớ đến cái gì đó có thể giúp cậu giải thoát khỏi cơn đói khát này. Tuy nhiên chưa kịp nhớ ra thì Celtic đã rất nhanh rút tay về làm cậu hụt hẫng.

Lúc đưa tay níu kéo y trở lại, bất chợt trong trí óc cậu tái hiện lại lần hai người “thân thiết” trên giường, cậu liền ngộ ra thứ mà cậu thật sự muốn là gì. Ánh mắt nhìn xuống đũng quần của Celtic chính là lời giải đáp trực tiếp nhất của cậu.

Thậm chí, cơ thể như tìm về cảm giác được thứ đó ma xát ngày trước mà ngứa ngáy hậu huyệt. Mạc Dương híp mắt nhìn thứ hơi lồi lên dưới lớp vải vóc, liếm môi đầy gợi cảm. Hiện tại cậu như một con mẩu thú mất hết lý trí một lòng chỉ muốn kêu gọi thú tính của bạn đời mình đến xâm lược mình, đến thỏa mãn cơn đói khát này của nó.

Tất cả biểu cảm hành động của cậu đều được thu hết vào mắt Celtic. Bị một cái liếm môi của cậu khiến y nơi đó vốn đã có dấu hiệu nay liền nóng hần lên, trướng căng cả đũng quần. Mạc Dương cười hài lòng nhìn lều trại màu xanh dưới mắt. Cậu định vươn tay định chộp lấy nó, thì đột nhiên bị y bắt lấy cổ tay, ôm vào trong lòng. Cậu bất mãn giãy dụa nhưng bị y ghì chặt không tài nào cựa quậy được, cậu rên rỉ có chút nũng nịu:“A...Celtic...Cho tôi đi mà...Tôi khó chịu lắm...”

Celtic cố gắng kiềm nén dục vọng đang bị cậu khơi lên. Bây giờ thì y không còn hài hước nghĩ rằng người yêu mình bị hồ ly tinh nhập nữa, mà phán đoán ra được rằng cậu chắc chắn đã bị Felix thuốc kích

dục, không biết là loại nào nhưng với bốn phận là một lão công chu đáo, y phải đưa cậu về phòng để giải độc. Mặc dù đã hợp cũng có cái thú vị của nó, nhưng trên hết đây là đêm đầu của vợ mình, y không muốn cậu sớm mai tỉnh dậy biến thành con đà điểu xối tung cả cái vườn này lên, tìm hổ chôn cái mặt xuống đất. Vậy nên kế hoạch “dã ngoại” sẽ được để dành trong dự định mai sau. Song trước hết là phải làm cậu an tĩnh lại trước khi y không thể nhịn được nữa mà thì tương lai sẽ bị biến thành hiện tại: “Ngoan nào, chúng ta về phòng mình trước đã.”

Celtic vừa nói xong Mạc Dương liền tỉnh táo lại vài giây nhớ ra đây là khu vườn ngoài trời. Sau đó cậu ngoan ngoãn ngồi im trong lòng Celtic tỏ ra ngằm đồng ý, nhưng cánh tay vòng chặt lấy cổ Celtic cùng hơi thở dồn dập phả trên cần cổ y cho thấy cậu đang cố kiềm nén. Y cũng không chần chừ mà bế cậu rảo bước. Đến chỗ tiền sảnh, bước chân y đi tới đâu, đám đông huyền náo liền im lặng tới đó, song y vẫn ung dung bước tiếp không đoái hoài gì đến ánh mắt của họ. Tiếng cộng ly, tiếng cười nói dần tan biến chỉ còn lại là những tiếng hít sâu đầy khiếp sợ

Trừ khuôn mặt vạn năm bất biến của tướng quân Brett, và vẻ mặt phấn khích của phu nhân Léona, toàn bộ hiện trường ai nấy hai mắt tròn tròn nhìn bóng lưng cao gầy, đầy mị lực của y, thoãn thoắt đi lên lầu. Họ không hiểu bằng sức mạnh nào mà y vẫn có thể trông thanh nhã, cao quý như một bạch mã hoàng tử bế vị công chúa nhỏ nhắn trên đôi tay mình, khi đang bế một nam nhân lực lưỡng gập rưỡi y.

Ngoài kinh ngạc ra thì những nam thanh nữ tú này còn thấy ghen tị sâu sắc với Mạc Dương. Nếu họ quen Celtic thiếu gia sớm hơn thì lúc này người có vinh dự nằm trong vòng tay kia đã là một trong số họ, chứ không phải là một tên ca nhi nhìn không ra hồn ca nhi như thế kia. [Celtic: Phi, các người còn lâu mới đủ tư cách so sánh với Dương! ()]

22. Chương 20

Celtic vừa đặt Mạc Dương xuống giường, cậu liền vồ vập ôm cổ hôn môi y. Song bởi lẽ khuyết thiếu kinh nghiệm nên cậu chỉ biết đơn thuần liếm mút cánh môi Celtic giống như một chú chim non lúc được mớm mồi. Celtic thấy thể liền chủ động đưa lên đầu lưỡi dẫn dắt Mạc Dương. Xúc cảm hai đầu lưỡi chạm nhau tê dại khiến Mạc Dương bị kích thích run bắn mà kêu “A~”. Tiểu Celtic nghe thấy tiếng rên đầy mị ý của cậu cũng “cứng” lên rồi.

Celtic không nhịn được nữa mà hoàn toàn nắm quyền chủ động. Đầu lưỡi của y vươn ra bắt lại đầu lưỡi đỏ mọng của Mạc Dương, cuốn lấy nó, đưa nước bọt đảo quanh liếm ướt toàn bộ khoang miệng của cậu.

“Ừm... Ha...” Mạc Dương theo bản năng đáp lại nuốt lấy tất cả những gì y mang lại cho cậu. Hơi thở thanh lạnh thơm ngát của y khiến cậu mê say. Nhưng này vẫn chưa đủ để làm dịu đi lửa nhiệt trong người cậu. Cậu há miệng thụ động thừa nhận nụ hôn nồng cháy của y, nhưng tay lại chủ động cấp thiết cởi áo, tháo thắt lưng của y.

Celtic phối hợp cho cậu cởi, tay y cũng không nhàn rỗi mà lột sạch bộ quần áo không còn chỗ nào lạnh lặn trên người cậu. Chưa đầy ba phút, hai cơ thể đã trần trụi quấn lấy nhau, đôi môi hai người cũng mết mồi mà buông ra nhưng vẫn quất quýt để lại sợi tơ bạc giữa hai đầu môi. Tác dụng của thuốc khiến Mạc Dương trở nên bạo dạn mà ngồi thẳng lên người Celtic, khiến bộ phận sinh dục của hai người áp sát vào

nhau. Hai người đều thoải mái mà thở dài. Rõ ràng Mạc Dương rất thích thân nhiệt mát của Celtic nhưng khi chạm vào nơi nóng rực bất thường này cậu vẫn thấy thư thích.

Mặc dù thể trạng tương đương một hùng nam trung bình, nhưng tính khí kích thích khả quan của Mạc Dương đặt trước tiểu Celtic trông khá ái lạ thường. Đây là điều Celtic lúc nào cũng hài lòng. Vấn đề kích thích đóng một vai trò rất quan trọng trong việc duy trì hạnh phúc gia đình hiện nay. Có không thiếu cặp đôi hùng nam - ca nhi chia tay vì của vợ lớn hơn của chồng. Như vậy về cơ bản, Celtic sẽ không phải lo lắng về hạnh phúc lâu dài của hai người nha () Ahahaha.....

“Celtic, giúp tôi đi....A!...”Mạc Dương gọi Celtic hồi hồn, đôi mắt xanh lại tụ trên người cậu. Không đành lòng bà khổ cực miệt mài đốt lửa, y cũng tham dự mà ngâm lấy hạt lựu nâu nhạt trên đôi ngực ưỡn lên của cậu. Đôi môi lạnh lạnh của Celtic vừa chạm vào đầu nhũ, cậu liền cảm thấy như có một luồng điện chạy dọc qua người sợ hãi kêu lên, tay bên dưới đang cầm lấy hai nam căn suýt nữa trượt ra.

Celtic vừa liếm mút đầu vú biến sưng đỏ vừa tạo ra một khe hở mấp máy nói “Tập trung vào, Dương. Đừng bỏ rơi thăng nhỏ của tôi chứ...”Rồi hai tay y đưa xuống một tay bóp lấy cánh mông căng tròn đến biến dạng giống như tròng phật cho sự lơ đãng của cậu, một tay chạm vào miệng huyết sâu kín giữa hai khe mông, không nhấn vào mà vuốt ve xung quanh nó, y liếm môi ánh mắt ám trầm nói tiếp, “....không thì tôi lấy gì mà thỏa mãn nơi này của cậu đây?”

“A....Ngứa....Đừng đùa nữa....”Nơi đó của Mạc Dương dưới tác động của xuân dược vốn đã ngứa ngáy, bị Celtic trêu chọc như thế này càng thêm khó chịu, cậu không chịu nổi mà phải ngoan ngoãn cầm lại cho chắc nam căn thô to của Celtic, tiếp tục công tác. Song hai mắt liếc xéo, ngập nước như muốn rơi lệ lại thể hiện sự bất mãn với hành vi bất nạt của y.

Celtic bị biểu cảm vừa đáng yêu vừa gợi tình của cậu kích thích, tiểu Celtic ngẩng cao đầu, dùng mảnh nằm trong lòng bàn tay thô ráp của cậu là minh chứng rõ ràng cho sự hưng phấn của y.

Y tay vừa vôn về đầu nhũ sưng đỏ vừa xoa bóp cánh mông cong nảy của cậu khiến Mạc Dương mê loạn không thôi mà không thiếu lần suýt chệnh mảng công tác an ủi hai cây còn thịt. Mỗi lần như vậy, Celtic lại phạt cậu bằng việc nhấn mạnh vào ấn ký đỏ chót của cậu khiến cậu run đến nhũn người, song tiểu dương vật hồng nộn áp sát vào tiểu Celtic thô to của cậu thì lại biến cương cứng hơn.

Hơn nữa, Celtic có cảm giác rằng mỗi lần làm vậy hương thơm nhàn nhạt trên người cậu càng thêm đượm mùi, nhất là đầu nhũ của cậu. Mỗi lần đưa chúng vào miệng liếm hút, y đều có thể cảm thấy mùi hương ngọt ngào, nhẹ nhàng như hương sen tràn ngập khoang miệng mình, đồng thời y còn có thể thưởng thức biểu hiện dục cự dục nghênh của cậu

Tuy nhiên chơi thế được lúc đầu còn thấy thoải mái nhưng đã nóng ruột còn mãi chưa được giải thoát triệt để khiến cậu bức bối. Dù vậy giờ Celtic làm đủ trò khiêu khích khiến cậu rất thoải mái nhưng cậu vẫn không tài nào xuất ra được. Cậu cảm thấy cần một thứ gì đó mạnh mẽ hơn thế để đào thải được cổ dục hỏa trong lòng cậu ra ngoài, chứ không phải chỉ đơn thuần vờn nhau như thế này. Cậu phụng phịu đẩy vai y ra nói:“Ồ...Không, Celtic....Này chưa đủ....Tôi vẫn thấy nóng quá....”

Celtic giống như chờ đợi cậu nói ra câu này đã lâu mà dò hỏi:“Dương có muốn thoải mái hơn nữa không?”

Cậu không nghĩ ngợi mà gập đầu lia lịa: “Muốn, muốn Celtic, cho tôi đi!”

Celtic vươn tay lấy lọ gel bôi trơn ở đầu giường mà y đã chuẩn bị sẵn từ lâu, vét ra một nhúm cao nhỏ, rồi đầu ngón tay hướng về phía hậu huyệt, chưa vào ngay mà y lại ngẩng đầu hỏi lại cậu một lần nữa: “Tôi vào được chứ?”

Mạc Dương lúc này cũng không ngốc mà nhận ra ý đồ của y, dù cậu vẫn chưa sẵn sàng nhưng cậu biết rằng không thể giải được thuốc nếu không làm đến cùng. Cậu ngấn người vài giây rồi vòng tay ôm lấy cổ y tỏ ý chấp thuận, nhưng tấm lưng cương ngạnh của cậu có thể cho ta thấy được cậu đang rất hồi hộp. Celtic cũng nhận ra được điều đó mà mỉm cười ôn nhu xoa tấm lưng trần cường tráng của cậu an ủi: “Đừng sợ, thả lỏng nào, tôi sẽ nhẹ nhàng với cậu.”

Celtic nói rồi đưa ngón tay dính đầy thuốc mỡ từ từ đưa vào hậu huyệt của cậu mở rộng. Cậu khẽ nhíu mày giật giật người: “A ô...Celtic, tôi cảm thấy kỳ quá à....”

Cậu có thể cảm nhận thấy từng khớp xương trên ngón tay thon dài của y đang len lỏi trong trục tràng của cậu. Nói vậy nhưng cậu vẫn không thể phủ nhận rằng cậu cảm thấy thật sự rất thoải mái, giống như được giải được chỗ ngứa mà không thể giải bày được.

Ngón tay theo dịch trơn tan chảy mà dần ra vào thêm thông thuận. Một ngón tay, hai ngón tay...Đến ngón thứ hai, nơi đó của cậu bắt đầu trở nên ướt át, ngón tay ra vào tạo thành tiếng nước chập chập đầy âm đặng.

“Ôi, Celtic....Kỳ quá, có gì đó đang chảy ra nhiều quá...oh a....” Cậu hoảng hốt bấu chặt lấy vai y kêu lên, ý đồ nhổ dậy muốn thoát khỏi ngón tay của y. Trước đây, kể cả khi Celtic “đụng chạm” cậu hay cả khi DIY, cậu cũng sẽ chỉ cảm thấy nơi đó hơi ẩm. Nhưng có một dòng nước tuôn ra không ngừng từ sâu trong cơ thể thì là lần đầu tiên của cậu. Cậu không biết nó từ đâu ra, cũng không biết nó là cái gì, tốt hay xấu.

23. Chương 21

Mạc Dương nhìn người Celtic từ trên xuống dưới, truy tìm thứ mà y nhắc đến. Cho đến khi ánh mắt cậu dừng lại ở cái thứ thô to đầy gân xanh, đỏ tím dữ tợn, đang giương oai đứng thẳng như chào cờ, cậu liền giật mình ngộ ra.

“Sao nào?” Nhìn vẻ mặt của cậu, y biết cậu đã đoán ra nhưng vẫn hỏi dò.

Cậu không trả lời mà nằm phịch xuống, hai chân vẫn vắt hai bên hông y, nửa thân trên nằm nghiêng, đầu rúc sâu vào chiếc gối bông, song vẫn lộ ra một bên tai với cái cổ đỏ bừng cho thấy trạng thái của cậu lúc này. Từ trong chiếc gối, y nghe thấy cậu phập phùng nói, giọng pha chút hờn dỗi: “Đồ xấu xa! Đồ lừa gạt!”

Celtic phì cười, khuôn mặt lạnh lùng trở nên nhu hòa, dịu dàng như ánh nắng đầu xuân. Y áp lên người

cậu, ôn nhu hôn xương quai hàm cậu, cắn xương tai cậu một cái, mỉm cười nói:“Tôi xin lỗi, tại cậu đáng yêu quá mà~ Vậy chúng ta tiếp tục nhé?”

“Biết rồi còn hỏi!”

“Ha ha...”

Celtic cẩn thận đưa quy đầu đến cửa miệng huyết. Mặc dù cậu vẫn chôn mặt vào gối, nhưng lỗ nhỏ mấp máy khép mở, cùng tiếng thở hổn hển cho thấy cậu cũng đang rất cấp bách.

Celtic vừa mới đưa quy đầu vào, vô số mị thị liền cơ khát mút lấy, như muốn hút sâu y vào trong động. Y cố nén dục vọng đâm sâu mà chậm rãi đi vào, dù đã khuếch trương cẩn thận nhưng y vẫn không muốn Mạc Dương bị khó chịu.

Nhưng Mạc Dương lại không cảm thấy thế. Phần đầu dương vật nóng hổi khiến cậu cảm thấy như muốn bị hòa tan, mạch đập liên hồi của những đường gân tựa như nhịp tim dồn dập của cậu, khiến dục vọng do xuân được kích thích càng cháy mạnh hơn. Cậu lộ mặt ra khỏi gối, lấy hết can đảm kẹp đùi ôm chặt lấy eo y, miệng cầu xin:“Celtic....Vào hử đi, tôi khó chịu...”

“Không được, cậu sẽ bị đau.”

“Không đau, không đau! Hung hăng thâm nhập tôi đi Celtic! Tôi muốn cậu!”

“Đây là nguyện vọng của cậu đấy nhé!” Celtic bị dáng vẻ của cậu kích thích hai mắt ám trầm nguy hiểm. Y vươn người trao cậu một nụ hôn sâu, bên dưới như đánh một tiếng trống thúc dục mà hăng hái đâm thẳng cả căn vào.

“Ừm ô!!!!”Mạc Dương vòng eo rắn chắc uốn cong lên thành hình bán nguyệt, nếu không phải bị chặn miệng thì cậu đã sớm hét lên.“Cây gậy sắt” nóng rực của y đâm thẳng vào nơi sâu nhất của cậu, mài qua tuyến tiền liệt, quy đầu va chạm, đập vào vách ngăn nội âm mẫn cảm của cậu.

Khoái cảm từ hai điểm đồng thời tác động, khiến cậu mất ý thức ba giây, trước mắt trắng xóa. Nam căn trước người nhiệt tình phun ra chất lỏng trắng sữa đầu tiên của hôm nay. Phía sau cũng không thua kém mà phun trào như thác nước, dịch nhầy tưới ướt quy đầu của cậu y, khiến y ra vào càng thêm thông thuận.

“Dương thật hư, tôi còn chưa bắn mà cậu đã bắn trước rồi.”Celtic lấy cớ trừng phạt mà cắn sừng đầu vú cậu, bên dưới giống như động cơ pít-tông mà liên tục va chạm.

“Oh oh oh.....Thật thoải mái....Oh a...Tôi thích cậu....”Mạc Dương bị khoái cảm tấy não mà rên rỉ kêu loạn.

“Ừm....Tôi cũng thích cậu, Dương. Cậu thật tuyệt!”Celtic liếm hôn từng tác da thịt trên thân của cậu, để

lại trên làn da mạch sắc cậu những dấu hôn đỏ. Celtic sờ nắn những thớ cơ thịt, xúc cảm mượt mà co giãn, sờ thích không chịu được của cậu. Bên dưới càng thêm mạnh mẽ đưa đẩy, không thiếu dịch trong suốt do quá trình va chạm mà bị đẩy ra ngoài thấm ướt cả một khoảng trên giường trắng.

“Ô ô ô....Thật lớn....Sâu hơn nữa....” Mạc Dương hạ thấp người phối hợp với động tác của y. Cậu không thể kiềm chế được mà dâm dăng rên rỉ, khát cầu Celtic xâm nhập cậu. Dục vọng gần như đã đốt cháy sạch lý trí cậu.

Căn phòng tràn ngập xuân ý cùng với tiếng da thịt va chạm “ba ba ba”, tiếng nước ướt át, tiếng chân giường rung động đầy dâm dăng chấn động mang tai hai người. Hơi thở cả hai hòa quyện vào nhau, hai thân thể một ngăm nâu một trắng nõn trên chiếc giường trắng da thịt tương liên vừa tương phản vừa hài hòa, tạo thành một bức tranh đẹp đẽ, cuốn hút khiến người ta không thể rời mắt đi nổi.

Celtic mê đắm ngửi mùi hương nồng đậm trên người cậu. Y rất ghét mùi hoa nồng nặc trên người các ca nhi khác nhưng y lại rất thích mùi hương của cậu, nhẹ nhàng, thanh thoát giống như đóa sen nở rộ giữa ngày hè, khiến y say đắm. Nhớ đến đóa sen, tay đang xoa bóp đùi non mềm mại của cậu của y chạm vào đóa hoa sen đỏ yên lặng nằm dưới tinh nang của cậu, vuốt ve nó.

“A a không....Celtic, đừng sờ chỗ đó nữa.... a a a.... tôi sẽ ra mất.” Mạc Dương nước mắt chảy dài vì khoái cảm, miệng rên rỉ liên hồi không thể khép lại khiến nước bọt chảy dài, thấm ướt cần cổ.

“Vậy thì cậu cứ ra đi. Tôi cũng muốn cao trào rồi.” Celtic liếm sạch nước bọt của cậu, hôn lên khóe miệng cậu, cương chiều nói. Dương vật tìm hướng thích hợp, thúc sâu hẳn vào ép lên cửa vách ngăn, khiến nó lõm xuống. Cảm giác nếu không phải vì thành vách của cậu vẫn còn dày cùng với tôn trọng ý nguyện của cậu thì y đã sớm đâm vào nội âm của cậu, điên cuồng thao luyện đến khi cậu mang thai con y rồi.

“A a——Tôi không nhịn được nữa——A——” Nội âm non mềm Mạc Dương bị va chạm mạnh từ bên ngoài làm cậu nhạy cảm không nhịn được mà phun trào, tinh dịch bắn ra trắng xóa cả bụng. Hậu huyệt vì khoái cảm mà kẹp chặt lấy Celtic, nội âm cũng cách tẩm màng mà bao lấy quy đầu trơn nhẵn của y, liên tục phun nước. Không chỉ riêng Mạc Dương mà Celtic cũng bị cậu kích thích muốn điên rồi.

“Hô hô...A!” Mạc Dương sau cao trào còn đang hỗn hển thở dốc, nhưng thở còn chưa được mấy ngậm, đột nhiên cậu cảm thấy hậu huyệt vốn đã bị lấp đầy đột nhiên căng trướng đến mức cậu không tài nào chịu nổi, thứ đó của Celtic càng ngày càng phồng to lên, cậu kinh hãi giãy dụa: “Oa oh, Celtic đừng lớn nữa! Tôi không chịu nổi!”

Celtic sắp đến cao trào nào còn để lời cậu vào tai, y ôm lấy hai đùi cậu áp chặt vào lồng ngực khiến cậu không thể cự cậu. Đáng thương Mạc Dương không biết rằng, tiếng la khóc của cậu càng làm y thêm điên cuồng ma sát. Cuối cùng, quy đầu co giật một cái, rồi như núi lửa phun trào phun ra từng luồng tinh dịch ầm ập, lấp đầy trực tràng của cậu, thậm chí cái miệng nhỏ không thể nhận được thêm nữa mà trào ra ngoài. Tinh dịch phủ trắng khe mông cậu, có vài giọt dính vào ấn ký đỏ rực khiến Celtic cảm giác như đóa sen thanh khiết giờ đây đã bị làm bẩn, trong lòng có một niềm vui sướng, thỏa mãn không thể nào tả hết bằng lời.

“A oh——A a a——” Mạc Dương cả người run rẩy, nước mắt giàn dụa, bị cưỡng chế mà thừa nhận lấy

tình dịch. Nội âm dường như lại không biết liêm sỉ mà cao trào phun ra tiếp một dòng nước trong suốt hòa tan tình dịch, hài hòa như nước với sữa, khiến cậu không khỏi xấu hổ che mặt.

Mất một hồi lâu, dương vật mới ngừng bắn, thu về hình dáng cũ, khiến người ta không thể không đem đi so sánh với “con quái vật” cự đại ban nãy để tìm điểm khác biệt. Mạc Dương hai mắt vô thần, hai chân buông lỏng soà hai bên hông y, thở dốc.

“Cậu ổn chứ? Có thấy đỡ hơn không?” Celtic vẫn để dương vật ngâm mình trong dòng nước của Mạc Dương, cảm giác thật thoải mái, ước gì có thể mãi dính lấy cậu như vậy.

Mạc Dương ngẫm ngẫm một hồi, liền lắc đầu, dù lượt đầu rất kịch liệt, nhưng cậu vẫn cảm giác cổ tà hỏa bên trong mình vẫn đang âm ỉ. Nam căn sung mãn trở lại một cách nhanh chóng dù đã bắn qua 2 lần là mình chứng rõ ràng nhất.

Hậu huyết mấp máy tiếp tục dâm dăng mời gọi thằng nhỏ của Celtic cương cứng lên. Thực tủy biết vị, khiến cậu quên đi cơ bắp đau mỗi, tiểu huyết lẫn đầu vú sưng đỏ đáng thương, mà tiếp tục quyến rũ Celtic. Cái miệng bên dưới không chừa mà mút chặt lấy y, cái miệng bên trên thì khép mở cầu xin: “Celtic...lại đến nữa đi...”

Celtic nghiêng răng, gân xanh nổi lên trên hai thái dương, vẻ mặt cố kiềm nén thật vất vả, “Dương, cậu này là đang đùa với lửa đó. Cậu biết không?”

“Vậy tới thiêu đốt hòa tan tôi đi!” Mạc Dương giang tay ôm cổ y, cười đầy khiêu khích với Celtic.

Tuy đã biến thành một người hoàn toàn khác nhưng Celtic vẫn cảm thấy cậu đáng yêu vô cùng. Lúc không tỉnh táo thì trở nên gợi cảm quyến rũ, không biết lúc tỉnh táo thì thế nào nhỉ? Y thật mong chờ...

Quay trở lại vấn đề chính, Celtic thấy cậu phát tín hiệu cầu hoan liền ngay lập tức ôm lấy cậu, cuốn nhau vào một vòng xoáy tình ái mới.

“A a....Sâu hơn nữa....oh oh oh...”

“Oh oh oa, chậm chậm chút...”

“Oh không...Chỗ đó...Tôi không chịu nổi! Oh a—”

.....

.....

Tiếng cơ thể va chạm ba ba ba phải đến lúc Mạc Dương không thể bắn được nữa, kiệt sức mà ngất lịm thì mới có thể coi như là kết thúc.

Nhìn Mạc Dương khỏe mắt đỏ bừng đầy ý xuân, đầu vú đỏ mọng như trái cherry chín muồi, cả thân thể không chỗ nào vẹn toàn, phủ kín dấu hôn, nhất là ngực, bụng và đùi non, Celtic mặc dù vẫn còn sung sức có thể làm thêm hai lượt nữa, nhưng thiết nghĩ cậu đã bắn 6 lần rồi nên y đành tạm ngưng tay.

Lần sau y nhất định phải đòi cậu bù đắp mới được, y mới bắn được có 3 lượt đầu. Celtic bĩu môi, bất mãn trả thù cắn môi đôi vồn đã sưng đỏ càng thêm đỏ chót, nghe thấy tiếng cậu nức nở “A” một tiếng mới hài lòng buông tha.

Phân thân của Celtic vừa rút ra ngoài, tiểu huyết liền như một chai bia bật nút mà phun bọt trắng xóa. Hậu huyết đỏ tươi như cánh hồng không thể khép lại khiến tinh dịch thuận lợi trào ra. Màu “sữa bò” càng làm nổi bật tiểu huyết xinh đẹp, thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ mị thịt mềm mại đang nhúc nhích co rút như đang mời gọi. Nhìn thấy cảnh này, Celtic khi đang vệ sinh cho cậu thiếu chút nữa không kiềm chế được mà nhào lên thao nát cái miệng nhỏ dâm dăng này.

Thu thập sạch sẽ, y nhẹ nhàng kéo chăn nằm bên cậu, gác đầu cậu lên tay mình rồi vào trong ngực. Mạc Dương dù đã mê man nhưng vẫn theo bản năng thuận theo Celtic, còn thuận tiện cọ cọ vào ngực y mấy cái giống như con cún con khả ái.

Hai bóng người ngọt ngào quấn lấy nhau chìm sâu vào giấc ngủ, trên môi mỗi người đều phảng phất một nụ cười hạnh phúc....

24. Chương 22: Phiên Ngoại: Buổi Sáng Ngọt Ngào(?) (h)

“Ừm...” Mạc Dương rên rỉ lên một tiếng rất khẽ, mí mắt cậu bắt đầu nặng nề nhấc lên. Ánh nắng chiếu từ bên ngoài khiến cậu bị chói mắt mà theo bản năng trốn vào chỗ tối, đợi đến khi thích ứng với ánh sáng mới ngoi ra.

Cậu từ từ mở mắt ra quan sát thế giới. Trước mắt cậu là trần cổ trắng ngần cùng với những sợi tóc vàng sáng lấp lánh như những tia nắng đẹp. Não bắt đầu vận chuyển tuần hoàn máu để phân tích, giúp cậu nhận ra, nơi tránh nắng này chính là trong hõm vai của Celtic. Không biết đầu cậu có làm y bị nặng vai không nhỉ?

Nghĩ là vậy nhưng cậu vẫn thích ý chúi đầu vào đây cọ cọ. Da Celtic vừa mịn vừa mát, cậu rất thích xúc cảm này. Cậu đang nghĩ chắc mình nằm thế này chỉ một lúc thôi rồi sẽ rời sau, thì đột nhiên nghe thấy tiếng Celtic phì cười từ trên đỉnh đầu.

Mạc Dương tức thì mặt đỏ lựng, run bắn người lên, rụt người về. Cậu định xoay người về hướng ngược lại với mặt Celtic để che giấu sự xấu hổ, nhưng eo vừa xoay một nửa eo liền nhói lên một cái mà mềm nhũn nằm về vị trí cũ.

Nghe thấy Celtic bắt đầu động đậy, cậu bất lực không nhấc nổi người, đành liều mạng nhắm mắt giả chết. Giường bên cạnh lồm xồm, một hơi thở áp lên người cậu mà không cần mở mắt cậu cũng biết người đó là ai. Cậu nghe thấy tiếng y khẳng định bên tai: “Cậu tỉnh rồi.”

Y đã nói vậy rồi, cậu cũng không thể che giấu được nữa mà phải mở mắt nhìn y. Đập vào mắt là khuôn mặt cười mỉm cười khó có được của y, đôi mắt xanh cong lên hình bán nguyệt ôn nhu như nước khiến trái tim cậu lệch một nhịp, quên luôn cả ngưỡng chừng.

Nhìn cậu nhìn mình đến thần thờ, Celtic lòng mềm mại như bông. Y nhoẻn miệng cười khiến hồn cậu như bị hút vào vực sâu thăm thẳm không lối thoát. Cậu không còn ý thức được tay y đang lần xuống phía dưới, xoa bóp thắt lưng cho cậu.

Cảm giác khoan khoái tê dại từ eo truyền đến khiến cậu bản năng thấp giọng rên rỉ trầm khàn hừ hừ, nhắm mắt hưởng thụ.

“Thoải mái không?” Y săn sóc hỏi, thấy cậu gật gù, y liền tỏ vẻ áy náy nói: “Xin lỗi, hôm qua tôi không kiềm chế được.”

Mạc Dương đang thoải mái đến mức não không tìm thấy đường về, cậu ngây ngốc hỏi: “Kiềm chế cái gì cơ? A, xoa chỗ đó nữa đi, không biết hôm qua tôi nằm tư thế gì mà sao mỗi thế nhỉ?” Cả giọng của cậu cũng khàn lạ thường nữa, hôm qua cậu làm gì vậy, cậu chỉ nhớ cậu ra vườn đi dạo rồi làm sao trở về phòng ấy nhỉ, “....Ồ, sao cậu dừng lại vậy?”

Cậu mở mắt ra nhìn Celtic, chống lại vẻ mặt đầy dấu hỏi chấm của cậu là vẻ mặt tối sầm lại như rơi vào hầm băng của y, khiến cậu giật mình kinh hoàng, mới nãy còn vẻ mặt thoải mái thích ý, sau lưng cậu lúc này đã chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Cậu không nhớ đêm qua chúng ta đã làm gì à?” Cậu nghe thấy giọng Celtic âm trầm đến rét run hỏi.

Làm gì cơ? Cậu thề là cậu rất muốn hỏi ngược lại câu đấy nhưng nhìn đôi mắt sắc lạnh, thâm trầm nguy hiểm của y, trực giác mách bảo nếu cậu nói ra thì cậu chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

Đôi tay đang xoa nắn eo cậu trượt xuống thấp, thay vì xoa thắt lưng cho cậu thì chuyển sang thô bạo nắn bóp mông cậu.

“Cậu...cậu...” Mạc Dương hoảng sợ lắp bắp kêu lên, giữ tay y lại. Celtic này là làm cái gì, chẳng lẽ y lại muốn “cọ xát” như lần trước? Cơ mà bây giờ đang là ban ngày nha!

“Tôi làm sao? Cậu có nhớ ra không? Hay cậu giả vờ quên, hử?” Celtic không cho cậu đường sống mà lật người cậu nằm sấp xuống, tay bá đạo ghì lưng cậu xuống, hai chân kẹp lấy hai chân cậu ở giữa, khiến cậu không thể chạy thoát.

“Tôi...tôi...”Mạc Dương không tài nào trả lời được. Rốt cuộc hôm qua cậu đã làm cái gì vậy? Cứu mạng!!!!
(/T T)/

Thấy cậu áp úng, Celtic càng giận sôi, y cảm thấy hôm qua nường tay cho cậu lúc cậu ngủ thật là sai lầm lớn. Celtic trừng phạt mà cắn lên cổ cậu một cái để lại dấu răng sâu hoắm, cảm giác đường cơ bắp dưới da cậu căng cứng lại mới thỏa mãn nhả miệng.

“Tôi cho cậu thêm một cơ hội nữa, nhớ ra thì tôi tha. Còn không thì...”Y cúi đầu cắn cắn vành tai dày của cậu, thì thầm bên tai cậu,“....tôi sẽ tái hiện lại cho cậu TOÀN BỘ, không thừa không thiếu chi tiết nào.”

Nghe Celtic nghiêng răng nhấn mạnh vào hai chữ “toàn bộ”, Mạc Dương lưng chảy đầy mồ hôi lạnh. Bản năng cảnh báo cậu đang bị đe dọa, Mạc Dương cố gắng vắt óc nhớ lại đầu óc trống rỗng nhưng không thể nào nhớ ra được.

Tức thì, cậu cảm thấy có gì đó nóng đặt lên mông cậu, cà cà giữa hai khe mông, Mạc Dương hóa đá. Cái...cái thứ kia...có phải thứ cậu đang nghĩ tới không?! Hình như cậu mang máng nhớ ra hôm qua xảy ra cái gì rồi...

“Từ đã, Celtic. Tôi nhớ....A!” Mạc Dương chưa kịp nói thứ nóng hổi căng cứng kia đã thọc mạnh vào hậu huyệt của cậu. Tiểu huyệt do hôm qua đã được “chăm bón” đầy đủ nên không chút trở ngại mà nuốt nam căn thô to kia vào.

“Quá muộn rồi, Dương. Tới giờ trừng phạt rồi. Tôi sẽ tái hiện cho cậu đầy đủ số lần hôm qua luôn để cậu nhớ bài học cho lần sau.” Celtic giọng khàn khàn nhẹ nhàng, quyến rũ thì thầm vào tai cậu nhưng ý nghĩa từng câu chữ y thốt lại khiến cậu lạnh sống lưng.

Oa ai cứu tôi với!!!!!! TT A TT

Không như đêm qua dù kịch liệt nhưng vẫn chín nông một sâu, sáng nay Celtic hoàn toàn hung hăng đâm thọc, khiến cậu bị ép đến không thở nổi. Tới lúc này mà cậu không nhớ ra toàn bộ chuyện đêm qua thì hẳn phải tới bác sĩ xem hôm qua đầu có hỏng chỗ nào không.

“Celtic....a a a....chậm....làm ơn....a a a....”Mạc Dương bị xỏ xuyên liên tục với tần suất lớn khiến cậu cảm giác như ruột muốn bị đâm thủng, cậu nghẹn ngào xin tha. Mà kể ra Celtic thật quá đáng, y rõ ràng cũng biết rằng buổi sáng cậu thường tụt huyết áp, trí nhớ lúc đó luôn về trị số 0, nhưng y lại cố tình không nhớ mà “ức hiếp” cậu như này.

May mắn thay đó chỉ là suy nghĩ của cậu, nếu mà cậu nói ra chắc chắn sẽ bị Celtic phạt nặng hơn. Tự hỏi có nam nhân nào hôm qua còn tỉnh tứ với vợ, sáng hôm sau vợ quên sạch bách, lúc đó còn nhớ được cái vụ tụt huyết áp quần què gì nữa không? ()

Celtic không nói chuyện cũng không dừng lại, y vẫn giữ nguyên biên độ ma sát trực tràng của cậu, tấn công vào cửa vách nội âm của cậu. Khe hở của nơi kia từ sau đêm qua bắt đầu mở rộng ra, mỗi lần quy đầu no

đủ kia chạm vào là lại trút nước nhiều như suối biển tiểu huyết thành đầm nước ẩm áp.

“A a...Đừng chạm nơi đó nữa...Khó chịu a a...” Mạc Dương cảm giác cửa thành nội âm vẫn còn dày của mình giống như thể bị thanh chùy cố gắng đâm thủng. Hôm qua bị thuốc làm lú đầu, nên cậu không cảm nhận được gì. Bây giờ cậu mới cảm thấy nơi đó có chút đau nhưng lại có chút tê dại, sung sướng, vừa muốn bỏ chạy vừa muốn nữa.

“Nói dối! Cậu xem cậu ướt đầm dề đây này!” Celtic cắn lên cổ cậu như một lời cảnh cáo không được phép trốn, y tiếp tục vận động eo không ngừng nghỉ.

Tiếng nước nhóp nhép đập vào màng tai cậu minh chứng cho lời nói của y làm cậu xấu hổ, chỉ biết bất lực vùi mặt vào gối, cả người đỏ hồng tựa con tôm bị hấp chín, nhìn ngon miệng lạ thường.

“Oh a a...Không a a...”

“A, Dương, cậu thật tuyệt...”

.....

“Nào, xoay người lại chúng ta đổi tư thế.” Celtic đổi tư thế lần thứ hai. Y đặt cậu nằm nghiêng rồi nâng lên một chân cậu, thúc vào.

“Ừm...a a a...Đừng làm nữa...Tôi không chịu nổi...” Mạc Dương khàn khàn kêu lên, nước bọt không thể không chế chảy ra thấm ướt cả một mảng lớn, phía bên dưới cũng muốn hóa thành một vùng nước xuân. Hôm qua vốn đã kiệt sức, sáng nay lại tiếp tục khiến cậu cảm thấy mình sắp đến giới hạn.

Celtic vôn về hạt đầu ti căng cứng, sưng đỏ như trái cherry chín quả. Y cắn vành tai cậu, bên dưới vẫn tiếp tục vận động pít-tông, bên trên miệng nhẹ nhàng nói vào tai cậu: “Tôi đã bảo là tái hiện toàn bộ mà. Số lần đêm qua tôi cũng sẽ làm lại cho đủ.”

“...” Mạc Dương trong lòng khóc một dòng sông. Tai họa đúng là từ cái miệng mà ra T_____T Cậu mà không hỏi câu kia thì cũng sẽ không nên cơ sự này...

Mạc Dương khóc không thành tiếng mà im lặng thừa nhận từng đợt xâm nhập hung hăng của Celtic. Đến khi đủ 3 lượt thì y đúng như lời hứa mà cuối cùng cũng chịu buông tha cho cậu.

Vừa lúc đó phu nhân cũng sai người hầu lên gọi hai người xuống ăn sáng. May sao Celtic cũng ăn ý mà dặn họ mang đồ ăn lên phòng, chứ giờ cậu đến một ngón tay cũng không nâng nổi, chỉ có thể nằm bẹp trên giường.

Celtic cũng trút bỏ vẻ ngoài hung ác ban nãy mà trở về là Celtic dịu dàng (?) săn sóc mà vệ sinh, xoa bóp cho

cậu, khiến cậu không thể giận đối nổi y __ (" :) __ (Tiểu Sa: con ta bị ăng gát ga o đến mức không thể cứ ăn nữa rồi __ -)

Celtic: Ha ha thật thỏa mãn <(* *)>

25. Chương 22-2

Sau bữa sáng, hai người nằm dài ôm nhau nghỉ ngơi tới tận tối mới xuống nhà. Không phải vì Mạc Dương đã có thể đi lại tự nhiên, bắt buộc phải xuống, không thì cậu sẽ cảm thấy rất bất nhĩ với cha mẹ Celtic

Hai cậu thanh niên vừa đặt chân vào phòng ăn, hai vị phụ huynh bốn mắt liền không kiêng dè sáng như tia laser, bắn thẳng về phía hai người (__) Sau đó đồng bộ chuyển hướng nhìn về phía bụng Mạc Dương, bốn mắt ánh sáng chớp lập lòe, đặc biệt là nụ cười tủm tỉm của phu nhân Léona khiến cậu cả người co quắp đứng khựng tại chỗ, mặt mũi đỏ lựng.

Celtic cau mày, đứng lên chắn trước mặt cậu, ngăn cản tầm nhìn của hai người, nói: "Cha mẹ, hai người đừng nhìn nữa, làm Dương sợ bây giờ. Dương vẫn còn đang lớn mà."

Không chỉ như nam nhân xuất tinh đơn thuần, một ca nhi được tính là trưởng thành hoàn toàn là khi cửa vách nội âm của họ mỏng đi, có thể dễ dàng khai phá đi vào tử cung, làm họ mang thai. Do vậy, dù chưa biết xác suất thụ thai của ca nhi đó có cao hay không, nhưng rất nhiều gia tộc thích mai mối cho con từ lúc còn chưa "lớn" để bảo đảm trinh tiết.

Phu nhân bĩu môi: "Xùy, ai chả biết! Ghen thì cứ nói thẳng, muốn đùa Tiểu Dương Dương tí thôi mà cũng không cho."

Tướng quân Brett ho nhẹ một tiếng, thu liễm tầm nhìn, nghiêm giọng nói: "Mau vào ăn đi."

Bữa cơm diễn ra rất vui vẻ, hòa thuận. Điều ngạc nhiên nhất chính là trong lúc ăn, tướng quân có gấp một miếng thức ăn cho cậu, biểu cảm của ông tuy lạnh lùng không rõ cảm xúc, nhưng cậu vẫn có ảo giác giọng nói của ông có gì đó rất dịu dàng: "Ăn nhiều chút."

Mạc Dương cực kỳ xúc động. Cậu vốn e dè vị tướng quân này nhất trong gia đình Welfen, một phần sợ cái uy của ông, phần khác chính là không biết ông có ưa thích người con rể này không. Lần này thì xem ra, ông đã chịu tỏ rõ quan điểm rồi.

Mạc Dương mỉm cười nhìn hai vợ chồng Welfen. Phu nhân Léona bĩu môi châm chọc chồng: "Gấp cho thằng bé cái miếng bé xíu thế kia thì ăn được gì chứ!" Nói rồi bà gấp cho Mạc Dương một miếng gà to ụ ụ đè bẹp miếng của tướng quân, miệng vẫn không dứt nụ cười hài lòng.

[Tiểu kịch trường] Tại sao không thấy mấy bạn nhỏ trong tiểu đội đến tham dự lễ đính hôn?

Tina: Sai, sai!! Celtic báo đúng lúc lão nương đang đi du lịch. Vất vả lắm mới cùng Lina đến được bữa tiệc thì chưa gì đã thấy hai nhân vật chính lặn sàng, à nhầm, đang lên phòng “nghỉ ngơi” _(:3)_ Các người bảo ta làm sao có thể nhảy ra chào họ được chứ?!”

Lina đỏ mặt lí nhí: “Đáng ra chúng ta không nên mặc váy ngắn chị ạ, ít nhất có thể giấu máy quay với dây cáp treo tường trong váy (◡ ◡)”

Tina:“Σ(° °) Em nói chí phải! Chúng ta phải rút kinh nghiệm cho tới đám cưới lần tới của họ!”

Duke ỉu xiu:“Tôi không tìm thấy bộ quần áo nào phù hợp để đi dự lễ hết () Mặc đồng phục quân sinh có lạ loài quá không?”

Nora xé toang tờ giấy thiệp mời tràn ngập chữ viết tay nắn nót “Cút đi”, “Khỏi đến” của Celtic:“Tức chết ta! Ai thèm đến lễ đính hôn của tên cầu vàng yếu sinh lý kia chứ! Nghĩ mà tội cho Dương mỹ nhân! (° °) ” [Celtic: Đi chết đi, con vệt hường bệnh hoạn kia!”] (Sa: M.n còn nhớ màu tóc của Nora vs Celtic chứ:))))))

Simon:“A ư ư...Thằng nhóc khốn nạn, có chịu thôi đi không hả?!...Ừm a, dừng ngay, chúng ta muộn giờ rồi!”

Thanh Y:“Anh, đằng nào cũng muộn rồi thì khỏi đi luôn đi! Em gửi tin nhắn cho Dương là chúng ta bận công sự nên không đến ”

———Ta là phân cách tuyến xinh đẹp

Vào năm học mới thôi nào———

Mạc Dương căng thẳng cùng Celtic sóng vai bước vào lớp. Không biết có phải do ảo giác của cậu không, nhưng cậu có thể cảm nhận được hầu hết ánh mắt đổ dồn về cậu, có tò mò, có phẫn khích, thậm chí là ghét bỏ. Điều này cũng là lẽ thường tình, bởi vì ở giữa một đám hùng nam, trước đây đã có Tina là tiêu điểm, nay mọc ra một ca nhi, các hùng nam trong lớp không tránh khỏi xôn xao.

Celtic im lặng nãy giờ bỗng vòng tay vỗ nhẹ eo cậu nhắc nhở:“Vào chỗ đi!” Rồi ở một góc cậu không nhìn thấy, y quắc mắt lườm các hùng nam thị uy. Mấy hùng nam trừ đám trong tiểu đội đều gục đầu xuống, ai nấy làm việc của mình.

Vừa ngồi xuống, Duke liền mang về mặt áy náy nhìn hai người nói:“Xin lỗi, hôm nọ ta có việc bận (chọn quần áo) nên không đến được...Nora từ phía sau lưng cậu thò mặt ra, bêu môi:”Ya, Dương mỹ nhân, sao

em không đính hôn với tôi mà lại đi đính hôn với tên mặt trắng này chứ?! Thật phí phạm của giới!” (Sa: Trước mặt Celtic, Nora không dám mắng cầu vàng:)))

Mạc Dương nghe thấy thế sợ sệt lùi sát về phía Celtic, miệng khiêm tốn nói: “Không dám, không dám, tôi nào dám đụng vào người kế thừa của tướng quân Hughes.” Celtic cũng thuận theo ôm eo cậu, ánh mắt sắc bén như ngàn mũi băng nhọn muốn xuyên thủng Nora. Nora từ bé ánh mắt đã to tròn, long lanh, ngây thơ (?), khả ái (?) như thế làm sao đấu mắt thắng nổi Celtic, đành bại trận mà phụng phịu quay sang làm nũng với Duke: “Duke ~ Thằng đó bắt nạt anh (” “*) ~~~ A! Em làm sao vậy?”

Nora vừa quay sang liền thấy Duke sắc mặt tái nhợt, cậu run rẩy nói: “Không có gì... Cậu muốn đính hôn với ai tôi... không có quan tâm...”

Nora ngay lập tức hô to trong lòng “Thôi xong rồi”, tá hỏa nhào vào xin lỗi Duke rồi rít: “Phu nhân Duke, anh xin lỗi mà, anh chỉ nói đùa thôi ~ Đính hôn mà có phải kết hôn đâu, Duke thì anh cười luôn không cần bước đính hôn nói suông như tên kia đâu~”

“Ai thèm cười cậu chứ!” Duke sắc mặt lập tức chuyển đỏ hồng, vỗ ót Nora cái bụp, phản bác.” Mà đừng có “anh, em” với tôi! Ghê chết đi được!” Cậu vừa nói xong câu này, đám hùng nam phía sau lập tức gật đầu phụ họa, da gà của họ sớm rơi đầy đất rồi.

Nora ôm cái ót, hai mắt dưng dưng đầm lệ: “Lão bà, em không thương anh~”

“Cút đi!” Duke dù mắt lườm nguyệt Nora nhưng vẫn không thể che dấu được hai tai đỏ ửng.

Từ đầu đến cuối chỉ có Tina hai mắt sáng ngời cười tủm tỉm nhìn các thành viên trong nhóm hồ động. Mạc Dương quay đầu, quệt mũi ngượng ngùng nhìn nàng: “Xin lỗi cậu, hôm nọ không tiếp đón cậu chu đáo.”

Tina hất mái tóc đỏ quăn rũ ra phía sau, cười xòa, để lộ hàm răng trắng muốt như làn da của nàng: “Không sao, không sao, một phần lỗi cũng là do bọn tôi đến muộn mà.”

Nói xong nàng chợt nhớ ra cái gì đó, lục túi, lấy ra hai cái nhẫn bạc đưa cho Mạc Dương: “Cho hai cậu nè!”

Mạc Dương băn khoăn nhìn hai chiếc nhẫn một khắc họa tiết hình hổ một khắc rồng: “Đây là...?” Này rõ ràng là túi cơ giáp không gian mà. Túi cơ giáp không gian đúng như tên gọi của nó là vật chứa cơ giáp, tùy cấp độ mà nó có sức chứa từ 1 đến 3 cơ giáp, chưa kể các vũ khí mà chủ sở hữu sử dụng. Tùy sở thích của chủ nhân, nó có thể ở dưới nhiều hình dạng trang sức khác nhau: Nhẫn, vòng, dây chuyền, khuyên tai, huy hiệu.

“Hai cậu vẫn chưa đăng ký cơ giáp thực chiến nào đúng không? Đây là Cuồng long và Bạo hổ mà hai cậu dùng trên mạng đó, chúng là sáng chế của em gái tôi. Cuối cùng, Lina cũng tìm được chủ nhân thích hợp cho hai cơ giáp này nên nó muốn tặng lại nhẫn không gian cho hai cậu. Bên trong có con chip không gian, muốn đọc khắc, nâng cấp cái nhẫn thành cái gì thì tùy hai cậu á.”

“A! Lina thật tuyệt!” Mạc Dương kinh ngạc thốt lên. Cậu không ngờ cô gái mảnh mai, yếu ớt ấy lại sáng tạo ra thứ tuyệt vời như thế.

“Hi hi, em gái tôi mà ị. Hai cơ giáp của các cậu tôi chưa dùng thử nhưng bảo đảm là thứ tốt đó. Chúng là một trong số những cơ giáp hiếm hoi có trí năng ở Đế Quốc này đó!” Tina mặt đầy tự hào khen ngợi em gái. Mặc dù bình thường nàng trông mạnh mẽ, bốc lửa là thế nhưng lúc này lại tràn ngập vẻ dịu dàng của một người chị.

“Cảm ơn hai chị em nhiều.” Celtic dù không biểu hiện ra quá kinh ngạc như Mạc Dương nhưng y lại cảm ơn hai người với vẻ mặt tuy đậm nhạt nhưng đầy thành ý.

Tina trong mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên rồi lụi tắt, nàng cười nói: “Không có gì, quà chúc mừng thôi!”

“Chà, túi không gian trông oách ghê nha~” Mọi người đang nói chuyện rôm rả, bất chợt một giọng nam trầm vang lên sau lưng Mạc Dương.

“À Simon, Thanh Y, sao đến muộn thế?” Duke ân cần hỏi han.

“Ừ, nay dậy muộn quá, may quá lão Khải chưa đến, ha ha” Simon gãi đầu, cười hì hì nhưng từ góc độ của Celtic vẫn có thể thấy, Simon dùng gót chân đạp thật mạnh lên bàn chân Thanh Y. Người phía sau đau đến run người nhưng không thốt lên một tiếng.

“Hai cậu đã có cơ giáp gì chưa?” Mạc Dương hỏi sang chuyện khác.

Simon cười: “Bọn tôi là thú nhân nên chắc chắn phải có cơ giáp riêng rồi.” Mặc dù người của Liên Minh suốt ngày ngăm mắng người Đế Quốc là một lũ lưu manh giả danh trí thức, nhưng không thể chối từ phát minh cơ giáp dành riêng cho thú nhân, biến hóa linh hoạt cho cả hình người lẫn hình thú của họ đều có thể sử dụng.

Sáng kiến này cũng kéo gần thêm quan hệ giữa hai phe. Song kẻ vẫn duy trì bất mãn, ích kỷ thì không thiếu, gây ra vô khối vụ xung đột, ảnh hưởng hòa khí giữa hai phe. Mà chuyện ai ghét ai, ai đánh ai, Simon cũng không quan tâm lắm, cậu cảm thấy có đồ tốt thì phải dùng thôi, không cần nghĩ nhiều.

“Reng——”

“Nào, mấy đứa kia về chỗ đi!”

Tiếng chuông reo chói tai cùng tiếng lão Khải thúc giục đánh dấu khởi điểm của một năm học mới, đồng thời đánh dấu cho sự bắt đầu của những sóng gió và thách thức với các thiếu niên....

26. Chương 23

“Tất cả các tiểu đội tập hợp. Báo cáo quân số.” Lão Khải chấp tay sau lưng, đứng nghiêm trong sân đấu tập chỉ huy.

Đội từng tiếng “Đủ!” lần lượt vang lên, lão Khải gật đầu tiếp tục phổ biến nội dung: “Tất cả những người đứng ở đây đều đã hoàn tất đăng ký cơ giáp rồi đúng không? Tất nhiên chúng ta sẽ không nhắc đến những kẻ không đủ chỉ tiêu để trèo lên cơ giáp. Thời đại này, kẻ vô dụng tất yếu bị đào thải.”

Nghe xong có không thiếu quân sinh nhú mày, bởi vì trong số những người bị loại là bạn bè của họ, song họ cũng lại không thể phản bác, vì đây là sự thật.

Lão Khải lại nói: “Cơ giáp này các cậu có thể dùng trong bất cứ giải đấu hay nhiệm vụ thực tiễn nào ở năm 3 năm 4. Ai có mong muốn dùng dài lâu thì có thể đăng ký mua lại, nhà trường không cung cấp miễn phí. Còn ai không có ý định dùng nữa sau khi tốt nghiệp thì phải trả lại nó nguyên vẹn cho bộ phận bảo tồn.”

Lão Khải nhìn một lượt cả lớp, nắm bắt được các học sinh đã hiểu rõ, gật đầu tiếp tục phổ biến: “Nơi các cô cậu đang đứng đây chính là khu A của sân đấu tập. Hẳn các cô cậu đã sớm biết sân tập trường ta phân ra làm 4 khu A, B, C, D tương đương với 4 loại địa hình trong thực chiến mà thầy Bằng Phong đã dạy cho các cậu. Nào cái cậu đang ngáp kia, trả lời tôi nghe 4 loại trận địa là gồm những loại nào?”

Simon ngơ ngác, gãi đầu nhìn quanh, xác định đúng là lão Khải chỉ định mình, ung dung trả lời: “Báo cáo đoàn trưởng, có 4 loại là: Đô thị, rừng rậm, đồi núi và bình nguyên.”

“Ừm thế cậu biết loại nào là khó nhất, loại nào dễ nhất không? Cậu đứng phía sau cầm nhắc nữa nhé!” Lão Khải nghiêng đầu nhòm Thanh Y đứng phía sau, Thanh Y khựng người, cậu đã nói nhỏ đến mức chỉ có Simon mới nghe thấy, không ngờ vẫn bị phát hiện.

Lão Khải đọc hiểu cảm xúc trên mặt hắn, cười khẩy nói: “Hừ, đừng tưởng các cậu là người thú, thánh giác nhạy hơn tôi thì tôi không biết. Các cậu có biết tôi phải lăn lộn chiến đấu với thú nhân bao nhiêu năm mới được ngồi ở đây dạy các cậu không? Thôi, bắt đầu nói tôi nghe xem nào. Cái này mà còn không biết nữa thì cả đời cậu chỉ làm lính.”

Simon quệt mũi, cười hì hì: “VẬY em thoát kiếp làm lính rồi, cái này em biết nha. Thưa đoàn trưởng, loại hình dễ nhất, chính là rừng rậm, vì có nhiều chỗ ẩn nấp, lợi cho việc đánh du kích. Còn khó nhất chính là bình nguyên, ngược lại với rừng rậm không có chỗ để trốn, buộc phải giáp lá cà, thắng làm vua thua làm giặc.”

Lão Khải gật đầu hài lòng: “Tạm tha cho hai cậu một mạng. Nhớ được trận hình mà sao không nhớ được tên trận địa.”

Simon trợn mắt nhìn trời. Đây là kinh nghiệm thực chiến của em lúc làm lính đánh thuê thôi. Đến chỗ nào thì lựa thói quen mà đánh làm gì có thời gian ngồi nhớ mấy lý thuyết loãng ngoằng này. Vả lại hắn cũng không định làm tham mưu, việc này cứ để Tiểu Thanh lo là được. Được, cứ như vậy, về sau làm đội trưởng,

hắn chỉ huy còn em trai tác chiến. Quả là hoàn mỹ! Simon khoái trí với kế hoạch hoàn hảo của mình, quay lại ném cho em trai đứng sau lưng một nụ hôn gió (”^”).

Thanh Y nhận thấy hành động của anh trai, hai má đỏ ửng gục đầu xuống, song Simon vẫn có thể thấy đôi môi hồng hồng dưới sóng mũi cao thẳng của cậu khẽ chu lên như đáp lại (/3/). Trái tim Simon hẫng một nhịp, hắn ôm ngực. Ai u, Thanh Y mới đúng là em trai đáng yêu của hắn a~ Chẳng bù cho cái nhân cách dâm xà Thanh Duệ kia. Hừ, hại hắn mệt mỏi cả đêm qua, nếu không có Thanh Y nhắc bài thì mém chút nữa bị phạt rồi. Cái eo già của hắn chịu sao nổi chứ!

(Sa: Trên giấy tờ Thanh Y là 16 còn Simon là 17, hai đứa không có quan hệ huyết thống nhưng Simon coi Thanh Y như là em trai mình. Còn tuổi thật của hai đứa là bao nhiêu thì hồi sau sẽ rõ hờ hờ:))))

“Cậu nhân yêu kia nói nốt tôi nghe hai địa thế còn lại thì sao?” Lão Khải chỉ chỉ Nora.

Nora nghiêng rằng, nếu không phải hắn sợ bị phạt thì hắn đã sớm chửi thề, ông mới nhân yêu, cả nhà ông là nhân yêu! Đồ nguỵ quân tử! Nhìn tướng hiền lành, phúc hậu hóa ra là một tên bỉ ợu, khốn nạn! #&^%\$@*.... Xong tức về phần tức hắn vẫn phải trả lời cho xong: “Đồi núi do địa hình cao nên rất phù hợp cho chiến lược tập kích bất ngờ nhưng nếu ở thế bị động thì khá bất lợi khi bị đối thủ sử dụng trận hình tương tự. Còn đô thị thì có rất nhiều chỗ trú trong các ngôi nhà, tầng hầm tránh địch, đột kích. Song nhược điểm rất lớn là hành động bị hạn chế cho công trình kiến trúc khá lỏng lẻo so với sức mạnh của cơ giáp, không bảo đảm an toàn cho con tin.”

Lão Khải gật gù, lúc này mới ngưng soi tiểu đội 2 của Celtic. Cái nhóm này dù toàn tên quái dị nhưng năng lực vẫn không tồi. Mà nhắc đến dị, thật không ngờ Mạc Dương là ca nhi nha, nhìn cơ bắp kia, đáng người kia của thằng bé còn trắng hơn cả vị hôn thê của nó, ai ngờ lại vạn kiếp nằm dưới nha. Thế giới này loạn rồi, ai ai~

Cảm thán một hồi về giới trẻ ngày nay, lão Khải nghiêm chỉnh trở lại phổ cập nốt: “Như vậy, xếp theo trình tự độ khó, khu A là rừng rậm, B là đồi núi, C đô thị và D bình nguyên.”

“Thưa thầy, nếu là rừng rậm thì cây đâu a?” Một học sinh giơ tay hỏi. Xung quanh họ bốn bề là tường sắt xám xịt, trừ một chữ A sáng đèn đỏ chói, đến 1 cái cây cũng không thấy.

“Chớ lo, chốc nữa các cô cậu sẽ được diện kiến thôi. Đây chỉ là phòng chờ thôi, còn ai có câu hỏi gì không.”

“Tốt. Khởi động cơ giáp, tập hợp!”

Tức thì, trên sân tập xuất hiện 35 đài cơ giáp đủ loại kiểu dáng màu sắc, đồng loạt tư thế quỳ một gối, một cánh tay đặt lên đầu gối dựng thẳng, tay còn lại dùng nắm đấm chống đất, trang nghiêm xếp thành hàng lối. Các học sinh cũng nường theo đó leo lên khởi động cơ giáp. “Uỳnh” mắt của 35 cơ giáp từng đôi phát sáng đỏ lấp lờ, giống như đàn sói săn đêm chiếm gần hết diện tích phòng chờ.

Lão Khải lúc này đã leo lên phòng điều khiển trung tâm, hài lòng nhìn đám học sinh, lớp chất lượng cao có

khác, hầu hết đều là con em quý tộc, tất cả đều được dạy dỗ bài bản chuẩn mực. Các lớp khác có nhiều học sinh, cách vào cơ giáp sao cho đúng còn không biết là chuyện thường tình. Xem ra công việc của hắn năm nay nhàn hạ đi đôi phần.

Tuy nhiên sao những bình dân như Duke lại có thể nắm vững được vậy nhỉ? Hắn nhớ lúc mới vào thẳng nhóc này vẫn còn ngáo ngơ không biết nhấn không gian là gì cơ mà. Chắc hẳn là nhờ nhân yêu nhà lão George Hughes dạy dỗ đi, lão Khải xuyên qua cửa kính gỗ lên thân ảnh Nora. Chậc chậc, không ngờ thẳng nhóc này trông ngoan hiền thế mà cũng đã biết ôm đùi con nhà thế gia rồi. (Duke oan ức: Ai thèm ôm đùi hắn chó!!! Là hắn bầu lấy tôi á!!! (° °))

Còn Simon và Thanh Y hai đứa trẻ mồ côi lấy đâu ra kinh nghiệm chứ? Hắn cũng quan sát video ngầm thu lại trong quá trình thực hành nhiệm vụ trên mạng của các học sinh trong lớp trong suốt năm vừa rồi. Cách chiến đấu rất máu me, nói họ từng là lính đánh thuê hẳn còn tin nhưng này là quân sinh....Mà cũng có thể này là do bản năng của phần “thú” bên trong họ, cứ từ từ quan sát vậy.

Lão Khải ấn nút “Scan”, một vệt sáng xanh quét dọc người họ, lão Khải giải thích:“Đây là màng chắn bảo vệ, kể từ lúc này mọi thương tổn thể xác trong đây đều là giả, nhưng đau đớn, mệt mỏi trên tinh thần là thật. Đây chính là điểm khác biệt với thực hành trên mạng. Nên cố gắng đừng chết nhé, không là đau lắm đó~ai nha”Lão Khải làm một tiếng xuýt xoa kêu đau khiến các quân sinh khác không khỏi xanh mét, thấy đau dẫn theo (° ° |l|)/

“1....2....3....”Tiếng máy móc lạnh lẽo vang lên sau đó là tiếng “Kétttttt” ngân dài, ba bức tường sắt quanh họ từ từ sụt xuống, thay thế bằng một mảnh rừng rậm um tùm, không biết điểm dừng. Nhiều học sinh không khỏi ngẩn người, cả căn phòng phút chốc chỉ còn dư lại bức tường cửa vào với chữ A sáng đèn cùng phòng điều khiển lỏng kính trong suốt của lão Khải nằm bên trên.

“Tích...”

Mô tả nhiệm vụ: Xuất hiện 5 tổ côn trùng biến dị số lượng trên 5000 và 5 trùng nhân, trong đó có 2 cấp C và 3 cấp D. Vị trí chưa xác định.

Nhiệm vụ: Diệt toàn bộ quân địch trong vòng 1 giờ.

Phần thưởng:

1 côn trùng biến dị = 1 điểm/người

Trùng nhân cấp D = 280 điểm/đội

Trùng nhân cấp C = 350 điểm/đội

Bị thương trừ 5 điểm

Mất mạng trừ 10 điểm

Hồi sinh trừ 30 điểm

Vượt quá thời gian quy định coi như hi sinh, không thể hồi sinh.

Thông tin lần lượt xuất hiện trên bảng điện tử khiến nhiều học sinh hoang mang vuốt mồ hôi lạnh. Điểm này ảnh hưởng rất nhiều đến thành tích của bọn họ, hằng năm không thiếu quân sinh sút đầu mẻ trán trên bảng xếp hạng. Chỉ có các học sinh đứng top 1000 mới được phát huân chương thăng hạng thiếu úy, cấp càng cao thì giới hạn top càng thu nhỏ. Đúng vậy, ai chẳng muốn thoát kiếp hạ sĩ ngay từ khi còn trên ghế nhà trường, đầu ra dĩ nhiên sẽ thuận lợi hơn những người khác. Nhưng mà mới đầu năm, lão Khải đã cho bọn họ đề khó như thế này, không biết có qua nổi không.

Nói đến lý do các học sinh trong lớp tại sao lại có phần kiêng dè trung nhân cùng trùng biến dị, thì ta phải quay ngược thời gian trở lại khi mà chiến tranh giữa hai khối Liên minh và Đế quốc đến hồi kết thúc. Mặt ngoài chấm dứt là bởi vì tổn thất lực lượng, cạn kiệt tài nguyên, nhưng thực thì không phải như vậy. Trong quá trình tranh chấp giữa hai bên, bọn họ phát hiện có một bên thứ ba đục nước béo cò.

Không biết được bên thứ ba này là ai, họ chỉ biết vũ khí chính là những con côn trùng biến dị này. Chúng có những hình thù rất kì quái lại có phần ghê tởm, như là thân bướm lại mọc ra hơn chục cái đuôi giống như rết...Thế tích của bọn chúng bằng một đứa trẻ 5 tuổi, hoặc thậm chí là một người đàn ông trưởng thành.

Chúng không thông minh, nhưng lại biết phun độc, vỏ giáp cứng, tụ tập tấn công theo bầy đàn và chỉ nghe lệnh con chúa. Con chúa tên gọi khác chính là trùng nhân, một con côn trùng dưới hình dạng người. Chúng có trí khôn, và rất mạnh, thực tế là đã có không thiếu những chiến sĩ cấp A, S của hai phe hi sinh dưới tay chúng, gây thiệt hại vô cùng nghiêm trọng cho cả hai bên.

Nhìn qua hình thù của trùng nhân là có thể thấy có sự nhúng tay của con người, vì họ không hề tìm thấy dấu vết cho thấy những sinh vật này đến từ hành tinh khác. Câu hỏi khác đặt ra, liệu con người biến thành thú nhân thật là do dư chấn của thiên thạch gây nên không hay là còn có sự can thiệp khác?

Điều này không ai biết, song họ nhận thức được rằng phải lui binh bảo tồn lực lượng là trên hết, thành lập một kẻ thù chung là trùng biến dị. Mấy năm nay, hai phe không ngừng hợp tác nghiên cứu cách đối phó, song địch trong tối ta ngoài sáng, vẫn không thể tìm ra được kẻ chủ mưu, nhưng ít nhất họ đã thấy được sự ưu việt khi dùng cơ giáp chiến đấu với trùng biến dị.

Nhưng việc đối phó với trùng nhân vẫn là một bài toán khó. Nhất là khi tốc độ biến dị của chúng càng ngày càng tăng nhanh một cách chóng mặt. Kể cả có tìm ra nhược điểm của con này thì lại sinh thêm con mới. Thật không hiểu là cái thứ gì...

Bởi vậy, về mặt của các học sinh không lạ gì khi đổi mặt chuyện này. Cấp E cũng đã khó với người mới, lại còn C, ai mà dính phải chắc cũng phải thấp nhang cho họ.....m- _-)m

“Than vẫn thế đủ rồi~ Bắt đầu đi! Kết thúc quay về tập kết ở đây. Đủ người tôi mới cho về.”

“Rõ!” Cả lớp tức thì chia thành 5 nhóm, bắt đầu xuất phát từ 5 hướng khác nhau, tiến sâu vào rừng rậm.

27. Chương 24

Tọa độ N°30°28 về phía Đông Bắc.

“Tina, đã tìm ra vị trí của tổ trùng chưa?” Celtic phát tín hiệu trên bộ đàm tổng bộ.

“Đợi chút, sắp thấy rồi. A, cái gì thế này?! Trời ạ!!!” Bất chợt, Tina sợ hãi kêu than, khiến mọi người hoang mang.

“Tina? Có ổn không?” Celtic vẫn bình tĩnh hỏi thăm tình hình bên đó. Bọn họ hiện tại đang chia nhóm hai người nấp tại các vị trí khác nhau, riêng Tina đi một mình trinh sát. Mặc dù không biết tình hình bên Tina thế nào nhưng thấy chấm đỏ của nàng vẫn còn trên màn hình, y cũng không gấp gáp.

“À, đây đây, tôi vẫn ổn. Hơi shock chút thôi. Tôi gửi thông tin cho mọi người đây.” Tina hiện lên màn hình của mọi người, nàng mỗi tay vuốt ngực bình ổn, một tay lướt trên bàn phím.

Thông tin vừa được phát lên màn hình chung, Nora liền che miệng kinh ngạc kêu lên: “Trời ơi~Duke, em thấy không? Lũ sâu róm này màu hồng nè. Đáng yêu quá đi~~”

Duke trợn mắt vô lực: “Cái lũ này đáng yêu chỗ nào chứ? Anh điên rồi!”

Quả thật, sâu róm bình thường đã ghê tởm, lũ xù xì biến dị này còn ghê tởm hơn. Từng cái chân của chúng là những nanh vuốt sắc nhọn có thể gây tổn hại lên bề mặt cơ giáp, hai chiếc răng sắc nhọn ở miệng của chúng giống như những chiếc cưa của cắt đứt mọi thứ chúng đi ngang qua. Chưa kể nếu chạm phải những sợi lông trên người chúng, sẽ bị ngứa liên tục 15 ngày, cứ gãi như vậy không bị lột da mới là lạ. May sao bọn họ ở trong cơ giáp nên không cần phải lo lắng về vấn đề này.

Nora thấy Duke không tán thành còn đang ủ rũ, chợt nghe thấy tiếng cười ha ha khàn khàn gợi cảm của Simon từ trong bộ đàm, hai mắt ngay lập tức sáng ngời, hắn xum xoe hỏi: “Simon, cậu cũng thấy giống tôi đúng không?”

Nhưng trái ngược với hy vọng của hắn, Simon liền phũ phàng đáp lại: “Không hề! Chúng ghê tởm lắm. Hơn nữa lại còn màu hồng giống màu tóc của cậu nữa.” Simon từng là nạn nhân của mấy trò đùa biến thái của hắn nên anh cũng không muốn ném mặt mũi cho hắn.

Nora đã sớm bị các tiểu thụ trong đội phù đã quen nhưng vẫn trưng cái mặt phụng phịu lên màn hình: “Simon đáng ghét quá đi nha~ Vậy sao cậu còn cười?”

“Tôi cười vì chúng ta tranh được trùng nhân cấp C chứ sao? Được nhiều điểm ai lại chả vui.” Simon khoanh tay cười tự tin đáp.

Tina vẻ mặt đầy lo lắng hỏi: “Cậu chắc chúng ta lấy được trọn điểm này chứ?” Tina tuy có một cơ giáp trình sát mạnh nhưng khả năng chiến đấu của nàng yếu hơn những người khác trong đội. Hơn nữa mới chỉ là một quân sinh vừa mới chân ướt chân ráo bước vào năm hai, ngoài kiến thức sách vở, nàng chưa hề có kinh nghiệm thực chiến với dị trùng. Mặt ngoài, nàng thể hiện mạnh mẽ nhưng thực ra trong lòng vẫn có phần tự ti với đồng đội của mình.

Lúc này, Celtic im lặng bấy lâu mới lên tiếng: “Hãy tin tưởng ở đồng đội của cậu.”

Tina nghe lời an ủi “lời ít ý nhiều” của y, vừa kinh ngạc vừa cảm động. Đúng vậy, nàng còn có thể dựa vào sức mạnh của đồng đội, chứ không phải đơn thương độc mã, dựng nhà cần nhiều người, đánh giặc cần nhiều sức. Nàng ném cho cho Celti ánh mắt đầy biết ơn: “Cảm ơn cậu.”

Celtic im lặng không nói gì, nhưng bầu không khí hài hòa giữa hai người khiến Mạc Dương không khỏi nghĩ vu vơ mà khẽ cau mày. Cũng không thể trách cậu, đang ở trong thời kì yêu thương nồng nhiệt, nên cậu có chút độc chiếm người yêu cũng là lẽ thường tình. Cậu ngay lập tức lên tiếng chen ngang: “Lũ sâu róm này chắc hẳn đang canh cho con chúa hóa nhộng. Không biết đã lột vỏ kén chưa?”

Lúc này mọi người đang thoải mái bỗng chốc vẻ mặt ngưng trọng. Chi tiết này rất quan trọng, đây là đặc điểm cần lưu ý nhất của loài dị trùng này. Nếu con chúa vẫn còn trong vỏ, tuy nó vẫn có khả năng phòng hộ mạnh nhưng chung quy vẫn yếu ớt hơn dị trùng cấp C bình thường, như vậy họ có thể dễ dàng diệt chết ngay từ trong trứng nước. Song loài sâu này mỗi lần hóa bướm thì chúng lại tiến hóa lên một bậc. Lúc đấy sức mạnh của nó sẽ hưởng ứng với đàn con, bọn họ sẽ phải đối mặt với một bầy dị trùng cấp C và một con trùng nhân cấp B.

Celtic lúc này cũng vào chủ đề: “Hiện tại vẫn chưa có dấu hiệu bọn chúng mạnh lên, chứng tỏ con chúa vẫn đang trong kén. Tôi và Mạc Dương sẽ nhận tiêu diệt con trùng nhân.”

“Nhưng bọn chúng phòng thủ rất chặt, làm sao cậu có thể vào đó được?...” Tina bắn khoản hỏi. Sau đó, mọi người đồng loạt nhìn về phía Tina khiến cô hoảng sợ ôm ngực: “Gì...gì thế?”

“Tina, trăm sự nhờ cậu.” Celtic ánh mắt đầy thâm ý nhìn Tina, làm hảo cảm ban nãy của nàng với y bỗng chốc bay sạch sẽ.

Nàng tóc gáy dựng ngược, hoang mang hỏi: “Hả? Hả? Nhờ cái gì cơ?”

Mạc Dương vẻ mặt đầy thiện ý nhắc nhở: “Tina, đội ta có mỗi mình cậu có khả năng làm nhiễu sóng từ trường, tạo ảo giác.”

“Ừ ừ, thì cứ cho là tôi có thể tạo ảo giác mùi hương dụ dỗ chúng ra khỏi hang. Nhưng mà đông thế này thì có khác nào tự sát....Từ đã! Mấy tên vương bát đản nàyyy! Các cậu định lấy tôi làm mồi nhử phải không??” Tina đến lúc này mới nhìn ra sự thật.

“Tina, cứ bình tĩnh.” Mạc Dương cười hiền hòa, trấn an nàng, “Cậu cứ việc chạy, còn bọn tôi sẽ ở phía sau hỗ trợ cho cậu.”

“Hỗ hỗ cái lênh! Không! Tôi không làm!” Tina lắc đầu nguây nguẩy. Dối trá! Nàng mắt mù rồi mới tin tưởng lũ bạn đểu này! (“ ”)

“Tina, nếu cậu làm tốt tôi sẽ có thưởng.” Cuối cùng cũng phải đến lượt Celtic ra tay.

“Hửm? Quà? Quà gì? Cảnh giường chiếu của hai cậu à?” Tina lập tức bị lôi kéo.

Celtic nhú mày, ngẫm nghĩ một chút mặc cả: “Thế quá hời, nhiệm vụ này đơn giản, ảnh bán khóa thân của Dương là đủ rồi.”

“Đơn cái gì chứ, tôi bán mạng (điểm) để làm đó nha!! Bán khóa thân thì ít nhất cũng phải chơi trối buộc hay s*x toy gì chứ?! À rồi còn dấu hôn linh tinh nữa!” Tina cũng không hề kém cạnh.

“Ấy cái này nghe hay nha, cho tôi xin một slot với.” Nora cũng hóng hót bon chen, nhưng ngay lập tức bị Celtic và Tina đồng thời tạt cho gáo nước lạnh: “Không tới phần ông!”

Sau đó Celtic nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, rồi chấp nhận đề nghị của Tina: “Như thỏa thuận!”

Mạc Dương ở bên cạnh:....*hóa đá* (°Δ°)

Mạc Dương thề, với chức nghiệp là trúc mã kiêm người yêu, cậu dám khẳng định cậu có nhìn thấy trong mắt tình nhân của mình sáng ngời đầy sự hưng phấn. Cậu ngửa đầu nhìn trời cảm thán một hơi dài, sau đó thì hơi đỏ mặt, thực ra cậu cũng có phần mong chờ, mới nếm trải việc yêu nên kích thích một chút cũng tốt //(*/)//

Celtic khụ một tiếng chấn chỉnh đội ngũ, rồi bắt đầu phổ biến lại kế hoạch: “Đầu tiên Tina sẽ dụ con mồi đến chỗ Duke đặt bẫy, càng nhiều càng tốt. Sau đó Duke và Nora sẽ xử lý lũ tàn dư thoát bẫy. Tôi, Mạc Dương, Simon và Thanh Y sẽ vào hang, phá vỡ phòng thủ của địch. Trong lúc đó, tôi và Dương sẽ nhân cơ hội vào sâu trong hang tiêu diệt trùng nhân. Về cơ bản là vậy, mọi người đã nắm rõ chưa?”

“Rõ.” Cả tiểu đội đồng thanh hô.

“Tiến lênnnn!” Tina hào hứng xung phong.

Bằng sở trường của mình, nàng đã nhanh chóng thu hút được đám sâu lính lúc nhúc ngoài cửa hang. Thế là tạo thành tình cảnh Tina vất chân lên cổ mà chạy, phía sau là hơn ngàn dị trùng lồm cồm đuổi theo.

Vừa chạy rượt đuổi nàng vừa la lớn: “Dây trói, s*x toy, dẫu hôn,.....Aaaaaaa!!! Hàng nóng muôn nămmmmm!!!”

Mạc Dương: “...” *Tắt kết nối bộ đàm với Tina*

Tina vừa chạy đến điểm hẹn liền lập tức dừng lại. Lũ sâu thấy vậy càng hào hứng xông lên ngay khi chúng chỉ cách có 6m, toàn bộ chỗ đất dưới chân chúng liền nổ tung. Những con đứng tí phía sau may mắn toàn mạng thấy đồng bọn của mình như vậy thì nổi điên xông lên.

Nhưng Nora cũng phải hạ tâm thường chỉ một chốc súng bắn tủa của hắn đã nhanh gọn xử lý hết 2/3 chỗ dị trùng còn lại. Tina cũng thừa cơ rút roi laser ra kiểm chút điểm. Nãy giờ nàng chạy, Dolphin không thiếu lần bị dị trùng đuổi kịp cào xước mấy phát. Bây giờ phải nhanh chóng mà kiểm điểm bù lại không thì bị tên nhân yêu tóc hồng kia ăn hết thì dở.

Ở bên này, nhóm 4 người Celtic đã đột nhập thành công vào trong hang. Bên trong hang động cũng không khác bên ngoài ban nãy là bao, đầy dị trùng, bám đầy các góc ngách vách đá. Không khí bên trong khá ẩm ướt khiến tầm nhìn của cơ giáp có phần bị hơi nước hạn chế.

“Celtic, tình hình bên trong thế nào rồi?” Tina hỏi thăm.

Celtic vừa đánh dị trùng vừa phân chút thì giờ trả lời: “Bên đây còn đông lắm, qua đây giúp bọn tôi đi.”

“OK. Qua liền.”

Bọn Tina vừa chạy qua liền nhìn thấy cảnh bốn người mỗi người một vẻ chiến đấu mãn nhãn.

Mạc Dương cầm song đao di chuyển nước chảy mây trôi không chút cồng kềnh, thân thể cậu như hóa thành một lưỡi đao sắc bén chém giết tất cả mọi thứ tiến đến gần. Celtic lúc thì biến khẩu súng laser của mình thành thanh kiếm mỏng giết những dị trùng ở gần, đường kiếm của y thanh thoát giống như thể kiếm sĩ quý tộc trên sân khấu. Khi thì y chuyển mình bật người lên không trung bắn hạ những con sâu có ý định đến gần Mạc Dương từ phía xa. Thật soái!! Celtic được bầu làm hoàng tử bạch mã trong lòng các thiếu nam thiếu nữ cũng không ngoa chút nào.

Bên này, Simon ở trong cơ giáp hình sói giống như một cơn gió bạc điên cuồng lao vào cắn xé. Thanh Y không cần phải nói, không phân phút nào là không bám sát Simon hỗ trợ anh, cậu dùng đuôi rắn đen vẩy ánh xanh đẹp đẽ hất bay, quật nát những vật thể dăm có ý đồ xúc phạm anh trai cậu. Tina vuốt cằm, tuy Simon bảo rằng hai người là anh em, nhưng bằng tuổi nhau, nét chẳng có điểm nào giống nhau nói chỉ là song sinh. A, hay là....tư sinh tử, ngụy huynh đệ linh tinh gì đó. Ai nha, chưa gì đã thấy có mùi máu chó quanh đây, Tina xuýt xoa trong lòng cười dâm dăng. Vào cái đội này thật đúng là đúng đắn, có thiệt nhiều “thịt” ăn! ()

Tại sao Tina không khen Nora với Duke ư? Đương nhiên vì Nora là xạ thủ súng trường chỉ có ngồi im một chỗ mà bắn, nàng chỉ kịp thấy đạn của hắn chứ nói chi người mà khen ()

Còn Duke tuy cậu không dùng bom mìn thì còn có nắm đấm. Nhưng mà cái dáng lưng hùm vai gấu của cậu ra đòn không ngẫu là mấy mà Tina chỉ thấy.....đáng yêu chết đi được _(:3 _ Vậy nên nàng mới không muốn nhắc đến, nhìn thì rõ là một đại hán cường tráng nhưng lại cứ lạch bạch vùng vẫy giống như một con gấu nâu bắt cá....(° °) Thôi nàng thà nhìn cậu ném mìn còn vớt lại chút uy thế (° _ °)

Celtic thấy đội Tina đến liền chỉ đạo:“Tina cậu đi theo tôi với Dương tìm chỗ trú ẩn. Chúng ta đây sơ tán các lối đi, bọn tôi không tài nào mò ra được. Nora với Duke yểm trợ cho Simon với Thanh Y diệt nốt lũ dị trùng còn lại thay tôi với Dương.”

Phổ cập trithức:

Dị trùng và trùng nhân được phân cấp dựa trên khả năng sát thương và độ nguy hiểm của chúng. Trong đàn, sức mạnh của dị trùng bao giờ cũng thấp hơn con chúa(trùng nhân) một bậc.

****Dị trùng chỉ có 4 cấp A-B-C-D, ở bất cứ hình dạng nào thì thức ăn và thính giác của chúng luôn là thịt người:***

+ D: Vỏ giáp dày, móng vuốt sắc nhọn. Với số lượng đông áp đảo chúng có thể đâm thủng cơ giáp, kể cả dùng tầng chắn phòng hộ chúng vẫn có thể từ từ mà phá vỡ tấn công người lái.

+ C: Tương tự cấu trúc của D nhưng mạnh hơn. Thân mình có khả năng mang độc, nhưng độc này chỉ ảnh hưởng lên cơ thể người bình thường, còn cơ giáp thì không vấn đề.

+ B: Tương tự cấu trúc của C nhưng mạnh hơn. Độc của chúng có khả năng mài mòn lớp phòng hộ của cơ giáp.

+ A: Tương tự cấu trúc của B nhưng mạnh hơn cộng với tốc độ cực nhanh.

Cấp dị trùng càng cao thì số lượng càng giảm đi và khó để. Ngoài ra, trong quá trình thăng cấp chúng cũng giảm dần nhu cầu ăn thịt người.

****Trùng nhân gồm 5 cấp SS-S-A-B-C-D, thức ăn là thịt người và tinh thần lực:***

+ D = Dị trùng cấp C: Thân mình có một lớp da dày, trên người luôn có những xúc tu sắc nhọn ngoài việc gây sát thương lên cơ giáp còn là thứ hút tinh thần lực.

+ C = Dị trùng cấp B: Cấu trúc giống trùng nhân D + Phun độc.

+ B = Dị trùng cấp A: Cấu trúc giống trùng nhân C + Tốc độ nhanh, có khả năng né đòn cao.

+ A: Cấu trúc giống trùng nhân B + Khả năng tấn công tinh thần cách cơ giáp. Đồng thời chúng cũng có trí tuệ cao như con người, nên khó đối phó hơn.

+ S: Tương tự A nhưng chúng còn có khả năng thôi miên điều khiển tâm trí con người.

+ SS: Sức mạnh tương tự S nhưng con mồi ưa thích của chúng là ca nhi, vì khó duy trì nòi giống nên chúng thường bắt ca nhi về làm con cái để cho chúng.

Mỗi lần dị trùng lột xác thành công thắng cấp các con con của chúng sẽ được hưởng ứng sức mạnh tăng cấp theo. Quá trình này diễn ra rất chậm rãi, nên trước khi chúng phát triển phải lập tức diệt cỏ tận gốc để phòng trừ hậu họa.

P/S:

Thống nhất cách gọi các nhân vật:

Celtic: Y

Mạc Dương: Cậu

Nora: Hấn

Duke: Cậu

Thanh Y: Cậu

Simon: Anh

Tina: Nàng

Lina: Nàng

28. Chương 25

Tina dẫn Mạc Dương và Celtic rẽ vào một nhánh của hang động. Nàng đưa hai người đi theo điểm đỏ trên màn hình của nàng, nơi này từ trường có chút bất thường, giống như có một màn chắn bao quanh, chắc hẳn con chúa đang đóng kén ở đây.

Càng đi vào sâu không còn thấy mấy dị trùng nữa mà chỉ còn những vệt máu xanh đỏ lẫn lộn cùng thịt nát rơi vãi, của người cũng có, của dị trùng cũng có, tất cả dấu tích đều hướng về một phía. Tina mặt tái xanh, che miệng, sớm biết là phải đối mặt với những tình huống như thế này, nhưng nàng vẫn cảm thấy ghê tởm dù đây chỉ là làm giả.

Quả nhiên, đúng như Tina dự đoán, cuối con đường chính là một bọc kén trắng lớn. Xung quanh chằng chịt những cột tơ thô dày bám cứng trên các thành vách. Có lẽ đây chính màn chắn mà Tina nhắc đến vừa nãy.

“Tina, cậu có xem được con trùng nhân này tiến hóa tới đâu rồi không?” Celtic quay sang hỏi.

“Ừ, để tôi lo.” Tina mở máy quét nhận dạng, chức năng này chính là Dolphin đi tiên phong. Nhắc đến nàng lại thấy tự hào về em gái mình. Dù vẫn chưa được hoàn thiện về mặt dữ kiện, nhưng nó vẫn góp ích rất lớn trong việc phân tích sức mạnh của trùng nhân, tìm ra ưu nhược điểm của chúng.

“Không ổn, nó tiến hóa thành công rồi. Hiện đang trong quá trình phá xác rồi. Hay tôi gọi mấy người kia đến nhé? Tầng vỏ kén này quá chắc chắn, sát thương vật lý không thể nào xuyên thủng nó mà diệt trừ hậu họa ngay từ trong trứng nước được.” Tina vừa dứt lời mặt đất liền rung nhẹ, báo hiệu con chúa đang chuẩn bị phá xác. Nàng hoảng hốt, trời ạ, này là cấp B rồi đó không đùa đâu. Kể cả Celtic với Mạc Dương điều khiển cơ giáp thuần thực vậy, nhưng hai tân sinh năm hai làm sao có thể theo kịp tốc độ của nó chứ.

“Mạc Dương, các cậu tìm được trùng nhân chưa?” Bên kia Simon cũng gọi đến.

“Bọn tôi tìm được rồi.” Mạc Dương trả lời.

“Có phải con trùng nhân kia chuẩn bị phá xác rồi đúng không?”

“Sao cậu biết? Mau qua đây giúp chúng tôi đi.” Tina chen miệng.

“Có mấy con dị trùng ở đây bắt đầu phát điên hướng đến chỗ các cậu. Bọn tôi đang bận ngăn chặn chúng, sợ là không qua được, mà qua đây thì cũng chả khác nào tiếp tay cho giặc.” Simon cười khổ.

“Simon nói đúng đấy, lũ con đó qua đây thì khó khăn lại nhân đôi.” Mạc Dương vuốt cằm suy nghĩ, “Tina, hay cậu tạo một tầng phòng hộ cô lập chỗ này đi?”

“Ồ ngay đây à?” Tina hỏi.

“Không, cậu sang bên Simon cho gần. Tôi sợ nếu tầng chắn của cậu bị phá vỡ thì cũng có người giúp cậu mở ra một cái mới.”Mạc Dương lắc đầu.

“Vậy còn các cậu thì sao?”Tina cảm thấy không yên tâm về hai người.

“Bọn tôi giúp nó phá xác.”Celtic bình thản trả lời.

“Hả?!”Tina mắt chữ O miệng chữ A, như thể muốn đánh rớt hàm.

“Nếu mà đợi đến lúc nó tự phá xác thì lúc đó nó đã có đủ năng lượng rồi. Lúc đó chúng ta phải đối mặt với một con trùng nhân thăng cấp B hoàn thiện. Vậy còn đáng sợ hơn.” Mạc Dương thay mặt Celtic giải thích cứu vớt cái cảm dưới xinh đẹp của Tina.

“Oh ok. Vậy tôi qua đó. Các cậu có việc gì nhớ gọi tôi, tôi sẽ qua.”Tina nhận nhiệm vụ liền nhanh nhẹn chạy đi.

“Ừ, đi đi.”Mạc Dương híp mắt cười ôn nhu. Năng lực phòng thủ của Tina mạnh miễn bàn cãi nhưng với khả năng tấn công của nàng thì cậu nghĩ nàng có chạy về cũng không giúp được gì, nhưng dù sao cũng là tấm lòng của đồng đội, Mạc Dương rất vui vẻ nhận.

“Dương...”Celtic mặt xịu xuống gọi tên Mạc Dương.

“Ừ tôi đây.”Mạc Dương mỉm cười quay sang nhìn Celtic. Bởi vì mặt Celtic giống như vạn năm hồn cả thế giới, nên cậu không nhìn ra sự bất thường của y.

“Lần sau đừng cười như vậy với người khác.”

Mạc Dương ngẩn người, không rõ ý tứ của y:“Tại sao? Tôi cười xấu lắm ư?”

“Không hề!”Celtic lắc đầu phủ nhận ngay tức thì, rồi hạ thấp đầu khiến cậu không thể nhìn rõ biểu cảm của y, nhưng cậu vẫn có thể nghe thấy y nói một câu nhẹ như gió thu:“Tại vì tôi sẽ ghen...”

“....”Mạc Dương (// //).

Không hiểu là do bị lây nhiễm cảm xúc lẫn nhau mà đôi tai của hai thanh niên đều bốc chốc đỏ hồng, Mạc Dương là đỏ nhất, lan tới hai má, trông đáng yêu mê người.

Mạc Dương ấp úng nói:“Nhưng mà người ta tốt với mình, không cười với người ta thì sao?”

Celtic ngệt mặt ra mấy giây, lúc này trông y hoàn toàn về đúng tuổi của mình, hiển lộ khuôn mặt trẻ con ngây ngốc. Sau đó cậu thanh niên buồn rầu vò rối một đầu tóc vàng xinh đẹp thành ổ gà, từ trước tới nay việc quan hệ hữu nghị với bạn bè đều do Dương đảm nhiệm, đương nhiên không thể trông chờ cái mặt vạm vỡ bất biến của y đến cười.

Mạc Dương nhìn y làm động tác trẻ con như vậy liền buồn cười: “Tôi cười với mọi người nhưng lòng tôi chỉ có cậu thôi à.”

Câu tỏ tình vừa thốt ra, hai người lại nhìn nhau đăm đăm rất lâu, mãi đến khi một cơn động đất rung chuyển mới đưa hai người về thực tại.

[Trùng nhân: Mù chết mắt chó! Không thể tha thứ!]

“Chúng ta bắt đầu thôi.” Celtic biến hóa khẩu súng thành một thanh kiếm dài đen ánh kim, thân kiếm được viền sáng bởi những dòng năng lượng đỏ rực tinh tế.

Mạc Dương gạt đầu nhất trí, cả thân mình thoăn thoắt lao lên trước, dùng song đao cắt đứt những cột tơ dày bao quanh bọc kén giúp Celtic mở đường.

Celtic cũng thuận lợi mà tiến lên đánh vào bọc kén. Vỏ kén rất dày nên nhát kiếm đầu tiên của y không mang đến động tĩnh gì. Nhưng đến lần thứ hai, thứ ba, vỏ kén bắt đầu rung lên. Bên kia cũng truyền tới tiếng hỗn loạn của Tina: “Celtic, Dương, bên kia sao rồi? Lũ dị trùng bên này phát điên rồi, tôi sắp không cầm chân nổi chúng nó rồi!”

“Cố cầm cự! Là do con trùng nhân đang muốn phá xác đó.” Celtic hô lên.

Mạc Dương cũng nhập cuộc cùng Celtic. Hai người nỗ lực hồi lâu, cuối cùng trên mặt kén bắt đầu xuất hiện vết nứt. Mạc Dương vừa thấy có hai sợi râu ngo ngoe vươn ra ngoài thám thính, hai người đồng thẳng tay dùng kiếm đâm vào bên trong.

Chuyện diễn ra nhanh tới mức, cậu chỉ kịp nghe thấy một tiếng éc rồi có thứ chất lỏng màu xanh chảy ra. Hai người đứng im lặng quan sát động tĩnh một lúc.

“Vậy là xong rồi đúng không?” Mạc Dương thử tách mở hoàn toàn vỏ kén, bên trong rớt ra xác của một con trùng nhân bị chém đứt gần 1 nửa, đằng sau lưng nó là một cánh bướm vẫn còn ướt sũng, nửa thân trên hình người nửa thân dưới là những chiếc xúc tua ghê người đỏ lôm.

Hai người nhìn vậy cũng tạm thời yên tâm, định bụng quay về chỗ nhóm Simon giúp đỡ. Nhưng vừa quay lưng, Mạc Dương liền nghe tiếng Athur thắng thốt kêu lên: “Chủ nhân, cẩn thận!!”

Nhưng Mạc Dương còn chưa kịp phân tích tình huống liền có một vật sắc nhọn lao vút về phía cậu, chuẩn xác đâm thủng tầng kính bảo hộ của cơ giáp. Vì chuyện xảy ra quá nhanh nên lúc cậu định thần lại thì

chiếc xúc tua đã móc hậu đâm thẳng vào gáy cậu.

“A...”Mạc Dương trợn mắt cứng người, cậu có thể cảm thấy được tinh thần lực của mình đang bị hút đi, cả người bủn rủn giống như bị rút cạn máu.

“DƯƠNG!!!!!!!!!!”Celtic hoảng sợ thét lớn, y ngay lập tức rút kiếm cắt đứt lìa chiếc xúc tua, con trùng nhân tuy bị gián đoạn nhưng vẫn có thể nhờ chút tinh thần lực của Mạc Dương mà bắt đầu hồi phục vết thương. Nó gồng người, lồm cồm bò ý định bỏ chạy. Nó đã cố thử gọi quân cứu viện nhưng không có kết quả, nên tốt nhất là bỏ chạy chờ thời cơ. Đáng tiếc là nó đã nghĩ quá đẹp, dù có hồi phục thì tốc độ cũng không thể sánh bằng tốc độ bắn súng của Celtic.

Một phát súng của y gọn gàng ghim thẳng vào óc nó, máu xanh bắn tung tóe trên xác kén trắng, sau đó là hàng loạt phát súng bắn vào những chỗ khác, chỉ trong chớp mắt thân thể con trùng nhân đã biến thành một tấm lưới rách không còn chỗ nào lành lặn. Celtic nghiêng rằng thở hổn hển, y im lặng quan sát hồi lâu thấy người nó đã không còn chỗ nào lành lặn để hồi phục nữa rồi, y mới yên tâm thu vũ khí về. Celtic vội vàng chạy đến bên người Mạc Dương. Bởi vì người điều khiển của cơ giáp đã bị mất ý thức nên cơ giáp tự động thu hồi. Bàn tay kim loại lớn của Cuồng Long nhẹ nhàng nâng cậu trên tay. Tay cơ giáp vừa đưa cậu đến cửa, Celtic liền vội vàng chạy ra ôm cậu vào buồng lái.

“Dương, Dương?”Celtic khê vỗ má Mạc Dương, giọng y có chút run rẩy. Dù biết vết thương này chỉ là giả nhưng mà nhìn thấy cậu bị thương, trái tim vẫn không tránh được thổn thức.

“Ừm.....”Mạc Dương như ý nguyện của y mà khê nhú mày mở mắt, hai mắt thần thờ nhìn y.

Celtic chưa từng gặp trường hợp nên nhìn cậu như vậy càng thấy sốt ruột:“Dương, cậu có nghe thấy tôi nói gì không?”

“Cel...tic....Trùng nhân....”Mạc Dương khó nhọc nói một cậu, một tay túm lấy ngực áo bảo hộ của Celtic.

Celtic đau lòng vuốt tóc cậu an ủi:“Xong rồi tôi giết nó rồi. Cậu có khỏe không?”

“Tôi....mệt...”Mạc Dương nghe Celtic nói vậy, hai mày cuối cùng giãn ra. Hai mắt lại trĩu xuống.

“Vậy nghỉ đi. Chúng ta quay về chỗ bọn Tina.” Celtic để cậu ngồi lên đùi, một tay y ôm lưng cậu để đầu ghé vào vai y, một tay điều khiển cơ giáp.

“Ivan, mở chế độ điều khiển tự động, trở về chỗ Simon đang đứng.”Y ra lệnh cho Ivan.

“Rõ, thưa chủ nhân.”

Celtic vừa đến nơi nhóm Simon cũng sắp xong, Tina liền hò reo vui sướng bởi vì nàng biết hai người đã

thành công, nhưng vui sướng chưa được bao lâu, nàng liền thấy bất thường:“Celtic, Dương đâu?”

Celtic nhú mày, giọng lộ rõ phần nộ:“Bị thương, đang ở chỗ tôi.”

“Bị thương như thế nào? Sao lại bị thương?”Tina lo lắng.

“Kể sau. Tập trung quét sạch chỗ trùng này đi để kết thúc.”

Tina thấy Celtic có vẻ không vui cũng không nói gì thêm. Phải biết yếu điểm của y chính là Mạc Dương. Dương mà có chuyện thì tốt nhất đừng vào y.

Đám dị trùng bây giờ đã thành rắn mất đầu liền biến suy yếu, Tina cuối cùng cũng có thể thu tăng chấn về nhập cuộc, chỉ mất vài phút, toàn đội đã diệt xong.

Mọi người trừ Celtic ai nấy đều thở phào khi nghe tiếng hệ thống chúc mừng đã hoàn thành nhiệm vụ. Cả đội vài giây sau được đưa về sân tập kết. Quả nhiên, tiểu đội của họ dù nhiều tình huống bất ngờ xảy ra nhưng vẫn về đích sớm nhất với 42 phút. Mấy phút sau mấy đội khác cũng bắt đầu lục tục trở về, nhưng ai nấy đều tan tác, đội xui xẻo gặp trùng nhân C thì không may mắn thoát khỏi hi sinh hơn nửa tiểu đội, nằm bẹp trên sàn.

Cả đám vừa thất thểu trở về liền nháo nhác kêu lên với lão Khải:“Thầyyyy, thầy đùa bọn em à!!! D, C gì hả làC, B ấy chứ! Sao thầy không bảo là lũ trùng nhân đó đang giai đoạn thăng cấp?!! Làm hại bọn em tí toi đời!”

“Ha ha, còn sống trở về là tốt rồi.” Lão Khải vẫn vô tư cười hề hếch như thể chuyện không liên quan đến hắn.“Nhưng mà tổng kết lần này, tôi phát hiện ra các cậu đều chủ quan nghĩ rằng lũ trùng nhân giống như con người, đâm phát là chết đúng không?”

“Quả thật chúng có nửa cái thân người nhưng chúng không phải là người, các cậu có cắt đầu moi tim chúng nó thì vẫn sống. Hãy nhớ rằng trừ khi các cậu đập vỡ viên hạch trong người nó còn không thì chúng vẫn có thể rình rập thời cơ mà hút tinh thần lực của các cậu mà hồi phục. Đây cao nhất mới chỉ là B, nếu là A,S thì các cậu đã sớm đặt trọn gói bị thôi miên và nằm trọn vào bụng con trùng nhân rồi.”

“Thưa thầy, vậy làm sao biết được viên hạch đó ở đâu?”Tina giơ tay phát biểu.

“Cái này tôi cũng không biết,viên hạch đó nằm rất tự do mà công nghệ của chúng ta thì chưa phát triển đến mức đó. Trừ cách diệt cỏ phải diện tốc gốc, đằng nào cũng chém phải chém nát.”Lão Khải ánh mắt bỗng chốc trở nên sắc bén khiến nhiều học sinh ớn lạnh, sau đó lại trở về vẻ mặt bất cần đời ban đầu, vỗ tay nói,“Được rồi, dù sao hôm nay buổi đầu, các cậu làm được thế là tốt rồi, rút kinh nghiệm lần này để phát huy lần sau. Mau nghỉ chứ không cậu Celtic này sắp nhìn tôi bốc hỏa. Các cậu cũng mau đưa bạn của mình đến phòng y tế xin thuốc đi, các thương tích này sẽ gây ảo giác thần kinh khoảng một hai ngày đó.”

Celtic cúi đầu chào cũng là cảm ơn lão Khải liền ôm Mạc Dương chạy như bay ra khỏi sân đấu tập hướng về phòng y tế.

Lão Khải dừng nhìn bóng lưng y dần đi khuất, mỉm cười, “Cái mặt giống mẹ, nhưng cái tính cách sùng lão bà của cha thì vẫn chẳng khác thì nào.” Nói xong, hắt lại âu sầu thở dài: “Đàn anh đã có con lớn thế này mà sao tôi vẫn cô đơn hu hu TT - TT...”

29. Chương 26

Từ sau tai nạn của Mạc Dương, nhóm Celtic đã đúc rút được rất nhiều kinh nghiệm, họ biết cẩn thận hơn khi tiếp cận trùng nhân. Mấy buổi thực hành sau của họ dần trở nên thông thuận hơn. Không những thế, nhờ khả năng ngày một tiên tiến của Dolphin, Tina bây giờ đã trở thành “mồi câu” chuyên nghiệp của cả nhóm. [Tina: Sao cứ thấy nhột nhột (_)?]

Còn Celtic thì không hiểu sao thủ đoạn đánh trùng nhân của y càng ngày càng tàn bạo, nếu để miêu tả thì chỉ có thể dùng một cụm từ “nát như thịt băm”, nhìn mà rùng mình không thôi. Nhìn mới thấy tâm quan trọng của Mạc Dương với y nhiều đến nhường nào.

Trừ những việc lật vật như vậy thì điều đáng mừng là cả học kỳ này vị trí đứng của họ vẫn luôn an vị ở vị trí đầu bảng toàn lớp, thậm chí là toàn khối, khiến nhiều người ganh ghét không thôi. Có không ít kẻ cũng hiếu chiến tìm đến họ gây sự, rồi lại thân tàn ma dại trở về.

Trường Sylvia cấm đánh nhau, gây gỗ, nếu vi phạm dưới bất kỳ hình thức nào sẽ bị đình chỉ học một tuần. Tuy nhiên với đẳng cấp thách đấu thì ngược lại, nhà trường coi đó là trận đấu giao lưu và học hỏi lẫn nhau nên nó nghiêm nhiên được khuyến khích. Nhưng học sinh sẽ phải tự chịu trách nhiệm về những thương tích trong quá trình đấu tay đôi mà vẫn tuân thủ việc lên lớp mỗi ngày.

Điều khiến họ phẫn hận nhất chính là Tina trong nhóm biểu hiện rất mờ nhạt, nhưng lúc đối chiến mới thấy hóa ra nàng vô cùng bư hãn. Khiến họ cứ tưởng vớ bở mà đi bủa vây nàng, sau đó cả đám nam nhân bị đánh sml mà không tài nào hiểu nổi sao mình bị quật ngã. [Tina: Ở giữa một bầy quái vật, lão nương lấy đâu đất diễn!!! (° °)]

Duke cũng vậy, nhìn cậu ta bình thường to xác, ngờ nghịch nhưng cách đặt bẫy của cậu ta hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài của cậu ta: tinh vi và hiểm độc. Hơn nữa, dù cách di chuyển của cậu ta chậm chạp, nhưng cũng không ai tiếp cận nổi cậu, khi phía sau cậu có một tên biến thái “mất ứng miệng quạ” - Nora. Hai nhân vật “yếu nhất” nhóm khiến họ phải lao đao như vậy thì nói gì đến những thành viên còn lại...Thiệt là không lưu cho người ta đường sống mà hic hic.... _(;3)_

Chớp mắt đã hết học kỳ I của trường Sylvia, nhưng thứ sắp tới khiến các học sinh háo hức nhất không phải kì nghỉ xuân mà chính là giải đấu Lục tinh chi chiến. Giải đấu có sự góp mặt của 6 trường quân sự trên toàn Đế quốc: Eagles, Falcon, Belton, Sylvia, NorthWolf và St.Michelle.

Mỗi trường sẽ lựa chọn cho mình hai nhóm quân sinh đại diện cho năm hai và năm ba: Hai năm ba, một năm nhất, đội quân năm ba vẫn là chiến lực chủ chốt. Còn các sinh viên năm nhất và năm tư không được phép tham gia bởi một bên thì thiếu kinh nghiệm, một bên thì tập trung tinh thần chuẩn bị nhập ngũ.

Năm nay, trường St.Michelle sở tại đế quốc Giovani sẽ là sân chủ nhà, mà trường Sylvia ở cách xa nhất, nên hai đội thi đấu phải chuẩn bị xuất phát từ sớm.

.....

Trên chuyến tàu hạng 4 mà trường Sylvia gửi đến Giovani...

Duke hít một hơi thật sâu, cảm nhận từng luồng gió biển mặn nồng tràn đầy khoang phổi. Cậu hạnh phúc mà hét lên: “A a a a a.....”

Mạc Dương cũng bị cậu làm vui vẻ lây, mỉm cười: “Lần đầu cậu thấy biển hả?”

Duke nhìn xung quanh các anh chị năm ba đều ngưng tay nhìn mình, ai nấy biểu cảm đa dạng màu sắc khiến cậu bất chợt thấy ngượng ngùng, cậu xấu hổ cười trừ, gãi mặt gãi tai giải thích: “Xin lỗi, chỗ tôi ở toàn đồi núi nên...”

Mạc Dương cười hiền hòa vỗ vai: “Không sao, cứ thoải mái đi, coi như giải tỏa tinh thần trước thi đấu. Có mấy khi được đi du ngoạn đâu.”

Được Mạc Dương khích lệ cậu cũng thấy nhẹ nhõm đôi phần, đang định nói lời cảm ơn thì đột nhiên nghe thấy tiếng một đàn anh năm ba khinh khỉnh nói: “Hừ! Một đám ngu ngốc như thế này thì đánh đấm ra thể thống gì chứ!” Sau đó là hai người hầu ở bên cạnh anh ta cũng khúc khích hòa theo cười ha hả. Những học trưởng còn lại trên boong tàu im lặng không can thiệp, ai nấy đều một vẻ mặt chờ xem kịch.

Duke bị câu nói làm cho bối rối đến túng quẫn, cậu biết đàn anh cố tình gây sự nhưng vì kém ăn nói, cậu lại không biết phải làm sao. Giá như có một cái hố ở đây, cậu chỉ muốn vùi mình xuống hố, biến mất cho xong. Cậu bị mọi người mắng thô thiển hay dằn dặt thế nào cũng được, nhưng cậu không muốn kéo theo danh dự cả nhóm xuống.

“Phương học trưởng, anh nói hơi quá lời rồi đấy.” Mạc Dương tức giận nói.

“Sao, sao? Tôi nói sai chỗ nào nào? Sắp thi đấu đến nơi rồi mà còn có thời gian đứng đó mà ngắm trời ngắm đất! Hừ, lãng mạn quá ha? Quân nhân như cậu ta sớm bị bắn chết rồi!” Phương Viễn Chí cậy mình là đàn anh được nước lấn tới, ra vẻ giáo điều.

“Học trưởng! Mắng người thế nào là việc của anh nhưng đừng có động tí rửa người khác chết.” Mạc Dương giận dữ, siết chặt nắm đấm.

“Học trưởng, đừng khinh người quá đáng nha.” Bất ngờ, Nora đeo kính râm mặc một chiếc váy nhún bèo hở vai xanh nhạt sọc trắng, đầu đội một chiếc mũ mây rộng che sắp bóng khuôn mặt, tưởng như đang ngủ trên ghế dài, bỗng nhiên bật dậy. Hấn ngăn trước mặt Duke và Mạc Dương, hất bím tóc hồng được bện thắt gọn gàng ra sau lưng, trông vô cùng xinh đẹp, phiêu lượng, khiến mấy vị học trưởng hùng nam trên boong một phút sa cơ rung động thất thần, tuy nhiên vì đã quá hiểu biết Nora nên Mạc Dương và Duke không những không bị “hoa đào” ảnh hưởng mà chỉ cảm thấy vẻ mặt của hấn cười vô cùng gọi đùa ==): “Nếu bạn tôi chết trên chiến trường thì anh dễ có khi còn chết trước bạn tôi đấy.”

“Đồ quái thai bán nam bán nữ, mày nói cái gì cơ?!” Phương Viễn Chí trợn mắt, lúc này hấn đã thức tỉnh khỏi cơn say mê sắc đẹp của Nora, tức điên đến tái mét mặt mày.

“Lại chẳng? Anh xem xem bạn tôi từ một nơi hẻo lánh, tự thân một mình đến đây, phấn đấu được thành tích như ngày hôm nay nên mới có thể vinh dự tham gia cuộc thi này.” Tang bốc Duke xong, Nora lại quay sang chỉ trích Phương Viễn Chí: “Chẳng bù cho anh, gần 20 tuổi rồi vẫn phải bảo mẫu đi theo xách quần. Bộ lúc hành quân chui đầm rồng hang hổ anh cũng phải nhờ bảo mẫu đút cơm hả?”

“Mày...mày...” Đàn anh mặt đỏ gay, núm lưỡi không thể nào phản bác. Hấn nghe thấy mọi người phì cười. Thật vậy, hấn từ bé đã được cả gia tộc sủng ái mang cho tư tưởng gia trưởng đã quen, trừ lái cơ giáp và luyện võ hấn không cần phải làm cái gì hết, vì tất cả đã có người hầu lo. Vì chuyện này mà hấn cũng trở thành trò cười của các bạn bè đồng trang lứa. Vậy nên hấn đúng là không có tư cách nói Duke như thế.

“Vả lại anh năm ba anh cho mình quyền được nghỉ ngơi, vậy sao bọn tôi không được thư giãn. Chắc gì anh đã hơn được bọn tôi?” Nora thừa cơ xông lên.

“Đánh nhau đi ~” Một đàn anh khích tướng.

Phương Viễn Chí nghe lời ấy có chút kích động nhưng hấn cũng không dám. Đội trưởng của hấn mà biết hấn ức hiếp đàn em thì sẽ mắng hấn chết. Mà nếu chẳng may hấn thua thì hấn cũng sẽ bị quật chết. Là kết quả nào thì cũng không tốt. Nhưng mà thằng nhóc láo toét này khiến hấn chỉ muốn xắn tay áo giáo huấn.

Không khí đang căng thẳng đến tột điểm thì đột nhiên một giọng nam từ tính làm gián đoạn: “Có chuyện gì ở đây vậy?”

Người đến là một trong hai đội trưởng của Phương Viễn Chí, đồng thời cũng là khóa trưởng của họ, tên Lý Nhã Hiên, người này người cũng như tên là một vị học trưởng hòa ái, thân thiện. Mọi người nhìn thấy y liền cung kính cúi chào, đủ thấy tầm ảnh hưởng của y trong trường như thế nào.

“Viễn Chí lại bắt nạt đàn em hả?” Lý Nhã Hiên ánh mắt sắc bén nhìn Phương Viễn Chí.

Phương Viễn Chí run rẩy đáp: “Không có...”

Lý Nhã Hiên mỉm cười không nói gì mà quay sang nhướn mày nhìn các thành viên trong đội đang đứng ung dung xem kịch.

“Chính là hấn gây sự trước đó đội trưởng.” Các thành viên thấy ánh mắt nguy hiểm của Lý Nhã Hiên liền đồng thanh bán đứng đồng đội.

“Các người lũ bạn đều này, ta không có! Ta chỉ là thấy lũ nhóc mãi chơi không chịu rèn luyện, nhắc nhở chút thôi!” Phương Viễn Chí cãi lại.

“Bọn tôi không hề thấy giọng điệu của cậu tốt đẹp như thế ~” Phản bạn tập 2. So với màn kịch vừa này bọn họ càng hóng xem Phương Viễn Chí bị phạt hơn.

Lý Nhã Hiên nghe xong liền hiểu chuyện, quay sang hỏi ngược lại Phương Viễn Chí: “Thế cậu thì đang làm gì?”

Phương Viễn Chí ghen lời: “Tôi...” Nam nhân cao lớn hùng hổ ban nãy bỗng chốc hóa thành một con gấu con, sợ đến co rúm người.

Giọng điệu của Lý Nhã Hiên biến nghiêm khắc: “Cậu là đàn anh, lười biếng không tập luyện làm gương cho các đàn em, lại còn rảnh rang mắng chúng nó. Cút về phòng tập tăng gấp bốn lần cường độ huấn luyện cho tôi!”

“Hai thôi được không đội trưởng?” Phương Viễn Chí meo máo.

“Không cò kè mặc cả! Còn nói nữa tôi tăng lên năm! Còn mấy người kia nữa!” Lý Nhã Hiên quay sang chỉ mặt những thành viên khác, “Cũng đi tập luyện cho tôi, tăng gấp đôi cường độ. Cho chừa cái tội thấy bạn sai mà không ngăn cản.”

Sau đó, Lý Nhã Hiên lại biến trở lại là một vị khóa trưởng tao nhã, dịu dàng: “Thay mặt bọn họ cho anh xin lỗi, thật mất mặt quá.”

Mạc Dương mỉm cười cúi đầu: “Cảm ơn học trưởng đã giúp. Bọn em cũng về phòng mình tập luyện đây ạ.”

“Ừ cố gắng lên, đây là trận đấu đầu tiên, cứ thả lỏng nhé. Có gì bọn anh sẽ lo phần còn lại.” Lý Nhã Hiên ôn nhu cười, rồi lại quay sang đám đội viên mắng: “Còn đứng đấy nhìn gì! Lăn đi ngay cho tôi! Muốn tăng hình phạt không hả?!”

Cả đám nháo nhác bỏ chạy. Mạc Dương nhìn mà thở dài, khổ thân Lý học trưởng, quản lý cả đám người này hấn là mệt mỏi lắm. Một người hiền lành như thế cũng thành dữ dần.

(Cả đám đội viên: Nói bậy! Mọi người bị lừa rồi. Hấn thật sự là ác ma đội lột thiên sứ đó __)

Mạc Dương trở về phòng lại chúi đầu vào luyện tập, mãi cho đến khi mồ hôi như mưa mà nhảy vào phòng tắm, Celtic vẫn chưa trở về. Mạc Dương ngửa đầu thư thích dựa vào thành bồn tắm, hưởng thụ làn nước

âm thấm vào từng lỗ chân lông, tẩy trôi đi mọi mệt nhọc.

Cậu nghĩ bụng chốc nữa tắm xong sẽ đi tìm Celtic. Chắc y ở trong phòng sách đi, mỗi lần y tìm được thư viện nào mới sẽ “xây tổ” ở đó đến quên cả trời đất, mãi đến khi cậu đến tìm mới luyến tiếc buông tha.

“Cạch”Đang miên man suy tính thì đột nhiên, phòng tắm bật mở.

“Ai?!”Mạc Dương theo phản xạ túm lấy chiếc khăn tắm trên tường, sẵn sàng cho mọi tình huống xấu xảy ra thì ít nhất mình vẫn còn một mảnh vai che chắn.

Qua làn hơi nước mù sương trắng, cậu lơ mơ nhìn thấy một bóng đen lững thững đi về phía cậu nói:“Là tôi.”

Mạc Dương thở phào, nhìn khuôn mặt người yêu tiến đến ngày một gần, cậu tươi cười chào đón:“Cậu về rồi. Cả ngày hôm nay cậu đi đâu vậy, sao tôi không thấy?”

Celtic tiến đến xoa những giọt nước đọng trên má cậu đi, vẽ mặt băng giá bỗng chốc tan chảy, y nói ra kết quả mà cậu đã đoán đúng từ trước:“Tôi qua thư viện nghiên cứu tư liệu của các đội đối thủ.”

“Ồ, cái đó ở đây có sao?” Mạc Dương kinh ngạc hỏi.

“Có chứ? Thuyền này là thuyền chuyên chở những thí sinh như chúng ta mà. Mỗi lần có đợt thí sinh mới, các giáo luyện sẽ tìm tài liệu cho chúng ta để có thể bài binh bố trận từ sớm, phòng địch từ xa.” Celtic vừa giải thích vừa cởi quần áo.

Mạc Dương nhìn từng thớ thịt trắng ngần khỏe mạnh lộ ra, cậu có chút miệng khô lưỡi khô nuốt nước bọt rồi nói:“Celtic... Cậu đây là....” muốn làm gì?

“Cậu đoán xem?” Celtic híp mắt nhìn cậu, khóe miệng nhếch lên một độ cong dụ hoặc, nhìn như cười mà lại như không. Mạc Dương cảm thấy dục vọng trong người mình bắt đầu sôi sục, có nguy cơ đi quá giới hạn.

Hai má nổi lên hai rặng mây hồng khả ái, Mạc Dương luống cuống tay chân định đứng dậy:“Nếu cậu tắm thì để tôi đi ra cho rộng phòng.”

Nhưng cậu vừa mới đỡ tay vào thành bồn, nhưn người cậu thì bị Celtic giữ vai ấn cậu ngã ngược trở lại bồn tắm, những giọt nước văng tung tóe ra khắp sàn nhà.

Mạc Dương:???

Cậu còn chưa định thần được chuyện gì thì đôi môi y đã đè nghiêng môi cậu.

“Ừm...” Mạc Dương bị cắn nuốt đến không thở nổi. Đầu lưỡi của y càn quét tất cả những điểm nhạy cảm trong khe miệng cậu, khiến nước bọt của cậu không thể kiềm chế mà tràn ra, chảy dọc chiếc cằm vuông tuấn mỹ của cậu.

Không biết là hôn bao lâu, nhưng đến khi đôi môi hai người tách ra thì Mạc Dương đã nằm nhũn mềm trong bồn tắm, hai má đỏ ửng miệng thở dốc.

Celtic thuận thế trèo vào bồn tắm hình bán nguyệt, kéo lấy Mạc Dương ngã vào lòng mình. Y trêu đùa càn nhẹ lỗ tai mẫn cảm của cậu, thổi khí vào lỗ tai cậu: “Chúng ta tắm chung đi. Từ hồi 15 tuổi cậu không tắm chung với tôi. Thật nhớ quá đi.”

30. Chương 27

Mạc Dương trở về phòng lại cúi đầu vào luyện tập, mãi cho đến khi mồ hôi như mưa mà nhảy vào phòng tắm, Celtic vẫn chưa trở về. Mạc Dương ngửa đầu thư thích dựa vào thành bồn tắm, hưởng thụ làn nước ấm thấm vào từng lỗ chân lông, tẩy trôi đi mọi mệt nhọc.

Cậu nghĩ bụng chốc nữa tắm xong sẽ đi tìm Celtic. Chắc y ở trong phòng sách đi, mỗi lần y tìm được thư viện nào mới sẽ “xây tổ” ở đó đến quên cả trời đất, mãi đến khi cậu đến tìm mới luyến tiếc buông tha.

“Cạch” Đang miên man suy tính thì đột nhiên, phòng tắm bật mở.

“Ai?!” Mạc Dương theo phản xạ túm lấy chiếc khăn tắm trên tường, sẵn sàng cho mọi tình huống xấu xảy ra thì ít nhất mình vẫn còn một mảnh vải che chắn.

Qua làn hơi nước mù sương trắng, cậu lơ mơ nhìn thấy một bóng đen lững thững đi về phía cậu nói: “Là tôi.”

Mạc Dương thở phào, nhìn khuôn mặt người yêu tiến đến gần, cậu tươi cười chào đón: “Cậu về rồi. Cả ngày hôm nay cậu đi đâu vậy, sao tôi không thấy?”

Celtic tiến đến xoa những giọt nước đọng trên má cậu đi, vẽ mặt băng giá bỗng chốc tan chảy, y nói ra kết quả mà cậu đã đoán đúng từ trước: “Tôi qua thư viện nghiên cứu tư liệu của các đội đối thủ.”

“Ồ, cái đó ở đây có sao?” Mạc Dương kinh ngạc hỏi.

“Có chứ? Thuyền này là thuyền chuyên chở những thí sinh như chúng ta mà. Mỗi lần có đợt thí sinh mới,

các giáo luyện sẽ tìm tài liệu cho chúng ta để có thể bài binh bố trận từ sớm, phòng địch từ xa.” Celtic vừa giải thích vừa cởi quần áo.

Mạc Dương nhìn từng thớ thịt trắng ngần khỏe mạnh lộ ra, cậu có chút miệng khô lưỡi khô nuốt nước bọt rồi nói: “Celtic... Cậu đây là....” muốn làm gì?

“Cậu đoán xem?” Celtic híp mắt nhìn cậu, khóe miệng nhếch lên một độ cong dụ hoặc, nhìn như cười mà lại như không. Mạc Dương cảm thấy dục vọng trong người mình bắt đầu sôi sục, có nguy cơ đi quá giới hạn.

Hai má nổi lên hai rặng mây hồng khả ái, Mạc Dương luống cuống tay chân định đứng dậy: “Nếu cậu tắm thì để tôi đi ra cho rộng phòng.”

Nhưng cậu vừa mới đỡ tay vào thành bồn, nhướn người dậy thì bị Celtic giữ vai ấn cậu ngã ngược trở lại bồn tắm, những giọt nước văng tung tóe ra khắp sàn nhà.

Mạc Dương:???

Cậu còn chưa định thần được chuyện gì thì đôi môi y đã đè nghiền môi cậu.

“Ừm...” Mạc Dương bị cắn nuốt đến không thở nổi. Đầu lưỡi của y càn quét tất cả những điểm nhạy cảm trong khóe miệng cậu, khiến nước bọt của cậu không thể kiềm chế mà tràn ra, chảy dọc chiếc cằm vuông tuấn mỹ của cậu.

Không biết là hôn bao lâu, nhưng đến khi đôi môi hai người tách ra thì Mạc Dương đã nằm nhũn mềm trong bồn tắm, hai má đỏ bừng miệng thở dốc.

Celtic thuận thế trèo vào bồn tắm hình bán nguyệt, kéo lấy Mạc Dương ngã vào lòng mình. Y trêu đùa càn nhẹ lỗ tai mẫn cảm của cậu, thổi khí vào lỗ tai cậu: “Chúng ta tắm chung đi. Từ hồi 15 tuổi cậu không tắm chung với tôi. Thật nhớ quá đi.”

“Khi đó chúng ta còn bé!” Mạc Dương mặt đỏ bừng, kháng cự đẩy y ra. Ngày xưa lúc hai người chưa dậy thì thì Mạc Dương rất thích lợi dụng cơ hội này để càng thêm thân thiết với Celtic, nhưng mà từ ngày dậy thì cậu bắt đầu cảm thấy lo sợ mình sẽ lộ ra những đặc điểm ca nhi trước mặt y, sợ sẽ bị y ghê tởm, sợ đến bạn cũng không thể làm với y...

Nhưng mà bây giờ dù đã thành người yêu chính thức rồi, y đã chấp nhận cậu rồi, thì cậu cũng vẫn không muốn chung bồn với Celtic lúc này chút nào. Nhìn căn cứ điều đang hùng hực khí thế như kia, với mắt nóng cháy phun hỏa tinh của Celtic, có thẳng góc mới tin chỉ là đơn đơn thuần thuần an tĩnh ngồi tắm như ngày xưa! (*/_)

Mạc Dương không phải đứa ngốc nên cậu giãy thoát khỏi y, nhanh trí hắt cả một sóng nước vào mặt y,

khiến y bị giật mình theo phản xạ nhắm mắt, che tay phòng thủ. Còn cậu, trong lúc đó cậu nhanh chóng tìm cách đào thoát khỏi bồn tắm. Phòng tắm play gì chứ?! Quá xấu hổ!! Quá dâm dăng!! Là một người truyền thống, cậu cảm thấy những việc này chỉ nên ở trên giường. Mạc Dương tự nhận da mặt mình quá mỏng, không thể gánh vác nổi nhiệm vụ này. Cậu sợ mình sẽ bị ám ảnh, mỗi lần nhìn thấy bồn tắm sẽ xấu hổ đến không thể tắm nổi.

Nhưng thương thay cho Mạc Dương, cậu vì luống cuống ra khỏi bồn tắm mà trượt chân. Cuối cùng lại tạo ra tư thế quỳ, tay chống bồn tắm, lưng mông đều đối diện với mặt Celtic, trông thế nào cũng như đang mời gọi y. Mới mở mắt ra đã nhìn thấy hai cánh mông mạch máu ửng đỏ, y làm sao buông tha, nhất là còn phải trừng phạt người yêu vì dám có ý đồ bỏ trốn. Y lúc đầu muốn từ từ nhử cậu vào bẫy nhưng ai dè lại bị cậu phát hiện quá sớm, vậy nên y phải dùng biện

“A~ không được...a a...” Cái mông cong nảy của Mạc Dương thất thủ mà rơi vào tay Celtic, bị y vờ vờ thành đủ hình dạng. Phía trước cũng bị y bắt gọn, xoa nắn hai âm nang trong tay, xoay tròn giống như đang đùa nghịch hai quả bóng bi-a.

Hai người vốn cũng đang tuổi thiếu niên nhiệt huyết, nên có dịp rảnh rỗi y sẽ kéo cậu lên giường mây mưa thông đêm suốt sáng, thử hết đủ loại tư thế. Cơ thể cậu cũng vì thế mà càng ngày càng trở nên nhạy cảm mỗi lần đụng chạm. Chỉ cần y sờ chút thôi mấy chỗ nhạy cảm của cậu là cậu đã thấy cả người tê dại, đến nhũn người.

[Mạc Dương nặng trĩu tâm tư: Những ngày tháng trong sáng nằm trên giường trò chuyện thâu đêm nay còn đâu.... ~T__T~]

Đôi khi, cậu cũng hận chết cái cơ thể dâm dăng này. Bản năng của ca nhi khiến cậu không thể không yếu mềm trước hùng nam của mình dù cậu có cường tráng hơn y gấp bao lần. A a a này quả thật là đáng xấu hổ, thân làm người luyện võ tâm tính không kiên định, sa đọa sắc dục. Tổ tiên năm đời Mạc gia ơi, con xin lỗi... Hu hu hu...Con cũng muốn tu thân dưỡng tính mà luyện công nhưng tất cả nhược điểm của con đều bị y nắm trọn, con bất lực rồi~ ()

Celtic tay trái đưa lên giữ chặt eo cậu, tay phải vuốt tiểu Mạc Dương lên xuống, khiến Mạc Dương khoan khoái mà thở dốc. Rất nhanh, linh khẩu nhỏ xinh tuôn ra chất lỏng màu trắng sữa. Khoái cảm bắn tóe làm hai đầu gối cậu như nhũn ra, dần dần không giữ nổi tư thế quỳ nữa mà sụt người xuống, ngã vào ngực Celtic thở hổn hển.

Cảm nhận tới thứ “đồ chơi” cứng như sắt nung dưới mông, cậu biết mình không thể đào thoát được vận mệnh bị thao hôm nay, nên đành nhún nhường cầu xin:“Celtic, chúng ta về giường được không?”

“Ồ đây tôi thấy tốt mà.”Celtic vẽ mặt không chút cảm xúc, dễ dàng nhét hai ngón tay thon dài, với những đốt xương cân xứng vào hậu huyệt đã sớm mềm mại vì khoái cảm của cậu, khuấy đảo:“Cậu xem, nơi này của cậu thích chưa này?”

Nói xong, y cong đầu ngón tay cào nhẹ vách thịt mềm bên trong, khiến Mạc Dương ngứa ngáy mà vặn eo, lẳng kêu, bên trong cũng lập tức tuôn ra một cổ nước sền sệt ấm áp hòa tan vào chỗ nước ấm trong bồn.

“Nhưng nó cứ kì kì sao ấy...Ô ô ô... Nước...Ô oa..”Mạc Dương có thể cảm thấy nước theo động tác của Celtic chảy ngược vào trong trực tràng của mình.

“Không kì quái, thỉnh thoảng chúng ta cũng nên đổi chỗ một chút, thay đổi không khí.”Celtic trấn an, vuốt ve tấm lưng dày, cường tráng của cậu. Y biết Mạc Dương từ bé là người thiếu hụt tình cảm, nên mấy chuyện phòng the cậu khá bảo thủ, y cũng không ngại mà dẫn dắt:“Ngoan, chúng ta thử làm một lần, nếu cậu không thích thì chúng ta đổi chỗ khác nhé.”

Celtic đã dụ dỗ ngon ngọt như vậy thì sao Mạc Dương có thể từ chối. Cậu cắn môi gật đầu. Dù sao sắp kề cận cuộc thi Lục tinh, nên chắc chắn đợt tới không có mấy thời gian ôn tồn, chiều người yêu chút một lần không sao.

Celtic dựa lưng vào phần đường ngang của bồn tắm, kéo cậu ngồi lên đùi y. Cánh môi đỏ hồng ngậm lấy đầu vú nâu của cậu, dùng đầu lưỡi làm ướt nó biến nó thành màu đỏ au sắc tình. Bên dưới cũng tăng thêm ba ngón tay khai thác tiểu huyết, ác ý mà trêu đùa điểm mẫn cảm của cậu khiến cậu rên lên không ngừng.

Cảm nhận được cái miệng nhỏ dưới thân của cậu càng ngày càng mềm mại dưới nước, bên trong tiết ra càng ngày càng nhiều dịch nhầy. Y nâng eo cậu ngồi lên thẳng nhỏ đã sớm cứng rắn như cái cột nhà của mình.Mạc Dương đỡ vai Celtic chậm rãi theo tay y đỡ cảm nhận được thứ kia đang mở ra bên trong của mình, từ từ đào sâu.

“A!”Bất ngờ, Celtic ác ý thả tay ra, khiến cậu mất trọng lực mà ngồi phụp xuống. Cả cây dương vật đi đến một chiều sâu không tưởng, khiến cậu trong một giây cảm thấy tim mình như ngừng đập.

“A ô ô ô...Đừng a....Chậm....Ô ô ô...”Celtic không để cho cậu thời gian hồi sức liền bắt đầu mạnh mẽ đưa đẩy. Cậu cảm thấy nội tạng của mình giống như bị chèn ép muốn phá vỡ.

“Dương, cậu thật đẹp, a, nơi này kẹp tôi chặt quá...”Celtic mãnh lực động eo, tính khí của y giống như một chiếc cọc gỗ đâm thẳng vào trực tràng của cậu, đè nghiêng tuyến tiền liệt. Nhìn khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng lên vì tình dục, đôi mắt nghiêm nghị ướt nhòà vì nhiệt lệ, y thấy thỏa mãn khôn cùng. Một người thanh niên cao lớn như vậy nhưng bày ra dáng vẻ yêu mị chọc người yêu thương, dáng vẻ này lại chỉ có mình y nhìn thấy, nhân sinh chỉ vậy thôi cũng thấy thỏa mãn.

“A a a...Celtic mới..đẹp..ô ô sâu quá...Tôi chịu không nổi...”Lời nói của Mạc Dương từng chữ bị đánh tan theo nhịp va chạm. Cậu mê muội nhìn ái nhân. Làn da trắng nõn mờ ảo trong hơi sương, mái tóc vàng trầm trầm trong nước ướt sũng, lấp lánh như kim sa, đôi mắt biển sâu ngàn năm tĩnh lặng không chút cảm xúc, bây giờ đang nổi sóng đập dềnh, đầy dữ tợn như muốn độc chiếm, cắn nuốt cậu vào sâu trong lòng biển. Trông y tựa như một vị nhân ngư vương tử, ạch, chỉ tiếc vị nhân ngư này không bơi trong biển mà là một chiếc bồn tắm sứ trắng.... (“ ”;)

31. Chương 28

Sáng hôm sau, Mạc Dương định lê cái thân eo bủn rủn với cái đầu sốt nhẹ choáng váng đi huấn luyện, thì bị Celtic chặn ôm giữa đường. Y bá đạo nhét cậu vào trong chăn, cuộn còn chặt hơn cuộn sushi.

Sushi Mạc Dương be like:“... ”

Celtic phát lệnh:“Hôm nay cậu nằm im trên giường cho tôi!” Nói xong y lại tiếp tục bổ sung nhằm chặn đứng mọi ý đồ phản kháng của cậu:“Cậu mà rời khỏi căn phòng này nửa bước, tôi sẽ thao cậu nằm bẹp trên chiếc giường này từ nay cho tới hôm cập bến.”

Nghe đến chữ “thao”, Mạc Dương nghẹn lời, thành thật nằm im. Celtic giận thật rồi...Bình thường Celtic tuy biểu cảm khuyết thiếu nhưng từ cử chỉ cho đến lời nói đều ôn văn nho nhã, nhưng kẻ nào khiến y phải thốt ra một từ thô tục thì xác định là xong đời _(” :)_

Rõ ràng hôm qua còn khỏe mạnh mà hôm nay đã ốm, chắc là sẽ có người bắn khoăn đi. Hy vọng là mấy đàn anh sẽ không nghĩ là do cậu lười biếng, hôm qua nhóm họ để lại ấn tượng khá xấu với một số tiền bối rồi.

.....

“Ừa, Celtic, Mạc Dương đâu rồi em?”

Celtic từ sau lưng nghe thấy Lý Nhã Hiền gọi mình, nhưng chân y vẫn tiếp tục cước bộ của mình trên máy chạy, bình thần mở miệng đáp:“Cậu ấy bị ốm ạ.”

Vị nữ học trưởng đi theo Lý Nhã Hiền cau mày, định mở miệng nói cái gì nhưng thấy Lý Nhã Hiền nâng tay ý bảo thôi liền ngừng.

“Sao ốm rồi? Hôm qua anh gặp vẫn còn khỏe mạnh mà. Còn Nora với Duke nữa, cũng không thấy đâu. Có phải vì chuyện hôm qua mà tránh mặt bọn anh không?”

“Không phải, Mạc Dương là hôm qua tắm lâu quá bị trúng gió thôi. Còn hai người kia thì em không biết. Hôm qua chuyện là sao anh?”Nếu chuyện có liên quan tới Dương thì y nhất định phải hỏi.

“À, cũng không có gì...Chỉ là đội viên của anh gây sự với đội viên của em. Nhưng anh xử lý tốt rồi. Thật xin lỗi vì thái độ của đội viên bọn anh.”

“Vậy tốt rồi, em xin phép đi trước.”Chạy đã đủ, Celtic rời khỏi máy chạy, lau chút mồ hôi trên trán rồi lẳng lặng chuyển đi tập hình thức khác, không nói gì thêm với hai học trưởng nữa.

“Thật ngạo mạn ~ Người như vậy sao có thể làm đội trưởng chứ. Không quan tâm đến đội viên của mình gì cả. Tôi làm đội trưởng mà cảm thấy xấu hổ thay đội này.” Rene nín nhịn này giờ lúc này mới bật thốt ra.

“Cậu ta vẫn hỏi chuyện gì đó thôi.”

“Hỏi với thái độ thờ ơ đó ư?”

“Cậu ta có quan tâm nên mới hỏi chứ, chắc do biểu cảm nét mặt của cậu ta hạn chế nên cậu cảm thấy khó chịu thôi.” Lý Nhã Hiền nói đỡ cho Celtic.

“Có mà tôi thấy do có liên quan tới vị hôn phu của cậu ta nên cậu ta mới hỏi đó. Tôi nghe nói quan hệ của cậu ta với cậu Nora hôm qua không tốt lắm.”

“Vậy á? Mà vị hôn phu của cậu ta là ai?”

“Cậu không biết á? Chính là Mạc Dương đó thôi.”

“Kết hôn với hùng nam ư? Cặp đôi này đặc biệt ghê ha. Tôi có biết cậu ta đính hôn, nhưng không ngờ là Mạc Dương. Tôi tưởng là Nora cơ, là hùng nam nhưng cậu ta xinh đẹp không thua kém bất cứ nữ nhân nào.”

“Tầm bậy! Cậu Mạc Dương ấy là ca nhi đó!”

“Cái gì cơ? Cậu đừng đùa, trông cậu ta cường tráng như vậy sao có thể.....” Lý Nhã Hiền trợn mắt kinh hãi.

“Phản ứng của cậu đã kiềm chế được không tôi. Tôi lúc biết tin còn té ghế.”

“Woa, khẩu vị của cậu Celtic này thật độc đáo nha~” Lý Nhã Hiền vuốt cằm cảm thán: “Mà cậu Mạc Dương kia cũng thật khá, thân là ca nhi lại có thể gia nhập vào khoa Cơ giáp, ca nhi bình thường tôi biết đều yếu hơn cả phụ nữ.”

Rene nheo mắt nhìn xa xăm: “Mà kể ra cũng đáng khen cho cậu ta. Tôi nhớ ngày trước có xem phóng sự về một đất nước nam giới của họ đều cao trắng cả ca nhi lẫn hùng nam. Nhưng những người đó đều lựa chọn an phận thủ thường, bởi vì sinh đẻ vất vả. Vác súng ra chiến trường thì thật sự chưa thấy ai.”

“Tôi thấy cặp này cũng đẹp đôi đấy chứ. Hợp cả về thể hình lẫn năng lực.”

“Hừ. Năng lực của tên Celtic kia thì sao chắc là mạnh được. Nhìn y còn còm queo hơn cả hôn phu của mình.”

“Thật ư?” Lý Nhã Hiền nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu: “Rene này, bình thường cậu chạy bộ, giới hạn cực đại là bao nhiêu km/h?”

“23km. Sao cậu hỏi vậy? Cậu thì bao nhiêu?”

“Tôi 25km. Cậu xem máy chạy hiển thị kết quả lần cuối là bao nhiêu.” Lý Nhã Hiền hất cằm về phía máy chạy bộ Celtic đã dừng.

“Trời ạ! 30km! Sao cậu ta có thể nói chuyện mà không thở gấp một hơi vậy?”

Lý Nhã Hiền cười tủm tỉm, ánh mắt ý vị thâm trường: “Cậu nên rút lại những lời vừa rồi, Rene ạ.” Celtic người này, kể cả không được nhân tâm thì năng lực của cậu ta cũng đủ sức thu được sự tôn trọng và kính nể của đồng đội. Thật mong chờ đến giải đấu Lục tinh này làm sao...

.....

Mạc Dương hôm nay rất ngoan ngoãn ở trong phòng, nằm co ro trong chăn nghĩ loạn. Thật sự là từ khi cuộc sống của cậu gắn liền với Celtic, nó không còn chỉ là mỗi ngày ăn uống ngủ nghỉ và tập luyện đơn thuần mà giờ đây hoạt động nào của cậu cũng có Celtic kề bên.

Kể từ ngày đính hôn với Celtic, hôm nay là lần đầu tiên cậu ở một mình trong phòng. Ngày xưa thì không thấy gì, nhưng hôm nay lại cảm thấy có chút cô đơn. Vì quá nhàn rỗi nên cậu lại ngứa tay mở lại hòm thư xem kết quả khám bệnh hôm nọ.

Sau lễ đính hôn với Celtic, hiển nhiên thân phận của cậu đã bị thay đổi, do vậy việc làm lại một hồ sơ khám sức khỏe mới là rất cần thiết, chế độ đãi ngộ của xã hội cũng sẽ khác đối với ca nhi. Hơn nữa, cậu cũng phải làm lại để chứng minh cho nhà trường thấy cậu đủ sức khỏe để tiếp tục theo khóa học cơ giáp mà không phải khoa kỹ thuật.

Tuy nhiên, trong quá trình khám phụ khoa buộc phải có ở mỗi ca nhi, bác sĩ lại thông báo một tin không hay với cậu: “Nội tiết tố của cháu vốn bị rối loạn, lại không điều trị từ sớm, nên cháu sẽ cháu sẽ có trứng muộn hơn những ca nhi khác. Vách ngăn tử cung của cháu cũng rất dày, có khi phải 2 năm nữa mới mở ra.” Bác sĩ gõ gõ lên màn hình hiển thị kết quả khám, tiếp tục chuẩn đoán: “Cũng vì sự rối loạn này mà mùi hương của cháu không đậm như những ca nhi khác. Hơn nữa, sau mỗi lần làm tình dễ đổ bệnh. Vì nội tiết tố của cháu bị kích thích tiết ra nhưng liều lượng lại không cân đối, dẫn đến ảnh hưởng sức đề kháng. Những triệu chứng này phải đến sau khi vách ngăn của cháu mở mới hết được.”

“Vậy khi nào thì cháu có thể có con ạ?”

“Chắc phải năm 35 tuổi thì cơ thể cháu mới sinh trứng. Nhưng xác suất thụ tinh vào thời điểm có cao không thì bác không biết. Cháu biết đấy, kể cả tuổi thọ chúng ta dài hơn tổ tiên ngày xưa là 200 tuổi. Mà tới tầm tuổi đó mới bắt đầu sinh thì khá muộn, đứa bé sinh ra cũng khó mà được ưu tú.”

Bác sĩ ngập ngừng một chút đề nghị: “Nhưng nếu cháu muốn đẻ sớm thì bác có thể tiêm cho cháu kích thích tố sinh trứng. Chỉ có điều là sức khỏe của cháu sẽ bị rút đi trở nên yếu ớt như một ca nhi bình thường.”

Mạc Dương trong lòng rối bời, gục đầu nói: “...Để cháu suy nghĩ đã ạ...”

Hài tử Mạc Dương cũng muốn nhưng điều cậu muốn hơn cả chính là ở bên Celtic. Cậu không muốn ở nhà sinh hài tử, không biết chờ đợi Celtic đến ngày tháng nào trở về. Khó khăn lắm mới có được tình yêu này, cậu không muốn xa rời y một giây phút nào hết. Cậu cố gắng đến giờ, thay đổi bản thân bất chấp phải gạt đi thiên chức ca nhi, chính là để làm cánh tay phải đắc lực của y ngay cả trên chiến trường.

Nhưng mà, đợt vừa rồi về nhà Celtic, phu nhân cùng tướng quân đều tỏ vẻ rất mong chờ tin vui. Điều cậu không ngờ nhất chính là đêm qua, Celtic cũng nói y muốn hai người sớm có hài tử. Còn cậu thì lại vừa muốn có một gia đình trọn vẹn, vừa muốn có sự nghiệp gắn kết với Celtic. Haizz..có phải cậu tham lam quá rồi không?...

Nếu Celtic biết kết quả này thì liệu Celtic có muốn cậu lựa chọn tiêm thuốc không hay à ủng hộ ý kiến của cậu đây? Cậu rất sợ Celtic sẽ chọn cái đầu tiên dù biết Celtic có nguyện vọng ban đầu là có người bạn đời đủ mạnh mẽ để cùng y làm chiến hữu.

Nằm nghĩ vu vơ, phân vân giữa nên nói hay không mà Mạc Dương mệt mỏi ngủ lịm đi lúc nào không hay. Không biết có phải do lo lắng nhiều hay không mà trong mơ, cậu mơ thấy Celtic trở về phòng, khẽ gọi cậu dậy.

Mạc Dương nhìn khuôn mặt tuấn mỹ ôn nhu như nước trong mơ mà xúc động nói ra suy nghĩ của mình: “Celtic...Tôi muốn cùng cậu chiến đấu....Cùng cậu diệt diệt trùng...Làm phụ tá của cậu khi cậu thăng chức....”

Celtic trong mơ vẫn mỉm cười dịu dàng xoa đầu cậu nói: “Đương nhiên rồi. Chúng ta sẽ cùng nhau.”

Mạc Dương được y cổ vũ lấy dũng khí e dè hỏi: “VẬY...chúng ta có con muộn được không?...Tầm 35 tuổi ấy...? Tôi muốn toàn tâm toàn ý cho sự nghiệp của chúng ta trước...”

Celtic vẫn mỉm cười như thường: “Được chứ. Quan trọng là chúng ta cùng nhau.”

Mạc Dương cười mãn nguyện, an tâm định lim dim nhắm mắt lại lần nữa, nghĩ mở mắt ra sẽ tỉnh giấc phá tan giấc mộng này. Bất chợt, cậu nghe thấy Celtic đổi giọng: “Nhưng mà có phải cậu giấu tôi gì không, Dương? Tại sao nhất thiết phải là 35, nhớ chúng ta lỡ có vào năm 30 thì sao?”

Mạc Dương nghe thế tức khắc tỉnh ngủ, cậu xanh mặt bật dậy, tại sao Celtic trong mơ lại có thể sắc bén như vậy chứ? Thật đáng sợ!

Sau đó, cậu nhìn thấy Celtic thật sự bằng xương bằng thịt đang cười tủm tỉm, ánh mắt lại phát ra tín hiệu

cực độ nguy hiểm, ngồi đầu giường nhìn mìnhHình như có gì đó sai sai từ nãy tới giờ...

Mạc Dương lúi vào một góc giường rụt rè nhìn y, nuốt nước bọt nói:“Cậu về rồi...”

“Ừ về rồi, và cũng nghe thấy hết rồi, vậy nên cậu cũng không có cơ gì lảng tránh câu hỏi của tôi đâu.”Celtic vẻ mặt lạnh như sắp nổi bão tuyết:“Nào hãy nói tôi nghe tại sao lại 35 mới có thể có con, cậu xem tình trạng chúng ta làm nhiều như vậy. Nếu một ngày nội âm của cậu mở, thì hãy nói tôi nghe một lý do thích đáng khiến tôi phải đeo áo mưa cho đến tận năm 35 tuổi, hử?”

Nhìn Celtic híp mắt âm trầm nhìn cậu, vẻ mặt đúng kiểu “Cậu không nói, cậu chết chắc”.Mạc Dương nuốt nước bọt, ngoan ngoãn khai ra hết thấy.

Sau một hồi kể lể, Celtic gật đầu rồi nói:“Vây là cậu lo rằng tôi sẽ bắt cậu lựa chọn tiêm thuốc kích thích hả?”

Mạc Dương ngáp ngừng gật đầu, rồi bị Celtic cốc đầu, mắng:“Cậu ngốc hả? Tôi yêu cậu từ lúc cậu còn là thân phận hùng nam rồi đó. Cậu nghĩ tôi có coi trọng chuyện sinh con đến thế không?”

“Có mà.”Mạc Dương yếu ớt phản bác:“Mới hôm qua cậu còn nói...”

“Trời ạ, đó chỉ là vui đùa tình thú thôi.”Celtic trợn mắt bắt lực, cắn vào cổ Mạc Dương một cái thật đau, để lại một cái dấu răng trả đũa.“Chúng ta vẫn còn trẻ, tôi cũng không chưa kiếm ra đủ tiền để nuôi thêm mấy cái miệng ăn nữa đâu.”

“Trên thực tế, tôi cảm thấy đây là một thông tin rất tốt...”Celtic nhếch mép cười đầy ẩn ý, ghé vào tai cậu thì thầm:“...như vậy, tôi có thể thoải mái lấp đầy bên trong nội âm của cậu bằng tinh dịch của tôi, mà không lo con cái đầy đất trước khi tôi ổn định được chỗ đứng của mình trong quân đội rồi, nhỉ?”

Uỳnh!

Trong đầu Mạc Dương mọi suy nghĩ bất chợt nổ tung giống như núi lửa phun trào, hai má cậu cũng thiêu đốt nóng bừng. A a a a a, tại sao câu chuyện nghiêm túc về quyết định tương lai bỗng chốc trở nên hư hỏng như vậy chứ ? Hóa ra Celtic chỉ quan tâm đến chuyện có phải mặc áo mưa hay không thôi ư? Tiết tháo của Celtic rơi đâu mất rồi?!!! __(' " L)__

Thật vậy, mỗi lần hai người làm tình, nhìn cái bụng của Mạc Dương ngày càng biến lớn lên vì bị lấp đầy, khiến Celtic thỏa mãn mà nghĩ đến cảnh cậu bị làm lớn bụng. Song y không ngờ một lời nói vu vơ của y lại làm cậu mệt mỏi vậy. Là một thanh niên chịu khó học hỏi, tiếp thu, y phải sửa sai ngay lập tức:“Dù sao cũng phải xin lỗi cậu vì làm cậu suy nghĩ nhiều. Sau này tôi sẽ không lòi truyện đó ra đùa nữa.”

Mạc Dương rúc nửa mặt vào trong chăn, chỉ lộ ra ngoài hai đôi mắt đen lóng lánh yếu ớt nói:“Không sao đâu~”

Celtic mỉm cười gật đầu yên tâm, đưa tay sờ trán cậu kiểm tra nhiệt độ rồi hỏi han: “Cậu đã hạ sốt rồi đó, đã thấy khỏe hơn chưa? Eo còn mỏi không, chiều nay có thể đi tập được không?”

Mạc Dương nhồm người dậy, nghĩ nghĩ tự lượng sức mình, rồi gật đầu cái rụp, sau đó nhìn thời gian lại cuống quýt bật dậy: “A, đã muộn thế này rồi. Chúng ta đi ăn thôi, tôi sợ cậu đói.”

Celtic vui vẻ: “Ừ, đi ăn thôi.”

Buổi chiều, Mạc Dương vừa đến phòng tập lại gặp đàn anh Lý Nhã Hiền. Anh cười hiền hòa nói: “Khỏe hơn rồi hả em?” Sau đó, y chú ý đến dấu răng bắt mắt ở cổ Mạc Dương, nụ cười liền cứng lại.

Mạc Dương thấy học trưởng nhìn cổ mình liền hiểu ra, cậu xấu hổ lấy tay che cổ ấp úng nói: “Dạ...em khỏe hơn rồi ạ.”

Lý Nhã Hiền thấy bầu không khí bất giác trở nên lúng túng, y bối rối vỗ vai cậu mang tính khích lệ, rồi nhanh chóng lướt đi. Mặc dù sáng nay mới biết thông tin, nhưng nghĩ đến, cậu thanh niên cao lớn, điềm đạm như vậy lại là ở bên dưới, còn Celtic khuôn mặt xinh đẹp không thua kém gì ca nhi, anh cảm thấy nhân sinh quan của mình bị nghiền nát thành bột phấn X X

Lý Nhã Hiền vuốt mồ hôi trong tưởng tượng nghĩ thầm: Cái nhóm WildForce năm hai này thật đủ đặc sắc nha....._(“ :)_ Hội tụ toàn những con người độc đáo...

Tiểu Sa: Ha ha ta đã đặt được tên cho nhóm rồi nè. Tại sao lại đặt tên là “sức mạnh hoang dã” thì bởi vì ta cảm thấy tiểu đội này thật giống cái sở thú thôi a ha ha () M.n cảm thấy trừ Simon với Thanh Y những người còn lại giống con gì? Nhiệt tình đoán đi nào~~

[Ở một góc sân khấu, Mạc Dương đắm đuối nhìn Celtic: Gâu, chủ nhân!]

32. Chương 28-2: Phiền Ngoại Về Hai Bạn Nhỏ Celtic Và Nora: Nghiệt Duyên

Mỗi lần nhắc đến Nora, Celtic lại cảm thấy thái dương nhức nhối. Y cảm thấy cuộc đời mình yêu được Mạc Dương là may mắn nhất, còn gặp phải Nora là xui xẻo nhất.

Đoạn nghiệt duyên của hai người bắt đầu từ năm hai người 5 tuổi. Khi đó tiểu Celtic và tiểu Nora đều học chung một lớp mầm non.

Cả hai vừa bước vào lớp đều trở thành điểm sáng của lớp. Trẻ con lúc nhỏ không phân biệt rõ giới tính,

chúng chỉ theo bản năng những gì xinh đẹp thì chúng đều thích. Tiểu Celtic và tiểu Nora tất nhiên trở thành chủ đề của các học sinh: Đứa thì hâm mộ Nora đẹp như một vị công chúa nhỏ xinh xắn, lại còn có màu tóc hồng xinh đẹp như búp bê, khuôn mặt cũng tinh xảo như tượng sứ thượng hạng. Đứa thì ca tụng Celtic bảnh bao như vị hoàng tử bạch mã trong truyện cổ tích, đầy quyền rũ, đã thế lại còn học rất giỏi nữa!

Song ngưỡng mộ về phần ngưỡng mộ, lũ nhỏ chỉ dám bàn tán về hai nhân vật này mà không dám tiếp cận họ. Lý do vì sao ư? Chính là bởi vì tính cách hai đứa trẻ này có chút...quái đản (;)

Tiểu Celtic nếu không có một lần giáo viên gọi y lên phát biểu, bọn trẻ còn tưởng y bị....câm điếc. Lần nào chúng bắt chuyện với Celtic, y cũng không ghé mắt đến chúng mà chỉ ngồi im lặng một góc đọc sách. Dần dần chúng cũng nản “mặt nóng dần mông lạnh”, từ bỏ việc giao lưu với Celtic.

Với các giáo viên cũng vậy, họ cũng thất bại trong việc giao tiếp với y. Mỗi ngày họ cảm thấy rất tội nghiệp tiểu Celtic xinh đẹp thui lủi một góc, nhưng không thể cậy miệng được thằng bé một lời. Nhưng nghĩ tích cực lên một chút thì ngắm nhìn tiểu thiên sứ Celtic âu cũng có cái thú vui. Nhìn cái tay mập mạp trắng nõn ôm quyển sách to dày gần như gấp đôi mình, ngoan ngoãn ngồi im một góc phòng, giống như ngắm một con búp bê cao cấp trang trí trong tủ kính từ bên ngoài cửa tiệm vậy. Trước khi vào thì háo hức có được nó nhưng đến khu hỏi giá rồi thì lại ngậm ngùi đi ra...._(” :)__

Còn tiểu Nora thì một lời khó nói hết....

Tiểu Nora trong mắt lũ trẻ rõ ràng là con gái nhưng suốt ngày nhảy vào nhà vệ sinh nam, đã vậy lúc nào cũng oang oang mình là nam tử hán. Mấy bé trai mặt mũi đỏ bừng đi kiến nghị với giáo viên, khiến giáo viên bối rối vô cùng, rõ ràng phụ huynh bảo với nàng con họ là bé gái cơ mà. Nàng định mấy lần nhắc nhở khéo Nora. Nhưng mỗi lần đều bị Nora đe dọa sẽ mách mẹ vì cố ý xúc phạm danh dự lẫn giới tính của nó. Vì nề danh tiếng của tướng quân Huges nên nàng cũng đành ngậm ngùi, lựa lời an ủi mấy bé trai, lần sau thấy Nora vào thì đi ra ngoài. Do vậy, mỗi lần đi vệ sinh của tiểu Nora đều rất vinh quang mà độc chiếm nhà vệ sinh.

Celtic về vấn đề này tỏ vẻ không quan tâm, trừ những thứ về sách và cơ giáp ra còn lại những thứ không đều không thú vị. Vả lại, y rất thích sạch sẽ nên y thường không thích đi vệ sinh ở nơi công cộng. Trừ phi, buồn lắm y mới phải đi một lần.

Hôm nay run rủ thế nào mà Celtic lại uống hơi nhiều nước, đen đũi hơn là lại vào nhà vệ sinh đúng lúc Nora đang làm bá vương trong đó.

Celtic đứng hình nhìn bé gái tóc hồng buộc hai bên, đang đứng cầm “con chim nhỏ” dưới chiếc váy xanh chấm bi để tè...Ủm? Hình như có gì đó sai sai...

Celtic đi ra ngoài cửa nhìn biến có hình bé trai sau lại vào trong nhà vệ sinh nhìn “con chim nhỏ”....Đây là thứ sinh vật gì đó mà y chưa từng nhìn thấy ở trong bất cứ sách nào y đọc (.) Sinh vật gì mà có thân trên là con gái thân dưới là con trai ấy nhỉ?

Mà thôi kệ cứ tạm gọi đây là sinh vật “bán nam bán nữ” rồi về nhà hỏi cha mẹ sau vậy, đi vệ sinh trước đã, y không muốn bị tè dầm. Ký ức đau thương một lần trên giường là quá đủ rồi.

Tiểu Nora từ đầu đến cuối cười tủm tỉm quan sát hành động của y từ đầu đến giờ. Nó thấy rất thú vị khi lần đầu có người dám vào khi có nó ở đây. Thấy tiểu Celtic tự nhiên chuẩn bị cởi quần đi tè thì nó háo hức nhìn chăm chăm đống quần của y.

Tiểu Celtic tuy có cảm nhận được tầm mắt của Nora nhưng y cũng mặc kệ. Y đã sớm quen ánh nhìn của những người xung quanh bất cứ nơi nào y đến rồi.

Nhưng bất chợt, y lại thấy nghe thấy người kế bên mình giọng lạnh lạnh chầm chọc nói: “Ai gu, nhỏ thế ~”

Bị xúc phạm tôn nghiêm, Celtic căm tức nhìn sang trả đũa nói: “Cậu mới nhỏ!”

“Của tớ là lớn nhất!” Nora phản bác.

“Hừ!” Celtic hừ giọng khinh thường, định kéo quần bỏ đi, không muốn chấp nhất cãi nhau với Nora nữa. Còn nói nữa, y cảm thấy trí não của y sẽ bị hạ bệ.

Bất ngờ, y bị Nora đè xuống đất. Nhìn cái sàn gạch men bẩn, tiểu Celtic đen mặt: “Tránh ra!”

“Không! Cậu xúc phạm tôn nghiêm của tớ! Tớ phải lấy lại danh dự bằng việc ”độ sủng” với cậu!”

Celtic cau mày, rõ ràng là người này xúc phạm y trước mà giờ lại gây sự là sao? Quái nhân này đã kì quặc lại còn phi lý. Mà “độ sủng” là làm cái gì? Lấy đâu ra sủng mà đó.

Ngay sau đó, Celtic đã nhận được câu trả lời. Tiểu Nora hùng hổ cầm lấy tiểu Celtic giơ lên lắc lắc giữa không trung. Nhưng nó còn chưa kịp nhìn so sánh với thằng nhỏ của mình thì Celtic đã giãy nảy lên, sau đó là tiểu Nora lần đầu tiên trong đời bị ai ăn một cái tát sưng má.

“Cậu làm cái gì đấy?” Nora trợn mắt nhìn Celtic. Từ bé đến giờ nó làm tiểu nữ vương đã quen, lần đầu tiên nó bị người đánh nha, lại còn đánh rất đau.

“Câu này là của tớ.” Celtic mặt lạnh băng trả lời.

“Tớ chính là ”độ sủng” còn gì.” Nora ôm má vỗ mặt uất ức giải thích.

“Độ sủng là cái gì?”

“Chính là chúng ta so xem tr*m ai to hơn thôi.”Nora nhún vai.

“Tôi.không.muốn.so.gì.hết!”Celtic nói rành mạch từng câu từng chữ. Sau đó xách quần chạy bắn ra khỏi phòng vệ sinh, nhanh như thể ở bên trong có cháy.

Lúc ra cửa, y còn nghe thấy Nora bĩu môi nói:“Xí! Chắc là sợ thua chứ gì~ Đồ nhát gan.” Y nhưng lại không màng đến lời khiêu khích của nó mà vẫn đi tiếp. Mấy kẻ điên phải tránh xa kéo lây bệnh. Mà tên này bệnh nguy kịch lắm rồi.

Gì mà đem “chim nhỏ” đi đem cho người khác xem dễ dãi như vậy chứ. Thật không có giáo dưỡng gì hết! Đã quái thai lại còn mất nét nữa! (“ ”) “Chim nhỏ” của tiểu Celtic là của quý, phải cất giữ cẩn thận để sau này chỉ cho vợ tương lai xem thôi! (“^”) // (Trích lời phu nhân Léona) Tên quái nhân tóc hồng đó không có tư cách!

Celtic những tưởng này chỉ là một lần tình cờ, ngày mai y sẽ trở về quy luật sống hàng ngày. Song lại có kẻ cứ cố phá vỡ.

“Này bạn nhỏ mặt trắng ơi! Chơi với Nora đi!” Nora cầm một cái hộp lớn bằng 1/3 người nó hơn hở chạy đến trước mặt Celtic.

“....”Celtic ngoảnh mặt làm ngơ.

“Bạn xinh đẹp ới ời ~”Nora vẫn mặt dày dán lấy.

“....”

“Tớ có món quà này cho cậu nè.” Nora ỏn ẻn đẩy chiếc hộp to bằng 1/3 đến trước mặt Celtic.

Celtic cố gắng làm ngơ nhưng chiếc hộp lớn lại có sức hút kì lạ với một đứa trẻ 5 tuổi thích khám phá, tuy nhiên y vẫn dè chừng độ nguy hiểm của Nora hỏi:“Này là cái gì?”

“Cậu cứ mở ra đi! (“^”) Ahihi.”

Celtic nhẹ nhàng mở khóa ra nhưng ngay khi y vừa hé mở một góc chiếc hộp ra, nắp hộp liền bật tung lên. Celtic còn chưa định thần được thì y đã bị cái gì đó thụi vào mặt rất đau. Hóa ra bên trong chiếc hộp là cái bật lò xo hình nắm đấm.

Celtic ôm cái mũi sưng đỏ trừng mắt nhìn Nora nằm cười khoái chí:“Ha ha ha...Đáng đời đồ ngốc~”

Nhưng cười người hôm nay hôm sau người cười, Nora cười chưa đủ thì đã bị Celtic xông vào đánh. Tất

nhien, vì Celtic đã được cha huấn luyện tập võ cho ở nhà, nên Nora không đánh trả được cái nào lại còn bị đánh cho tơi bời, khóc kêu cha gọi mẹ: “Á á, đau đau! Hu hu sao người khỏe thế!”

Đánh đủ Celtic mặt lạnh bỏ đi, còn Nora thì dù tóc tai quần áo te tua mặt mũi bầm dập nhưng vẫn cật lực: “Ta sẽ trả thù!!!!”

Sau đó là chuỗi ngày dài, Nora tìm đủ mọi thứ đến trêu chọc Celtic nào là ném chuột cống vào người, nào là tạt nước, nào là...vân vân và mây mây, đủ mọi cách khiến Celtic phải đen mặt. Và cũng như một thói quen, lần nào Nora cũng bị đánh cho bầm dập.

Chuyện này kéo dài mãi cho đến khi hai đứa nghỉ mẫu giáo, lên tiểu học thì chấm dứt.

Chấm dứt ư? Không có đâu ~ Đến năm Celtic học lớp 2 bất ngờ Nora chuyển từ lớp bên vào lớp Celtic. Và lại tiếp tục ngựa quen đường cũ trêu chọc y dù lần nào cũng bị đánh cho tơi tả.

Đến khai giảng đầu của năm lớp 5, Celtic không thể chịu nổi nữa mà xin cha mẹ chuyển trường cho mình, bắt chấp là phải chuyển nhà sang thành phố khác. Y cảm giác nếu tiếp tục ở đây, y sẽ sớm điên vì lấy bệnh của Nora.

Lần cuối trước ngày rời đi, Celtic đến tìm Nora hỏi: “Tại sao người cứ gây sự với ta?”

“Tại vì người xinh đẹp a. Một mình ta đẹp là đủ rồi, không cần hai đâu.”

“Người rõ ràng chuyển vào lớp này để gây sự với ta. Đây không phải lý do!”

“Ờ thì... vì trêu người vui thôi. Người xem lần nào mặt người cũng đơ như ngói, chỉ khi bị trêu mới thay đổi thành thế này.” Nói đến “thế này” Nora nghiêm mặt nhú mày, giả làm mặt (_) của Celtic, rồi cười phá lên: “Ha ha ha nhìn ngộ chết đi được~”

“...” Celtic quay đầu bỏ đi thẳng không lời từ biệt. Còn ở đây thấy Nora, y chắc chắn mặt sớm nhăn như khi.

Quả nhiên, Celtic cảm thấy lựa chọn của mình là đúng đắn, những ngày đầu mà Celtic đến đây, Celtic đã gặp được Mạc Dương, vợ nuôi từ bé của mình.

Mỗi ngày là một ngày vui, ôm ôm Dương, tắm cùng Dương, chơi cùng Dương... Thật hoàn mỹ! (_)

Celtic dần dần quên đi sự tồn tại của Nora. Khi Mạc Dương nhắc đến Nora, y không hề nghĩ đến đó là Nora Huges mà chỉ nghĩ là một Nora nào đó. Cho đến khi nhận lớp, y thật sự thấm được sâu hai chữ “nghiệt duyên”. Đã thế tên này còn có ý định nhắm nhe đến vợ tương lai của y nữa (“ ”)

Nhưng mà cuối cùng, Celtic sau N cái thở dài, y bóp trán quy thuận ý của Mạc Dương cho Nora vào nhóm, dù sao năng lực của tên này vẫn được. Vả lại, xét đến nghiệp duyên của y với tên này, hai người về sau không làm đồng đội thì cũng làm kẻ thù. Vậy nên tốt nhất là làm đồng đội còn an toàn hơn cho cái thái dương của Celtic. Giờ Celtic đã sớm chai mặt với hắn nên có làm gì y cũng chống đỡ được, và quan trọng hơn vẫn có thể ung dung đánh bại hắn.

Với lại, cũng nhờ nghiệp duyên này mà y gặp được định mệnh của mình, Mạc Dương. Vậy nên tha thứ hẳn chút cũng được..... (~ _ ~)

33. Chương 29

Chỉ sau hai ngày, chuyến tàu tốc hành tới Giovani của trường Sylvia đã thuận lợi cập bến, đúng như trong dự tính.

Lãnh thổ của Đế Quốc chia ra thành 38 tiểu quốc khác nhau. Mỗi tiểu quốc lại có một chế độ tự trị khác nhau. Có bang thì sống dưới chế độ thần quyền tập trung dưới hình thức bộ lạc và lấy vị thần của họ làm luật lệ. Có những nơi lại theo chế độ quân chủ chuyên chế, quân chủ lập hiến hoặc là xây dựng chính phủ riêng...

Dù là chế độ nào, luật lệ nào thì mọi động thái của họ đều được quản hạt dưới tay Hội đồng Cấp cao Đế Quốc, và đều được cung cấp một nguồn tài nguyên kỹ thuật, công nghệ như nhau, để nhằm tránh gây mâu thuẫn, xung đột. Còn việc vẫn tồn tại sự khác biệt giữa trình độ phát triển giữa các tiểu quốc là do khả năng tiếp nhận và thích ứng của từng tiểu quốc. Xét về mọi mặt thì Giovani là tiểu quốc có trình độ phát triển cao không kém gì Sylvia. Điều mà Giovani khác biệt với Sylvia đó chính là mọi quyền lực đều tập trung trong tay vua, còn Sylvia thì có một bộ máy chính phủ quản lý.

Thật vinh hạnh là đón tiếp bọn họ hôm nay, chính là thái tử của hoàng tộc Giovani. Elden tuy bằng tuổi nhóm Celtic nhưng lại có tầm ảnh hưởng lớn tới chính trị quốc gia này, có đầu óc thông minh, đầy tính chiến lược, tính cách lại hòa ái dễ gần. Hơn nữa, nhan trị của cậu ta cũng có sức hút rất cao đối với quần chúng nhân dân. Bằng chứng là, ngay cả đám kĩ thuật viên ca nhi, cùng các cô gái bưu hãn trong đội đều bị bắt gọn trái tim ngay từ phút đầu nhìn thấy nụ cười quyến rũ, ngọt ngào của cậu ta: “Xin chào mừng các học viên của Sylvia đến với tiểu quốc Giovani của chúng tôi. Tôi là thái tử, Elden Giovani. Bởi vì các bạn là những vị khách vất vả đường xa nhất nên tôi đặc biệt đến đây tiếp đón các bạn! Hoan nghênh các bạn đã tới!”

Rene ở hàng phía trước nên cô là người đầu tiên bị hạ gục ngay khi nhìn thấy cậu trai tóc bạc này. Cậu mặc bộ vest xanh thẫm trang nhã ôm gọn dáng người thon dài, cân xứng, mái tóc dài được buộc gọn gàng, phong tình vắt đuôi ở trên vai, tôn lên khuôn mặt thư sinh cùng đôi mắt phủ lông mi bạc đầy u buồn, chọc người yêu thương. Vừa nhìn thấy khí chất quý tộc của cậu, Rene liền bất chấp tình bạn 3 năm, đá Lý Nhã Hiền sang bên, tiến lên trước bày ra một nụ cười xinh đẹp nhất có thể, bắt tay Elden: “Cảm ơn sự đón tiếp

nồng nhiệt của quý quốc, được ngài tận tình tiếp đón là vinh dự của chúng tôi! Tôi là Rene Matilda, đại diện đoàn.”

Lý Nhã Hiền bị bạn tốt đá cái còn chưa hoàn hồn:“...”Ồ, rõ ràng tôi mới là trưởng đoàn cơ mà? $\Sigma(^{\circ} \circ|||)$

Đám đội viên của nhóm Rene lặng lẽ vuốt mồ hôi vô hình trên trán...

Elden hơi cúi người, nhẹ nhàng nâng mu bàn tay của cô lên gần sát miệng tựa như hôn mà không hôn, cậu nhìn thẳng vào mắt cô mỉm cười nói:“Cũng là vinh dự của tôi, tiểu thư Matilda”

Sau đó, y buông tay Rene ra, xoay người tạo thủ thế mời:“Chắc hẳn các bạn đã mệt mỏi lắm rồi, tôi sẽ dẫn các bạn đến chỗ nghỉ ngơi. Chúng tôi đã sắp xếp chỗ sẵn cho các bạn để các bạn có thể thư thả nghỉ ngơi cho đến 4 ngày nữa trận đấu có thể bắt đầu.”

Lý Nhã Hiền mỉm cười định nói lời cảm ơn lấy lại vị thế của mình thì bị Rene đạp chân lần hai. Cô cười toe toét với thái tử:“Cảm ơn sự chu đáo của ngài đối với chúng tôi.”

Elden khẽ nhếch miệng:“Đây là trách nhiệm của chúng tôi thôi.”

Đoàn Sylvia vừa đến khách sạn, Elden liền bận rộn cáo từ rồi đi, để lại vị hầu cận dẫn họ đi nhận phòng.

Bởi nhóm bọn họ có 36 người: 21 quân sinh, 10 kỹ thuật viên, 5 bác sĩ, nên được phân ra 18 phòng đôi. Nhóm Celtic tính cả Lina đều tranh được 4 phòng cạnh nhau cho tiện trao đổi. Nhìn đám Celtic ai nấy đều đã có sẵn đôi về phòng đấy, Rene cảm thấy thật ghen tị, nàng cảm râm:“Đáng ghét! Tí tuổi đã yêu với đương!”

Lý Nhã Hiền buồn cười nhìn bạn của mình lải nhải:“Cô đơn quá thì thử ra tay với cậu thái tử kia đi, biết đâu lại còn được trải nghiệm nằm trên giường hoàng thất. Yêu đương là do duyên, biết sao được lúc nào yêu. Đừng có bắt nạt tụi nhóc nữa~”

Rene giống như quả bóng căng tròn bị chọc thủng, ỉu xìu cúi đầu:“Làm sao được chứ....Chất lượng tốt như vậy, chắc hẳn đã có chủ rồi....(” “)”

“Ha, thế ai vừa đạp tôi hai cái tranh công ấy nhỉ? Vừa nãy còn hùng hổ lắm mà? Gan mật đi đâu hết rồi?”

Rene bĩu môi:“Hứ ông không hiểu gì hết~ Không ăn được trai đẹp chí ít cũng phải được sờ trai đẹp được một lần chứ! =3=”

“...” Lý Nhã Hiền trợn mắt bất lực, mê trai là một căn bệnh nguy hiểm cấp Đế Quốc, vô phương cứu chữa (“-)

“Celtic, Mạc Dương, các cậu có đi ăn không??” Lina với Tina sắp xong đồ đặc cũng đã chực tối, hai người quyết định đi gọi các thành viên khác.

“Có có, bọn tôi ra đây...” Sau đó, Tina và Lina đứng ngoài nghe thấy tiếng Mạc Dương nói vọng ra, liền đi gọi tiếp những người khác.

Cả đám tập hợp đông đủ liền xuống nhà hàng của khách sạn. Dưới nhà hàng cũng có rất nhiều gương mặt non trẻ khác cùng tuổi họ, bởi lẽ mặc thường phục nên cũng không nhận ra trường nào với trường nào. Xem ra quốc vương Giovanni đầu tư cho họ hẳn một khách sạn lớn để nghỉ ngơi.

“Woa ở đây thật nhiều món lạ! Ở đây quanh năm giá rét nên nghe nói nổi tiếng nhất là đá bào. Xem nào...Chị, chị xem nhiều loại chưa này!” Lina vừa nhìn list đủ loại đá bào đầy màu sắc hai mắt liền sáng lên, quên hết mọi mệt nhọc đường dài.

“Lina~ Đó là đồ ăn vặt, hãy gọi những món cho bữa chính đi nào.” Tina tuy nổi tiếng là sủng em gái nhưng cô vẫn không quên nghĩa vụ chăm sóc sức khỏe của em.

Lina bĩu môi, hai mắt chó con long lanh nhìn Tina: “Nhưng em chưa thấy đói...”

Tina vẫn cứng rắn chống lại sự đáng yêu của em gái, nghiêm túc nói: “Thôi nào cô gái, em 18 tuổi rồi, đừng làm nũng nữa, các bạn chị đang nhìn kia.”

Lina quay sang nhìn cả bàn đều đang cười nhìn mình, nàng xấu hổ gục đầu xuống: “Em xin lỗi ~”

Tina chặc miệng xoa đầu em gái, dỗ ngọt: “Đừng làm cái vẻ mặt đó, em biết dạ dày em yếu thế nào mà, khoan ăn đồ lạnh, ăn no trước rồi lúc sau e thích ăn gì thì ăn. Ngoan, nghe lời, chị lo cho em thôi.”

Lina ngoan ngoãn gật đầu bảo dạ, rồi gọi những món chính, song nàng vẫn lưu ý gọi ít để tí dành bụng ăn vặt. Tina thấy cơ mà cũng bất lực, ai bảo nàng có mối đứa em này.

Nhìn cảnh hai chị em chan hòa, Mạc Dương bật cười: “Nhiều lúc thật không nghĩ hai cậu bằng tuổi nhau đấy...Simon? Cậu nhìn gì vậy?” Mạc Dương cảm thấy ánh mắt của Simon cứ nhìn chòng chọc vào cậu này giờ, à không, đúng hơn là.....phía sau?

Simon nghe Mạc Dương gọi liền sực tỉnh, cười cười: “A?...À xin lỗi, Celtic, đừng làm cái mặt đó nữa. Tôi không có ý đồ gì với lão bà cậu đâu~” Nghe đến chữ “lão bà” mây mù gió lốc trên mặt Celtic liền tan, y gật đầu nghe tiếp: “Tôi đang nhìn mấy bạn bàn đối diện phía sau cậu. Bọn họ thật là...”

“Anh à~” Simon còn chưa kịp nói tiếp thì đến lân Thanh Y mè nheo. À không cái vẻ mặt âm u, đầy mùi tà ác này là Thanh Duệ mới đúng. Simon tức giận, cái thẳng nhóc này, nếu mọi người không quay đi nhìn bàn bên kia thì có phải bị lộ rồi không. Simon cốc đầu Thanh Duệ một cái đau khiến cậu thanh niên kêu “Ái!” một cái, bản mặt lại biến trở về cậu thanh niên rụt rè, mắt long lanh chó con ngày thường. Simon

nhéo tai cậu khê quát:“Chớ có ăn bậy dấm chua!”

“Nhưng anh nhìn bọn họ rất lâu...”Thanh Y bị anh đánh liền ỉu xiu.

Simon trừng mắt không nói gì.

Nora cảm thán:“Woa cơ bắp thật lưu sướng, nhìn như tượng đúc vậy. Thật muốn sờ a~ (” 〇 “)”

Celtic ở bên cạnh cau mày cau nhàu:“Thu thu cái ánh mắt dâm dăng của ngươi lại đi. Nhìn ghê quá!”

Duke ở bên cạnh gật đầu phụ họa. Nora thấy Duke đứng về phe “cầu vàng” liền khóc nháo:“Duke em không thương tôi~ Sao em lại đồng ý với hắn chứ!”

“Cút!!!! ”Từ hồi ở cùng phòng với Nora, đây là từ mà Duke nói nhiều nhất. Mỗi ngày đều nói, tần suất càng ngày càng tăng. Hừ, cái đồ si hán biến thái, chuyên đứng núi này trông núi nọ ai thêm chứ! (“ ”) Bị chửi là đáng!

Tina và Lina hai mắt sáng rực nhìn bọn họ cãi nhau: Hint kìa ~ hint kìa ~()

Chỉ có Mạc Dương sớm nhìn cảnh này đã sớm chai mặt, cậu nhìn mấy người mà Simon chỉ, cảm thán nói:“Ồ, cơ bắp của họ thật tuyệt vời nhìn như người khổng lồ tượng đúc vậy.”

Simon gật gù hưởng ứng:“Đúng đúng! Nhìn mà máu muốn sôi trào, thật muốn thử sức đấu với họ một hồi. Không biết họ học trường nào vậy nhỉ?”

Mạc Dương mỉm cười nhìn Simon đầy ý chí chiến đấu, quả nhiên là dòng máu người sói, luôn hiếu chiến. Điều này Mạc Dương cũng có thể thấy qua quá trình làm nhiệm vụ với Simon. Tuy là hai người ít nói nhất đội nhưng cậu quả thật không thể phủ nhận sức chiến đấu của Thanh Y với Simon. Vả lại, hai người này cũng không hề có suy nghĩ kì thị con người như những thú nhân khác. Làm đồng đội của họ thật sự rất yên tâm.

Celtic liếc mắt qua tin nhắn mới trên WS nói:“Hai ngày nữa cậu sẽ được thỏa nguyện.”

Simon ngạc nhiên hỏi:“Sao cậu biết?”

Celtic giải thích:“Lý học trưởng vừa nhắn tin, đối thủ đầu tiên của chúng ta chính là đội kia, tổ đội năm nhất của trường NorthWolf.”

Simon vui sướng hoan hô hò reo, Lina ở bên cạnh thì thấp thỏm lo lắng:“Không biết có thắng được không đây.....Trông họ đáng sợ quá...”

Tina xoa đầu em gái cười tự tin nói:“Đừng lo bọn chị độ sức bằng cơ giáp chứ không phải đấu thuật. Cao to hơn chưa chắc đã là một người lái cơ giáp giỏi.”

Celtic gật đầu tán thành:“Trước hết để tôi tra cứu tư liệu trước đã, ngày mai mọi người qua phòng tôi họp bàn chiến lược.”

“OK.”Cả đám trăm miệng một lời rồi nhanh chóng xử lý bữa cơm tối của mình rồi lại chia thành mấy đôi, mỗi đôi lại đi một nơi. Đôi thì đi dạo, đôi thì về phòng nghỉ, còn đôi chị em Tina thì vẫn tiếp tục ngồi tại phòng ăn thưởng thức đủ các loại đá bào màu sắc cho tới tận đêm khuya.... Sức quyến rũ của mấy món đồ ăn vặt xinh xắn thật khó chống cự mà ahuhu....Tina cũng không khuyên nổi Lina, mà bị chúng nó hạ gục mất rồi _(:3“”L)_

“Haizzz....phen này lại tăng cân rồi:((((“”Tina than thở.

34. Chương 30

“Trường NorthWolf toàn người vai hùm lưng gấu quả nhiên phong cách chiến đấu cũng ”dũng mãnh” như gấu nhỉ?”Tina cười khẩy, nhìn video ghi hình trận đấu của trường NorthWolf với đội Belton năm ngoái.

“Lấy thịt đè người, chắc.”Simon tắc lưỡi, nhìn cổ cơ giáp màu trắng trong video bị một đài màu bạc cao lớn gấp rưỡi tặng cho một cái “ôm gấu” bóp nghẹt đến biến dạng, dự là người bên trong cũng không hay ho gì.

Nhằm mục đích kiểm soát an toàn cho các thí sinh trong suốt cuộc thi đấu, hội đồng nhất trí thiết lập đấu trường ảo cho các thí sinh. Ở trong này, sẽ không lo tổn thương về thể xác giống như lúc luyện tập. Song nếu như lúc luyện tập bị “thương” thì sẽ chỉ hiện thực hóa 40% cảm giác đau đánh trực tiếp vào tinh thần thì trong cuộc thi này đã nâng lên 100%. Nói như vậy, tức là người trong buồng lái kia chắc hẳn đã bị thương tổn đến tê liệt thần kinh, ít nhất cũng phải nằm bẹp giường 3 ngày.

“Sao trường này lại tên NorthWolf nhỉ? Tôi thấy nên đổi tên thành NorthBear thì hơn.”Tina gật gù tán thành, tiện miệng châm chọc thêm.

“Nhưng xem cái này cũng để làm gì đâu? Kể có cùng một trường thì phong cách chiến đấu cũng đâu thể giống nhau.”Nora cảm giác việc xem video này thật vô nghĩa.

Duke gật gù:“Phải phải, chúng ta cũng không giống các đàn anh của mình mà.”

Nora xúc động:“Duke ~ hóa ra em vẫn yêu tôi ư? ~”Mấy lần rồi, Duke toàn đứng bên tên Celtic kia, chẳng đoái hoài gì hẳn, để hẳn bị tên Celtic nạt nộ. Hiu hiu, rõ ràng lúc ở trên giường ngoan ngoãn như vậy mà.

—————!!!—————

Duke: Ngoan ngoãn? Rõ ràng là anh trối tôi lại rồi ép tôi phải... ưm ưm...*Duke chưa kịp nói hết thì bị Nora bịt miệng, nhanh nhẹn trối lại lẳng lên giường “yêu thương”*

Nora: *mỉm cười* Cái miệng này chỉ cần ngoan ngoãn rên rỉ là được.

Duke: Ô ô a....mau...buông ra....a a...

Duke trợn mắt lạnh lùng đáp:“Đừng có suy diễn lung tung.” Giờ cậu không còn là Duke nhện nhục của ngày trước rồi. Đối phó với tên biến thái mặt dày này tận lực bơ.

Sau nhìn Nora lại ủ rũ rúc đầu vào lòng cậu, Duke lại nghĩ: Mình làm vậy có quá đáng lắm không nhỉ? Thịnh thoảng cũng thấy tội tội hần, lúc nào cũng thui thủi một mình. Aish, thật không có cách với tên này mà ~ Thôi chặn cái miệng biến thái kia nói xàm là được, còn lại thì để mặc hần đi, dù sao nghe kể hần biến thành thế này là do từ bé sống thiếu thốn tình cảm (???) Haizz, nghĩ mà thấy tội ~ Âu hần trở thành như này cũng là do hoàn cảnh a~ (Tiểu Sa: Con yêu, con mềm lòng như vậy bị ăn đến tro cốt không dư là phải. Thằng nhãi kia chỉ giả vờ đáng thương thôi~)

Trở lại chuyện thi đấu, Mạc Dương trả lời thắc mắc của Nora:“Thực ra nếu chúng ta nhìn ở cụ thể từng nhóm thì sẽ thấy mỗi nhóm sắp xếp đội hình khác nhau. Nhưng nếu nhìn tổng quan phương thức đánh của các trường, thì mỗi trường lại tập trung chủ yếu vào một trong 3 yếu tố: Sức mạnh, phòng thủ và tốc độ. NorthWolf chính là một ví dụ điển hình cho yếu tố phòng thủ.”

Nora chen ngang hỏi:“Tại sao không phải sức mạnh?”

Mạc Dương tiếp tục:“Như mọi người đã biết, cơ giáp là dựa trên tỉ lệ cơ thể người lái nhân lên gấp đôi so với tỉ lệ người thực. Do sống ở vùng đất bão tuyết quanh năm, hình thể của những người dân NorthWolf to khỏe gấp đôi người bình thường, cơ giáp của họ cũng vậy. Nhìn bề ngoài họ thiên về sử dụng sức mạnh, nhưng để ý kỹ sẽ thấy những đòn đánh của họ chỉ là những đòn tay đấm hoặc kim kẹp cơ bản, không hề tạo ra những đòn sát thương cao bằng súng ống đạn dược hay đao kiếm.”

“Thật sao?”Duke kinh ngạc,“Tôi thấy họ công kích cũng mạnh lắm mà, có thể bóp được cái cơ giáp kia thành cái hình dạng kia cũng không tồi.”

“Đúng là trên chiến trường không ai chỉ đơn thuần có một trong ba yếu tố trên. Họ có cả 3 chỉ là yếu tố nào mạnh hơn thì họ tận dụng thôi. Duke cậu thử nghĩ xem, nếu cơ giáp của cậu va chạm với cơ giáp của tôi thì sẽ có chuyện gì xảy ra?”

“Này...”Duke gãi đầu sột soạt, căng não nhớ lại mấy lần đánh đối kháng với Mạc Dương,“...hình như bị xước tí thôi....lúc cậu tấn công mới bị hồng nặng...”

“Đó là do chỉ số phòng thủ của cậu và Mạc Dương xấp xỉ nhau, nên hai cơ giáp không bị hao tổn gì khi va chạm.” Lina ngồi ăn bánh bích-quy lắng nghe mọi người nói, bất ngờ lên tiếng: “Còn nếu chỉ số phòng thủ cơ giáp của cậu yếu hơn Mạc Dương 100 thì đã sớm bị đập méo rồi.”

Tina nghe em gái nói như vậy liền giật mình suy tư: “Trừ cơ giáp dân dụng thì tất cả các cơ giáp chiến đấu đều có chỉ số phòng thủ cao trên 100, nhằm hạn chế việc bảo dưỡng tiết kiệm nguyên vật liệu. Mà có thể khiến một chiếc cơ giáp quân sự biến thành cái dạng kia, thì chỉ số phòng thủ hẳn phải trên 400.”

Duke sững sốt: “Thật á?! Có chuyện như vậy sao?”

“Khi thủ mệnh thì thủ cũng có thể chuyển hóa thành công.” Celtic im lặng cả buổi giờ mới nói một câu, “Dương, mở ra cho họ xem đi.”

Mạc Dương vội vàng mở file tài liệu về các thành viên của đội đối thủ sắp tới của họ, tích đổ vào chỉ số phòng thủ của họ, chiếu cho mọi người xem, “Đây chính là chỉ số phòng thủ của họ. Mọi người có thể xem rõ.”

“Trời má, sao cao dữ hồn vậy?” Tina cảm thán, “Này thì chúng ta xâm nhập vào lãnh thổ của họ cướp cờ kiểu gì?”

Hình thức trận đấu Lục tinh đầu tiên của nhóm WildForce này chính là cướp cờ, đội nào trong 1h cướp được cờ của đối phương trước thì đội đó thắng. Nghe thì dễ dàng nhưng gặp đội phòng thủ mạnh thế này, chuyện đơn giản cũng thành phức tạp.

Mọi người ném ánh mắt bối rối về phía đội trưởng của mình. Celtic thấy đã đến lúc mình ra sân, liền hắng giọng nói: “Trước hết, đừng hoảng loạn. Tuy họ có phòng thủ mạnh nhưng công kích của chúng ta không hề thua kém họ. Chỉ là phải dùng sức hơn bình thường chút để phá vỡ hoàn toàn được vòng bảo hộ của họ thôi.”

Mọi người tán thành, này họ hoàn toàn đồng ý. Họ thật sự có thể tự tin rằng sát thương của mình nếu cố gắng cũng không hề thua kém phòng thủ của đội Dã Lang kia.

Celtic nói tiếp: “Do tính chất cơ giáp, đối thủ của chúng ta khi tập trung được quân số càng đông thì phòng tuyến của họ càng vững chắc, do vậy điều quan trọng nhất đó chính là phân tán lực lượng của họ.”

“Phân tán bằng cách nào?” Duke hỏi.

“Duke, cậu có đi săn thú ở nhà không?” Mạc Dương ân cần hỏi.

Duke gật đầu lia lịa: “Có nha, chúng tôi ở xa đi lại khó khăn, không nhận được mấy trợ cấp từ chính phủ nên lương thực của bộ lạc tôi đều là tự cung tự cấp.”

“Vậy bình thường sẵn thú cậu làm như thế nào?”Mạc Dương hỏi.

“À thì, trước hết phải dụ nó ra khỏi ổ đã, sau đó...”Nói đến đây cậu bỗng im bất sau ngộ ra, “Ý cậu là chúng ta phải dùng kế điệu hổ ly sơn ư? Nhưng dụ dỗ bằng cách nào chứ?”

“Ồ trong hồ sơ có lưu ý hai người Trần Khởi và Trần Minh này...rất háo sắc.”Tina là người đầu tiên nhận ra điểm này:“Ý cậu là sắc dụ để phá đội hình phòng thủ của họ ư, Dương?”

Mạc Dương cười gật đầu, bắt đầu phân tích:“Chính là thế. Hai người này là hai người chủ lực thứ hai trong đội sau đội trưởng Kaiser Wilhelm. Nếu đội ta không tạo động tĩnh gì thì gì họ chắc chắn sẽ tự động di chuyển sang chỗ ta cướp cờ, bởi lẽ thời gian có hạn. Lúc đó là lúc phòng thủ của họ sẽ bị lỏng đi, cũng là thời cơ tốt nhất để thâm nhập bên địch.”

“Nhưng bên địch vẫn còn 5 người...”Thanh Y rụt rè lên tiếng.

“Họ có phòng thủ chúng ta có tấn công, tôi không tin họ có thể phòng thủ mãi, mà kể cả họ có tấn công thì mấy đồn đó cũng không nhằm nhò gì với độ linh hoạt của chúng ta.”Celtic tự tin nói.

Tina vẫn băn khoăn“Khoan đã, nói nghe có vẻ dễ nhưng ở đây không có ghi loại hình ưa thích của họ thì dụ làm sao?”

“Thì chúng ta thử lần lượt nha.”Simon nắm bắt rất nhanh nhìn Tina với Nora cười đầy ẩn ý,“Mấy tên háo sắc thích mấy thứ mới lạ, nghe đâu ca nhi với phụ nữ chỗ họ rất bư hân nha.~”

Nora cau mày phản đối:“Sắc dụ tôi có thể, nhưng tôi không phải ca nhi nhé! Tui là hùng nam chân chính đó nha! Đừng có xúc phạm nhau! (” “) ”

Mọi người trợn trắng mắt giữa đầu nhìn trời, à nhầm trần nhà, trực tiếp bơ Nora: Tên này giống hùng nam chỗ nào chứ? Nam hấn còn chẳng giống nữa là...(_ ;)

Mạc Dương trấn an hấn:“Ý bọn tôi không phải như vậy, chỉ là ngoại hình của cậu vừa vặn phù hợp thẩm mỹ thôi. Nhưng mà hôm đó cậu có thể mặc đồ nam tính chút được không...” cho giống ca nhi nha.

Nora tỏ vẻ kiêu ngạo, khoanh tay hất hàm hừ lạnh:“Này có gì đâu ~ Tôi mặc cái gì chẳng đẹp.”

Mọi người hắc tuyến: Ha ha không cần mặc đẹp đâu, chỉ cần không mặc váy là được. Mặc “đẹp” quá, lộ ra bản chất tao bao, biến thái của ông là người ta chạy mất đó...

“Chờ chút, tại sao lại có cả tôi?”Tina cảm thấy không đúng lắm hỏi.

“Tina à ~” Mạc Dương cười bất lực: “Cậu đừng bảo cậu quên mình cũng là một trong những người phụ nữ xinh đẹp hiếm hoi còn sống trên hành tinh này nhé?”

Tina ngộ ra chân lý liền cười lẩn: “Ha ha ha cậu không nhắc tôi cũng suýt quên thân phận ”cao quý” này. Sống giữa một bầy đực rựa lâu quá, quên mất mình là ai rồi.”

Mạc Dương cười khở: “Vậy nhiệm vụ này cậu có nhận được không?”

Tina vỗ ngực tự tin nói: “Không thành vấn đề.”

“Ngày mai chính là bữa tiệc giao lưu giữa các đội, mong hai người có thể khiêu khích họ thành công. Chúng ta sẽ liên lạc thông qua bộ đàm mật.” Mạc Dương nói tiếp, “Bây giờ mọi người có thể về phòng được rồi.”

Simon: “À chờ đã, liệu đội bên có cảm thấy ý đồ của chúng ta không? Nhỡ sắc dụ không thành công thì sao?”

Celtic thần nhiên đáp: “Thì áp dụng lối đánh du kích, đánh rồi rút, đánh rồi lại rút. Khiêu khích nhiều thì rần cũng ra khỏi hang thôi. Điều quan trọng chính là mài mòn lực lượng phòng thủ của họ, bắt họ chuyển sang thế công sẽ giảm thủ, lợi chúng ta hơn. Sắc dụ chẳng qua là kế sách dụ trù để đẩy nhanh tốc độ chiến lược thôi.”

“Tôi vẫn muốn hỏi tiếp.” Simon lại hỏi, “Thế nếu bên địch không ưng loại hình như Tina với Nora mà lại thích kiểu như Mạc Dương thì sao? Vì Mạc Dương là ca nhi chính hiệu nha.”

“Không được!” Celtic gạt phăng.

Tina vuốt cằm gật gù: “Ồ cũng đúng, Mạc Dương cậu cũng nên tham gia thử đi.”

“Không được!” Celtic lại đen mặt nhấn mạnh một lần nữa.

Mạc Dương gãi đầu bối rối: “Không thể nào... Tôi có phát ra mùi gì đâu, nhìn vẻ ngoài của tôi thế này thì sao đoán được chứ nói gì...”

“Không hề.” Mạc Dương chưa nói hết liền bị cả nhóm phản đối, Simon nói trước: “Dương, có lẽ cậu không biết, dạo gần đây tôi bắt đầu ngửi thấy mùi hương của cậu rồi. Lúc trước, tôi còn không tin cậu là ca nhi, giờ thì tôi tin thật rồi.”

“Thật sự?” Mạc Dương giật mình giơ tay hít ngửi khắp người mình tìm ra xem mùi mà Simon nhắc đến là gì, nhưng cuối cùng cũng đành bó tay bởi vì các ca nhi cả đời họ không bao giờ biết mùi hương của mình là gì, trừ các hùng nam quanh họ.

“Ai nha, cậu không biết đâu, Dương, dạo này có nhiều người để ý đến cậu lắm đó.” Tina thấy đáng dấp bối rối của cậu quá đáng yêu liền trêu ghẹo, “A, họ còn lập ra cả một fanclub cho cậu đó nha (admin chính là tôi nè, nhưng tôi không nói cậu biết đâu ahihi (◡ ◡) ~ Mạc Dương, cậu tuyệt lắm nha!”

“N-này, này....” Mạc Dương mới nãy còn mặt mày nghiêm túc giảng giải chiến lược cho mọi người, bây giờ mặt mũi đã biến đỏ bừng, mồm miệng lắp bắp.

Việc này cũng không thể trách được, từ bé, ở trong nhà đã nghe quen lời miệt thị, ra ngoài, đã sớm quen cô độc. Tối ngày trừ cái võ đường với các loại vũ khí sắt thép lạnh lẽo ra, thân cận với cậu nhất chính là Celtic, cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ làm bạn bên ai khác trừ y. Cố gắng phấn đấu biến mình thành một ca nhi cường tráng như vậy cũng chỉ để không bị lạc bước cách xa Celtic. Kể cả khi vào Sylvia, chủ động làm quen những người bạn này, mục đích ban đầu không phải vì mình, mà là vì Celtic, cậu muốn y được làm việc thoải mái trong một nhóm tốt nhất. Đến khi dính hôn với Celtic, cậu cũng chuẩn bị sẵn tinh thần, chịu đủ các loại đàm tiếu,

gièm pha về ngoại hình không “hợp cách” của mình.

Sống dưới áp lực với đủ loại tự ti, đến giờ cậu mới biết, hóa ra ngoài những lời mắng mỏ, chế giễu đó, mình cũng được nhiều người khác quan tâm bằng sự yêu thích. Một phần cảm thấy vui sướng, một phần cảm thấy không thói quen, chính vì thế mà dẫn đến sự lúng túng này. Nora cũng nhận ra điều đó mà vỗ vai trấn an cậu: “Đừng lo, tôi nghĩ có khi em còn làm tốt được công việc sắc dụ hơn tôi và Tina ấy chứ.”

Tina và Lina cũng vỗ tay thêm náo nhiệt: “Đúng rồi, đúng rồi, Dương cậu cũng phải tham gia ngay đội ngũ ”sắc dụ” đi (◡ ◡) ...Ách!” Hai chị em còn chưa kịp tung bông đã bị một luồng trấn khiếp. Phía sau đã không còn là Celtic mặt lạnh mà đã hóa đen thành quỷ Tu La rồi!!!

“A ha ha...” Hai chị em liền rút cổ sắc mặt quay sang trăm miệng một lời hỏi nhau: “Chị/Em đói chưa?...Vậy chúng ta đi ăn đi. Bye bye mọi người nha~ Chúng tôi đi đây ~ ” Sau đó cùng nhau chạy bay khỏi phòng nhanh như một cơn gió.

Mạc Dương: “.....” Tina không phải cậu bảo định ăn kiêng sao? Còn Lina nữa, không phải cậu bảo dạ dày không tốt, ăn như vậy bụng cậu có sao không đó? Mặc dù có vài lời muốn hỏi như vậy nhưng chung quy vẫn không dám, vì dù sao đây cũng là chuyện riêng tư của các chị em phụ nữ.

Sau khi đuổi được hai bà hủ kia ra khỏi phòng, Celtic lại tiếp tục đưa mắt giá rét nhìn những người còn lại, ý nói: Các người còn chưa đi sao?”

Chỉ trong vài giây, cả đám thanh niên liền bỏ lại Mạc Dương đáng thương cùng “tặng bằng” Celtic, à không phải tất cả bọn họ, có Nora định ở lại hóng hớt sau đó bị Duke bạo lực lôi đi.

Chỉ còn hai người trong phòng, Mạc Dương hiện tại mới cảm nhận được từng cơn lốc buốt lạnh sau lưng. Cậu quay lưng nhìn người yêu của mình trên đầu mây đen gió lốc âm u. Cậu nuốt nước bọt nói: “Hay tôi cứ thử...?”

“Cậu có muốn hai ngày nữa nằm liệt giường không?” Hai mắt Celtic toát ra tín hiệu nguy hiểm khiến cậu cứng họng.

“Ách!...” Hai ngày nữa chẳng phải là tới cuộc thi rồi sao?

Song Mạc Dương vẫn lớn mật cố thuyết phục y: “Cũng chưa chắc bọn họ thích kiểu hình như tôi mà...”

“Tôi không cho phép cậu dẫn người khác!” Celtic quát lên như vậy, sau rồi lại như quả bóng xì hơi, im lặng ôm lấy cậu, ỉu xìu gục đầu vào cậu yếu ớt hỏi: “Có phải giờ cậu không cần tôi nữa đúng không?”

“Không đâu, tôi làm sao bỏ được ”thiên sứ” của mình chứ? Tôi mới là người phải lo lắng nè, xung quanh toàn người thích cậu thôi à...”

Y nắm tay cậu, ánh mắt kiên định nói: “Nhưng chỉ có mình cậu là tôi thích!”

“Tôi cũng vậy! Vậy nên...” Mạc Dương liếm đôi môi khô khốc nói, “...để tôi thử được không? Tôi sẽ không phản bội cậu đâu. Đây là trận đầu tiên của chúng ta, dù là dùng cách gì, tôi cũng muốn chắc chắn phải thành công. Cuộc thi này có ảnh hưởng lớn tới tương lai của chúng ta, vì chúng ta nhé, Celtic?”

“Được, nhưng tôi có điều kiện.”

“Điều kiện gì của cậu tôi cũng đáp ứng, cậu cứ nói đi?”

“Có thật cậu sẽ đáp ứng không?”

“Đúng thế!”

“Cậu nói rồi nhé, giờ tôi chưa nghĩ ra điều kiện. Đến lúc đó, cậu nhất định phải đáp ứng tôi nhé?” Celtic tới phút này mới chịu nhếch miệng cười, khiến cậu cảm thấy nhẹ nhõm đôi phần.

Cậu thẳng thắn đáp ứng: “Một lời đã định!” Tuy nhiên, đến khi nói ra câu này, cậu bỗng dưng cảm thấy có một luồng khí lạnh bốc lên từ gan bàn chân, trực giác nói cho cậu biết hình như cậu vừa tự đào hố chôn mình... Celtic chắc sẽ không có ác ý gì đâu, nhỉ? Mạc Dương cố gắng an ủi bản thân. Chỉ cần Celtic còn ở bên, mọi thứ sẽ ổn thôi....

35. Chương 31

Cung điện hoàng gia Laroche với kiến trúc lộng lẫy, xa hoa của các nước châu Âu cổ đại, được coi như là biểu tượng quyền quý của tiểu quốc xinh đẹp và giàu có Giovanni. Tối nay, nơi đây được vinh dự trở thành nơi tổ chức bữa tiệc chào đón các anh tài tụ hội từ 5 trường quân sự nổi tiếng tại các thành phố lớn của Đế quốc.

“Xin chào tất cả các vị khách quý đến từ phương xa! Ta, vị vua đứng đầu thống trị Giovanni xin được thay mặt các thần dân của ta, chào đón các vị đến với xứ sở này...”

Ở phía trên khán đài, vị vua của Giovanni đang thao thao bất tuyệt bài diễn thuyết của ông, bên dưới Tina thì lại nhìn chăm chăm vào tóc của mấy người trong hoàng tộc, từ vua cho đến hoàng tử cho đến các vị quan đại thần phía sau. Nhìn một hồi, lại suy ngẫm một hồi, sau đó bỏ cuộc nghĩ không ra huých tay Nora đang đứng bên cạnh: “Nè ông ơi, ông nghĩ mấy người này có phải đội tóc giả hay nhuộm tóc gì không, mà ai cũng trắng toát được thế?”

Đừng nhìn bình thường Nora với Tina hay cãi nhau, nhưng thực chất hai người lại là chị em tốt, cả hai đều chơi rất ăn ý với nhau. Ăn ý nhất là chửi nhau không ai chịu nhường ai __ (“ :) __ Ăn ý thứ nhì là mua quần áo và làm đẹp. Nguyên cả mùa hè vừa rồi, họ đã cùng nhau càn quét hết các shop quần áo trong Sylvia, khiến các vị lão bản đau đầu vì hàng tồn kho lế nố ng doanh trồ ng vì hân hoan. Ngay cả mỹ phẩm, lần tiệm làm đẹp hai người cũng đều rất ăn ý mà dùng chung một hã ng. Ăn ý thứ ba chính là soi hint, mỗi lần Tina và Lina thích cặp đôi nào trong trường, Nora cũng trùng hợp mà ”chèo thuyền” cùng gu với bọn nàng, hã n thậm chí còn tự tay viết đồng nghiệp văn chia sẻ cho bọn họ đọc cùng, thật cảm động làm sao ~ (^ ^) Quả là con người có kinh nghiệm viết H ra cũng thật chân thực ha ha ____ () Chỉ có điều, riêng việc tâm sự chị em thì...nàng lại không muốn đàm đạo với hã n cho lắm. Nói chuyện nhân sinh với cái tên biến thái mặc váy, theo chủ nghĩa đàn ông đích thực này thật phí thời gian mà ()

“Hừm, không thấy dấu vết của nhuộm. Nhưng hình như chất tóc kia...không giả đâu.” Nora thẩm định hoàn tất.

Tina lẩm bẩm: “Thật kỳ lạ, bằng cách nào có thể trắng muốt một màu vậy nhỉ? Rõ ràng những người dân ở đây đều là tóc màu khác. Kết hôn đồng huyết thống mà họ không sợ sinh con ra có dị tật sao? Lại còn đẻ ra tận mấy gia tộc lãnh chúa, nam tước thế kia...”

“Xin đừng hiểu nhầm, trừ vị vua cai trị Giovanni cùng các hoàng tử và các anh em của ngài ra thì không hề có quan hệ huyết thống giữa các quý tộc tại vương quốc này đâu, thừa vị tiểu thư xinh đẹp đây.”

Tina lúc này mới để ý ở bên cạnh mình xuất hiện một người đàn ông tầm 23-24 tuổi, vẻ ngoài thành thực phong độ, xuyên thấu chiếc kính gọng vuông viền vàng tinh tế là một đôi mắt đen ôn nhu song không thiếu phần cương nghị. Mái tóc đen được chải chuốt gọn gàng về phía sau, bộ vest xanh lam đậm là phẳng phiu, cho nàng thấy sự chẵn chu, tỉ mỉ trong từng chi tiết của anh ta.

Trong một khoảnh khắc, thời gian giống như ngừng lại, hai người đều mất đối mắt, nhìn nhau thật lâu vài giây, cho đến khi tiếng lanh lảnh của Nora cắt đứt bầu không khí vi diệu giữa cả hai: “Lời anh nói vừa rồi là sao? Nếu không có chung huyết thống thì sao họ mang được màu sắc này.”

Hai người khẽ hắng giọng quay mặt đi, nếu nhìn kĩ thì có thể thấy lớp phấn má của Tina thêm chút hồng rực rỡ. Nam nhân thì có phần điềm đạm hơn, anh bình tĩnh nhìn Nora, ánh mắt dừng lại ở vết chai sừng trên ngón tay hấn, ý vị thâm trường nói:“Vị thiếu gia này hấn cũng là người trong quân đội đi...”

“Cũng...Ý ngài là sao, thúc thúc?”Nora nhếch miệng cười uy hiếp, tên này có ý đồ gì đây? Muốn điều tra lão tử sao? Ta biết ta đẹp nhưng ta không có để ăn đâu ~ Mơ tưởng!!! <(“ ”)> (Sa: Đừng tự dất vàng lên mặt nữa con -_-” Tém tém lại không người ta cười mẹ mầy đây này)

Thúc thúc?! Hai người sau nghe thấy liền mỗi người một phản ứng Tina nghe thấy hai chữ này liền phì cười, còn người đàn ông thì xấu hổ, có chút lúng túng kéo lỏng cổ áo sơ-mi, vô lực giải thích:“Ý anh không phải như vậy...Vả lại anh mới có 23 thôi.” Cảm giác lời Nora như thể đang nói móc anh giống như một vị đại thúc biến thái nào đó, chuyên trêu chọc con gái nhà lành vậy....

Tina cười đủ liền hòa giải:“Xin lỗi anh bạn em chỉ đùa thôi, quân nhân mà, chúng em vẫn cần phải có chút đề phòng.”

“Này anh hiểu.”Nam nhân gật đầu, cúi người tỏ ra thành ý nói:“Xin lỗi các em, anh có chút bất nhã rồi. Vừa rồi anh chỉ muốn hỏi, nếu các em là quân nhân hấn cũng phải biết cách nhanh nhất để biến đổi cấu trúc cơ thể của một người chứ nhỉ?”

Tina vuốt cằm suy nghĩ, sau đó cau mày, khẽ hỏi người đàn ông:“Anh có thể nói rõ hơn không?”

“Truyền thuyết kể rằng, đất nước này tồn tại từ lúc Trái Đất còn chưa chia làm hai, và vị vua đầu tiên thống lĩnh vùng đất này trở thành một tiểu quốc như bây giờ, vốn sở hữu một mái tóc trắng muốt kì lạ. Không ai biết ông ta là ai, đến từ đâu. Chỉ biết từ khi ông ấy đến đây, bằng sức mạnh vượt bậc của mình, ông ấy đã thống trị, đánh bại những kẻ phá hoại và phát triển đất nước này ngày một vững mạnh. Sau đó, người ta mới biết được rằng ông ấy có được sức mạnh và trí tuệ vượt trội như vậy là nhờ có.....”

“Thuốc biến đổi gen ư?”Tina chen lời.

“Đúng vậy, thuốc biến đổi gen đầu tiên trong lịch sử khoa học nhân loại thế kỷ 29. Và để duy trì được cấu trúc gen tuyệt vời của ông ta đến muôn đời sau, các vị tổ tiên đã bảo tồn tinh trùng của ông ta, tạo ra những vị hoàng tử tài ba nối dõi. Lúc đó, màu tóc này chỉ xuất hiện ở những người có dòng máu hoàng gia. Nhưng sau sự cố thiên thạch, khoa học bùng nổ, họ đã tạo ra được hàng nghìn tiêu bản của mẫu gen hoàng tộc, và cấy ghép vào thân thể các vị quý tộc được tuyển chọn, ban cho họ sức mạnh để bảo vệ đất nước. Tất nhiên, những người đó chỉ là hàng nhái, ngoại trừ màu tóc kia ra thì sức mạnh của họ không thể nào bằng những vị hoàng tộc chân chính kia. Nếu kẻ nào phản bội thì hình phạt cho họ chính là bị tước đi sức mạnh đó, trở về làm người bình thường, không còn giữ được mái tóc trắng kia nữa.”

Tina phân tích thêm:“Như vậy, ngoài lý do bảo vệ đất nước ra, thì còn là bảo đảm sự trung thành nữa phải không? Một khi đã biến đổi gen, thì nếu muốn tước đi sức mạnh này, phải phá hủy toàn bộ cấu trúc gen. Mà sau đó thì nào có thể trở về làm người bình thường, làm người tàn phế suốt cuộc đời còn lại đã may mắn lắm rồi.”

“Vị tiểu thư này, có ai nói với em rằng em không những xinh đẹp mà còn rất thông minh không? Em biết nhiều thật đấy.” Nam nhân cười tủm tỉm.

Tina cười tự tin: “Này đương nhiên, em chỉ biết anh không phải người duy nhất nói như vậy. Vả lại em còn biết anh đánh đàn rất giỏi nữa.” Tina nhìn xuống những ngón tay thon dài, gọn gàng xinh đẹp của anh, không giấu được những dấu vết của một nghệ sĩ dương cầm lâu năm.

“Vậy thật đáng tiếc ~ Tôi không phải là người duy nhất được thưởng thức vẻ đẹp này. Em thật tuyệt vời!” Người đàn ông tỏ vẻ nuối tiếc nói.

Tina vươn mu bàn tay về phía nam nhân, đôi mắt cong lên quyến rũ nói: “Nhưng anh là người đầu tiên làm cho em cảm giác giống bản Salut d’Amour (Xin chào tình yêu) đến vậy. Cảm giác vừa tràn đầy sức sống, lại không mất phần lịch lãm, thơ mộng.”

Nam nhân cũng thuận thế hôn lên đôi bàn tay xinh đẹp của cô, ngược mắt nhìn cô, ánh mắt đầy ý vị: “Thật vinh hạnh cho tôi khi được em so sánh với bản đàn ưa thích của tôi. Không ngờ lại có một quân nhân am hiểu âm nhạc cổ điển như em. Song... liệu tôi có thể coi tên bài hát này như một lời ngỏ ý làm quen của em được không? Khi ánh mắt đầu tiên của tôi nhìn thấy em, ngón tay tôi muốn tấu cho em nghe khúc ”Beethoven’s 5 Secrets”, nó phóng khoáng, rục rờ tựa như em vậy.”

Tina mỉm cười then thùng: “Em rất nóng lòng lắng nghe tiếng đàn của anh.”

Nora ở phía sau đuôi lông mày đã sớm dựng ngược lên trời: “Này này, hai cái người kia, sao dám tình tứ trước mặt bốn vương hầu?! Thật to gan! Bị tát đầy bong bóng phấn hồng, hẳn không thể nhịn được nữa, mà khó chịu ho một cái “E hèm”

Đúng như dự đoán, hai người lại tách ra giống như hai đầu nam châm bị bật tách, Nora cũng thừa cơ mà chen vào đứng giữa hai người: “Này anh kia, muốn tán tỉnh bạn tôi trước hết hãy xưng tên đã!” Hừ, hừ, muốn ăn được chị em tốt của ông đây, phải qua được cửa ải của bốn vương hầu.

Nhìn dáng vẻ đành hanh của Nora gợi nhớ đến đứa em gái tinh nghịch của mình, nam nhân bỗng bật cười, tiếng cười trầm thấp, từ tính: “Ha ha, thật có lỗi, gặp được quý cô xinh đẹp đây làm tôi bị rối trí, đến tên mình cũng quên mất giới thiệu. Tôi là Tiêu Khuyết Ảnh, một tiểu thư thành viên của vương quốc phồn thịnh này.”

Tina then thùng đỏ mặt cầm chân váy vãn vãn, ló mặt qua vai Nora nhìn về phía Tiêu tiên sinh ngượng ngùng nói: “Em..em là Tina Rex, quân sinh trưởng Sylvia.”

“Gia tộc Rex, một trong các nhà phát hành cơ giáp quyền lực nhất Đế quốc ư? Đúng là duyên số rồi, công ty Diệt Ảnh của anh chính là đối tác gần đây của công ty nhà em. Tuy mới hợp tác được một năm, nhưng anh nghĩ về cá nhân chúng ta còn nhiều thời gian tìm hiểu nhau phải không?” Tiêu tiên sinh cười anh tuấn, ánh mắt tình ý nhiệt liệt nhìn Tina.

Nora tròn tròn mắt, cứng họng nhìn Tina đang đăm đăm nhìn trai: Này, bà xác định bà là Tina tôi quen không? Tina tôi quen là cái mẹ xách váy lên đi mặc cả chỉ vì một đôi giày, sẵn sàng chơi đố để “thịt” đối thủ trên sàn đấu cơ mà? Có phải có em gái bánh bèo nào đi ngang qua nhập vào nàng rồi không?

Khi Nora đang chìm trong mớ rối rắm của bản thân thì Mạc Dương gọi đến: “Nora! Tina! Hai cậu đứng đâu rồi?”

Nora nhìn mình lún nhút đứng kẹt giữa hai kẻ bị tim hồng làm cho mù mắt, cảm giác mình giống như một mẩu xúc xích đáng thương kẹt giữa hai miếng bánh mì hotdog. Chính vì thế, hấn lại chui ra, lại tiếp tục bứt rứt nhìn hai người càng ngày càng sát gần nhau, cuối cùng bất lực nói vào bộ đàm: “Dương mỹ nhân à, Tina bỏ mạng rồi.”

Mạc Dương sốt sắng hỏi dồn dập: “Hai người bị tập kích ư? Là ai? Có bị thương nặng lắm không?”

Nora thở dài thườn thượt: “Tina rơi vào lưới tình rồi, thoát không ra đâu...”

“Lưới tình? Sao lại là lúc này....không có cách nào cứu vãn được nữa sao?” Mạc Dương chần chừ hỏi.

“Dương mỹ nhân, em có thể bỏ tên mặt trắng kia lên giường với tôi được không?”

“Tất...tất nhiên là không được rồi.”

“Đó em cũng không cứu được a. Vậy bảo tôi cứu Tina làm sao?”

“Vậy phải làm sao giờ? Nora liệu mình cậu có thể.....”

“Ai nha, mỹ nhân a, em bảo tôi một thân một mình mong manh thế này, làm sao kham nổi hai tên đó chứ? Thân ái, chắc em phải thế chỗ cho Tina cùng tôi làm nhiệm vụ này thôi.”

“H...Hả?! Tôi á?” Mạc Dương kinh ngạc.

“Chứ không còn ai vào đây? Giữa một đám hùng nam cục súc như này, à không, riêng Duke của tôi thì rất đáng yêu, Simon cũng rất ”ngon miệng“, chẹp chẹp.” Nora chẹp miệng về mặt say mê như đang huyền tưởng gì đó, sau đó nhận ra trường hợp không đúng tấc thì hắng giọng nghiêm túc trở lại:” Đó, trừ mấy người đó ra, em nghĩ trong đám này ngoài em với Tina thì còn ai được hưởng bảo trợ của Đế quốc nữa đâu? Hay em nghĩ hôm qua bọn tôi nói đùa?” Ý nói Tina với Mạc Dương kể cả có hình dạng xấu đẹp ra sao thì cũng là “báu vật” duy trì nòi giống của Đế quốc được ghi vào sách đỏ. Hoan nghênh còn không kịp ấy chứ!

Mạc Dương: “...”Tôi nghĩ đùa thật! Mặc dù hôm qua nói với Celtic trước như vậy để phòng trừ trường hợp đặc biệt phải đích thân ra trận, Celtic sẽ không nổi điên, nhưng trong lòng cậu thì nghĩ chắc không tới lần mình. Ai dè hôm nay tai họa ập vào cậu thật rồiiiii _(ToT JL)_

Mạc Dương run sợ nhìn Celtic đang đứng bên cạnh mình lắng nghe cuộc đối thoại giữa hai người, nhưng trên mặt Celtic không hề có chút cảm xúc nào, không tức giận, cũng không vui vẻ, khiến cậu càng kinh hãi hơn. Y dường như cũng nhận ra sự sợ sệt của cậu, liền chỉ để một câu: “Không cho phép đụng chạm! Tôi sẽ theo dõi cậu từ xa.” Rồi quay lưng đi vào trong biển người. Xem ra y rất coi trọng lời hứa của cậu với y ngày hôm qua.

“Cứ thoải mái đi Dương, em chỉ việc đứng một góc gần chỗ đối tượng là được, nếu họ thích thì họ sẽ chủ động tìm đến em. Còn việc chủ động câu dẫn cứ để tôi lo! Teehee— (* -)” Nora căng thẳng không nói gì, nhẹ giọng an ủi.

“Đối tượng A, B đã đi vào góc cánh trái. Hai người chuẩn bị đi!” Simon đánh động.

36. Chương 32

Mạc Dương nghe theo lời dặn của Nora mà ngoan ngoãn đứng theo chỗ Nora đứng, nơi mà hai mục tiêu có thể nhìn thấy họ. Và đúng như kế hoạch, Trần Khởi và Trần Minh vừa liếc mắt thấy Nora hai mắt lập tức sáng rực, nhưng Mạc Dương có thể tinh ý nhận ra bọn họ vừa đảo mắt sang bên cậu liền không động tĩnh gì nữa. 15 phút trôi qua nhưng đối phương vẫn lảng vảng xung quanh không dám lại gần, Nora bắt đầu mất kiên nhẫn, lăm lăm bấm than thở.

Mạc Dương lặng đưa mắt nhìn người đứng bên cạnh mình. Một thân lễ phục trắng muốt hiển lộ dáng người thon gầy ưu nhã. Mái tóc hồng dài được buộc lại gọn gàng, phần đuôi mềm mại biếng nhác vắt trên vai, cùng khuôn mặt thanh tú động lòng người, khiến chủ nhân của nó càng nổi bật lên khí chất phong hoa tuyết đại. Thân là ca nhi mà không đủ hấp dẫn bằng một hùng nam thật đáng buồn (<)

Chung quy cậu vẫn phải công nhận, thân là ca nhi nhưng đứng cạnh Nora yêu nghiệt đến hoa nhường nguyệt thẹn thế này cũng phải cảm thấy xấu hổ. Cậu tự nhìn lại mình - rõ là cũng khoác lễ phục giống hần, nhưng trông lại quá nghiêm nghị, hơn nữa bộ quần áo ôm cứng còn làm nổi bật thân hình cao ngất ngưỡng, dáng người cường tráng của cậu, này trông càng tạo cảm giác áp bách, khó gần. Chưa kể còn làn da sạm màu, thô ráp, không nõn nà như các ca nhi khác nữa. Có khi đứng ở chỗ này hai mục tiêu kia lại tưởng cậu là hùng nam, mà Nora là hoa đã có chủ cũng nên? Nghĩ đến khả năng đó, cậu chủ động đề xuất thay đổi phương án: “Nora, tôi nghĩ chúng ta nên tách ra thì hơn.”

Nora nghe tưởng cậu thấy hần phiền nên đuổi, tức thì nín tay cậu ăn vạ: “Đừng mà ~ Tôi đã làm gì đâu, sao em lại ghét bỏ tôi ~” Trời đất ơi! Nếu không phải cậu biết giới tính, lẫn tính cách của người này thì lúc này cậu cũng nghĩ cái người nũng nịu trước mắt là một ca nhi đáng yêu, mong manh dễ vỡ rồi. Lại còn cái mùi nước hoa giả pheromone* nồng nặc này nữa, hần muốn thể hiện cho cả thế giới biết mình là ca nhi sao? Σ(° °|||) Này nghịch thiên quá rồi ==!

Mặc dù trong lòng thổ tào hần mấy lượt, nhưng cậu vẫn cố gắng ngọt nhạt giải thích: “Tôi không có ghét bỏ gì cậu cả. Chỉ là tôi sợ nếu gần nhau quá sẽ dễ bị nghi ngờ.” Nói là sợ “bị nghi ngờ” thực ra trong lòng cậu tự thay bằng “bị hiểu lầm”. Cậu sợ nếu cậu nói ra từ sau thì Nora sẽ lại mắng cậu tự ti. Mà quả thật không phải cậu tự ti, đây là biết tự biết thân biết phận thôi, chính vì mọi người trong nhóm chơi với nhau lâu quá nên họ quên mất rằng chính bản thân họ cũng đã từng kinh ngạc thế nào khi biết cậu là ca nhi,

haizz.... Dù sao thân phận không phù hợp này của cậu được mọi người ghi nhớ như vậy cũng là một niềm hạnh phúc với cậu rồi.

Nora: “Nghĩ ngờ gì?”

“Thì...nghĩ cậu là hùng nam chẳng hạn....” Vì người này theo chủ nghĩa ta là đàn ông đích thực chỉ là sở thích của ta có chút đặc biệt thôi, nên cậu cũng mượn gió đẩy thuyền.

“Cái gì? (° °)! Có chuyện như vậy sao?” Nora ngỡ ngàng nhìn lại bản thân mình một lượt rồi hỏi: “Bộ hôm nay tôi hóa trang không giống hả? Bảo sao mấy tên kia....” Rõ ràng Tina bảo chỉ cần mặc đồ nam tính một chút là được mà, hần còn rất cẩn thận xúc thêm ít nước hoa giả tính pheromone nữa, vậy mà vẫn bị phát hiện sao? Hần biết ngay là thể loại thời trang cứng nhắc này không hợp với mình mà, làm mất đi vẻ đẹp quyến rũ của hần rồi! Thế mà lúc đầu hần còn rất tự tin sẽ gánh thay phần cậu dẫn cho Dương mỹ nhân.

“Không, không phải, cậu mặc thể này là ổn rồi, chỉ là.....thiếu chút khí chất nữa thôi...”

“Xin thỉnh giáo?” Nora nhướn mày, một bộ chăm chú lắng nghe.

“Bởi vì ca nhi vốn có đặc điểm là mềm mại, đáng yêu. Cậu lại thể hiện ánh mắt ra quá sắc bén, lại có tính xâm lược. Nếu lúc mặc đồ thường ngày người ta sẽ cảm thấy cậu trông quyến rũ, nhưng nay mặc kiểu dáng nam tính này lại còn đứng cạnh tôi phong cách dương cương đầy mình thế này. Nên chúng ta đứng với nhau không ổn.” Mặc dù lời trước là biên soạn nói dối theo tư duy sao hỏa của Nora nhưng lời sau có một nửa là thật. Người này, lúc nào miệng cũng mang nụ cười dâm đãng, đôi mắt chỉ cần nhìn thấy trang nam là cong lên, đào hoa bắn ra tứ phía. Nếu là nữ nhân, người ta sẽ cảm thấy có cá tính, muốn chinh phục, nhưng ca nhi mà nói chỉ sợ đám hùng nam bình thường sẽ có đôi phần e dè. Ánh mắt lập lòe như sói đói lâu ngày kia nào có giống ca nhi ôn nhu, mềm mại trong truyền thuyết chứ (° ° ||l)/ Dù sao, bây giờ cũng không thiếu hùng nam có khuôn mặt xinh đẹp, mà ví dụ điển hình không ai khác chính là người yêu cậu - Celtic. Còn cậu chính là ví dụ ngược lại cho việc ca nhi mà có khuôn mặt với vóc dáng thô kệch không thua kém gì hùng nam....

Cậu cũng luôn tự hỏi Celtic rốt cuộc thích cậu ở điểm gì () Nhưng ít nhất lúc làm chuyện ấy, y cũng không tắt đèn, hay phủ mặt nạ che mặt cậu linh tính như thiên hạ đồn đại về chuyện giường chiếu của họ. Thậm chí, y còn nhiệt tình ngoài ý muốn, triền miên ngày đêm, không ngừng...Khụ khụ, mà khoan giờ không phải là lúc nói chuyện này phải trả lời câu hỏi “Vậy giờ tôi nên làm gì?” của Nora trước đã: “Cậu đừng có nhìn thẳng họ như thế, ánh mắt hơi rũ xuống hơi e thẹn, đúng đúng, chính là như thế...” Cậu tỉ mỉ hướng dẫn, “Đó, sau cậu đứng đây một mình, sẽ khiến cậu trông càng cô đơn, yếu ớt, cần người che chở...”

Nora gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, rồi lại sàu muộn vì ban nãy mình còn rất tự tin chỉ bảo cho Dương mỹ nhân, bây giờ lại đối ngược lại QAA Dương mỹ nhân quả nhiên thật thông minh, chỉ tiếc đã bị chôn rử hoa trong bãi phân Celtic (” ’) Ha ha đùa vậy thôi, chứ ta không phải chê Duke nhà ta gốc (Duke cục cưng có gốc cũng rất đáng yêu, hì hì.

“Ừa vậy, Dương, em thì sẽ thế nào. Tôi sợ em không ứng phó được. Dù sao em cũng không phải kiểu mềm mại kia mà...” Nora dù bị cậu chỉ ra khuyết điểm, song vẫn rất lo lắng cho cậu.

Mạc Dương cười âm áp xoa đầu hắn nói:“Đừng lo, cậu thì hợp với kiểu đó hơn. Còn tôi cứ như thế này có khi còn hấp dẫn hơn, chỉ là hai chúng ta cùng thể hiện khí thể đứng với nhau lại thành ra phản tác dụng.”

“Cũng đúng, Dương mỹ nhân nội liễm, cảm dục trông rất ngon miệng.” Nora tán thành, “Vây tách ra thôi, tôi sẽ nghe theo chỉ thị của em.”

Đúng như Mạc Dương dự đoán, cậu vừa rời khỏi vài phút, hai đối tượng liền áp sát Nora, bắt đầu mồm mép nhanh nhẹn tán tỉnh. Nora cũng ngằm gờ ngón tay cái với cậu tỏ ý cách này hiệu quả. Tuy nhiên, có một vấn đề là, hắn chỉ nghĩ hai tên này có mắt không trông không biết thưởng thức Dương mỹ nhân, chứ không biết là hai tên này nghĩ cậu là hùng nam của hắn. Cơ mà thôi kệ, không tán Dương mỹ nhân càng tốt, một mình hắn càng dễ hành động, hắn sẽ cho hai tên háo sắc ngu ngốc này một bài học (” ’)
Muaahaha~ (Tiểu Sa: Gọi người ta háo sắc mà ngươi không thấy nhột sao, hài tử của ta? --)

Mạc Dương nhìn ba người nói chuyện khí thể ngất trời, yên tâm chạy ra góc căn dặn Simon với Thanh Y:“Hai cậu cứ tiếp tục quan sát tình hình nhé, có gì đánh động cho Duke, trực tiếp hành động.”

Cậu nhìn xung quanh một lát, lại hỏi tiếp:“Ừ mà Celtic đâu rồi? Mới này còn ở đây mà.”

Simon:”À cậu ta...mới này xúc động nhảy ra định ngăn cậu sờ đầu Nora thì bắt ngờ bị va vào phục vụ sinh, nước đổ lên người nên chạy vào nhà vệ sinh mất rồi.

“Để tôi đi xem tình hình.”Mạc Dương xấu hổ quệt mũi, trong lòng nửa ngọt ngào nửa lực bất tòng tâm. Vui vẻ vì Celtic hóa ra không bình tĩnh như lúc đầu cậu thấy, y vẫn ghen nha, chẳng qua tém tém lại chút thôi. Còn cậu thì lại rất hưởng thụ “dấm chua” của y, vì có cảm giác mình là quan trọng với y (*) Thiệt không cứu được... Bất lực vì người cậu sờ đầu là đồng đội của họ, cậu những tưởng cảm sờ soạng là cảm với mấy mục tiêu kia thôi, ai dè đồng đội cũng không được là sao? Đây có phải vô lý quá rồi không?

Mạc Dương lách vào trong đám nam nữ thanh niên tìm đường đi qua. Không hiểu sao tự nhiên, mọi người đứng giữa đại sảnh đông thế này. Khi cậu vừa mới đặt chân vào chỗ trung tâm đám đông thì nhạc bắt ngờ nổi lên. Từng cặp đôi một nắm lấy tay nhau bắt đầu nhảy múa. Giờ thì cậu đã hiểu ra, nhưng một mình cậu làm sao để thoát ra bây giờ QAQ Tiếp tục chen ra cũng không ổn, làm hỏng nhã hứng của họ có khi bị lườm cháy mặt mất.

Nghĩ đến Celtic, cậu lại quyết tâm luồn lách đi qua. Đáng tiếc là, bao nhiêu võ học tinh hoa giờ cũng không địch lại được với độ quay cuồng, uốn dẻo của các nam thanh nữ tú. Bên trái thì là một ca nhi đang nũng nịu ngả người, bên phải là một cô gái đang xoay người điên cuồng như “nàng” chong chóng gặp “chàng” gió. Mạc Dương cố tránh cố né, vẫn không may mắn bị họ quệt vào người, trọng lực bị mất thăng bằng, cả người chao đảo không tìm được điểm tựa. Thấy mình sắp có nguy cơ ôm hôn mặt sàn, cậu định gờ tay chống để tránh bị ngã quá xấu hổ.

Ngay lúc này, bỗng có giọng nói trầm khàn ôn nhu vang lên sau lưng cậu:“Cẩn thận.” Tiếp đó là một cánh tay rắn chắc vòng lấy eo cậu từ phía sau, xoay người cậu lại rồi ôm chặt vào trong lồng ngực rắn chắc của người đó. Cậu hoảng hốt nhìn khuôn mặt nam nhân anh tuấn gần sát trước mặt mình, hơi thở âm áp của hai người va chạm vào nhau tạo ra bầu không khí kì lạ, ánh mắt của nam nhân nhìn cậu lóe ra những quang mang âm áp bất thường, không bén nhọn, nguy hiểm như trong bức ảnh mà cậu đã thấy ở tập tài

liệu. Hơn hết, người này lại còn là người có thể coi là “nhỏ xinh” nhất trong cả đám nam nữ bưu hãn, thô tráng của đội đối thủ sắp tới (dù vóc người của nam nhân được tính là ngang ngửa với cậu (←_←)), và cũng là người mà bọn cậu hiện đang dè chừng nhất. Đúng vậy, không ai khác, chính là đội trưởng của đội đối thủ...._(” :)_

*Pheromone: Trong thể loại ABO thì đây chính là tin tức tổ trong truyền thuyết đó mọi người.

Giải thích khoa học thì đây là tín hiệu hóa học sinh ra từ trong cơ thể và gây tác động đến các cá thể khác trong cùng một loài. Chất này phổ biến nhất ở côn trùng. Nó có tác dụng thu hút “bạn” khác giới lẫn cùng giới, và quyết định cho cách thức phân chia bầy đàn trong “xã hội” của côn trùng.

Như vậy, pheromone chính là mùi hương để phân biệt ca nhi và hùng nam ngoài ẩn ký, nữ nhân thì cấu tạo đã khác biệt quá rõ rồi nên ta không lặp cái này cho họ.

37. Chương 33

Hai người bốn mắt nhìn đánh giá nhau một hồi, sau phát hiện tư thế không đúng nên Mạc Dương trước mạnh mẽ đẩy nam nhân ra. Rồi lại thấy xấu hổ vì mình cư xử thô lỗ với y, trong khi người ta vừa mới giúp mình. Cậu khom mình, đang định nói xin lỗi cùng cảm ơn, thì bất ngờ có cặp đôi đang khiêu vũ phía sau lại va vào cậu. Lịch sử thể là vừa khéo lật lại, cậu ngã nhào vào lồng ngực rắn chắc ban nãy một lần nữa.

Mạc Dương bối rối không lời nào tả xiết, hai người nhìn đám người xung quanh ai nấy đều đắm chìm trong âm nhạc cùng vũ điệu rồi lại bất lực nhìn nhau, không tìm được lối thoát trong biển người. Xem ra vũ hội này thật không thiếu cặp đôi, quả là thời kì thanh niên nhiệt huyết yêu đương.

Lúc cậu đang chật vật nghĩ biện pháp, thì nam nhân bất ngờ nhún người, một tay vắt sau lưng một tay chìa ra trước mặt cậu. Dù không phải sống trong gia đình thượng lưu gì nhưng cậu ít nhất cũng tiếp xúc không thiếu vũ hội, cũng biết đây là chuẩn tư thế mời khiêu vũ. Nhưng này có phải nhầm người rồi không?

Mạc Dương đưa ánh mắt đầy dấu hỏi chấm qua nhìn thẳng y, thì được đáp lại bằng đầy tha thiết không hề có chút tính kẻ cười đáp lại: “Đằng nào cũng thế này rồi chi bằng hãy tận hưởng, cậu có đồng ý cùng tôi nhảy một bài không?”

Bị cái nhìn chân thành của y chạm tới, Mạc Dương hai má đỏ hồng mê người, cậu lảng tránh nhìn sang phía bên cạnh. Không hiểu sao, ánh mắt người này hiện tại làm cậu liên tưởng đến ánh nhìn nhiệt tình của Celtic ở trên giường. Trong lòng có một dự cảm không thoải mái cho lắm, cậu muốn từ chối: “Nhưng... nhưng tôi...”

Song chưa kịp nói “đã có người yêu”, thì nhìn thấy Simon “một cách tình cờ” lượn qua trước mặt cậu, giơ ngón tay cái nháy mắt, ý nói “Triển đi thôi, người anh em”, cậu ghen hòng không nói lên lời. Lại quay sang nhìn người kia, thấy y vẫn đang dùng đôi mắt lửa nóng kia ngó ý với mình, cậu đành nhắm mắt làm liều: “Đ-được...” Vì nước quên thân, vì anh em liều mạngggg!!! QAQ

Bàn tay thô ráp nóng rực cầm lấy tay Mạc Dương đang rút rè đưa ra, một tay khác nhẹ nhàng đặt lên eo cậu, làm cậu khựng người có xúc động muốn giật về. Cho tới giờ, trừ Celtic, cậu vẫn chưa tiếp xúc với hùng nam nào thân mật như thế này, song cậu vẫn cảm thấy nhớ đôi tay lành lạnh bạc kén mỏng của Celtic hơn.

“A!” Vừa mới vào nhịp đầu tiên, đôi giày da của người kia đã ăn nguyên nửa bàn chân của Mạc Dương.

“Tôi xin lỗi!” Cậu mặt mũi đỏ lựng lên như trái đào, cuống quýt xin lỗi. Từ bé sống trong vai trò là một hùng nam, cậu chưa bao giờ được mời nhảy như những ca nhi bình thường khác. Ngay cả lần đính hôn trước còn chưa kịp nhảy với Celtic đã xảy ra sự cố kia....Quả nhiên, nhiệm vụ gian nan này không thích hợp với cậu QAQ Nhảy nhót gì chứ! Cậu thà lái cơ giáp còn hơn!

Người kia vẫn không hề giận dữ, mà đỡ người cậu, ôn nhu dẫn dắt cậu nhảy, dần dần cậu cũng đã có thể bắt được nhịp. Hai người phối hợp hài hòa hơn trước rất nhiều. Mạc Dương thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười tươi rồi thay cho lời cảm ơn.

Ngay trong một khoảnh khắc này, cậu bắt được cảnh hai má đội trưởng Sói đầu đàn của Dã Lang - Kaiser Wilhelm, biến thành một màu đỏ hồng đáng yêu, ánh mắt bối rối nhìn ngang liếc dọc loạn xạ. Bởi vì sống nơi rét lạnh quanh năm nên da y có trắng hơn bình thường, hai rặng mây khả nghi kia chính vì thế không thể trốn thoát khỏi mắt cậu. Đây là vị đội trưởng nổi tiếng lãnh khốc trong truyền thuyết sao, Mạc Dương trợn mắt há hốc mồm.

Cậu nhin không được mà cảm thán:“Cậu thật không giống lời đồn...”Cậu cũng thẳng thắn mà thể hiện mình đã biết rõ thân phận của y. Dù đội viên trong nhóm không biết, thì y làm đội trưởng chắc chắn cũng sẽ điều tra thông tin về nhóm họ. Cậu cũng không rõ cuộc gặp gỡ này là vô tình hay cố tình.

“Khác...khác như nào?” Y không khỏi ngạc nhiên trước sự thẳng thắn của cậu.

Cậu phì cười:“Tôi thấy cậu rất tốt, lại dễ nói chuyện. Người ta nói cậu rất khó gần.”

Người kia ho khan, mặt lại đỏ hơn vài phần:“Khụ, tôi chỉ thoải mái được với người tôi....thích thôi.”Nói sau lại lúng túng nhìn cậu, trong mắt hiện lên sự thấp thỏm.

Mạc Dương ngây ngẩn cả người nhìn y. Đây... là tổ tình ư?

Thấy cậu không đáp lại, Kaiser nghĩ cậu vẫn chưa hiểu ý tứ của mình, y dè dặt nói:“Tôi cũng có tìm hiểu tư liệu về cậu...”

Thì sao? Mạc Dương nghiêng đầu như muốn hỏi. [Tiểu Sa: đoạn này hãy tưởng tượng Dương có hai tai chó =v=]

“Càng tìm hiểu sâu, tôi càng thấy...” Y ngừng một lát hít một hơi thật sâu lấy dũng khí nói ra:“...thích cậu.”

Mạc Dương kinh ngạc, cậu không ngờ y lại trực tiếp như vậy. Cậu cố gắng quan sát xem liệu y có phải đang cố tình nói dối, hay châm chọc cậu không. Nhưng không, đáp lại cậu là ánh mắt thành thật không chút ý đồ nào khác. Cậu mấp máy môi: “Tại sao?”

Cậu lại nhướn mày cười: “Trên tư liệu không phải chỉ toàn dữ kiện về chỉ số sức mạnh cùng cơ giáp sao? Tôi tưởng hùng nam các cậu không thích ca nhi cường tráng, bạo lực như tôi chứ.”

Kaiser lắc đầu: “Ca nhi chỗ chúng tôi vóc người tầm cỡ đều giống cậu, tôi cũng không lạ gì. Nhưng họ khác cậu, dù có thể chất khỏe mạnh nhưng chỉ số tinh thần lực của họ cũng không đủ để lái cơ giáp. Còn cậu, tất cả chỉ số của cậu không những đủ mà còn rất cao, không hề thua kém bất cứ hùng nam nào.”

“Hơn nữa...” Kaiser lại nói tiếp, “Tôi không hề thấy sự bạo lực, thích máu tanh nào nơi cậu cả. Tôi cũng có luyện khí công và cảm nhận khí xung quanh cậu rất trong sáng, yên bình, khiến người xung quanh cảm thấy rất an tâm, muốn dựa vào. Thứ tôi cảm nhận được, chính là tinh thần thượng võ của cậu. Cách cậu chiến đấu thể hiện cậu dành rất nhiều tâm huyết để luyện võ. Làm tôi tự hỏi chấp niệm gì khiến cậu mạnh mẽ như vậy. Chính những điều đó làm tôi càng thích cậu hơn.”

Đó chính là bảo vệ Celtic, cả đời làm cánh tay phải đắc lực cho y, Mạc Dương đổ mắt gục đầu xuống trầm nghĩ. Cậu thật không ngờ người này có thể nhìn ra chính xác tâm tư của cậu, xem ra y là thật lòng thích cậu. Nếu người này muốn kết bạn với cậu hẳn cậu sẽ không suy nghĩ lập tức nhận lời. Đáng tiếc là y lại có tình cảm đặc biệt với cậu.....

Rõ ràng cậu là người mới cần phải câu dẫn người ta, cuối cùng người ta lại chủ động tỏ tình khiến cậu bó tay bó chân, không biết phải làm sao. Thật khó xử mà... Cậu không biết phải làm sao mím chặt môi giữ im lặng, người kia cũng rất biết ý tứ không nói tiếp để cậu suy nghĩ.

Ở đầu bên kia chỗ Celtic, là một hiện trường hỗn loạn.

“Celtic, hãy bình tĩnh!! Không phải cậu đã thỏa thuận với Dương rồi sao?” Simon với Thanh Y ra sức giữ cửa buồng vệ sinh, anh trấn an Celtic đang điên cuồng đập cửa rầm rầm.

“Tán tỉnh thì tán tỉnh, việc gì lại nắm tay nắm chân nhảy với nhau?!!! Tôi đã nói không cho phép cậu ấy đụng chạm với mấy tên hùng nam hôi hám đó rồi cơ mà!!! Cút ra!!!” Celtic gào lên lại đập đá cửa. Y còn chưa nhảy với cậu bài nào vậy mà tên đó lại thừa cơ lúc y không có mặt mà trực lợi. Khốn nạn!

Quào, hóa ra Celtic mỹ nhân lúc ghen tông giọng có thể lên cao vút thế này, Simon vuốt mồ hôi nhắc nhở y: “Celtic, chú ý hình tượng chút nào, cậu phá hỏng cửa nhà người ta bây giờ...”

“Tôi mặc kệ!! Tránh ra!!”

“Thôi nào, Celtic, cố gắng nhịn một tí vì việc công đi ~”

Có vài người đi vào nhà vệ sinh thấy cảnh này, đều sợ hãi nhìn buồng vệ sinh kia giống như bên trong nhốt một con quái vật tiền sử nào đó. Ai nấy xong việc đều nhanh chóng chạy mất dép.

Thanh Y bị tiếng ồn đình tai làm nhức đầu, cậu cau mày, trong óc của cậu có thứ gì đó đang muốn xổng ra. Tiếng đập cửa từng hồi chấn động trong lồng ngực, không được, tên đó sắp ra rồi, không phải lúc này....

Sự tình lúc này đột ngột chuyển biến, Thanh Y tự nhiên đứng sang một bên, mỉm cười nhìn Simon một mình chống cửa.

Uỳnh!

Chẳng mấy chốc, Celtic đã thành công đá tung cửa. Lúc này y không rảnh bận tâm đến sự bất thường của Thanh Y mà đi thẳng ra ngoài.

“Celtic!!! Chờ đã!!” Simon gọi với, định đuổi theo y thì bất ngờ cánh tay bị Thanh Y kìm lại.

Anh cau mày quát: “Cái thằng này, bỏ tay anh ra coi. Tại sao em lại không giúp anh, nhờ Celtic không khống chế được thì sao?”

“Anh đừng lo, tên đó dù sao cũng có đầu óc, y có biết điểm dừng. Vả lại, nếu là em thấy anh tay trong tay với kẻ khác em sẽ thẳng tay băm vằm hẳn ra từng mảnh ấy chứ. Tên kia biểu hiện còn bình tĩnh chán.” Thanh Y nhếch mép nở một nụ cười quái dị, ánh mắt xanh lục lóe ra quang mang nguy hiểm, tà ác như một con mãng xà phun độc.

Simon dường như cũng nhận ra đây là vẻ mặt không thuộc về Thanh Y, môi anh run rẩy lắp máy: “Em... em... là Duệ à?”

Thanh Duệ bị anh đoán trúng càng cười đến vui vẻ: “Anh à~ Tên yếu đuối kia không để em ra ngoài một tháng rồi, anh biết em nhớ anh lắm không?”

Simon mặt mũi tái mét theo phản xạ tính lùi lại, thì bất ngờ Thanh Duệ lao lên túm lấy anh, đẩy mạnh vào một buồng vệ sinh, khóa trái cửa. Dưới mái tóc đen lòa xòa trước trán, đôi mắt bồ câu ướm át nheo lại đầy tà mị, hắn liếm môi nhìn anh vẻ mặt đề phòng dựa trên vách buồng vệ sinh màu xám.

Anh trừng mắt đẩy cái mặt đang sát lại của hắn ra quát: “Cái đồ dâm xà này, cút ra!!! Bây giờ không phải lúc đùa đâu!! Sao bây giờ toàn ra ngoài lúc không cần thiết thế hả?”

Thanh Duệ dù mặt bị đẩy đến biến dạng vẫn kiên trì sát lại, hôn lên cái miệng đang không nói của anh. Nụ hôn nhiệt tình đầy độc chiếm khiến Simon không thể chống cự. Đến lúc kết thúc người anh đã sớm nhũn ra, anh lẩm bẩm: “Cút ra! Bây giờ không phải lúc! Làm tình cũng phải chọn giờ!”

Thanh Duệ bấu môi, tay vẫn bạo lực sờ nắn khắp người anh: “Này không thể trách em được nha, là tên kia không để em ra ngoài. Nhân lúc hấn chưa tỉnh chúng ta phải làm một pháo thôi!”

“Lăn đi! Ai muốn làm ở cái chỗ này... Ừm ừm...”

.

.

.

Celtic lúc chạy ra ngoài thì bản nhạc đã đến hồi kết, đám người giữa sảnh dần dần tản ra, nhưng y vẫn chưa tìm thấy thân ảnh người yêu của mình. Y bật bộ đàm ở khuy cổ tay lắng nghe.

“Người bớt đông rồi, tôi cũng có việc phải đi đây.” Mạc Dương giọng tràn ngập ngượng ngừng nói.

“Chờ đã! Cậu vẫn không thể cho tôi một câu trả lời sao? Tôi rất thích cậu!” Tiếng trong loa phát rung lên, xem chừng tên khốn kia đang giữ cổ tay Dương, Celtic nghiêng răng nghĩ.

“Tôi....nghĩ chắc anh cũng biết rồi...” Cậu ngập ngừng nói, “Tôi đã có vị hôn phu, và tôi yêu y rất nhiều.”

Tên kia hét lên: “Tên ồm nhom đó có gì tốt chứ?! Hấn làm sao có thể bảo vệ cậu được!”

“Tôi biết cậu rất mạnh nhưng Celtic cũng vậy. Xin cậu đừng xúc phạm người yêu tôi!” Mạc Dương giọng có chút bực bội.

“Vậy nếu tôi đánh bại hấn thì cậu có thích tôi không?”

“Cậu hãy từ bỏ đi... Tôi yêu đâu có dễ dàng như thế...” Mạc Dương thở dài lắc đầu, người này kiên trì làm cậu phát mệt.

Đúng lúc này, Celtic từ trong đám đông xuất hiện. Vừa tìm thấy cậu, y liền lao lên đánh bay cánh tay cường tráng đang giữ chặt lấy cổ tay cậu. Dưới con mắt kinh ngạc của cậu, y kéo tay ôm cậu vào lòng.

Ánh mắt rét lạnh tựa như ngàn mũi băng nhọn hoắt đầy tính công kích nhìn hùng nam đối diện, môi mỏng bạc hồng chậm chậm khép mở gằn từng chữ: “Cắm.Chạm.Vào.Dương!”

Mạc Dương vừa nhìn thấy y liền vui sướng kêu tên y: “Celtic!”

Kaiser vẫn không phục, hai mày kiếm nhả lại cùng một chỗ, y chỉ vào mặt Celtic cao giọng vang nói: “Ta sẽ hạ gục ngươi!”

Mạc Dương nghe vậy tức giận bật người xoay lại, giang hai tay che trước người Celtic: “Cậu ấy là cùng một đội với tôi. Nếu muốn đánh bại cậu ấy, hãy bước qua xác tôi trước đã!”

Kaiser nhìn thấy cậu bao che cho y như vậy càng tức tối, một tên hùng nam phải để ca nhi che chở không thấy nhục sao? Y gần giọng: “Sao cũng được, tôi sẽ chứng minh cho cậu thấy ai mới xứng đáng với cậu.” Nói rồi y hùng hổ bỏ đi, nhanh như một cơn gió mất hút trong biển người.

Celtic mặt vẫn lạnh lùng không chút cảm xúc, đúng hơn là y không hề bị lời nói kia kích động chút nào. Bởi y biết Dương là của y, từ trái tim đến cơ thể đều thuộc về y, cho dù chết y cũng sẽ không buông tay. Còn kẻ nào muốn cướp cậu đi... Đồng tử xanh lam co lại lóe ra sát khí... Y sẽ loại bỏ sạch sẽ!

38. Chương 34

“Xin chào tất cả quý vị và các bạn, cuối cùng chúng ta cũng đã chờ đợi được đến giây phút bắt đầu giải đấu Lục tinh chi chiến lần thứ 15! Tôi rất vinh dự được ngồi tại đây cùng các bạn chiêm ngưỡng những màn đấu đầy kịch tính giữa những vị thiếu niên anh tài, được đặc biệt tuyển chọn từ sáu trường quân sự của Đế quốc! Sau đây tôi xin tuyên bố trận đấu bắt đầu!” Tiếng hiệu lệnh của MC vù lấp trong tiếng hoan hô vỗ tay của khán giả.

“Kính mời hai đội tuyển thủ đại diện cho năm hai của trường Sylvia và NorthWolf ra sân! Trường NorthWolf với tuyển phòng thủ vững chắc nhất cả nước cùng trường Sylvia là trường đạt giải quán quân năm ngoái. Không biết năm nay hai đội hậu duệ này ai sẽ thắng đây, tôi thật sự tò mò!”

Hai đội vừa bước vào sân, liền có một màn chắn dựng lên ngăn cách giữa sân đấu với khán đài, toàn bộ sân biến ảo thành một mảnh rừng rậm um tùm. Xung quanh kết giới bật lên 6 màn hình lớn chiếu rõ từng di chuyển của các thí sinh. Hai đội ai nấy đều đã ổn định vị trí của mình.

Cả khán đài nín thở chờ đợi một trong hai đội ai sẽ là người xuất kích trước.

5 phút trôi qua....

10 phút trôi qua.....

Hai bên vẫn không có ai có động tình gì, đều giữ nguyên thế thủ của mình.

Gì đây? Rốt cuộc có định đánh không đó? Trận đó có 40 phút thôi, định câu giờ tới bao giờ đây? Cả khán đài xôn xao.

Bên đội Kaiser cũng bắt đầu phát hiện tình thế cứ mãi như thế này không ổn, thời gian có hạn. Y nghiến răng bực mình, tên Celtic kia quả nhiên là tên hèn, không dám ra mặt đối chọi với y.

“Daniel, Jack, mau đi theo tôi! Chúng ta sẽ đột phá hang ổ của địch! Mấy người còn lại ở lại canh chừng!” Kaiser ra mệnh lệnh

Ba người lập tức nhanh nhẹn biến mất trong rừng cây. Chẳng mấy chốc họ đã đến chỗ trú ẩn của đội WildForce. Họ nấp vào lùm cây quan sát.

Vị trí trung tâm cắm cờ chỉ có một đài cơ giáp màu xanh viền đen nhàn nhã ngồi đó, không ai khác chính là Celtic....Kaiser quan sát radar xem xung quanh còn có ai ẩn nấp không....Phát hiện một cơ giáp hình sói ẩn nấp gần bụi cỏ gần đó.

Y không nề hà ra hiệu cho hai đồng đội khác đi ám sát người kia, còn mình y tự tin có thể bóp chết tên nhược kê kia. Y thầm nghĩ: Đúng là tên hèn, chắc chắn là hắn đã gửi Mạc Dương đi sang công phá trại của đội y rồi, còn hắn thì ngồi rung đùi ở đây? Thật đáng tiếc cho Dương yêu phải một tên nhu nhược như vậy.

Y nhếch mép cười: Dương, cậu sẽ sớm là thuộc về tôi thôi. Tôi sẽ đánh bại tên hôn phu này, cướp lấy lá cờ này trước cả cậu, chứng minh cho cậu thấy sức mạnh của tôi!

Kaiser không chút tiếng động đột ngột tấn công Celtic. Cơ giáp kia có vẻ bị bất ngờ nên đến khi mũi kiếm đến gần sát đến người vẫn không phản ứng. Ha ha, xem ra phen này ta thắng quá dễ dàng, Kaiser tự hào nghĩ.

“Choang.” Thanh kiếm đập thẳng xuống đất, người mới ban nãy còn ngồi ung dung không biết từ khi nào đã nhảy ra sau lưng Kaiser, giương súng bắn y. May là có trị số phòng thủ cao không thì một đạn này vai cơ giáp của y đã thủng.

Kaiser lập tức lùi lại, bất khiến phòng thủ, đề phòng quan sát đài lam cơ giáp đang đứng sừng sững nơi kia, trên trán lặn lẽ rớt một giọt mồ hôi. Tên này...không tầm thường! Y còn tưởng rằng tất cả chỉ số của tên này đều là giả mạo đâu. Xem ra phải đánh nghiêm túc rồi...

Ở bên kia, đội Dã Lang cũng đang náo loạn.

“Tên hồn đản tóc hồng kia, mau lặn ra đây!” Trần Minh hét lên.

“Bọn tao tìm được mày sẽ đánh chết!!” Trần Khởi cũng hô.

Sau đó cả hai đều bị ăn hai phát đạn từ nơi nào đó sâu trong rừng, kèm theo tiếng cười dâm dăng của Nora vắng vắng trong rừng: “Ài u, mỹ nhân, các cưng thật nhiệt tình. Làm ta lại nhớ đến đêm đó, ta mấy ngày nay vẫn giữ bằng chứng kỉ niệm ra xem đâu~”

Tina lúc này là người dùng từ trường để phát sóng âm thanh tiếng cười của Nora đi, vẻ mặt nàng chỉ có một chữ để miêu tả: Thốn. Thốn vô cùng! (° °)

Tina lập tức nhắn tin cho Nora: “Tôi muốn tắt loa! Tôi không muốn tiếp tục nghe tiếng cười thô bỉ này nữa! Rốt cuộc đêm đó ông đã làm cái gì vậy hả?”

Nora đáp lại: “Hô hô, thì tôi lột quần áo chúng, trói gô lại rồi chụp vài bức kỉ niệm. Ngon lắm nha, đợi tôi gửi cho xem. Bí mật thôi nhé, đừng cho Duke biết không em ấy giết tôi mất!”

Sau khi nhận được file ảnh... Lần này đến phiên Tina cười sảng sặc gửi cho Nora một biểu tượng like. Tiếng cười quái dị của hai người tràn ngập trong bộ đàm nhóm chung...

Duke, Mạc Dương: “....” Hai kẻ này chúng tôi không quen! (←__←)

“Khốn khiếp! Đại ca hần bắn từ hướng đó!” Trần Khởi chỉ hướng, hai người liền điên cuồng đuổi theo dấu vết.

Hai cô gái còn lại ở trại hô lên: “Hai tên kia mau quay lại! Đội trưởng dặn chúng ta phải trông ở đây! ”

Tiếng Trần Minh từ xa vọng lại: “Mặc kệ, bọn tôi phải đánh chết tên này trước đã!”

Ai ngờ, hai tên kia vừa đi về phía kia, bên rừng đó liền nổ bùm thật lớn, lửa cháy phừng phực bốc khói đen từ phía xa. Hai tên ngốc kia đã không may rơi vào bẫy mìn của Duke. Chưa kể Duke để phòng giáp mặt của bọn chúng mà bỏ thêm mấy hỏa pháo, Nora cũng ăn hôi. Hai huynh đệ cứ thế mà nhục nhã ra khỏi cuộc chơi.

Có bấy!!! Quả nhiên là kẻ khích tướng của đội địch! Hai nàng cẩn trọng đề phòng quan sát xung quanh.

Kaiser tuy có nhận được thông tin về phía bên đội của mình nhưng cũng không thể làm gì được. Bởi vì trước mặt y lúc này là đối thủ cực kì mạnh. Mặc dù y có khiên phòng thủ vững chắc, song lại không so bì được với tốc độ của người kia. Chưa kịp bật khiên thì viên đạn đã sát tới.

Làm một chiến binh không có sai lầm nào lớn hơn là khinh địch. Kaiser liếc mắt nhìn lá cờ màu trắng in hình biểu tượng Sylvia đang bay phấp phới, bóng hình Mạc Dương lướt qua đầu, y nghiêng rằng quyết định làm liều. Kaiser chuyển hướng lao thẳng về phía đó, như dự đoán Celtic trong chớp mắt đã chạy đến đối diện y. Súng trên tay cơ giáp của Celtic đã hóa thành một lưới kiếm dài, y nâng kiếm để ngang trước ngực sẵn sàng đón đầu Kaiser.

“Két kéttttt.” Tiếng vũ khí cùng khiên năng lượng va chạm vào nhau tạo thành tiếng rít chói tai.

“A a a a a!!!!” Kaiser dùng hết sức bình sinh lao người về phía Celtic, nhưng bước chân của Celtic vẫn giữ

vững, chỉ có kiếm là càng ngày càng bị ép tới gần thân.

Chính là lúc này!

Ánh mắt Kaiser quang mang chợt lóe, y đưa tay ấn nút. Từ trên mặt khiên bất ngờ vươn ra hàng trăm gai nhọn, xuyên thủng cơ giáp của Celtic sau đó tan thành từng mảnh. Bên trong, Kaiser ở bên trong buồng lai thở hổn hển, đây là kích trí mạng cuối cùng của y. Một chiêu này cực kì hao tổn năng lượng lẫn tinh thần lực, đợi tên kia biến mất y sẽ đến cướp cờ.

Kaiser còn chưa kịp cười ra tiếng, buồng lái của hắn đã bị một viên đạn bắn nổ tung. Trong khói lửa, hắn mơ hồ nhìn thấy bóng lam cơ giáp kia trước khi biến mất khỏi sàn đấu vẫn cố trả thù kịp bắn ngược lại y một viên đạn cuối cùng....

Cho tới khi ra ngoài sảnh, Kaiser vẫn bồn chồn không thể tin tưởng được mình lại ngồi ở đây. Y đang nghĩ nếu hai đội trưởng đều đã bỏ mạng, thì chắc hai đội viên của mình sẽ không còn vật cản trở. Sau đó không có sau đó, Kaiser cảm lạnh nhìn bốn thành viên mạnh nhất trong đội đang khóc lóc ôm đúi y than thở kẻ địch quá nhanh, quá âm hiểm....

Hai nữ nhân còn lại của đội hiện tại cũng không khá hơn chút nào. Hiện tại năng lượng họ sắp cạn mà đài cơ giáp đó kia vẫn đang điên cuồng dùng song đao ý đồ chém vỡ khiên. Họ chỉ còn mười phút nữa thôi là hết giờ thôi. Tại sao tên này khỏe như trâu vậy? Không một sao? Làm ơn hãy bỏ cuộc đi!!! QAAQ

Một cô gái trong đó òa khóc hô:“Cậu quá đáng, bắt nạt phụ nữ! Oa oa oa~”

Cô gái kia cũng bị kích động, khóc theo:“Cậu có đáng mặt hùng nam không hả?”

Cơ giáp kia nghe thế bỗng khựng lại ngưng chiến, hai cô gái nhìn nhau gian tà, lợi dụng thời cơ chuyển khiên thành kiếm phi thẳng về phía Mạc Dương, hí hửng nghĩ phen này tên kia chết chắc.

Trong một khoảnh khắc này, hắc hồng cơ giáp bất ngờ nhảy lên né tránh hai mũi kiếm, rồi bật người phi thẳng về phía hai cô gái. Hai nhát chém bạc vun vút rít lên, hai cơ giáp đã bị chém nát.

Trước khi hai cơ giáp kia biến mất, hai cô gái chỉ kịp nghe thấy một giọng nam trầm ồm vang lên:“Xin thất lễ, nhưng tôi là ca nhi.”

WTF? Từ khi nào ca nhi yếu ớt mong manh hơn cả nữ nhân lại mạnh như thế này, ca nhi chỗ họ chỉ được cái to xác hơn bọn họ chứ sức chiến đấu sao bì kịp người này. Hai cô gái cứ mang suy nghĩ đó mà bồn chồn bị đá ra khỏi sân, trơ mắt nhìn lá cờ đen đội mình bị nhổ cái phụt dưới tay của hắc hồng cơ giáp.....Thiên a!! Đạo lý ở nơi đâu!! QAAQ

Kaiser hai mắt đỏ ngầu nghiêng răng nhìn Celtic ung dung ôm lấy eo Mạc Dương trở về, người kia còn trộm đưa mắt đầy khiêu khích nhìn y. Kaiser vẻ mặt phẫn uất, nắm chặt nắm đấm tiến đến trước mặt hai người,

cố nén một hơi thật sâu rồi nói với Mạc Dương: “Tôi thua rồi. Tôi sẽ không làm phiền cậu nữa.”

Mạc Dương nhướn miệng cười, vỗ vai Kaiser: “Đừng quyết liệt như thế. Chúng ta còn có thể làm bạn mà. Lần sau nếu có thời gian hãy đến Sylvia luận võ với tôi nhé!”

Kaiser bị nụ cười rạng rỡ của cậu làm cho mất hồn, chỉ biết ngơ ngác trả lời: “Được...” Trong thâm tâm thấy cảm động khôn cùng, dù cho không có mùi hương quyến rũ như những ca nhi bình thường khác, nhưng sự ôn nhu của người này chính là liều thuốc độc ngọt ngào, làm y say mê không thôi. Làm bạn sao? Kaiser môi cong lên một độ cung thâm kín, cũng được thôi, như vậy nghĩa là y cũng đã có được một góc trong trí nhớ của cậu rồi...

39. Chương 35

Trong căn phòng ngủ xa hoa ở Tây viện Laroche,

“Thái tử, đã muộn rồi. Ngài mau nghỉ ngơi đi ạ.” Người nói là một thanh niên thân hình cao lớn, làn da sạm nâu khiến nửa khuôn mặt của cậu gần như chìm vào bóng tối. Ngũ quan kia nếu không có vết sẹo bỏng dữ tợn chiếm nguyên nửa phần mặt thì có thể tính là anh tuấn.

Mà người gọi là “Thái tử” lúc này đang nhàn nhã vắt chân lên bàn, đôi mắt xám nhạt ngồi chăm chú xem màn hình, miệng cảm thán: “Mạc Dương thật tuyệt. Thật không ngờ, cậu ta có thể đánh bại được đàn anh Duas của ta. Chắc chắn, đao kỹ này hẳn là luyện được từ rất lâu rồi mới thành thục như vậy. Còn cái eo này nữa, trên giường chắc phải dẻo lắm. Đáng tiếc lại là hoa đã có chủ.” Hắn vừa nói vừa hứng thú tua đi tua lại những đoạn có xuất hiện hắc hồng cơ giáp với hình ảnh Mạc Dương ở ngoài sân đấu.

Gương mặt lạnh lùng của cậu thanh niên khẽ cau lại nhưng cậu vẫn im lặng đứng đó chờ đợi.

Có vẻ người kia cũng bị sự lì lợm của cậu làm cho muộn phiền, giữa hàng lông mày bạc xinh đẹp hẳn lên một vết nhăn, hắn buồn bực tắt đi WS trên tay. Chậm chạp lê đôi chân thon dài đến ngồi trên giường, sau không có hành động gì khác nhìn chằm chằm cậu.

Ánh trăng từ ngoài cửa phòng hắt lên đỉnh đầu bạc xõa tung của Elden, lấp lánh như suối trắng. Từng đường nét khuôn mặt đều như tỏa sáng lung linh như một tinh linh bạc. Trái tim bị đôi mắt hoa đào của hắn làm cho rung động, môi cậu run rẩy mấp máy: “Điện hạ, ngài còn gì phân phó?”

“Albert.” Giọng nói trong trẻo lười biếng gọi tên cậu, “Người biết ta không thể ngủ một mình mà. Người gọi ta đi ngủ mà không có ai bồi ta sao?”

Tim như ai đó bóp nghẹt lại, thật khó chịu, Albert cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng vẫn không giấu được sự lúng túng: “Là thuộc hạ thất trách, để thần tìm...”

“Không cần.” Elden ngắt lời, “Người tới đi.”

“Vâng.” Trong bóng tối không thể nhận ra thân hình cường tráng của Albert khẽ run lên, ngón tay run lấy bầy cở từng lớp vải trên người dưới ánh nhìn của người kia. Cho đến khi thân hình bỗng sọc kéo dài tới xương quai xanh trần trụi lộ ra, cậu chậm chậm từng bước lại gần.

Người kia có vẻ gần như đã mất hết kiên nhẫn, túm tay cậu đè tấm lưng khỏe mạnh bóng loáng của cậu xuống giường, thô bạo khuếch trương rồi tiến vào hung hăng thao túng thân thể dưới thân.

Trước mắt Albert chòng chéo bóng mờ, những kí ức tụ lại.

Ở trong biển hoa, người ấy đặt vòng hoa lên đầu cậu hứa rằng: “Albert, thế giới này chỉ có mình người quan tâm ta nhất. Sau này ta nhất định sẽ trở thành vua, người sẽ là vương hậu của ta!”

Ở trong biển lửa phừng phừng, đôi bàn tay trắng nõn dính đầy máu chạm vào nửa mặt vẫn chưa bị lửa đỏ thiêu đốt của cậu, nhỏ giọng nói: “Dù cho người có biến thành cái dạng gì, ta vẫn sẽ cưới người, Albert của ta!”

Rồi đến lúc mở mắt ra tỉnh lại, những lời hứa năm xưa chỉ còn là cát bụi, thay bằng câu chữ lạnh lùng: “Người là ai? Tại sao người hầu của ta lại có thứ xấu xí như thế này!”

40. Chương 36

“Xin chào, sao cậu lại ở đây một mình vậy?”

Mạc Dương đang rửa tay trong nhà vệ sinh bất chợt nghe thấy có người ở bên cạnh nói với mình. Cậu thầm nghĩ người nào giọng êm tai mà lại hỏi câu ngớ ngẩn như vậy, đi vệ sinh không đi một mình thì đi mấy mình? Đến lúc ngẩng đầu lên cậu tức thì ngẩn người, đây không phải là Thái tử Elden sao?

Cậu lau tay, cúi người chào hân, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi: “Thái tử điện hạ, sao ngài lại ở đây?”

“Đừng trang trọng như thế.” Elden vội vàng đỡ người cậu lên, cầm lấy tay phải của cậu lên, đặt lên mu bàn tay cậu một nụ hôn cao quý. Mắt xám hoa đào cong lên cười với cậu: “Cứ gọi ta Elden là được rồi.”

Mạc Dương theo phản xạ rút tay về, hành động sần súa của người này làm cậu thấy sợ hãi, da gà muốn rớt đầy đất. Cậu chợt rung mình nhớ đến Kaiser. Đừng nói là.....

“Như vậy quá thất lễ rồi, ta sao dám. Thái tử, ngài cũng đến xem trận chung kết của các đàn anh sao?” Mạc Dương cười gượng cổ đánh trống lảng.

“Nếu tôi nói tôi đến đây để gặp cậu thì sao?” Thanh niên tóc bạc cười nhẹ như gió xuân.

Mạc Dương:“...” Hiện tại có xúc động muốn đánh người là sao nhỉ? |||)”

“Cậu thật sự không nhớ tôi sao?” Elden tiến sát tới gần Mạc Dương, khiến cậu không thể không lùi lại, lưng gần như chạm vào bồn rửa tay.

Ngay lúc mũi hắn cơ hồ muốn chạm vào mũi cậu, hắn dùng âm thanh gợi cảm khẽ thốt ra một cái tên:“Celyan.”

Mạc Dương kinh ngạc:“Ngài là...” Giờ cậu đã nhớ ra, cái giọng điệu tán tỉnh quen thuộc này không sai đâu được chính là hắn, Evanston.

“Nhớ ra rồi sao? Cậu quên tôi làm tôi buồn lắm. Chúng ta đã có bao nhiêu kỷ niệm đẹp như vậy.” Elden tỏ vẻ hờn dỗi, tiến sát thì thâm vào bên tai cậu.

Cậu hắc tuyến nghĩ: “Con mắt nào của ngài thấy chúng ta vui vẻ hả? Tôi không phải là bị một tên hoa hoa công tử đeo bám suốt mấy ngày sao?” Lúc đó tâm trạng của cậu đã không tốt lại còn gặp phải tên trời đánh này.

“Thái tử, thỉnh tự trọng.” Mạc Dương đen mặt, dè tay lên ngực Elden ý đồ muốn đẩy hắn ra. Cậu hơi hối hận vì từ chối Celtic không để y đi theo rồi. *(Tiểu Dương Dương: Thực ra là sợ Celtic nổi thú tính trong nhà vệ sinh, ai dè tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa QAQ)*

Thực ra, nếu muốn cậu có thể đánh bay người này, nhưng người ta là thái tử một nước. Cậu không muốn vì chút chuyện nhỏ mà ảnh hưởng tới danh tiếng của trường.

Elden thấy thái độ cậu kiên quyết liền cũng không cưỡng cầu. Tặc lưỡi trong lòng, thầm nghĩ bình thường hắn khá thích mấy con mỗi buổi bình, không chịu khuất phục.

Nhưng con mỗi trung thành với một chủ thể này vẫn thật khó gặm. Hừm, mà nhắc tới “trung thành”, hắn lại nhớ đến “con sủng vật” nào đó ngày ngày leo đèo theo mình vẫn là ngoan nhất. Song nghĩ tới vết sẹo loang lổ trên cái mặt kia, hắn không hiểu sao lại thấy đáng ghét.

Trong lòng không vui nhưng Elden vẫn cười phong độ, thân sĩ tránh đường cho Mạc Dương. Nam nữ dưới thân hắn nhiều vô số kể, hắn không cần vì một hạt cát mà phí hoài tính phúc của mình.

Vuốt phẳng quần áo, chỉnh chu lại tóc dài, hắn lòng nhìn bộ dáng hoàn mỹ của mình trong gương, mỉm cười bước ra ngoài. Song vừa nhìn thấy ở bên ngoài cửa là cái bộ mặt đờ đẫn như người chết với vết sẹo xấu xí bị bóng tối che khuất hơn nữa, độ cong khóe miệng lại hạ xuống. Cổ buồn bực vô danh ban nãy lại nổi lên, hắn tức giận quát:“Người đứng đây làm cái gì? Muốn dọa người khác đau tim à?” Phải biết cái mặt tên này dọa chạy bao nhiêu tình nhân của hắn, nếu không vì coi trọng năng lực với thân thể, hắn đã sớm đuổi

tên âm hồn bắt tán này ra khỏi hoàng cung rồi.

Albert im lặng lắng nghe từng lời mắng nhiếc cay nghiệt của người mà mình hết lòng tận tụy, yêu thương. Hắn cúi gầm mặt một bộ nghe thuyết giáo, nhưng tai đã sớm ù cả đi, trước mắt chỉ còn là cái bóng đen dài vô tận của mình chạy theo đôi giày trắng tinh của hắn.

“Đây là cuộc sống cậu muốn sao?”

Từng câu chữ của Celtic vang vọng trong óc cậu. Ánh mắt nâng lên nhìn bóng lưng người kia ngày một đi xa khỏi phạm vi cái bóng của mình.

Albert lấy hết sức bình sinh lão đảo nâng từng bước nặng nề đi theo sau lưng Elden, cố giữ một khoảng cách nhất định để hắn không cảm thấy khó chịu, lại tiếp tục âm thầm nhìn hắn vui vẻ tán tỉnh hết người này qua người khác. Dù có gần đến mấy cũng vẫn luôn xa xôi như vậy....

Có lẽ cậu nên thử nghe theo lời khuyên của Celtic...

“Xin chào mừng quý vị và các bạn đến với giải chung kết giữa năm hai đầu tiên trong lịch sử của Lục tinh chi chiến. Vâng, quả là trường giang sóng sau xô sóng trước, chúng ta mau cùng chiêm ngưỡng hai đội thiếu niên anh tài của chúng ta vào sân!”

“Trước hết, chính là đội tuyển WildForce của trường quân sự bậc nhất Sylvia! Dẫn đầu chính là người thừa kế của tướng quân Brett Welfen vĩ đại, Celtic Welfen!!”

Celtic một thân chiến phục cao ráo, thanh lãnh cấm dục vừa bước ra liền có không thiếu khán giả trầm trồ. Dù nhìn bao nhiêu lần họ vẫn không thể tin được cậu thanh niên khuôn mặt trung tính này lại là một hùng nam xuất sắc. Chưa kể y lại còn là hôn phu của ca nhi cường tráng gấp rưỡi bên cạnh, ai nấy đều vuốt mồ hôi ngấm cảm thán: Mỹ nhân khẩu vị thật nặng a, ca nhi hung mãnh như vậy mà cũng “nuốt” được...

“Tiếp theo đó chính là thái tử tôn kính, Elden Giovani của chúng ta cùng các bề tôi trung thành của ngài, đội Micheline.”

“Thật đồng bóng! Chối mù mắt tôi rồi...” Simon nheo mắt nhìn một đám người ai nấy đều mặc quân phục màu trắng, lộng lẫy nhất chính là Elden với mái tóc bạc lóng lánh, trên thân treo đầy trang sức vàng chói lóa. Đi đằng sau hắn là những bề tôi bằng tuổi cùng trường nguyện trung thành với hắn. Albert hôm nay đeo một chiếc mặt nạ che đi nửa khuôn mặt, cậu vừa nhìn thấy Celtic với Mạc Dương liền khẽ cúi đầu chào.

Elden vừa ra sân liền làm động tác hôn gió đầy lãng tử khiến nam nữ chung quanh khán đài ai nấy đều đỏ mặt, gào thét tung hô tên hắn. Đủ thấy hình ảnh của người này có sức ảnh hưởng không nhỏ.

Hắn lịch lãm vươn tay về phía Celtic muốn bắt tay, y cũng đáp lại, một người mỉm cười phong độ một người mặt lạnh như tiền. Chỉ một cái bắt tay này nhưng có thể cảm nhận tinh thần lực của họ đang giao

phong, không ngừng dò xét lẫn nhau.

Sàn thi đấu bắt đầu thay đổi thành một biển sa mạc, cát bụi tung mù. Lúc này, đội Celtic đã không còn nhìn thấy đội đối thủ. Một màn hình xanh bật mở trước mắt họ:

Nội dung thi đấu: “Mèo đuổi chuột”.

Bối cảnh đặt ra:

- *Đội trắng WildForce: Chuột*

Nhiệm vụ: Bảo vệ con chip dữ liệu đưa đến trung tâm

- *Đội vàng Micheline: Mèo*

Nhiệm vụ: Săn đuổi “chuột” cướp lấy con chip

Giới hạn trong vòng 70 phút

Thời gian bắt đầu đếm ngược.

3...

2...

1...

Tích! Một tiếng hệ thống chói tai vang lên một con chip từ giữa không trung rơi vào tay Celtic.

Celtic nắm chặt con chip, để nó vào trong khoang chứa ở thắt lưng, quay sang hỏi Tina: “Tình hình thế nào?”

Tina bắt đầu bật radar do thám quét một vòng địa hình, nàng phân tích: “Trung tâm ở cách đây 15 dặm về phía Tây, địch cách chúng ta 5 dặm, đang tiến thẳng đến gần đây.”

“Trong vòng trăm dặm quanh đây, có nơi nào ẩn nấp không?” Nora hỏi,

“Có một hố cát lớn ở gần đây, cách đây 2 dặm có một mê cung vách núi, nhưng địa chất rất yếu tùy thời có thể sụp.”

“Vậy tôi sẽ đến chỗ trung tâm nhanh nhất có thể, những người khác hãy yểm trợ cho tôi.” Celtic bắt đầu phân chia công việc.

“Đã rõ!” Mọi người ai nấy đều nhất trí bắt đầu tản ra.

Chẳng mấy chốc đội Michelin đã chạy đến chỗ vừa nảy đội trắng đứng. Xung quanh trông không chỉ có một dải cơ giáp màu trắng viền cam ở đó, nhưng trong đội không ai dám manh động. Nhất định có bẫy!

“Celicia, mau nghiên cứu địa hình.” Elden phân phó một thuộc hạ.

“Điện hạ xung quanh không có dấu hiệu địch hay bẫy. Vậy tại sao dải cơ giáp kia dám đứng kia...” Celicia lo lắng nói.

“Nael, người lên phía trước thám thính đi.”

Nael nghe vậy liền run sợ: “Điện hạ, ta không dám...” Nàng không ngờ thái tử lại để nàng làm việc này, nàng những tưởng thái tử rất thích mình. Rõ ràng gần đây nàng được thị tẩm thái tử rất nhiều...

“Lên đi, đừng làm mất thời gian của cả đội. Người là người yếu nhất nên việc này phải nhờ người rồi. Ngoan, ta sẽ có thưởng.” Giọng nói của hắn vô cùng dịu dàng nhưng hàm ý lại lạnh lẽo khôn cùng khiến Nael rùng mình. Nàng run rẩy chậm chậm từng bước về phía trước. Albert nhìn cô gái vừa đồng cảm vừa tự cảm thấy may mắn, nếu cậu không đủ mạnh thế này thì hắn sẽ có một ngày cậu cũng sẽ giống như cô, thứ “đồ chơi” bị điện hạ chơi chán rồi vứt bỏ không thương tiếc.

Cơ giáp phía sau thấy nàng đến gần bắt đầu định chạy, Nael thấy mình vẫn chưa bị sao liền bắt đầu lạc quan, hăng hái muốn lập công chứng minh cho thái tử thấy mình không vô dụng.

“Khoan đã!!” Cecilia lúc này bắt đầu phát giác ra không ổn kêu lên. Rõ ràng lúc này trên màn hình có dấu hiệu gì nhưng ngay khi cơ giáp màu trắng kia di chuyển trên màn hình liền báo động điểm đỏ.

Trong khoảnh khắc, Nael không kịp rút chân về cứ thế mà rơi xuống hố cát lún, nàng còn chưa kịp ngoi lên thì đột ngột “Bùm!” một tiếng hố cát nổ tung, cơ giáp của Nael cứ thế cháy trong biển lửa.

Ngay chính lúc này bỗng nhiên từ phía sau lưng một tên thuộc hạ có một cơ giáp hình măng xà khổng lồ màu đen bất ngờ chui lên từ dưới mặt đất, quần lấy hắn chui sâu xuống lòng cát. Trong biển cát im lặng họ chỉ nghe thấy tiếng sắt thép bị vụn nát, cùng với tiếng hét thảm thiết của đồng đội.

Mồ hôi lạnh ướt sống lưng Celicia: “Bên kia...có kẻ có thể làm nhiễu sóng radar!”

“Mọi người cẩn thận, con rắn kia đang ở dưới chân chúng ta!” Nàng tiếp tục cảnh báo.

Tuy “chết” hai đồng đội nhưng Elden không hề tỏ ra thương xót, mà còn mỉm cười lẩm bẩm, vẻ mặt đầy hiếu chiến: “Thật phần khích.”

Rồi trấn an các thuộc hạ: “Tất cả bình tĩnh! Dựa lưng vào nhau!”

Năm cơ giáp đồng loạt quay thành vòng tròn sẵn sàng nghênh đón cơ giáp hình rắn kia.

“Xàn xạt xàn xạt...” Tiếng thân rắn ma xát với tầng cát quanh quẩn quanh chân họ khiến ai nấy đều căng thẳng cảm vũ khí sẵn sàng nghênh chiến.

41. Chương 37

“Ràoooo!!” Vòng tròn của mãng xà kết thúc, hình thành đụn cát dưới chân Elden. Cơ giáp hình xà bất ngờ ngoi lên khỏi mặt cát lao đầu về phía hắn.

Ngay lúc này, Albert cầm đầu xông lên chắn trước mặt hắn, bổ một nhát lên đầu mãng xà. Elden cũng bồi thêm một viên đạn lên thân nó. Cổ cơ giáp gầm rú lên từng tiếng khè khè, sau đó nhanh nhẹn núp xuống dưới lớp cát, lần nữa tẩu thoát khỏi công kích của cả hai.

“Chết tiệt! Nó lại chui xuống đất!” Một người trong đó bực bội mắng.

“Điện hạ, nó đang di chuyển về hướng Tây.” Celicia báo cáo.

“Nhìn gì nữa, mau đuổi theo!” Elden nhếch mép cười trong mắt ẩn hiện sát khí. Kẻ có gan động đến hắn đều phải chết!

...

“Tiểu Y, có bị sao không?” Simon lo lắng hỏi.

“Em không sao. Địch đang tiến gần về hướng này, mọi người cẩn thận, nhất là tên thái tử với tên hộ vệ Albert! ” Thanh Y dùng tốc độ nhanh nhất bỏ về khu vực mê cung.

Chẳng mấy chốc đội Elden đã đuổi đến nơi, Celicia mặt mũi căng thẳng nói: “Điện hạ, đến đây là mất dấu rồi. Thần nghi là chúng định tập kích ở đây.”

“Không còn đường nào khác sao?” Albert hỏi.

“Không có...thưa ngài.” Celicia ngắt một lúc mới nhớ dùng thêm kính ngữ ở cuối, người này nếu không phải cấp trên của cô, cô cũng không muốn trả lời. Cô cũng không hiểu sao cái tên “người chết” này lại có thể được làm cận vệ của thái tử, vừa thô kệch, cộc cằn vừa có khuôn mặt ghê người. Cô không hiểu thái tử nghĩ gì lại giữ lại, người tài giỏi ở cái tiểu quốc này đâu có hiếm, có sao cứ phải là tên quái dị này chứ?

Dù đã lên giường với thái tử nhiều rồi nhưng cô vẫn không tài nào hiểu được suy nghĩ của vị thái tử yêu cười này... Bản năng mách bảo cô nên cẩn trọng người này sẵn sàng vứt bỏ cô bất cứ lúc nào, mà lí trí lại không ngừng mê muội vì hắn, Celicia cười khổ nghĩ.

Elden suy nghĩ một hồi quyết định không còn đường nào khác, đánh liều đi vào trong mê cung, hắn cũng muốn xem thử mấy tên này sẽ bày trò gì. Bốn người còn lại Albert với Celicia dẫn đầu, hai người còn lại đi theo sau lưng Elden bảo hộ hắn.

Bên trong mê cung bốn bề là núi cát. Chợt từ đâu đó quanh đây có tiếng sói hú, bằng một tốc độ chóng mặt âm thanh càng lan rộng, vang vọng trong mê cung khiến họ bị hỗn loạn không xác định được hướng âm thanh. Hơn nữa, Celicia xác định cơ giáp màu trắng vừa này chắc chắn đang ở đây, vì tín hiệu radar lại bị nhiễu. Chết tiệt! Trò này chắc chắn là của ả Tina Rex đó, đúng là dè tiện!

“Mọi người hết sức cẩn trọng, địch có thể tấn công bất cứ lúc nào. Không được tách đoàn!” Elden lên tiếng trấn an đồng đội, cùng nhau tiến về phía trước. Địch vẫn còn nguyên vẹn lực lượng mà đội hắn đã hụt mất hai người chưa kể còn đang có nguy cơ bị mai phục. Mọi chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát hắn bắt đầu thấy căm giận, nhưng thân là vị vua tương lai hắn sẽ không để lộ cảm xúc thực làm lung lạc quân tâm.

Chính lúc này một viên đạn từ đâu bay tới nhắm ngay chân Albert, tiếp theo là hàng chục viên liên hoàn bắn về phía cậu nhưng Albert vẫn kịp phản xạ né tránh. Một cơ giáp đen trong đội nâng khẩu pháo bắn về hướng đạn bay.

“Bùm!” một tiếng nổ mạnh, núi cát sụp xuống, một bóng đen vụt qua, nấp vào chỗ khác lại tiếp tục bắn đạn, mục tiêu lần này là Elden. Song mục đích của Nora cũng không đạt thành vì Celicia đã bật khiến chạy ra chắn trước cho hắn.

“Fer, bắn đổ sụp nơi này cho ta!” Elden ra lệnh cho người vác khẩu súng đại bác. Hắn mỉm cười ranh mãnh phát hiện ra địa chất yếu ớt ở đây.

Ầm ầm, núi cát từng hàng sụp xuống, cát bụi tung mù. Trong khoảnh khắc này, Elden có một giây quay lưng lại nhìn Albert đang xem vết nứt vỡ do đạn gây ra ở eo. Rất nhanh sau đó, hắn lại quay đi, nhíu mày miệng lẩm bẩm: “Vô dụng!”

Vừa nhìn thấy cơ giáp màu đen hồng vì chạy trốn không kịp mà lộ nguyên hình, một người khác liền chạy ra khỏi sự bảo hộ của Celicia, chặn đường Nora. Bởi vì thiên viễn chiến nên Nora rất nhanh chóng đã bị hắn dồn ép.

“Chết tiệt! Cái địa hình này thật là đáng ghét mà! ”Nora lăm bầm mắt trừng mắt nhìn mũi kiếm sắp sửa đâm vào lồng ngực mình. Đúng lúc này không hiểu Duke từ đâu chạy ra, dùng hai tay cơ giáp khổng lồ kiềm chặt thanh kiếm, quát lớn với Nora:“Chạy đi!!!!”

Nora lăm bầm:“Duke, em...”

Duke tiếp tục quát:“Tôi bảo anh chạy đi mà!!!!”Cậu định dùng tự bạo để Nora tẩu thoát.

“Còn lâu!”Nora cũng đoán ra ý đồ của cậu nhưng hấn không nghe lời vẫn ở lại. Hấn giơ súng, lợi dụng lúc Duke tìm chân tên kia, nã liên đạn bắn vỡ đầu - trung tâm mạch điều khiển của cơ giáp.

Nhưng Duke còn chưa kịp cảm động sự cơ trí của hấn thì hỏa pháo của Fer đã bắn tan tành cơ giáp của Nora ngay trước mắt cậu.

Trước khi biến mất, cậu còn nghe thấy Nora giọng trêu đùa nói:“Đồ ngốc, nam tử hán ai đi để lão bà chết thay, có chết cũng là tôi chết trước em!”

Fer thấy Duke có sơ hở định tiếp tục hạ thủ. Không may thay, mãng xà Thanh Y lúc nãy lại trở lại nhô ra từ dưới đất, quấn lấy hấn định kéo xuống. Song lần này Albert đã có dự liệu, cậu kịp thời kéo Fer về, thân rắn bại lộ ngay lập tức, Thanh Y nhiên liệu sắp cạn dễ dàng bị ngọn thương của Albert xuyên thủng thân rắn.

“Thanh Y!”Simon hoảng hốt từ trong núi cát nhào ra tấn công Albert. Cậu cũng phản xạ nhanh dùng thân giáo đỡ lấy hàm răng sắc nhọn của cơ giáp hình sói.

Giằng co một hồi không ai nhường ai, Simon tặc lưỡi nhảy về. Fer định nhân lúc hỗn loạn thừa cơ bắn Simon nhưng lúc này Duke đã tỉnh hồn hăng hái ném đạn pháo về phía Fer. Hai bên đều chiến đấu căng thẳng nhưng Elden đều thản nhiên đứng trong khiên tròn của Celicia nhìn trận đấu như khán giả xem kịch.

Simon những tưởng hấn sẽ không can thiệp, ai dè nhân lúc Simon không để ý tên thái tử mặt “bình phong” kia lại nhân cơ hội đâm hấn sau lưng, càng tiện cho Albert đánh anh. Hai chọi một, chưa kể hai kẻ này liên tục ăn ý nhằm vào chỗ hiểm của anh, chẳng mấy chốc anh cũng đành bỏ cuộc chịu thua.

Duke thấy Fer sức lực ngang bằng mình, lại còn những người khác cũng mạnh không kém, Duke quyết định phương án cuối cùng. Cậu lao mình về phía Fer tự bạo kéo Fer đồng vu quy tận. Thời điểm này hạ được thấp số lượng địch bao nhiêu thì càng bớt vất vả cho đồng đội bấy nhiêu!

Celicia thấy rào cản đã biến mất hơn nữa, liền yên tâm:“Điện hạ, chúng ta đi thôi. Con chip đang ở phía trước...Điện hạ?” Cô không hiểu sao Elden bỗng đứng khựng lại không lên tiếng.

Tina đang định biến đổi từ trường che dấu tung tích của mình chạy đến chỗ Celtic để đánh lạc phương hướng địch. Thì bất ngờ tinh thần lực của nàng va chạm phải một nguồn cực kì mạnh mẽ khác. Chưa kịp

tỉnh hồn, nàng đã bị Elden đuổi sát nút gáy. Tina kinh ngạc, đây là người cùng tuổi thứ hai nàng gặp mà tinh thần lực đủ mạnh mẽ để tấn công tinh thần lực của người khác với khoảng cách xa hơn 5 km, người thứ nhất chính là Celtic. Thật ghê gớm!

Elden đang định xử lý Tina thì Celicia bất ngờ lên tiếng:“Điện hạ không còn nhiều thời gian. Ngài mau đi trước đi. Ta sẽ xử ả ta.”

Elden nhướn mày hỏi:“Người quen?”

“Dạ vâng.”Celicia nghiêng răng. Rất quen là đằng khác! Bao nhiêu người mà nàng thích trong các yến hội đều rơi vào tay ả tóc đỏ này! Hai gia tộc họ làm cùng một lĩnh vực nên gặp nhau trong tiệc tùng cũng không phải ít. Mà mỗi lần ả ta xuất hiện nàng lại bị hăng tay trên!

Tina quẹt mũi: Ai ya oan gia ngõ hẹp ~ __ (” :) __

Ném lại Tina cho Celicia, Elden cùng Albert tiến đến chỗ Celtic.

“Vẫn ổn chứ?”Bầu không khí đang im lặng bất chợt Elden hỏi.

Albert thụ sủng nhược kinh không biết trả lời như thế nào.

Elden cau có quát:“Ta hỏi thì trả lời! Bị câm rồi à?”

Albert lắp bắp nói:“Th-Thần..vẫn ổn!”Hai má dâng lên hai áng mây đỏ hồng, hẳn đây là đang quan tâm cậu ư?

“Vây tốt...”Elden thì thào âm lượng nhỏ đến mức không thể nghe được, sau đó lại cay nghiệt nói lớn:“Như vậy ta không lo bị người kéo chân sau rồi.”

Albert tâm trạng vừa mới ngọt ngào một lúc lại đắng chát. Hóa ra hẳn sợ cậu ngáng chân hẳn ư? Trung thành lâu năm như vậy mà cuối cùng một chút tin tưởng cậu cũng không có, thì nói gì đến tình cảm...

Celtic với Mạc Dương chỉ còn vài km nữa là tới nơi nhưng đã không may mắn bị “mèo” đuổi tới nơi. Mạc Dương đứng chặn trước Celtic nói:“Celtic mau trước đi, tôi sẽ ở nơi này chặn chân bọn họ!”

Celtic gật đầu định đi trước thì Elden đã vượt lên ngáng đường, hẳn cười khẩy nói:“Đâu có dễ dàng như vậy.”Albert cũng trầm mặc đến trước Mạc Dương sẵn sàng tấn công.

Không nhiều lời, bốn người liền xông vào đánh nhau. Mỗi đôi đều đánh đến bất phân thắng bại.

Mạc Dương tay lái căng thẳng, Albert thương kỹ rất tốt, khả năng sát thương của cậu ta trên diện rộng khiến cậu khó lòng chen vào. Albert cũng có phần e ngại Mạc Dương, từ này đến giờ nhiên liệu của cậu cũng không còn nhiều, Mạc Dương cũng không phải loại đối thủ chỉ một hai đòn là xong.

Bên đây căng thẳng thì bên kia hai hùng nam không khí tựa như hai người chỉ đơn thuần là luận võ mua vui. Celtic vẻ mặt bình thản không chút nao núng, trong khi Elden thì vẫn còn thông dong mà nhìn Mạc Dương.

“Chà chà, nhìn Dương đánh nhau mà cảm thấy hưng phấn, tiếc là ta theo tôn chỉ không đánh ca nhi và phụ nữ. Không thì ta thật sự muốn đề cậu ấy xuống mà thưởng thức.” Elden giọng điệu cợt nhả càng tối nghĩa, khiến Celtic tức giận.

Y ra đòn ngay một hung ác, miệng gầm nhẹ: “Cậu ấy là của tôi!”

Elden nhoẻn miệng cười, ánh mắt lóe quang mang lạnh lẽo: “Chưa lên giường chưa biết được, sao cậu không cho ta ”mượn” cậu ấy vài ngày nhỉ?”

Celtic im lặng chẳng nói chẳng rằng nhưng lực sát thương trên tay y càng ngày càng chí mạng hơn, đủ biết tâm trạng y lúc này. Elden miệng cười thâm hiểm trong lòng nghĩ: Cứ tiếp tục tức giận, tiếp tục dùng hết năng lượng của người đi, ta đỡ phải tốn nhiều sức. Từ này giờ bị mấy “vật cản” kia làm hấn bắt đầu mệt mỏi muốn sớm lên giường ôm mỹ nhân ngủ rồi.

42. Chương 38

Albert lúc này ở xa nên không thể nghe thấy những lời Elden nói, nếu không, tâm cậu hẳn đã sớm đau đến không thể đủ bình tĩnh mà chiến đấu.

Còn Mạc Dương lại để ý thấy cơ giáp Albert mỗi lần bên Elden có động tĩnh gì không ổn là nó lại khựng lại. Mạc Dương gửi tin nhắn thoại cho Albert: “Người cậu thích là thái tử hả?”

Albert vừa nghe thấy giọng trầm trầm xen lẫn trêu đùa của Mạc Dương liền luống cuống suýt nữa làm rơi ngọn giáo duy nhất trên tay. Nửa bên mặt chưa bị bóng đỏ lộng lên, cậu vội vàng mở bộ đàm riêng với Mạc Dương phủ nhận: “K-không, không có!!!” Điện hạ ghét bỏ cậu nhiều như vậy, cậu có tư cách nhận mình yêu ngài ấy đâu.

Mạc Dương không nói gì chỉ đơn thuần cười, tiếng cười đầy hàm ý vang lên bên tai Albert khiến phần cổ lẫn hai tai lộ ra ngoài càng đỏ au như tôm luộc.

“Thế cậu đã nói gì với người đó chưa?” Mạc Dương lại hỏi tiếp.

Albert vừa nghe vậy liền ủ rũ: “Tôi chưa... Tôi định sau trận đấu này sẽ nói....”

Mạc Dương tuy không rõ sự tình cụ thể nhưng vẫn vui vẻ an ủi cậu: “Cố lên, chúc lời tỏ tình của cậu sẽ được chấp nhận~”

“Tôi....cám ơn.” Thật sự thì tôi không biết kết quả sẽ như thế nào. Dù sao tôi cũng có thể tưởng tượng ra một cái kết cho mình rồi. Một nhân vật chính xấu xí trong truyện cổ tích dù họ có quá khứ như thế nào, họ cũng đều bị trở thành vai ác bị vùi dập, chỉ biết gan tị mà nhìn công chúa xinh đẹp và hoàng tử tay trong tay. Mà càng tham lam hạnh phúc thì kết cục của họ sẽ càng thảm khốc hơn thôi, Albert bị thương nghĩ. Song cậu thật sự vẫn muốn cảm ơn cặp đôi tình nhân này. Họ là những người đầu tiên mà không hề sợ hãi hay xa lánh khi thấy vết sẹo của cậu, thậm chí còn đưa cho cậu lời khuyên.

(Tiểu Sa: Nhìn từ phía bên Celtic và Elden thì thấy hai tiểu thụ đánh vô cùng nghiêm túc nhưng thực ra hai đứa đang “tâm sự tuổi hồng” ())

Tuy nói chuyện với nhau vui vẻ là thế nhưng Albert vẫn không quên nhiệm vụ của mình. Cậu lo lắng nhìn bình nhiên liệu của mình, còn 20%. Mức này chỉ có thể cho một đòn cuối cùng, ánh mắt Albert trở nên quyết liệt. Albert ngay trong khoảnh khắc ra một đòn tất sát, mũi thương đâm xuyên bả vai của Mạc Dương.

Tinh thần nối tiếp với cơ giáp khiến cậu hơi nhói óc, cậu cũng nâng đao lên trả thù cũng đâm một nhát vào bụng thanh niên kia. Sau đó, cậu phát hiện ra mình sai lầm rồi, cơ giáp kia muốn tự bạo! Mà hiện tại cơ giáp của cậu đang “gắn chặt” với cậu ta nên càng không có cơ chạy thoát. Trước khi nổ tung, Mạc Dương cười khổ nghe Albert nói một tiếng “Xin lỗi” thật khế.

Đến lúc trở lại ngoài sân, hai người đã bị tổn thương tinh thần lực nặng đến không thể động đậy. Bình thường nếu cơ giáp bị hư tổn thì người lái lúc trở về sân sẽ bị đau đầu nặng hoặc nhẹ tùy mức độ hư hao, nhưng tự bạo lại là chuyện khác: cả người xác định là ê ẩm vài ngày rồi....

Elden với Celtic từ lúc bắt đầu cho đến lúc cả hai đội đều chỉ còn một người, vẫn bất phân thắng bại. Elden tuy lúc đầu thấy bức bối vì không suôn sẻ nhưng càng đánh về sau hẳn lại càng phấn khởi, đã lâu rồi hẳn chưa gặp đối thủ nào xứng tầm.

Celtic nhiều lần muốn tìm cách chạy đi nhưng mà đều bị tên này ngăn cản, y chỉ còn cách đánh với hẳn một mất một còn.

“Trận đấu còn 5 phút...” Giọng hệ thống vừa vang lên liền vang lên “đoàng” một tiếng. Nhưng bị bắn vỡ khoang chứa nhiên liệu là cơ giáp của cả hai người. Hóa ra hai người đều ăn khớp mà bắn cùng thời điểm.

Elden nhìn con chip rơi ra từ trên cơ giáp Celtic nhưng lực bất tòng tâm không thể chạy lên mà nhặt. Sức lực lẫn nhiên liệu của hẳn đều đã bay sạch rồi. Thật may một phát vừa rồi cũng khiến đối thủ của hẳn không cựạ quạ được. Hẳn thà nhận hòa còn hơn nhận thua!

Ai ngờ đến mấy giây cuối, tên tóc vàng kia vẫn không chịu buông tha, còn bất ngờ dùng tinh thần lực tấn công hắn từ xa. Tuy vì vẫn còn tuổi trẻ mà uy lực chưa đủ nhưng cũng đủ làm Elden đau đầu như búa bổ. Hắn mở bộ đàm mắng: “Người đủ chưa?! Giờ còn đánh gì nữa!!”

Trước khi ra ngoài sân đấu, hắn nghe thấy giọng Celtic lạnh nhạt nói: “Đây là quà đáp lễ cho kẻ dám cả gan tơ tưởng đến thiếu phu nhân nhà Welfen.”

Trận đấu Lục tinh chi chiến như vậy đã kết thúc với chiến thắng cuối cùng của trường Belton. Tuy năm nay Sylvia không đạt giải quán quân, nhưng đàn em của họ là đội WildForce cũng đã vinh dự giành giải nhì cùng đội của thái tử Elden với tỉ số hòa lần đầu tiên trong lịch sử các giải đấu, khiến các khán giả càng mong chờ đến những trận đấu mùa sau hơn.

Albert có chút hâm mộ nhìn Mạc Dương đỏ mặt xấu hổ bị Celtic bế ngang lên ôm về, còn cậu thì vẫn phải ngồi ở đây chờ hồi sức mới về được. Ánh mắt cậu vô thần quay sang nhìn các đồng đội khác đang vui vẻ vây lấy người kia, cả người thu lại một góc giống như con chó nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi. Cánh môi mấp máy những lời không rõ như chỉ để cho mình cậu nghe.

“Điện hạ, nếu tôi biến mất vĩnh viễn, ngài sẽ vui lắm... đúng không?”

“Như vậy, tôi sẽ tình nguyện ra đi vì hạnh phúc của ngài...”

.....

Hai ngày sau, khi thân thể đã có thể đi lại tự nhiên, Albert mới tìm đến Elden. Bước vào, không ngoài dự đoán, Elden vẫn như thường lệ ôm lấy một nữ nhân nóng bỏng nào đó ngồi trên ghế, ung dung ngồi phê tấu chương. Kể cả Albert đứng trước mặt hắn, hắn cũng không thèm ngẩng lên nhìn mặt cậu một cái.

“Điện hạ, tôi có việc muốn nói chuyện riêng với ngài.” Albert hít sâu một hơi cố nén cảm giác không khỏe vào lồng ngực nói.

“Người không thấy ta đang bận sao?” Elden há miệng ngậm một quả nho từ miệng nữ nhân kia, còn tiện thể cười trêu đùa với nàng ta.

“Điện hạ!” Albert vẫn kiên trì lặp lại lần nữa.

Elden nhíu mày không kiên nhẫn: “Có việc gì cứ nói ngay tại đây đi.”

“Điện hạ! Chỉ hôm nay thôi, tôi xin ngài!” Albert lớn giọng nói, đây là lần đầu tiên cậu khẩn thiết cầu xin người này, và chắc cũng sẽ là lần cuối...

Bấy giờ, hắn mới chịu ngẩng lên nhìn mặt cậu, mắt bắt đầu cũng trở nên nghiêm túc, hắn nói với nữ tình

nhân kia đi ra ngoài. Trong phòng kín, chỉ còn có cậu và hắn im lặng nhìn nhau. Hắn nhếch mép, mở miệng châm chọc: “Sao thế? Hôm nay ngươi cơ khát đến vậy à? Có gan đuổi tình nhân của ta đi cơ đấy.”

Albert trầm mặc không phản ứng hắn mà chỉ lặng lẽ đưa lên một phong thư, bên trên ghi nhân “Đơn xin từ chức”. Trong mắt hắn lóe lên sự kinh ngạc, đôi mày bạc nhăn lại, hắn hỏi: “Đây là sao?”

“Thần....cảm thấy mình không còn phù hợp với chức vụ này nữa.” Albert lựa lời khẽ nói.

“Ngươi nói cái gì đấy?” Elden nhướn mày quát, “Ngươi thân là đội trưởng đội hộ vệ của thái tử sao có thể muốn nói nghỉ là nghỉ được!”

“Điện hạ, quanh ngài không thiếu những người tài giỏi hơn tôi mà...” Albert thở dài nói, “Hơn nữa, thần nghĩ họ cũng sẽ làm ngài vui lòng hơn cái mặt của thần đi...”

Elden nhìn vết sẹo trên mặt Albert mà ghen hòng, sự thật là hắn luôn lấy vết bỏng trên khuôn mặt thanh niên này ra để làm trò đùa, thậm chí là trút giận lên cậu. Song hắn thật sự rất nuôi tiếc Albert, người này tuy tính tình nhạt nhẽo nhưng lại rất hiểu và tỉ mỉ chăm sóc hắn, cũng sẽ không phản bội hắn cho dù có bị đối xử ra sao, làm một cận vệ thì thanh niên này chính là phù hợp nhất. Elden cố kiếm thêm lý do để nán nã cậu lại: “Bây giờ ngươi ra khỏi đây thì đi đâu?”

Lần này đến phiên Albert im lặng. Đúng vậy, đi đâu bây giờ, cậu vốn là cô nhi được nuôi trong cung từ bé làm thư đồng cho thái tử. Chốn dung thân duy nhất của cậu chính là người này, nhưng trái tim người ấy lại không chịu chứa chấp cậu, thì cậu biết phải làm sao?

“Ta nói rồi, kẻ như ngươi thì ra ngoài sống làm sao. Nhìn cái mặt của ngươi, người ta cũng sợ hãi không muốn nhận đơn xin việc rồi. Thôi, mau cầm cái này về đi, đừng nghĩ nhảm nữa.” Elden thấy cậu trầm mặc liền được nước lấn tới, phẩy tay muốn trả lại tờ đơn cho cậu.

Nhưng cuối cùng, Albert vẫn lắc đầu, giọng cậu có chút lạc đi: “Điện hạ, xin ngài hãy xét duyệt cho thần.”

Elden thấy cậu vẫn kiên quyết liền có chút bực mình trong lòng thầm mắng cậu ngu ngốc không biết đúng sai, hắn ném phong thư vào một góc, hắn học nói: “Được rồi, tùy ngươi.”

“Đội ơn điện hạ.” Albert cúi người thật sâu giống như muốn cảm tạ hắn rất nhiều vì đã chấp nhận lời cầu xin của cậu, nhưng hắn có lẽ sẽ không thấy một giọt nước trong suốt từ trên mặt cậu lặng lẽ rơi xuống, tạo thành một vết tối trên tấm thảm đỏ sang quý.

Ngay lúc cậu xoay lưng định mở cửa đi ra ngoài, hắn lại gọi cậu lại, ánh mắt lảng tránh ngập ngừng hỏi: “Ngươi....không có gì muốn nói nữa sao?”

Albert đứng khựng lại, không nói gì nữa ngày. Ngay khi Elden bắt đầu nhàm chán không muốn giữ cậu lại nữa, cậu bỗng ngừng đầu. Đôi mắt đen không còn thiếu sức sống mà lấp lánh chứa đầy ôn nhu vô hạn

nhìn thẳng vào hắn, khóe miệng cứng ngắc nhếch lên nở một nụ cười: “Điện hạ, trước đây, bây giờ, và cho tới mãi mãi sau này, ta vẫn sẽ luôn yêu ngài.”

Elden bị nụ cười của cậu làm cho sửng sốt, đây là lần đầu tiên hắn thấy vị cận vệ này của hắn cười, không, hình như hắn đã từng nhìn thấy nụ cười này ở đâu rồi. Đầu hắn đau nhói, Elden nhăn mày dờ dẩn, có thứ gì đó trong óc hắn như muốn mở ra nhưng lại bị khóa lại bởi một thứ xiềng xích vô hình. Cơ đau quen thuộc khiến hắn không thể nói được câu nào.

Mà Albert thấy hắn biểu hiện như vậy thì chỉ đơn thuần nghĩ chắc hắn thấy cậu cười quá ghê tởm. Cậu lại trở về khuôn mặt không cảm xúc, khẽ nói “Thần xin phép” rồi nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

“Chờ....chờ....” Elden bật dậy muốn đuổi theo hỏi một vấn đề, nhưng vì quá đột ngột nên cơn đau càng mãnh liệt. Hắn chưa kịp nói hết thì trước mắt đã muốn tối đen, ý thức chìm sâu vào trong hôn mê. Có một giọng nói trẻ con vang bên tai: “El, ta yêu ngài, mãi mãi yêu ngài...”

Là ai?

Ai đang nói với ta?

Sao lại quen thuộc đến thế?

43. Chương 39

Nóng, nóng quá! Lại là giấc mơ đó...

Ai cũng biết đến Elden Giovani là một vị hoàng tử tài hoa vô hạn, nhan sắc vượt trội, hoàn toàn xứng đáng với ngôi vị thái tử. Song không ai biết, 6 năm nay, hắn luôn bị một cơn ác mộng đeo đuổi. Lần nào cũng là biển lửa đỏ rực hung tàn bủa vây, tựa như một con quái vật chực chờ cắn nuốt hắn.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, bản năng khiến hắn muốn chạy trốn, thoát khỏi nơi này. Nhưng chân hắn như bị đinh đóng chặt, không thể nhúc nhích. Lồng ngực vì thiếu dưỡng khí dẫn đến suy hô hấp, hai tai ong ong ù ù đi, nhưng thần trí lại bắt hắn tỉnh táo. Bởi vì hắn cảm nhận được, trong ngực hắn còn đang ôm một người, mà trái tim mạch bảo đó là người rất quan trọng đối với hắn.

Dần dần, cảm quan tê liệt gần hết, tay chân hắn lạnh toát, hắn quơ quào tứ chi nhưng không còn có thể cảm nhận được người kia. Đường như ngay cả hơi thở của đối phương hắn cũng không còn có thể nghe thấy nữa. Hắn bắt đầu thấy sợ hãi, sợ hãi khôn cùng... Hắn mở miệng muốn hét lên cầu cứu ai đó, làm ơn hãy giúp bọn hắn! Làm ơn hãy cứu lấy người trong lòng hắn...

Nhưng cổ họng hắn như bị ai bóp nghẹt, hét lên không thành tiếng. Không ai nghe thấy, không một ai...

Sau đó, hắn trong cơn tuyệt vọng mà tỉnh lại.

Mỗi ngày giấc mơ đều đặn mà lặp lại như vậy khiến hắn không dám nằm xuống ngủ mỗi đêm. Sợ rằng ngày hôm sau tỉnh dậy, lại thấy tay vòng lên không trung như muốn ôm lấy ai đó, nhưng thực ra trong lòng hắn đã sớm trống rỗng cô quạnh, lồng ngực đau như bị khoét một mảng không tìm thấy phần còn thiếu đâu.

Cơn ác mộng này bắt đầu có từ năm hắn 13 tuổi, khi đó hắn bị một vị hoàng đệ ám hại, gài bom hẹn giờ trong phòng ngủ của hắn. Đến lúc thuộc hạ đến cứu giá, thì cả căn phòng đã ngập trong biển lửa. Đây là tất cả lời kể của đám người hầu trong cung. Hắn hoàn toàn không có kí ức gì, bởi vì hắn bị trần nhà sập xuống người, chấn động não mà quên hết tất cả những gì ngày trước.

Điều kì lạ nhất là tên thư đồng nghe nói đã đi theo hắn đã 7 năm, trùng hợp lại có một vết sẹo bỏng lớn trên mặt. Hắn càng không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy dấu vết ấy, lồng ngực hắn lại thấy khó chịu, bức bối. Hắn hỏi Albert nhưng cậu lại nói vết sẹo này là từ năm 5 tuổi đã có. Hắn vì vậy quy ra là vết sẹo ấy gợi nhắc hắn đến “hỏa địa ngục” trong ác mộng kia, nên nhìn Albert ngày một không thuận mắt. Hắn còn nghĩ có thể người này chính là tác nhân khiến hắn gặp ác mộng. Do vậy, mỗi lần gặp Albert hắn lại cố tình trút hết tất cả giận dữ lẫn áp lực trong lòng lên cậu giống như một thói quen.

Tuy nhiên, mỗi lần muốn đuổi tên thư đồng này đi ra khỏi hoàng cung, trong lòng lại có một cỗ lực lượng níu kéo, khiến hắn có cảm giác người này là một mắt xích quan trọng trong lần ám sát đó. Sống ở trong hoàng cung hoa lệ rồi ren này, hắn không thể tin tưởng một ai. Hắn tất nhiên cũng không tin lời kể của đám người hầu. Bằng mọi giá hắn phải nhớ ra, hắn muốn tìm lại người trong giấc mơ, trái tim hắn luôn thôi thúc phải đi tìm. Bởi lẽ người đó không chỉ là người quý giá nhất trong sinh mệnh của hắn mà còn bởi vì hắn còn nợ người kia một lời hứa vĩnh sinh...

Giấc mơ địa ngục ấy cứ thế hành hạ hắn hai năm trời, ăn ngủ không yên, sức khỏe suy kiệt. Cho tới khi hoàng đế bệ hạ biết mà đã gửi một ca nhi tới chỗ hắn thị tẩm. Năm đó hắn đã dậy thì nhưng nhìn ca nhi phong tình vạn chủng trên giường, hắn lại không hề động lòng. Vì không thể từ chối thiện ý của hoàng đế nên hắn để tên kia ngủ lại trên giường một đêm, đơn thuần ngủ không vì cái gì khác.

Đêm đó, lần đầu tiên hắn không mơ thấy ác mộng kia mà là thay bằng một giấc mơ khác. Sau phát hiện đó, hắn liên tục ngủ cùng những người khác. Những mảnh kí ức nhỏ cứ thế được lấp vá, nhưng hắn vẫn không thể nhìn rõ được dáng hình người ấy.

Hắn mơ về năm hắn 5 tuổi, năm ấy hắn đã từng là một phế vật. Chỉ số tinh thần lực không lên nổi ngưỡng 900, chưa kể hắn sinh ra đã ốm yếu bệnh tật quán thân. Bản thân hắn là con đầu lòng của vua nhưng lại được để ra từ một cuộc tình lắm lỡ với nữ hầu. Chính vì thế từ khi sinh ra, hắn luôn luôn chịu đủ lời gièm pha độc ác, bị cha để ghế lạnh, mẹ của hắn đã sớm rời xa trần thế, không một ai bên cạnh, không còn một ai yêu thương. Tính cách của hắn bề ngoài mọi người nói hiền lành nhu nhược, nhưng thực chất tâm địa của hắn càng ngày càng biến cay nghiệt, trong lòng không ngừng nguyên rủa, thế sẽ trả thù những người đã từng giẫm đạp lên hắn.

Ngay trong lúc hắn cô độc nhất, có một bàn tay trẻ con đưa ra kéo lấy hắn ra khỏi căn phòng tối. Hắn gặp người kia năm 8 tuổi. Là người kia không ngừng an ủi, cổ vũ hắn, hắn không thể nghe rõ người ấy nói gì trong giấc mơ, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự vui vẻ từ tận sâu đáy lòng. Sau đó năm hắn lên mười, hắn liền thức tỉnh sức mạnh, mà người kia chính là chính ngọn cỏ 4 lá may mắn của hắn. Hắn ngày một

mạnh lên, những kẻ ngày xưa dè bủ hấn bắt đầu quay sang nịnh bợ hấn, người cha cũng từ ái với hấn hơn, mà hấn lại không thể nào nhớ ra hình dạng, âm thanh của người ấy. Thứ duy nhất hấn biết là người ấy có một làn da khỏe mạnh và bàn tay lớn ấm áp.

Những mảnh kí ức vụn vặt chảy xuôi trong giấc mơ theo mỗi đêm hấn ôm người khác ngủ. Số lượng người thị tẩm hấn ngày một tăng lên, danh tiếng đào hoa của hấn ngày một tăng lên. Song vẫn chưa có ai từng làm tình với hấn năm ấy.

Một năm sau đó, cơn ác mộng lại quay trở lại, bất kể hấn ôm ai ngủ, “con quỷ đỏ” đó vẫn cứ ám ảnh lấy hấn và hấn lại mất người kia...

Có một đêm hấn bật dậy, trong lòng một mảnh hỗn loạn, sợ hãi, tức giận, bi thương, bao nhiêu cảm xúc liên tục tra tấn trái tim của hấn. Bề ngoài hấn dùng nụ cười để che giấu không để ai thương hại nhưng thực ra trong lòng hấn đã sớm trống rỗng.

Một lần khác có một ca nhi dâm dăng trèo lên người của hấn, khiến hấn chợt nghĩ có khi người đấy đã chết rồi, mà tại sao hấn - một hoàng tử giờ đã có quyền lực - phải đau khổ vì một người? Có lẽ hấn nên tìm một người khác đi thôi. Mất trí nhớ cũng được, nếu là đau khổ vậy thì quên đi, quên hết đi...

Năm đó có thể coi là năm hấn nghiêm túc với chuyện tình cảm đương nhất, dùng mọi cách tán tỉnh một người nhưng đến lúc người kia mê đắm hấn rồi, hấn lại thấy chán ghét. Không, không phải người đấy, những kẻ đó không giống người kia. Thật mệt mỏi... Hấn dần dần hận người kia, hận người kia sao lại bỏ rơi hấn, sao lại rời hấn mà đi... Hấn không thể nhớ ra người ấy, không thể tìm lại được người ấy..

Rồi hấn điên cuồng lao vào việc làm tình với hết người này qua người khác. Mệt mỏi rồi lại ngủ thiếp đi, không còn sức để mà mơ nữa. Có những ngày không làm tình, chỉ đơn thuần ôm ngủ, hấn sẽ dứt quãng mơ lại những kí ức vụn vặt kia, hoặc có thể là cơn ác mộng ấy. Cơ mà sao cũng được, hấn mặc kệ hết tất cả rồi, hấn không nắm lấy tay người ấy nữa, không ôm người kia trong biển lửa nữa. Hấn thả mình vào bóng tối lạnh lẽo, trái tim không còn cảm nhận được gì nữa....

Lại một ngày, hấn lên giường với cận vệ trung thành nhất của mình, rõ ràng hấn muốn quên người kia nhưng lòng vẫn không nỡ đuổi “mắt xích” này đi. Mà hấn cũng không hiểu sao dù hấn có ngược đãi người này bao nhiêu, người này vẫn kiên nhẫn trụ lại, bám dai lấy hấn giống như cơn ác mộng kia vậy, làm hấn càng hận. Ngày đó, hấn không biết vì lý do gì mà đồng ý lời thỉnh cầu của cậu. Có lẽ vì say mà hấn cảm thấy vẻ thẹn thùng tự đề cử bản thân thị tẩm của cậu đáng yêu kì lạ, khác hấn với khuôn mặt cá chết bình thường.

Đêm đó là đêm tuyệt vời nhất, hấn trút hết cỡ dục vọng muốn bạo ngược lên cơ thể cường tráng kia. Nhìn tấm lưng trần ngăm nâu run rẩy dưới thân, hấn có cảm giác mình đang đáp trả lại sự tức giận của mình cơn ác mộng ấy, giẫm đạp lên nó, nghiền nát.

Sau đó, khi hấn lăn ra ngủ, hấn đã mơ thấy một giấc mơ. Giấc mơ này khác hấn với những cái trước, hấn mơ thấy hấn đứng giữa biển hoa, kết một vòng hoa đội lên đầu người kia, nói rằng muốn người kia trở thành vương hậu của mình. Lần này hấn đã có thể nghe thấy giọng hài tử trong trẻo của người kia: “Ta đồng ý, El.”

Rồi hắn bắt đầu tham luyện việc làm tình với Albert. Chỉ bởi vì hắn muốn nhìn thấy người kia nhiều hơn. Dần dần, hắn đã có thể đoán ra được người kia là một ca nhi, một người yêu cười và hiếu động. Đến lúc tỉnh dậy, hắn lại tự trách bản thân yếu đuối. Rõ ràng muốn quên đi những lại không ngừng được mà tò mò về người ấy.

Hắn đã từng nghĩ có thể Albert chính là người kia, sau đó hắn lại tự nhủ Albert trừ màu da kia, còn lại không có điểm tính cách nào giống người kia. Và lại, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt kia, hắn chỉ thấy tim đau thắt lại, dây thần kinh như muốn nứt vỡ, ký ức như muốn trào ra nhưng rồi lại không nhớ được bất cứ cái gì. Nếu là yêu vì sao lại đau như vậy?.....

Được một thời gian, hắn lại ngủ với những người khác như để tự an ủi mình rằng mình chỉ đơn thuần tò mò về lai lịch của người đó thôi, hắn bắt đầu đi tìm những người khác để tự đánh lạc hướng suy nghĩ của bản thân. Nhưng hắn không nhận ra rằng những tình nhân của hắn đều có màu da rất giống Albert.

Thỉnh thoảng, khi hắn nham chán với các cuộc tình chóng vánh, hắn lại lên giường với cậu, để tìm lại cảm giác hạnh phúc khi ở bên cạnh người ấy trong giấc mơ. Hắn đã cố nhưng sao vẫn không tìm được người ấy, thậm chí cũng không thể tìm được một ai thay thế, tại sao người kia đang nắm tay hắn vui chơi trong vườn hoa mà hắn lại thấy xa xôi đến thế.....

Elden mở mắt ra, rõ ràng hắn không ngủ nhưng tại sao lại trong giấc mơ rồi? Hắn nhìn thấy cả người mình thu nhỏ lại. Hắn đang ở trong phòng ngủ cũ của mình, trước mặt là một chiếc hòm tinh xảo hình vuông. Hắn đưa tay đi mở, sau đó phát hiện có tiếng tích tích kì lạ, bản năng quân sự nói cho hắn biết có thứ gì đó không ổn, chân muốn chạy nhưng hắn không thể điều khiển thân thể này.

“Bùm!” một tiếng nổ mạnh, hắn cảm thấy có ai đó ôm lấy hắn, áp suất khí nổ nhờ thế cũng không ảnh hưởng đến hắn. Cảm nhận cái ôm ấm áp quen thuộc kia, hắn muốn quay người lại nhưng người sau vẫn cứ ôm chặt hắn, không cho hắn động đậy.

Lửa bắt đầu lan ra, chẳng mấy chốc căn phòng nhỏ đã ngập trong biển lửa. Người kia nhả tay ra bình tĩnh nói: “El, chúng ta đi thôi. Nắm lấy tay ta, ta sẽ đưa ngài rời khỏi đây.”

Hắn ngẩng đầu lên muốn nhìn rõ người kia, nhưng người kia xoay lưng lại với hắn, chỉ chìa một cánh tay phía sau cho hắn nắm, nhưng hắn có thể nhận thấy thân mình người đó đang run rẩy. Hắn nghe thấy mình lo lắng nói: “Người có sao không? Quay lại ta xem nào!”

“Không được! Ngài đừng nhìn! Chúng ta ra khỏi đây trước đã!” Người kia lớn giọng trẻ con nói, cố quay lưng đi để hắn không nhìn thấy.

Hắn dùng hết sức bình sinh kéo lật người kia lại, sau đó kinh ngạc trợn mắt nhìn người trước mắt.

Người kia giống hệt Albert! Không, phải nói đây chính khuôn mặt của Albert lúc nhỏ! Lúc này trên khuôn mặt non nớt kia là vết bỏng vẫn còn mới đỏ hồng, nhiều phần mô bị hoại tử xám ngắt lại còn chảy mủ bết bết. Albert lúng túng lấy gơ tay che đi nói: “El, đừng có nhìn, kinh lắm. Chúng ta mau ra khỏi đây đi!”

Elden nhìn bộ dáng run rẩy của người kia mà lồng ngực đau đớn như có ngàn mũi kim châm, giờ hắn đã hiểu sao mỗi lần nhìn cậu, tim hắn lại khó chịu như vậy... Là vì nó lại gợi nhắc hắn đến nỗi đau nhìn người mình yêu vì mình mà bị tổn thương....

Albert thấy hắn thất thần nhìn mình nửa ngày không nói gì, liền càng nóng nảy cậu kéo tay hắn đi:“El, kể cả ngài ghét bỏ hình dạng của ta bây giờ, ngài cũng phải đi với ta! Chúng ta ra ngoài thôi!” Bởi vì Elden không thích người trong cung nên hắn không để người hầu nào lui tới gần chỗ phòng này, bọn họ nếu không thoát ra thì cũng chẳng có ai tới cứu cả.

“Ai nói ta ghét!” Bất ngờ Elden kéo giật tay cậu ngã vào lòng hắn, kéo phần mặt còn nguyên vẹn của cậu áp vào bả vai nhỏ gầy của hắn, ôm chặt lấy đầu cậu để tránh cho hơi nóng ảnh hưởng tới vết bỏng của cậu, hắn ôm cậu như thể từng bước cố đi ra ngoài cửa. Hắn dịu dàng nói bên tai cậu:“Dù cho ngươi có biến thành cái dạng gì, ta vẫn sẽ cưới ngươi, Albert của ta!”

Albert khước mắt ước ớt, càng gục sâu vào bên vai y. Hai chiếc bóng nhỏ bé xiêu vẹo dựa vào nhau đi qua đám lửa. Nhưng vừa tới chỗ cửa, phía trên trần nhà liền sụp xuống, Albert hoảng hốt, theo bản năng đẩy Elden ra ngoài, muốn bảo vệ hắn. Ai ngờ đầu Elden lại cố chấp quay trở lại, dùng cả thân hình gầy yếu che cho Albert.

“Khônggggg!!!” Elden cảm nhận từng viên đá tảng rơi lên người mình đau đớn, người như nghiêng thành ngàn mảnh, nhưng hắn lại thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết, bởi vì trước kia toàn là Albert bảo vệ hắn mà lần này hắn đã bảo vệ được Albert. Máu đỏ chảy xuống che phủ khuôn mặt trắng bệch như tuyết của Elden, mái tóc bạc nhuộm một màu đỏ tươi, hắn mỉm cười, ôm chặt người trong lòng cảm nhận người đó đang giãy dụa, gào khóc dưới thân hắn, chứng minh người ấy vẫn còn sống, người ấy vẫn còn tồn tại và ở bên hắn....

....

Elden mở mắt ra lần nữa, trước mặt là đỉnh giường quen thuộc, hắn bản thân ngồi dậy. Đám người hầu tiến lên hỏi han:“Điện hạ, ngài có thấy khỏe hơn không? Tự nhiên ngài ngắt làm chúng tôi lo quá!”

Elden nhìn quanh một lượt những khuôn mặt hắn hỏi:“Albert đâu?”

Đám người hầu hai mặt nhìn nhau, một người rụt rè nói:“Thưa điện hạ, trưởng hộ vệ đã từ chức và rời khỏi hoàng cung từ hôm qua rồi ạ.”

À, hắn nhớ ra rồi. Người ấy đã đi rồi, là hắn bức người đó đến bước đường này, là hắn đã tổn thương cậu 6 năm nay..... Elden bỗng nhiên bật cười, sau đó hắn ngửa người ngã ra giường cười lớn, cười điên dại từng tiếng khàn khàn giống như con thú hoang thương tích đầy mình đang gào lên đau đớn, rồi ngưng bật. Hắn lại bản thân nhìn đỉnh giường, khước mắt chảy ra giọt lệ không biết vì cười hay vì khóc. Nhìn bộ dạng này của hắn, đám người hầu nơm nớp lo sợ nhìn nhau, thái tử bị điên rồi sao? Không khí trầm mặc một hồi, Elden giọng khàn khàn ra lệnh:“Đi tìm hắn cho ta.”

Nhóm người hầu ngăn ra khiến Elden tức giận bật dậy quát:“Còn không mau đi tìm Albert cho ta! Xối tung cái vương quốc này mà tìm cho ta! Không tìm được thì các ngươi nghỉ việc đi!” Hắn với lấy bình hoa

đầu giường quăng nát dưới chân một tên hầu. Đám người mặt mũi tái mét mà theo lệnh lục tục chạy đi, để lại Elden ôm mặt run rẩy ngồi trên giường.

Người vừa ra khỏi lại có người khác tìm đến, Celtic đá tung cửa phòng. Y bước vào xách cổ áo hắn lên, mặt mũi âm trầm như quỷ Tu La, không khí xung quanh y tựa như muốn kết băng: “Mạc Dương ở đâu? Người giấu cậu ấy đi đâu rồi?”

Elden cau mày: “Người yêu của người ở đâu, người sao lại hỏi ta?”

“Đây không phải hộ vệ của người thì là ai? Đừng có chối, mau trả người cho ta!” Celtic mở hình ảnh trên WS giơ cho hắn xem, tay kéo cổ áo hắn đến gần chỉ vào hình ảnh trên camera khách sạn, Albert đang đi cùng với Mạc Dương, hai người đang nói chuyện vui vẻ.

Elden nhìn Albert trong hình mà lòng bị thương vạn phần, hắn hất tay Celtic ra lùi về nói: “Hỏi hay lắm. Ta còn đang đi tìm hộ vệ thân yêu của ta đây. Nếu hỏi Albert ở đâu thì phải hỏi người mới đúng chứ. Rõ ràng hôn phu của người đi với hộ vệ của ta.”

Celtic mặt mũi nhản lại, y gầm nhẹ: “Tào lao, rõ ràng hộ vệ của người rủ Dương đi ra ngoài...”

Hai người đang tranh cãi, không khí căng thẳng thì bất ngờ có một tên lính gác chạy vào: “Cấp báo, trưởng hộ vệ Albert với một ca nhi của Sylvia bị lũ dị giáo Revival bắt cóc!! Thuộc hạ đã cố giải thích với người nhà của ca nhi kia nhưng y cứ khẳng định là ngài bắt cóc hôn phu của hắn...A, sao người đã ở đây rồi?” Tên thuộc hạ kinh ngạc nhìn Celtic không biết từ khi nào đã xuất hiện trong phòng của thái tử điện hạ.

Ngay trong một tích tắc nghe thấy lời tên lính gác kia, hai thanh niên tuấn mỹ trong phòng tức khắc hóa mặt quỷ dữ, bọn họ khí tràng mạnh mẽ hung tàn tiến tới chỗ tên lính gác, mỗi người ăn ý xách một bên cổ áo của tên lính, trăm miệng một lời hỏi: “Người vừa nói cái gì?”

Không khí trong phòng nhiệt độ đột ngột giảm xuống, khiến tên lính không khỏi mặt mày tái mét run rẩy, chỉ muốn trực tiếp ngắt ngay tại chỗ, nhưng lại bị bốn con mắt trợn ngược uy hiếp, hắn đành dùng chút hơi tàn trả lời: “T-trưởng hộ vệ và.... và c-ca nhi của... trưởng Syl-via bị... bắt cóc rồi.... Hu hu hu.... T-thái tử tha mạng... QAQ”

Rầm!

Tên lính gác xui xẻo cứ thế mà bị ném ra ngoài cửa, sùi bọt mép, trợn trắng mắt trực tiếp ngắt đi...

44. Chương 40

“Albert, có chuyện này ta cần nói với người.”Người đàn ông thành thực tóc bạc đang nói chuyện với Albert, chính là vua của Giovani, “Elden hiện giờ đang là ứng cử tương lai của ngôi vị thái tử.”

“Vâng, thần sẽ hết sức phò tá hoàng tử! ”Thân hình nhỏ bé của đứa trẻ tiêu chuẩn cúc cung, trên mặt cổ vẫn còn quần kín vải trắng.

“Hiện giờ, Elden bị thành ra thế này, ta cũng tiện nói luôn.”Đức vua chậm chậm nói:“Albert, ta cảm người không được phép gọi nhắc cho Elden bất cứ điều gì về mối quan hệ của người và nó.”

“B-bệ hạ...”Albert sưng sờ mặt tái mét cả đi, môi trắng bệch mấp máy nói.

“Albert, người hãy hiểu cho người vừa làm cha vừa làm vua như ta. Mẹ hấn đã là vết nhơ lớn nhất đời ta. Ta không muốn con trai ta lại tiếp nối ta cưới một tên hầu làm vợ. Bây giờ, nó quên rồi thì người cứ để nó quên đi.”Đức vua vẻ mặt bình thản nói giống như chỉ đang ngồi uống trà tâm sự chuyện thường ngày. Hấn nói những lời từ ái như thể hấn rất thương con trai của mình, chứ không phải từng ném con vào lãnh cung.

Albert móng tay bầu sâu vào vạt áo trước, răng cắn môi dưới chặt như muốn bật máu, bóng dáng bé nhỏ run lên bần bật. Nước mắt chảy dọc phần mặt bên trái lạnh lẽo, cậu nghẹn ngào nói:“Bệ hạ, thần...”

Đức vua thấy phản ứng rề rà utor át của ca nhi liền cau mày:“Albert, ta cho người hai lựa chọn, một là rời khỏi đây biến mất vĩnh viễn, hai là vẫn được ở cạnh Elden nhưng làm ”người câm“. Người muốn sao?”

“Thần...”Đầu đen gục xuống, ánh mắt sáng ngời dần biến tối đen lại, tay chân buông thõng như thể con rối đứt dây. Cậu không nhớ mình đã nói những gì với vua, đến lúc tỉnh táo lại cậu đã ngồi ở vườn hoa mà mình thường lui tới. Kể từ bây giờ sẽ không còn ai dắt tay cậu đến đây nữa rồi.

...

Albert mở mắt, trước mắt là một trần sắt tối tăm, cũ kĩ giống như những kí ức xa xưa bị phủ bụi.

Đây là đâu?

Cậu nhớ sáng nay cậu đến rủ Mạc Dương đi mua quần áo. Rồi hoàng cung rồi cậu mới phát hiện mình không có bộ thường phục nào, chỉ toàn đồng phục của hộ vệ, với đồ dạ hành. Lần đầu đi mua quần áo cho mình nên có phần bối ngỡ mà rủ Mạc Dương theo, vì người này là ca nhi duy nhất mà cậu có thể nói chuyện được. Thật may mắn, cậu ấy đồng ý, tuy nhiên có điều cậu không hiểu là, sao hai người phải len lút gặp nhau lúc hôn phu của cậu ta chưa dậy...

Ai ngờ đâu, trên đường đi, bọn họ đột nhiên bị một đám người áo đen tập kích trong ngõ hẻm.

Cậu nhớ cậu và Mạc Dương hợp sức gần như muốn đánh bại bọn chúng rồi. Song bất ngờ phút cuối có một tên ném đạn khói về phía họ. Cậu vừa hít vào làn khói trắng kia liền trước mắt tối đen, cứ thế mà ngất đi...

“Albert, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi.” Khuôn mặt lo lắng của Mạc Dương rơi vào tầm nhìn của cậu.

“Có khỏe không?” Cậu đỡ người Albert dậy, tiện hỏi han.

“Tôi... ổn...” Albert vẫn còn cảm thấy hơi choáng váng, có lẽ là do tinh thần lực vẫn chưa hồi phục nên ảnh hưởng đến hệ thần kinh.

Đợi được một lúc, cậu bắt đầu quan sát khung cảnh xung quanh.

“Nơi này là...?” Hai người bọn họ đang bị nhốt trong một nhà ngục, không, phải nói đúng hơn là trong một chiếc lồng sắt lớn bị treo trên cao 2 mét giữa một rừng các lồng sắt.

Mạc Dương nhìn về mặt kính ngục của cậu lắc đầu cười khổ: “Có vẻ như chúng ta đang bị nhốt trong một hầm chứa. Tiếc là chúng lột hết trang bị trên người chúng ta rồi, không thì tôi có thể liên lạc với Celtic.”

Albert nhìn một lượt người mình, quả nhiên là thế. Thậm chí lũ người ấy còn biến thái tới mức lột quần dài của họ chỉ để lại một chiếc quần đùi mỏng.

Trong những chiếc lồng khác, cậu thấy lác đác vài ca nhi cũng ăn mặc mỏng manh như vậy, run lẩy bẩy ngồi trong góc tối. Khuôn mặt thanh tú của bọn họ đều nhợt cả đi, thay bằng nước mắt và sự sợ hãi.

Cậu chợt nhớ đến gần đây điện hạ đang đau đầu xử lý mấy văn kiện báo cáo về chuyện ca nhi mất tích trong thành. Hóa ra là đều ở đây cả.

“Rốt cuộc là kẻ nào lớn mật bắt nhốt chùng này ca nhi vậy?” Mạc Dương lẩm bẩm tự hỏi.

Albert trầm mặc suy nghĩ một hồi đáp: “Tôi đoán là lũ dị giáo Revival...”

“Sự tái sinh ư? Tên gì nghe lạ thế? Sao lại là họ?” Mạc Dương băn khoăn.

“Dị giáo này xuất hiện ở Giovani cách đây 2 tháng. Không hiểu bằng cách nào lượng người theo chúng rất đông đảo. Theo như tôi biết thì chúng thờ một người sống và cho rằng người đó là thần tái sinh sẽ cứu chuộc con người, cho con người sức mạnh. Tuy nhiên, gần đây thì bắt đầu có dị tượng... Những ca nhi mất tích gần đây trong thành đều là thành viên của giáo này.”

“Không hiểu mục đích của chúng là gì nhỉ?” Mạc Dương vừa hỏi như vậy bên dưới liền có tiếng ồn ào.

Một tên áo choàng đen hô lên: “Mau hạ lồng số 4 xuống! Tên đó sắp sinh rồi!”

Albert với Mạc Dương thấy có dị động liền nhướn người ra chỗ song sắt để coi.

Lạch cạch lạch cạch! Tiếng ròng rọc vang lên, chiếc lồng ở phía xa xa liền hạ xuống. Họ thấy chúng kéo một ca nhi đang bụng bầu lớn ra ngoài. Ca nhi yếu ớt nằm thõ thoi thóp, rên không thành tiếng. Quần áo bị mấy tên lính lột trần trụi, vẻ mặt chúng không kiên nhẫn vạch hai chân ca nhi đó ra.

“Aaaaaaa!!!” Bất ngờ ca nhi đó thất thanh kêu lên. Mạc Dương quan sát thấy trong bụng của dựng phu kia giống như có thứ gì đó đang ngo ngoe. Hình như người này sắp sinh, cậu cau mày nghĩ.

“Aaaaaaa!!!! Khônggggg!!!! Cứu mạng!” Ca nhi vẻ mặt như muốn hổng mắt kinh hãi thét lên, như thể trong bụng có thứ gì đó đáng sợ sắp chui ra. Và quả nhiên là vậy.

Mạc Dương bịt miệng, cổ kìm nén cảm giác ghê tởm nơi cổ họng, sắc mặt Albert cũng không tốt hơn cậu tí nào.

Thứ đi ra ngoài không phải là một đứa trẻ. Mà là một con quái vật mang nửa hình hài đứa trẻ, thân dưới là sáu cái xúc tu đỏ au xen lẫn hai cái màu đen, cánh bướm ướt át dưới lớp chất nhầy dính chặt sau lưng của nó. Dưới mắt của nó có vết đốm màu trắng không hề giống con người. Đây chính là trùng nhân con!

Hình thể của nó khá lớn tới mức nơi đó của ca nhi kia muốn rách ra, máu chảy đầm đìa trộn lẫn với chất dịch màu xanh lục trên người trùng nhân con. Ca nhi đáng thương kia cũng vì một màn sinh nở này mà trộn mắt tắt thở.

“Aiz lại chết đứa nữa rồi.” Một tên áo đen than thở.

“Thôi nó còn sống để để thế này là khá lắm rồi. Đợt vừa rồi mấy đứa liền bị ấu trùng hút hết dinh dưỡng ngay từ trong bụng mẹ. Cơ thể mẹ mà chết thì ấu trùng cũng chết theo.” Tên khác nói.

Lác đác đâu đó có vài tiếng ca nhi bật khóc thút thít. Mạc Dương lẫn Albert vẻ mặt uất hận nhìn mấy tên súc sinh coi sinh mạng như cỏ rác này.

“Ừ mày nói cũng đúng. Mấy tên ca nhi đợt đó yếu quá, không đủ dinh dưỡng để nuôi ấu trùng. Ấu trùng chưa kịp lớn thì chúng nó đã tạch rồi. Chậc, mất công bắt về.” Nói sau hần lại ngẩng lên nhìn về phía Mạc Dương với Albert: “Khà khà, cơ mà hai đứa mới này có vẻ ngon này. Tao nghĩ chắc chúng nó phải dùng được hai lần ấy chứ.”

“Ừ. Chúng nó khỏe mạnh thế mà. Không phải cấp trên nói tao cũng không tin đâu.” Tên đó quay sang nhìn Albert, “Mà tao nhớ cái thằng nhóc tóc đen kia hình như là hộ vệ của thái tử thì phải?”

“Ha ha, nó bị thái tử chơi chán bỏ rồi. Ca nhi vừa xấu vừa thô như vậy thì ai thèm chứ.”

“Mày nói vậy cũng không đúng, thằng nhóc bên cạnh kia ấy thế mà cũng có hôn phu rồi đó, nghe đâu là con trai tướng quân Welfen. Không biết nó xài mị thuật gì mà leo được lên giường của y.” Tên kia liếc môi về mặt dâm dăng quét nhìn toàn thân Mạc Dương, dừng lại ở phần đùi khỏe mạnh trơn bóng lộ ra ngoài của cậu.

“Câm miệng cho ta!” Bất chợt Albert quát lớn, tiếng nói giận dữ của cậu vang vọng khắp căn phòng. Mấy người đó muốn sỉ nhục cậu sao cũng được, nhưng không được phép xúc phạm Mạc Dương. Những người đã đối xử tốt với cậu, cậu đều rất coi trọng, bất cứ kẻ nào cũng không được tổn thương đến người đó.

“Hanh, to mồm ghê nhỉ. Để rồi xem mai bọn ta đưa các người đến chỗ vị kia, lúc đấy khóc lóc cũng muộn rồi.” Tên kia cười khẩy đầy khinh thường

“Thiết bị định vị của các người bọn ta đều đem nghiền vụn hết rồi. Không ai tới cứu các người đâu ha ha ha...” Gã áo đen đứng bên cạnh cũng cười góp vui.

Albert hai mắt đỏ ngầu căm tức nhìn hai gã đi ra khỏi tầng hầm. Nhìn bộ dáng này của cậu làm Mạc Dương xúc động, cậu vỗ lưng Ablert nói: “Albert, bình tĩnh, tôi không để ý đâu. Bây giờ chúng ta hãy nghĩ xem làm cách nào để thoát ra đây. Nếu cứu được những ca nhi này thì càng tốt, không thì chúng ta ra ngoài rồi đánh động cho người của mình đến giúp họ.”

Albert mím môi trầm tư suy nghĩ, tay nắm thành nắm đấm. Mạc Dương còn lo cậu ta vẫn để tâm chuyện lúc này định bụng an ủi. Tức thì cậu ta ngẩng đầu lao lên ghì chặt lấy vai cậu, ánh mắt đầy quyết tuyệt hạ thấp giọng nói khẽ: “Mạc Dương, ngày mai lúc chúng mở lồng, cậu phải chạy thật mau nhé. Tôi sẽ giữ chân chúng cho cậu.”

Tới giờ phút này, cậu đã xác định “vị kia” mà mấy tên dị giáo này nói đến chính là một con trùng nhân cấp SS, mà cả hai bọn họ đều chỉ là quân sinh mới cấp B, chỉ sợ khó lòng mà thoát được số mệnh giống ca nhi kia. Nếu là cả hai đều bị đưa đi chỗ con quái vật kia, cậu thà là cậu thay thế để Mạc Dương chạy.

Mạc Dương cau mày: “Sao cậu lại nói vậy chứ? Tôi đâu phải người sẽ vứt bỏ bạn mình để chạy chứ?”

“Tôi rất vui khi cậu coi tôi là bạn.” Albert gục đầu: “Nhưng cậu còn có Celtic đang chờ cậu trở về. Còn tôi thì... Dù sao tôi cũng không có nơi để về, ở đâu cũng thể thôi...”

“Bốp!” Đầu Albert vừa mới đỡ choáng được mấy phút, bất ngờ bị cái trán cứng rắn của Mạc Dương cộc cho thêm một cái đau đến mạo nhân kim tinh.

Cậu ngơ ngác sờ cục u trên trán nhìn thanh niên trán cũng hồng một mảng đang giận dữ trước mặt, Mạc Dương gầm nhẹ: “Cậu còn hạ thấp bản thân như vậy nữa là tôi sẽ cốc vỡ đầu cậu đó! Sống được đến giờ đã là kì tích, sao cậu có thể buông tha sinh mệnh của mình để dằn như vậy chứ?!”

Albert ngẩn ngơ một lúc rồi bật cười: “Được được, tôi không nói như vậy nữa. Cậu xem trán cậu đỏ lên rồi.”

Nhiệt độ trên mặt tăng cao, Mạc Dương ngượng ngùng rút tay về, xoa xoa trán, vẫn cố mạnh miệng nói: “Nhớ đấy!”

Albert mỉm cười, vui vẻ từ tận sâu trong đáy lòng. Giờ cậu đã hiểu sao Celtic tính độc chiếm lại nặng như vậy. Có một người yêu tính cách sáng sủa, ấm áp như vậy không khỏi lo được lo mất đi. Mà Mạc Dương nói đúng, mạng của cậu là do thái tử giữ lại, dù mất đi tình yêu của ngài cậu cũng phải sống tiếp để trả ơn ngài ấy.

“À từ sau cậu cũng cười nhiều lên chút. Cậu cười đẹp hơn đó.” Mạc Dương rụt rè nói tiếp.

Albert kinh ngạc năm giây sau đó lại mỉm cười đáp lại: “Ừm.”

“Mai chúng ta sẽ cùng nhau hành động. Không cho phép hành động một mình.” Lần này giọng Mạc Dương hạ thấp hết cỡ.

“Ừm!” Albert vẫn cười.

“Đừng có nhìn tôi cười hoài vậy.” Mạc Dương đỏ mặt đánh mặt đi nơi khác.

“A? Không phải cậu bảo tôi cười nhiều sao?” Albert nghiêng đầu hỏi.

“Nhưng không phải lúc đang bàn kế hoạch nghiêm túc thế này.” Mạc Dương bắt mắt.

“A, xin lỗi.” Albert gãi đầu, ho khan: “Khụ, tôi nghĩ ngày mai chúng ta nên...”

Tiếng rì rào bàn bạc của hai thanh niên phá vỡ không khí căng thẳng lúc đầu.

.....

Còn tình hình bên hoàng cung Laroche, thì vẫn căng thẳng từ sáng tới giờ. Hai tên hùng nam một tóc bạc, một tóc vàng đang vẽ mặt âm trầm nhìn hình ảnh hai ca nhi của mình bị lũ áo đen nhét vào chiếc ô tô không biển số chở đi, trên máy quay an ninh....

45. Chương 41

“Celicia, có tìm thấy tín hiệu của Albert không?” Elden sốt sắng nhìn màn hình cục bộ. Mỗi khu vực của Đế quốc đều sẽ gắn con chip định vị lên từng cư dân thông qua WS, nhằm kiểm soát tội phạm. Mà gia tộc của Celicia chính là người kiểm soát hệ thống này của Giovanni.

“Thứ lỗi cho thần, khả năng là WS của Albert đại nhân bị chúng tiêu hủy rồi ạ.” Celicia dù thức thâu đêm tìm kiếm nhưng vẫn không tài nào tra ra được.

“Chết tiệt!” Elden hai nắm đấm đập cái “uỳnh!” lên bàn điều khiển khiến Celicia hoảng sợ lùi về. Đây là lần đầu tiên cô thấy thái tử giận dữ như vậy... Người ngoài đồn thái tử vứt bỏ Albert nhưng cô xem tình hình này thì hình như không phải. Rốt cuộc mới có 2 ngày mà cái gì đã khiến thái độ của thái tử đối với Albert thay đổi nhanh như thế chứ?

Celtic khoanh tay đứng bên cạnh suy nghĩ một hồi, quay sang hỏi Celicia: “Có xem được vị trí của một trong mấy tên dị giáo đó không?”

Celicia nghe vậy liền bừng tỉnh vội vàng đi thao tác bàn phím, sau rồi lại thất vọng lắc đầu: “Vẫn không thấy, khả năng là chúng đã cảnh giác phá vỡ kiểm soát của hệ thống rồi. Đội tuần tra báo rằng từ hôm qua tới giờ vẫn chưa có ai đi ra khỏi thành. Nên thông tin duy nhất mà tôi biết được là chắc chắn chúng còn ở đây.”

“Mau đi bắt hết lũ dị giáo Revival đó về đây tra khảo cho ta, đồng thời phát lệnh truy nã thấy tên nào khả nghi lập tức bắt về!” Elden lập tức ra lệnh, hắn không thể lãng phí một giây nào hết. Hắn đã chứng mất lũ này hơn một tháng nay, ai ngờ chúng còn dám to gan động đến người của hắn.

Celicia thấy dáng vẻ đứng ngồi không yên của thái tử, nàng cũng thấy lo lắng theo. Nàng nghĩ một hồi rồi khẽ cắn môi nói với Celtic: “Mau gọi nhả tóc đỏ kia đến đây đi!”

“Tina?” Celtic nhướn mày hỏi lại.

“Còn ai vào đây nữa, chúng tôi không có mật mã WS tiểu tình nhân của cậu mà Albert đại nhân cũng không thấy. Giờ chỉ còn trông chờ vào người của cậu thôi.”

Mặc dù không ưa gì nữ nhân này nhưng Celtic vẫn nghe cô mà gọi cho Tina. Chưa đầy 15 phút sau, Tina đã kẹp Lina ở nách học tốc chạy đến.

“Celticcc, cậu bảo Dương bị bắt cóc là sao?????”

“Chuyện chi tiết sẽ kể sau. WS của Dương bị tiêu hủy rồi, bên đây cũng không thu hoạch được gì, tôi cũng không có cách nào tìm được cậu ấy. Celicia bảo tôi gọi chị em cậu đến.”

“Cái này... chỉ sợ bọn tôi cũng bó tay....” Tuy cơ giáp của nàng có khả năng dò tìm nhưng nếu ngay cả hệ thống mạng lưới định vị của Giovanni không tìm ra thì nàng cũng đành chịu.

Đang đau đầu suy nghĩ tìm cách khác, thì Lina giật giật tay áo nàng thì thầm: “Tina, chị quên hai người bọn họ dùng cơ giáp gì à?”

Tina hai mắt tức thì sáng ngời, nàng kêu lên: “Đúng rồi! Sao chị lại có thể quên được chứ!” Nàng quay sang hỏi Celtic: “Lúc đi Dương có mang theo nhẫn không gian không?”

Celtic gật đầu nhanh chóng lấy từ trong ngực áo ra chiếc nhẫn bạc. Đây là nhẫn không gian đôi mà y mua cho cả hai. Bình thường Mạc Dương ngại ngùng thường hay đeo dây chuyền giấu trong ngực. May sao hôm nay đi vội nên cậu quên ở phòng. Celtic vừa phát hiện cậu mất tích liền vô thức cầm theo nó đến đây.

“Cái này để làm gì?” Celtic bán tín bán nghi hỏi. Y chưa bao giờ thấy ai dùng cơ giáp để tìm vị trí của người sử dụng, toàn ngược lại.

Lina bắt đầu giải thích: “Thực ra hai cơ giáp này là sản phẩm đặc biệt chưa đưa vào thực tiễn của công ty chúng tôi. Hai cậu là trường hợp đầu tiên. Sản phẩm này khác với các sản phẩm khác là nó có trí năng, chắc các cậu biết Athur với Ivan rồi nhỉ?”

Celtic gật đầu ngỏ ý mời Lina nói tiếp.

“Athur với Ivan là những trí năng thông minh, một khi chúng đã nhận chủ sẽ không ai có thể điều khiển được chúng khi mà chủ nhân của chúng còn sống.”

“Chúng nhận diện chủ nhân của mình qua máu đúng không?” Celtic bắt đầu cảm thấy ngờ ngợ. Lúc đầu y không để ý, giờ đã hiểu tại sao Ivan lại đòi lấy máu để đăng kí.

“Đúng vậy, khi cắm ống tiêm lên người các cậu chúng sẽ công nhận cậu là chủ nhân của chúng. Đồng thời....” Tới đoạn này Lina có chút ngập ngừng, “....chúng cài một con chip vào trong máu của các cậu.”

Bị cái nheo mắt đầy nguy hiểm của Celtic làm cho lạnh sống lưng, Lina vội xua tay: “Đ-Đừng hiểu nhầm! Bọn tôi không theo dõi các cậu gì hết! Tất cả thông tin của các cậu đều được bảo lưu trong cơ giáp. Chúng cài con chip đó để bảo đảm biết được chủ nhân của mình còn sống hay không.”

“Hơn nữa, bởi vì là người yêu của Mạc Dương, nên khi người yêu của cậu có mệnh hệ gì, thì cơ giáp kia cũng sẽ báo vị trí cho cơ giáp của cậu biết để cứu.” Tina chen lời.

Celicia nhướn mày: “Các ngươi là sử dụng công nghệ nano để gắn chip à?”

Tina búng tay cái tách, gật đầu nói: “Chính nó!”

Celtic trừng mắt lạnh lùng nói với Tina, Lina: “Các cậu nói cái này muộn quá đấy.”

Tina gãi đầu cười hì hì: “Này cũng không trách được, tôi là sợ các cậu hiểu nhầm bọn tôi có ý theo dõi các cậu thôi.”

“Vậy chúng ta bắt đầu đi!” Elden nóng lòng thúc giục.

....

Ở dưới tầng hầm ẩm thấp, lúc này đã là trời trưa nhưng nơi này lại không hề có chút ánh sáng. Chỉ có lấp lờ vài ánh đèn vàng cam quỳ mị.

Lạch cạch lạch cạch...

Albert và Mạc Dương có thể cảm thấy trực rùng rợn đang lăn bánh, áp lực từ trên cao rót xuống đè nặng lên đầu hai thiếu niên, nhưng hai người không chút sợ hãi hay nao núng.

“Mau lăn ra đây!” Một tên lính gác mở lồng, cầm súng chĩa về phía hai người quát tháo.

Hai thanh niên cũng không hề phản kháng, thuận theo đi trước. Hai tên lính gác dùng súng đi theo sau. Nhưng đi chưa được mấy bước, bất ngờ Mạc Dương xoay người lại tung một cước đá bay súng của tên phía sau, rồi nhào vào đánh mặt hắn.

Tên còn lại bị hoảng loạn, hắn không ngờ ca nhi lại có thể mạnh như vậy, tay run rẩy định giơ súng lên bắn thì đã bị Albert một kích đánh ngất.

Thấy hai tên đã muốn bất tỉnh nhân sự, Albert và Mạc Dương định tìm lối ra khác nhưng đã có một nhóm khác khoảng 5 tên chạy tới nã súng gây tê về phía cả hai.

Dưới trận mưa đạn lại trong không gian hẹp, Albert không tránh được bị trúng phải. Cậu choáng váng khuỵu xuống, liên lụy Mạc Dương muốn kéo cậu lên cũng bị dính phải thuốc. Hai người nằm ngã ra đất, mấy tên kia liền nghiêng súng nghiêng lợi tiến lên tát vào mặt Mạc Dương, đá vào bụng Albert mắng: “Lũ chó cái, chúng mày dám làm loạn hả?”

Sau đó, một ống tiêm gây tê lớn hơn đâm thẳng vào mạch máu của bọn họ. Lần này, họ tay chân triệt để không còn cảm giác. Trên đường bị hai tên khênh đến địa điểm, Albert buồn rầu nhìn khoe miệng nứt vỡ của Mạc Dương, miệng thành khẩu hình không phát ra tiếng nói: “Xin lỗi...”

Mạc Dương muốn lắc đầu nhưng vô lực, chỉ có thể cười đáp lại, rồi lại ảnh hưởng đến vết thương khê rên nhẹ.

Hai thanh niên bị ném vào một căn phòng tối, bên trong có hai lính gác canh giữ. Hai tên này cầm hai khẩu súng có sức công phá lớn, đủ để thấy dù nuôi quái vật nhưng chúng cũng vẫn có sự đề phòng với con trùng nhân này.

Nhóp nhép nhóp nhép...

Có tiếng thứ nước gì đó nhóp dính tiến đến gần bọn họ. Dưới ánh đèn mập mờ, nó lộ ra nguyên hình phiên bản lớn của con trùng nhân con ngày hôm qua. Giờ phút này nó đang hứng thú giờ xúc tu đến gần bọn họ lựa chọn.

Nếu không phải vì toàn thân tê dại cả hai thật sự thấy ghê tởm muốn chết. Chất nhầy màu xanh dưới thân nó chảy càng nhiều có xu hướng lây lan đến chỗ bọn họ. Hai tên lính canh kia đứng đờ đẫn nhìn, thậm chí chúng còn vui vẻ bàn luận xem con quái sẽ chọn ai trước.

Xúc tu dính ướt vừa chạm vào mặt Albert, cậu liền nhận mệnh nhắm mắt lại, thân hình khẽ run rẩy. Mạc Dương an toàn là tốt rồi... Ai ngờ thanh niên đang nằm vô lực bên cạnh cậu bỗng nhào lên cắn phập vào xúc tua đỏ như máu kia. Albert kinh hoàng nhìn môi dưới của Mạc Dương thấy máu, liền biết cậu ấy tự cắn thương mình để tỉnh táo.

Con quái vật bị cắn vào chỗ nhạy cảm liền đau đớn hú lên quái dị. Nó quăng quật chiếc xúc tu ý đồ muốn đánh văng Mạc Dương. Nhưng càng thế cậu lại càng cắn chặt. Hai tên kia đang do dự không biết có nên tiến lên cứu vị kia hay không thì Albert bỗng có dị động, ý đồ muốn dùng hết sức đứng dậy cứu Mạc Dương.

Bọn chúng vội vàng tiến lên đánh ngất Albert rồi ném cậu ra sau lưng, quan sát tình hình bên đó. Chúng nghỉ tạm thời cứ để thằng nhóc này ở đây, thằng nhóc kia đợi tí nữa bị làm xong chúng sẽ đưa lên sau.

Bên này, lúc con trùng nhân kia đánh văng được Mạc Dương ra thì đuôi xúc tu của nó đã bị cậu cắn đứt. Chất dịch màu xanh không ngừng trào ra, khiến nó từng giật, ném mạnh người cậu vào tường.

“A!” Mạc Dương bị một cú va chạm này đau đến muốn nổ phổi, đau đến tê dại. Một lần hành động này gần như muốn dùng hết sức của cậu, thuốc tê càng ngày càng mạnh mẽ.

Trước mắt choáng váng, Mạc Dương yếu ớt nằm dưới đất ho khan. Cậu có thể cảm nhận thấy có thứ gì đó lạnh lạnh nhóp nháp đang quần lấy chân của cậu, mở ra hai đùi. Cậu muốn giãy giụa nhưng động tác vô lực này càng khiến trùng nhân bị kích thích.

“A...Mau rút ra!” Xúc tu đỏ au thò vào dưới lớp quần đùi mỏng manh chạm đến tiểu huyết khép chặt. Bồn xúc tua khác không nhàn rỗi trói chặt lấy tay chân ca nhi, mở rộng. Nó trả thù ban nãy Mạc Dương cắn mình dùng một chiếc xúc tu màu đen cắm thâm hầu cậu.

“Ô! Ừm ừm...ừm..” Mùi tanh hôi xông tới tận óc khiến Mạc Dương có xúc động muốn nôn mửa. Thứ xúc tu ghê tởm kia đang luồn vào trong quần áo cậu sờ soạng. Chiếc áo sơ mi màu trắng bị thấm ướt biến thành

một màu trong suốt, nhìn thấy rõ bắp thịt khỏe mạnh bên dưới. Quần đùi đen bên dưới đã sớm bị trùng nhân xé toang, lộ ra hai cánh đùi mạch sắc thon dài dính đầy thứ dịch nhầy màu xanh.

46. Chương 42

“Um, um... Ô!!” Mạc Dương dù bị đè nằm ngửa ra sàn, nhưng vẫn có thể tinh tường cảm giác được có thứ gì đó đang muốn chen vào nơi bí ẩn giữa hai chân của cậu.

Không! Không được! Nơi này chỉ có Celtic mới được đi vào thôi! Cậu không muốn. Mạc Dương cố sức giãy dụa, rên rỉ. Song càng làm như vậy thì, xúc tu kia càng bị kích thích mà đâm vào sâu trong hậu huyệt, đầu nhọn không ngừng thăm dò bên trong vách thịt mềm.

Cảm giác thứ lạnh lạnh sờn sờn không thuộc về Celtic đang nhóp nhép đi vào cơ thể mình. Thứ kia vào càng sâu thuốc tác càng lớn, có thể sánh bằng cánh tay của người trưởng thành. Mạc Dương đau đến mặt trắng bệch cả đi.

Xúc tu màu đen còn lại đang không ngừng ra vào tìm tòi tiểu huyệt bị trướng căng đến cùng cực. Trên thân xúc tu phủ đầy gai cào lên thịt non mềm, khiến cậu càng ngày càng khó chịu. Cảm giác thứ mùi tanh hôi đang bao phủ lên khắp cơ thể mình khiến cậu muốn nôn mửa.

Cậu cố gắng nôn khan nhưng chiếc xúc tu phía trên chặn đứng cổ họng của cậu. Bên dưới xiết chặt lại co bóp mạnh mẽ ý đồ muốn đẩy thứ kia ra ngoài. Đáng tiếc là mọi nỗ lực nhỏ nhoi của cậu đều là công cốc, con trùng nhân càng hưng phấn hơn mà tiến công.

“Ô ô... Không...Ô ô cút...” Mạc Dương bị chèn ép tới không thở nổi. Mà trùng nhân thấy con mồi hơi thở không ổn định, rút xúc tu ra khỏi miệng để con mồi không chết sớm. Nó nhìn ca nhi dưới thân vừa nãy còn sống chết cấn nó lúc này vì tác dụng của thuốc tê mà yếu ớt nằm dưới thân nó, liền vui sướng tê rống.

Miệng ca nhi không kịp khép lại chảy mà chảy ra chất lỏng trong suốt hòa lẫn với dịch nhầy xanh lục. Hai chân cơ bắp là thể nhưng lại bị xúc tu mở rộng ra đầy khuất nhục, lộ ra ở giữa tiểu huyệt bị lấp đầy. Mỗi lần nó giao hợp sẽ chảy ra không ít dịch nhầy của nó, khiến việc ra vào càng thuận lợi hơn.

Nhìn ánh mắt căm hận cùng bất khuất của con mồi, nó càng cảm thấy không thỏa mãn. Nó muốn con mồi xác lảo này phải khóc lóc dưới dâm uy của nó.

Xúc tu màu đen ác ý chạm vào miệng khoảng sinh sản, nơi cửa vách ngăn vẫn còn khá là dày. Quả nhiên vừa động tới nơi này, con mồi liền cố sức giãy dụa, hai đùi cố gắng khép lại như không muốn để nó chạm tới.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, đầu xúc tu bỗng biến nhọn hoắt như dao mổ, đâm thẳng vào cửa nội âm.

“A a a a a a!!!!”Mạc Dương hét lên thê lương, bên trong giống như bị khoét mất một miếng thịt, đau đớn không cách nào hình dung, cả người như bị xé đôi. Vách ngăn của cậu vốn là nơi thịt mềm nhạy cảm lại vẫn chưa biến mỏng, bị một “mũi dao” xé rách như thế không khác nào bị rạch thịt. Mùi tanh tươi trộn lẫn với mùi máu rỉ sắt trở thành một hỗn hợp rợn người hơn bao giờ hết.

Giọng đã lạc cả đi, trước mắt một màu tối đen, sức lực dần xói mòn, miệng lắp bắp gọi tên Celtic. Nhưng không ai nghe thấy, không ai đến cứu cậu. Lần đầu tiên trong đời, Mạc Dương bất lực vô thanh khóc lên.

Cậu sợ... Kể cả khi mẹ mất, bị cô lập trong Mạc gia, bị cha cho đủ bài luyện tập lẫn hình phạt khắc nghiệt, cậu cũng chưa bao giờ thấy sợ. Đúng vậy, cậu chính là sợ Celtic sẽ vứt bỏ mình, cậu sợ người mình yêu sẽ ghê tởm mình, khi thấy cậu bị một con quái vật nhúng chìm thành cái bộ dạng này.

Chưa nói đến, con trùng nhân xấu xí kia còn đang cố gắng chạm đến tử cung non mềm của cậu. Bên trong trừ đau cùng xé rách còn lại không còn cảm giác gì khác. Khi xúc tu của con quái vật bắt đầu co bóp muốn bơm trứng vào tử cung của cậu để ấp trứng, Mạc Dương liền nhận mệnh bị thương nhắm mắt lại. Celtic, tôi xin lỗi, tôi không còn xứng với cậu nữa rồi...

Đầu lưỡi vừa đưa lên răng, ý đồ muốn cắn lưỡi tự sát, thì bất ngờ “đoàng” một tiếng, đầu con trùng nhân bị nổ tung. Người bắn chính là Albert không biết từ lúc nào đã tỉnh lại, đánh gục hai tên lính gác, tiện thể cướp vũ khí bắn vỡ đầu con quái vật kia nhân lúc nó sơ hở.

Thấy da đầu con trùng nhân bắt đầu có xu hướng khép lại, Albert lại bắn thêm vài phát cho đến khi thấy viên hạch đỏ trong đầu nó liền nện phát cuối cùng. Con quái vật cấp SS thế là bỏ mạng, chết dưới tay một quân sinh cấp B. Hai tên lính kia cũng đã sớm bị Albert bẻ gãy cổ, tạm thời trong phòng không còn nguy hiểm.

“Dương! Dương, cậu khỏe không?” Albert sốt sắng chạy đến gần Mạc Dương, nâng cậu dậy. Cả người cậu mất ý thức mềm nhũn nằm trong lòng Albert. Trên thân không có chỗ nào hoàn hảo, một mảnh bừa bộn xanh đỏ. Nhìn giữa hai chân Mạc Dương loang lổ vết máu, Albert hai mắt cay xè, là cậu ấy chịu tội thay cậu...

Không được, không thể để thế được, phải cứu cậu ấy. Albert công Mạc Dương trên lưng xông ra ngoài. Quả nhiên, những tên lính gác khác đã nghe thấy động tĩnh mà đến đây.

Albert một tay đỡ người phía sau một tay dùng súng dọn sạch những kẻ ngáng đường. Albert gần như điên cuồng mà muốn lao ra ngoài cửa. Nhưng ai ngờ đâu ra đến cửa nghênh diện Albert là một rừng ấu trùng nhân, lẫn dị trùng. Chúng đánh hơi thấy cái chết của con chúa liền nổi điên tìm đến. Phía sau lưng là mấy tên áo đen đang lăm le chĩa súng vào hai người.

Bốn bề thù địch khiến mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng Albert. Nghe hơi thở của người phía sau lưng ngày một yếu ớt, cậu càng hoảng loạn.

Ầm!

Ngay lúc này từ trên trời giáng xuống một đài cơ giáp màu đỏ. Sau đó là tiếng của thái tử vang lên trên bầu trời: “Tên Celtic kia, sao đi nhanh thế hả?! Người phải đợi người khác nữa chứ!” Theo sau hắn là cả một đoàn quân tinh nhuệ.

Albert ngây ngẩn, là thái tử đến cứu ta ư? Sau đó lại lắc đầu tự phủ nhận, không thể nào, chắc là ngài ấy đến cứu Mạc Dương...

Không cần đợi thái tử ra lệnh, đoàn quân liền tiến lên diệt dị trùng. Đám áo đen thấy có biến liền kinh hãi muốn bỏ chạy nhưng ngay lập tức đã bị bắt gọn. Không hổ là đội quân tinh nhuệ, chẳng mấy chốc đã quét sạch địch. Lúc đi vào trong cứu các ca nhi, nhiều người không khỏi cảm hận hành vi tiếp tay cho giặc của lũ dị giáo này, cũng như dành sự thương cảm cho các ca nhi không may mắn đã chết.

Celtic không quan tâm bên trong như thế nào. Lập tức nhảy xuống cơ giáp chạy đến chỗ Albert ôm lấy Mạc Dương, biểu tình âm trầm tựa rót xuống hầm băng ngàn thước. Nhìn thấy vết tích trên người cậu, y nổi giận túm cổ áo Albert truy hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Sao cậu ấy lại bị thế này?”

47. Chương 43

Lúc Albert nặng nề mở mắt ra thì trời đất đã tối sầm. Ánh mắt mơ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ. Cậu nhớ mình đang ở trên tàu phi hành ngồi cạnh thái tử, sau đó không biết đã gục đầu ngủ quên từ lúc nào.

Thái tử?! Cậu chợt bừng tỉnh nhận ra đây chính là phòng của hắn, vội vàng bật dậy. Chiếc giường trắng trống trơn chỉ có mình cậu nằm đó. Albert đưa mắt nhìn quanh khắp căn phòng, giật mình phát hiện thái tử đang ngồi ở trên chiếc ghế dài đối diện giường. Nửa người của hắn chìm trong bóng tối xanh đen, nếu không nương nhờ chút ánh trăng chiếu sáng đôi mắt xám lạnh lạnh cùng mái tóc bạc như tiên trắng, có lẽ cậu cũng không nhận ra thái tử.

“Tỉnh rồi?” Thanh âm trong trẻo cất lên.

“V-vâng...” Albert gục đầu bối rối, thái tử không gọi tỉnh cậu dậy mà đưa cậu về phòng ư? ‘Đ-điện hạ, ngài lên giường đi không bị nhiễm lạnh. Thần xin lỗi, thần sẽ đi ngay....’

Cậu luống cuống kéo lê người định xuống giường, sợ thái tử chướng mắt mình, tức thì, Elden lại lên tiếng: “Ai cho người đi?”

“Thần...” Albert theo phản xạ đứng khựng lại không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Ai cho người đi ra ngoài với cái bộ dạng đó!” Elden chau mày.

Albert ngẩn người nhìn một lượt thân thể mình, phát hiện ra trên người không chút mảnh vải. Cậu hai má

nóng lên phùng phùng lấy tấm chăn trắng quấn kín thân mình, miệng lắp bắp: “T-thần... Q-quần... Quần áo...?”

“Chúng nát quá, ta ném đi rồi.” Elden thản nhiên đáp.

“V-vậy...” Albert ngồi co ro đỏ mặt ôm chăn, dáng vẻ hết như tiểu tức phụ khiến Elden càng muốn trêu đùa. Hắn không nói gì nhếch mép cười nhìn chằm chằm Albert, mà người sau thì vẻ mặt cảnh giác như thỏ khi thấy hắn cười.

Mỗi lần thái tử cười với cậu là y như rằng sẽ có chuyện không hay ho xảy ra...

5 phút trôi qua,

10 phút trôi qua,

Elden vẫn chống cằm ngồi lệch bên ghế nhìn Albert.

“Đ-điện hạ...” Albert rụt rè gọi Elden.

“Hửm?” Elden hừ nhẹ trong cổ họng, âm rung nơi yết hầu khiến trái tim Albert giật thót.

“N-ngài... có gì muốn nói với ta sao?”

Elden nhướn mày: “Muốn nói thì hẳn phải là người nói mới đúng.”

“Thần?” Albert sững sốt tự chỉ vào mình. Không phải muốn nói gì cậu đã nói hết rồi sao?

“A!” Cậu chợt nhớ ra quên hỏi, “Điện hạ, Mạc Dương sao rồi?”

“Vẫn đang trong phòng mổ nhưng tình hình có thể cứu vãn.” Elden nhàn nhạt đáp lại.

Nghe thế, cậu liền thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vẫn áy náy không thôi.

“Người chỉ muốn nói vậy thôi à?”

Albert ngơ ngác ngẩng lên nhìn Elden. Người sau mất kiên nhẫn chép miệng: “Rõ ràng người còn nhiều thứ cần phải nói cho ta đó. Ví dụ như... chuyện quá khứ của chúng ta chẳng hạn.”

Cả thân hình cường tráng run rẩy, hai tròng mắt đen tròn tròn kinh ngạc nhìn Elden: “Đ-điện hạ? Ngài... Nhớ ra rồi?”

“Hừ!” Elden bực bội hừ lạnh, “Người giỏi lắm, sao dám giấu ta chuyện đó hả?”

“Thần...” Albert lúng túng, không biết trả lời sao? Trong đầu cậu từng vô số lần ao ước cái ngày Elden nhớ ra. Nhưng đến khi ngày đó đến rồi, cậu lại thấy sợ hãi. Quan hệ của thái tử và đức vua từ ngày mất trí nhớ rất khăng khít. Cậu sợ rằng chính mình là người làm hỏng mối quan hệ của thái tử và vua, dẫn đến tranh chấp nội bộ.

“Hay là....người ghét bỏ ta là phế vật?”

“Không có! Điện hạ, ngài rất hoàn hảo, ta không có coi thường ngài chỗ nào cả!” Albert lập tức phản bác, sau đó nhìn về mặt kiên quyết truy cho ra sự thật của Elden lại gục đầu xuống, ủ rũ nói: “Ta là sợ... ngài không tin lời của ta...”

Vừa dứt lời, Elden liền lao lên đè cậu nằm ngửa ra giường, hai tay giữ chặt hai cổ tay của cậu để lên ngang đầu, tấm trắng chăn mở bung ra lộ ra tấm thân trần trụi màu mạch sắc.

Albert còn chưa kịp định thần Elden đã hét vào mặt cậu: “Sao ta lại không tin được chứ! Người có biết 6 năm qua ta mơ thấy gì không? Ta mơ thấy người chết trong lòng ta, ta không thể cứu người khỏi đám lửa đó! Ta hận, ta hận, người cứ đi vào giấc ngủ của ta nhưng lại không chịu nói cho ta biết tên người. Người có biết ta đi tìm người lâu lắm rồi không hả??? Người có biết khi ta nhớ lại, phát hiện ra người mình đối xử tệ bạc nhất lại là người mình yêu, lòng ta đau đớn đến nhường nào không hả???”

Albert sững sờ nhìn thanh niên tuấn mỹ trước mặt mình. Giọt nước ầm ập từng giọt rơi trên mặt của cậu, màu của nó trong suốt lấp lánh giống như mái tóc bạc của chủ nhân nó. Giọng Elden bắt đầu khản đi chuyển sang nghẹn ngào: “Xin lỗi, Albert.... Ta không biết là em...”

Albert ôm đầu Elden gục vào vai mình, gò má cọ lên mái tóc bạc mềm mại, khóe mắt cậu ướt ươn ướt thấm cả vào sợi tóc, cậu thì thào nói: “Ta cũng xin lỗi vì sự hèn nhát của ta đã làm ngài mệt mỏi như vậy, điện hạ của ta...”

Hai người tách ra nhìn nhau, bốn mắt chứa đựng bao nhiêu tình cảm dồn nén, rồi không biết từ lúc nào đôi môi đã quấn lấy nhau. Elden phong lưu là thế nhưng đây lại là lần đầu tiên hôn môi của hắn. Kỹ thuật có chút trúc trắc, nhẹ nhàng mút lấy cánh môi đầy đặn của cậu. Đầu lưỡi xâm chiếm khoang miệng của cậu liếm lộng ngạc mềm nhạy cảm.

Albert cũng thả lỏng để mặc Elden xâm nhập, đây là cái hôn quý giá nhất cuộc đời cậu. Hơi thở gấp gáp, nước bọt trong suốt giao tạp lẫn nhau khiến cả căn phòng bỗng trở nên đầy sắc tình.

Elden môi mỏng mềm mại chạm lên vết sẹo bỏng dữ tợn, nụ hôn như mưa rơi lần lượt từ trán xuống cổ. Albert cảm thấy vết sẹo đã khô cứng trên mặt mình nóng ran. Mưa hôn rơi xuống dịu dàng rửa trôi đi cơn

đau bỏng rất thiêu đốt cậu suốt 6 năm nay.

Albert bị trận mưa hôn này làm cho động tình, kẹp chặt hai đùi giữ lấy chân của Elden, dùng nơi dực vọng đã sớm thức tỉnh cạ lên quần hần. Ánh mắt mơ hồ, miệng khẽ rên rĩ:“Điện hạ...”

Elden vừa dùng hàm răng nhẹ nhè cạ lên yết hầu nhô ra vừa nói:“Al, mau gọi tên ta, gọi như cách ngày xưa em thường hay gọi.”

“A...”Đầu lưỡi mềm mại chạy xuống bờ ngực rắn chắc, vờn quanh đầu vú của cậu rồi ngậm vào khoang miệng ấm áp đùa nghịch, hai mắt cậu mơ màng, miệng thỏn thức gọi ra cái tên thân thương:“Elden.... El.... Ta yêu ngài....”

Elden đáp lại cậu bằng một nụ hôn sâu, nhìn vết bỏng đỏ đã sớm đóng vẩy trong lòng yêu thương không ngớt. Y vươn lưỡi liếm lên một điểm sẹo trên gò má cao của cậu.

“A a, El....Chỗ đó...”Albert giật mình nghiêng đầu né tránh, tuy phần biểu bì đã bị hoại tử nhưng rất ít người biết rằng ẩn kín của cậu từng ở nơi đó. Bản thân cậu cũng nghĩ ẩn kín này đã không còn tác dụng gì nữa rồi. Không ngờ chỉ một liếm của thái tử cậu lại thấy tê dại.

“Ha ha, xem ra trí nhớ của ta chính xác. Nơi này của em vẫn nhạy cảm như vậy.”Elden liếm môi đầy yêu mị, tay hần lướt qua cơ bụng của cậu, chạm đến dương vật khả ái đang khóc lóc cần được yêu thương:“Em xem, ta mới liếm một cái mà nơi này của em ướt rồi này.”Nói rồi hần còn ác ý lấy ngón tay trêu chọc linh khẩu, khiến nó càng nhạy cảm mà trào ra dịch nhầy trong suốt.

Chưa hết, hần còn dùng đầu gối thúc sâu vào giữa hai chân của Albert, ma sát tiểu huyết non nớt giữa hai cánh mông. Lớp vải quần thô ráp mài lên miệng thịt mềm mại, khiến nó không khỏi nhạy cảm mà khép mở. Khoái cảm đột ngột khiến Albert ngửa đầu thở dốc:“Ưm ưm...El... Khó chịu...ưm...”

“Khó chịu á? Nói dối là sẽ mũi biến dài đó, Al. Không phải em đã kể cho ta câu chuyện cổ tích đó sao? Em đang làm ướt đầu gối của ta đấy.”Elden đùa Albert đến nghiệm.

Albert từ trước tới nay là bé ngoan nói không lại Elden, đành cam chịu mặc hần đùa nghịch thân thể. Người kia thấy cậu không hào hứng lắm với trò đùa của mình, liền nghiêm túc khuếch trương. Đợi lối vào ẩm ướt, hần nâng dực vọng đã sớm sưng lớn của mình đi vào.

“A...”Albert khẽ thở hắt, mọi lần cũng đi vào như vậy, nhưng đều rất chóng vánh kết thúc trong đau đớn

Mà lần này, thái tử chậm rãi đi vào khiến cậu có thể tường tận cảm nhận tính khí thô to cùng mạch đập của từng sợi gân xanh trên thân nó.

“Ưm, Al... Nơi này của em kẹp ta chặt quá...”Xúc cảm mềm mại tinh tế giống như hàng ngàn cái miệng nhỏ hút lấy tính khí nóng hổi. Những lần trước hần chỉ đơn thuần là phát tiết, không quan tâm đến cảm thụ

của bạn tình. Chắc hẳn Albert đau lắm, Elden hôn lên miệng Albert thay cho lời xin lỗi, dưới thân nhẹ nhàng đưa đẩy.

“Điện hạ....A a...Chậm...ư ư a...” Albert ôm chặt lấy cổ Elden rên rỉ, người sau đang điên cuồng va chạm vào tuyến tiền liệt của cậu.

Trong màn hơi nước giăng trước mắt, cậu chăm chú nhìn thanh niên da thịt trắng nõn hai má đỏ lên màu tình dục, đang rong ruổi trên thân mình. Đã từ rất lâu rồi, cậu chưa được nhìn gần gương mặt ấy như thế này. Ánh mắt xám bạc không còn lạnh lẽo mà biến trong veo ôn nhu như kí ức ngày xưa. Tinh linh vương tử đã trở về với cậu, sẽ không còn những tháng ngày mòn mỏi ngược lên mặt trăng truy tìm hình bóng ngài trong vô vọng nữa.

48. Chương 44

Chiều hôm sau, Mạc Dương tỉnh lại. Albert với Elden còn chưa kịp thăm hỏi quá một lần, Celtic đã cấp tốc đưa cậu về nhà tĩnh dưỡng.

Vết thương ngoài da nhờ dùng khoang cứu thương nên đã hồi phục hoàn toàn sau 1 tuần. Nhưng riêng vết thương ở vùng kín khiến cậu phải mất 1 tháng mới có thể đi lại bình thường, bởi khoang cứu thương không thể chữa tới được nơi này.

Trực tràng bị tổn thương, khoang sinh sản còn thảm hơn gấp ba. Mạc Dương lại còn đang trong độ tuổi dậy thì nên phần thịt non nớt và nhạy cảm hơn bao giờ hết.

Suốt thời gian này, những vết thương không ngừng sưng tấy, đau đớn khiến cơ thể khỏe mạnh như cậu cũng không chịu nổi mà ngã bệnh liên tục. Hơn nữa, ăn uống cũng chỉ có thể ăn thức ăn lỏng. Sau 1 tháng đó, cậu đã gầy đi một vòng, khiến Celtic tự trách không thôi. Nếu y đến sớm hơn thì đã không ra nông nỗi này. Chỉ tiếc trên đời này không tồn tại “nếu như”.

Thấy Celtic vất vả chăm sóc mình, Mạc Dương cũng thấy thương y. Người này từ bé đến lớn đều sống trong nhung lụa, được nuông chiều hầu hạ tận tay. Ấy vậy mà bây giờ đôi tay mỹ miều ấy lại chăm cho cậu từ A đến Z, cũng bởi kí túc xá đào đâu ra người hầu.

Từ việc đút cơm cho đến việc tắm rửa, ngay cả việc đưa cậu đi vệ sinh y cũng tranh làm, sau đó đã bị Mạc Dương thẳng thừng từ chối. Dù sao cậu cũng không phải là một ca nhi nhu nhược đến thế. Hơn nữa, cảm giác như sẽ làm biến hình tượng cao quý thanh khiết của Celtic vậyyy!!!! (*) [Celtic: Để trở thành người chồng hoàn mỹ tôi không gì chối từ (_)]

Đáng lưu ý nhất là, vị thiếu gia mười ngón tay không dính dương xuân thủy của cậu đã biết nấu cháo. Là Celtic lo cậu cần cháo dinh dưỡng của nhà ăn, nên y đặc biệt học nấu ăn vì cậu.

Quả là thiên tài tư chất thông minh, đến chuyện này cũng không thể làm khó được y. Mới một tuần, y đã làm ra cháo đủ món khiến cậu ăn ngon không dứt miệng. Chỉ tiếc cháo là món duy nhất y làm được, nên thời gian cậu tỉnh dưỡng, y vẫn phải đặt cơm về ăn cùng cậu _(:3 _ Ha ha, không có ai là hoàn hảo cả...

Mạc Dương mỗi ngày đều vui vẻ phối hợp với sự ân cần của y, cố tỏ ra mình khỏe, lại chỉ có mình cậu biết mình không ổn thế nào.

Đợt bệnh liên hoàn vừa rồi nghỉ học, mỗi khi Celtic lên lớp, cậu lại rơi vào trạng thái bồn chồn, biết y sẽ trở về nhưng vẫn không kiềm chế được cảm giác cô đơn này. Cậu cũng sợ ngủ hơn vì hễ ở một mình là cậu sẽ gặp bóng đè, mơ thấy mình bị thứ xúc tu ghê tởm đó quấn thân, chỉ có cái ôm của Celtic lúc về đêm mới có thể trấn an được cậu.

Đến khi có thể đi học, cậu cũng theo sát Celtic mọi lúc mọi nơi. Trước kia, cậu không để ý những đối tượng xung quanh Celtic, bởi cậu nghĩ chừng nào trong đôi mắt xanh lam ấy còn có mình thì những người khác sẽ không có cơ hội. Còn bây giờ, hễ có người nào tiếp cận cậu đều “vô tình” làm những hành động thân mật với y, khiến đối thủ phải ngượng ngùng mà bước đi. Thực ra, cái cậu muốn nhất chính là hất bay những người đó lẫn xa khỏi y, quất vào mặt họ y chỉ thuộc về cậu. Nhưng cậu sợ Celtic sẽ ghét bỏ cậu giống một đồ phụ(*) chanh chua. [**: Người đàn bà có tính hay ghen ghét*]

Tất cả những cảm xúc tiêu cực này cậu đều giấu kín trong lòng, không để Celtic biết, bởi cậu là người rõ nhất, y ghét sự ràng buộc đến chừng nào. Thật ra, cậu hiểu điều gì khiến cậu trở nên ích kỷ đến cực đoan như hiện giờ.

Tháng vừa rồi khi vết thương nơi đó bắt đầu khép miệng, đều là một tay Celtic bôi thuốc cho cậu. Nhưng mỗi lần, cậu thì đã sớm ngượng chín người mà Celtic đều mặt lạnh xử lý, làm xong thì dặn cậu nghỉ ngơi rồi đi làm việc khác. Thái độ như gần như xa ấy của y khiến nỗi sợ về việc y đã ghét bỏ thân thể của mình, ngày một ám ảnh cậu.

Mạc Dương bản thân sờ bụng dưới, Celtic từng nói y đợi một ngày sẽ được xuyên qua vách ngăn của cậu để tiến vào nơi này, biến cậu hoàn toàn trở thành của y. Mà “trình tiết” của cậu bây giờ đã ô uế, làm gì có hùng nam nào sẽ muốn một ca nhi đã bị quái vật nhúng chàm đầu. Có lẽ sự dục dăng của y chỉ đơn thuần xuất phát từ áy náy thôi...

Nghĩ đến việc sau khi thương đã lành, Celtic có thể sẽ nói lời chia tay, trái tim Mạc Dương lại quặn đau. Hai bàn tay vo lại thành nắm đấm, môi mím chặt, ánh mắt bỗng trở nên quyết tuyệt. Cậu có thể buông tha Mạc gia nhưng Celtic thì không, y là bến bờ cuối cùng của cậu, không có y cậu cũng không biết sống sao.

....

Một tháng sau,

“Nội âm của cháu đã hoàn toàn bình phục rồi. Sức khỏe của cháu đáng kinh ngạc hơn bác tưởng. Lúc đầu bác còn nghĩ phải mất 3 tháng cơ.” Vị bác sĩ ca nhi ôn thanh nói.

“Vâng. Cảm ơn bác sĩ trong thời gian qua ạ.”Mạc Dương cúi đầu cảm tạ.

Bác sĩ cười hiền lành gật đầu ngỏ ý cậu có thể đi rồi, nhưng cậu vẫn ngồi lại, vẻ mặt muốn nói nhưng lại thôi.

“Cháu còn gì băn khoăn ư?”

“Cháu...”Mạc Dương gãi đầu lấp bắp nói,“Liệu...hiện tại đã có thể...q-quan hệ....chưa ạ?”

“Quan hệ gì cơ?”Bác sĩ hỏi lại, sau thấy mặt cậu trai càng ngày càng hồng chín như trái đào liền hiểu ra, “à” một tiếng.

“Chuyện phòng the có thể nhưng cháu phải nhắc bạn trai mình làm thật nhẹ nhàng. Bởi vì vết thương của cháu mới hồi phục nên vẫn còn nhạy cảm, thời gian đầu nếu không làm cẩn thận sẽ rất đau.”Bác sĩ dặn dò.

Mạc Dương cắn môi gật đầu cảm ơn bác sĩ, rồi mặt đầy suy tư bước ra ngoài.

“Dương, sao rồi?”Là giọng nói trong trẻo nhàn nhạt của Celtic đánh thức cậu khỏi dòng suy nghĩ.

“Bác sĩ bảo hồi phục rồi...”

Cậu vừa nói xong, y liền dắt tay cậu, vừa đi vừa nói:“Vây tốt rồi, chúng ta về thôi. Cậu có muốn ăn gì không?”

“Không...”Mạc Dương ngơ ngác đi theo bóng lưng của y. Người đang ở gần cậu mà sao lại thấy xa xôi đến thế. Y giống như một vị thiên sứ chói lòa, mà cậu giống như một con chiên đã bị ô uế, mất tư cách để chạm tay tới thần. Cậu nhìn xuống bàn tay trắng nõn vẫn đang dịu dàng nắm lấy bàn tay thô ráp của cậu, vẫn còn cơ may cho cậu đúng không?

Mạc Dương nuôi quyết tâm một đường tới cửa phòng. Cửa vừa khép lại, cậu liền lao lên túm cổ hôn y. Nụ hôn nhiệt liệt, lại có chút vụng về, chẳng mấy chốc đã cắn sưng đôi môi mỏng hồng của y.

Celtic còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã bị cậu đẩy ngã ra đất, thụ động thừa nhận mưa “hôn” bão táp của cậu.

Y cố lắc trái lắc phải né tránh, trên mặt cảm thấy ngứa ngáy giống như bị một con đại hình khuyển liếm mặt. Cuối cùng phải đến khi lấy tay chặn môi cậu, thì mới chịu dừng.

“D-dương? Cậu làm sao vậy?” Y thở hổn hển hỏi.

Mạc Dương hai mắt khép hờ ướt át, môi còn vương bọt nước căng mọng mấp máy gọi tên y: “Celtic.... Tôi muốn cậu....” Rồi dùng cái miệng căng tròn của mình cọ lên hạ bộ đang ngủ đông của Celtic.

Trước vẻ chủ động kiêu diễm này cậu, y không kìm được mà đỏ mặt, cổ họng khô khốc khẽ nuốt. Rồi lại nhắc tỉnh bản thân không được mềm lòng, Mạc Dương nơi đó là mới hồi phục, làm tình hôm nay cậu hẳn sẽ rất khó thụ. Trước khi tiểu đệ của y đi quá giới hạn, y đẩy người cậu ra: “Không phải hôm nay, Dương.”

“Tại sao không được?” Cậu kiên trì hỏi lại.

“Cậu vừa mới hồi phục, tôi không muốn làm cậu bị thương.”

“Tôi rất khỏe, tôi chịu được...” Mạc Dương lắc đầu rồi đưa mắt nhìn xuống hạ bộ của y, “Hơn nữa.....Cậu cũng cứng rồi này...” Cậu như si mê mà sờ lên lều trại phồng cứng trên quần Celtic.

Chát!

Celtic gạt cái tay làm loạn của cậu ra, vẻ mặt giận dữ mắng: “Cậu có nghĩ cho mình không thế hả?” Mặc dù, y cực kì muốn chạm vào cậu nhưng cũng không nỡ nhìn cậu bị thương. Nhớ lời nữ bác sĩ kia bảo, vì dây thần kinh nơi đó của cậu bị tổn thương nghiêm trọng, nên nếu vết thương vừa lành đã vội làm thì sẽ rất đau. Y không muốn cậu lại trải nghiệm cơn đau như hồi ở cái hầm đó lần nữa.

Tuy nhiên, Mạc Dương lại không hiểu tâm tư đó của y, cho rằng y thật sự ghét bỏ mình. Dù thân dưới đã hưng phấn, cũng nhất quyết lấy lý do để từ chối.

Nhìn cậu gục đầu ủ rũ với mu bàn tay sưng đỏ đặt trước lồng ngực cường tráng rung động vì thở gấp, Celtic bắt đầu thấy hối hận vì hành vi thô lỗ của mình.

“Dương...Tôi xin l.....A! Cậu uống cái gì đấy?!” Còn chưa kịp nói hết, y đã thấy cậu lấy ra trong quần một viên thuốc kì lạ cho vào miệng. Celtic hoảng hốt tiến đến, bóp miệng cậu, muốn cậu nôn ra.

“Ừm!” Ai ngờ, Mạc Dương lúc này thừa dịp y sơ hở, tiến đến sát cái miệng đang khép mở, hôn lên. Celtic nếu muốn y có thể đánh bay cậu ra nhưng lại không muốn làm đau cậu, đành giã dựa vô vọng.

Y cảm thấy đầu lưỡi dày của cậu đẩy tính công kích, làm loạn trong khoang miệng của y, có thứ gì đó tròn tròn đẩy vào cổ họng của y. Celtic kinh hãi, lần này mạnh mẽ đẩy hẳn cậu ra, nhưng đã muộn rồi, y đã nuốt xuống viên thuốc.

“Cậu cho tôi uống cái gì?” Celtic choáng váng ngã vật ra sàn, sức lực trong cơ thể dần dần xói mòn.

Mạc Dương không nói gì, chỉ dịu dàng xoa khuôn mặt trắng nõn, mềm mại của y, thủ thủ: “Celtic....Tôi yêu cậu...”

Bình thường nghe cậu nói câu này, y sẽ nhiệt liệt hưởng ứng, song nhìn quang mang nguy hiểm lóe lên trong mắt cậu, y lại không hào hứng nổi.

Y khẽ nuốt nước bọt, trong đầu lóe lên một suy nghĩ đáng sợ: Đây là Dương muốn làm phản sao?

Cậu ôn nhu bế y lên giường, cả thân hình cao to ngồi đè lên người y, vừa thành kính hôn môi y vừa lầm bầm: “Cậu là của tôi, Celtic...”

49. Chương 45

Warning: Có tình tiết phản công!

Mạc Dương để cho an toàn lấy sợi dây lụa mềm cột chắc cổ tay y buộc ở đầu giường. Tuy đã cho Celtic uống thuốc nhưng cậu vẫn có phần kiêng dè sức mạnh của y. Như vậy thì có thể yên tâm y sẽ không chạy, cậu hài lòng nhìn nút thắt màu trắng.

“Celtic, tôi sẽ khiến cậu thoải mái...” Mạc Dương ngồi trên người Celtic, vuốt ve cơ thể thon dài săn chắc của y, hôn lên cần cổ cao gầy. Đầu lưỡi nóng ướt lướt dọc mạch máu trên làn da trắng nõn. Ngón tay cời từng chiếc cúc trên áo sơ mi đen của Celtic, da thịt lộ ra đến đâu cậu hôn đến đó. Cánh môi mềm nhẹ chạm lên làn da ngứa đến kì cục.

Lần đầu tiên ở thế bị động khiến Celtic cảm thấy không được tự nhiên. Trên trán lặng lẽ chảy một giọt mồ hôi lạnh, lo lắng cho số phận cây hoa cúc của mình muốn héo điếu, song lại bởi vì túng dục quá lâu, trên bảo dưới không nghe cứ thế bất chấp mà góc đầu dậy.

Mạc Dương cởi nốt cúc quần, kéo khóa, lật lên vạt áo sơ-vin bên trong, hiện ra lều trại nổi cao. Màu trắng mô tả rõ hình hài của thứ ẩn giấu bên dưới. Cậu quỳ rạp người giữa hai chân của y, tay run run lật mở lớp quần lót mỏng manh.

Tiểu Celtic hùng vĩ được giải phóng vươn người lên vui sướng lắc trái lắc phải rồi nghịch ngợm chạm môi Mạc Dương một cái.

“Thật sung sức mà.” Cậu mỉm cười trêu mếu nhìn nó, khớp hàm mở ra ngậm lấy “cây gậy” nóng hổi mà cậu đã khao khát hơn 2 tháng nay. Đầu lưỡi đảo loạn trên quy đầu no đủ, khẽ mút nhẹ cái chụt. Mặt đỏ hồng hưng phấn giống như trong miệng cậu không phải là thứ tràn ngập mùi nam tính, mà là một chiếc kẹo que thơm ngọt.

“Ừm...” Celtic không nhìn được khẽ rên rỉ, dù không nhìn thấy bên dưới nhưng y cũng đoán được Mạc Dương đang làm cái gì với dương vật của y. Nếu y có thể di chuyển, y nhất định sẽ trừng phạt ca nhi này vì tội dám đùa với lửa.

Cậu mở lớn khoang miệng để cho thứ kia được tiến vào sâu hơn, tiếc là chỉ đi vào được một nửa. Thứ to lớn này khiến cậu có chút vất vả thừa nhận. Tuy nhiên, với Mạc Dương, này không thành vấn đề, quan trọng nhất vẫn là sự vui vẻ của Celtic. Cảm nhận thứ kia càng ngày càng trưởng lớn trong miệng của mình, chèn vào cổ họng, cậu càng sung sướng, này chứng tỏ y vẫn có “cảm giác” với cậu.

Cậu tận tình dùng lưỡi và phần ngạc mềm của mình âu yếm dương vật. Nước bọt không thể khống chế chảy dọc hành thân, lăn vào trong bụi cỏ nhạt màu.

Celtic thở dốc, đôi mắt xanh biếc mơ màng như biển sâu, tiểu đệ của y đang được đưa vào một nơi ấm áp được thứ mềm mại nhấm nuốt, vuốt ve. Đỉnh linh khẩu chạm vào một điểm cuối, nơi đó mỗi lần nuốt vào lại co vào mút chặt lấy quy đầu nhạy cảm.

“Ồ ưm...” Mạc Dương khẩu giao đến mỗi hàm, nhưng thứ kia dường như đã tích trữ quá lâu mãi không chịu bắn. Dương vật trơn tuột trượt ra khỏi miệng “Póc!” một tiếng, Mạc Dương lồng ngực phập phồng, hai mắt nhắm nghiền nhìn tiểu Celtic vẫn bất khuất, cậu cắn môi ẩm ướt rồi lại không bỏ cuộc, kiên trì dán lên. Đầu lưỡi dày nhọn mân mê linh khẩu nhạy cảm, thỉnh thoảng lại ngậm chơi hai túi nang nặng trĩu. Cậu nhất định phải thu phục được thứ này để lấy lòng Celtic!

“Dương... Buông ra....Tôi sắp...A...” Celtic cảm giác cao trào sắp tới, lại không muốn làm cậu khó chịu, nhắc nhở cậu nhả ra. Nhưng Mạc Dương nghe vậy lại càng liều lĩnh ngậm lấy nơi quy đầu, mút mạnh linh khẩu. Tiểu Celtic bại trận trước khoái cảm, không thể nhịn được nữa mà phun ra. Tinh dịch giống như đại hồng thủy mãnh liệt tràn vào cổ họng của cậu, có thể thấy nơi yết hầu đang không ngừng lăn lên xuống tạo thành tiếng ừng ực đầy tình sắc.

Tới khi Celtic có thể nhìn thấy mặt của Mạc Dương, thì chỗ tinh dịch đó đã nuốt hết vào trong bụng cậu, bờ môi sưng đỏ vẫn còn đọng vết tinh dịch trắng sữa đầy tội ác. Trong lòng dâng lên một cổ tà hỏa vô danh, nếu không phải bị tê liệt cả người, có lẽ y đã sớm lật mình đè người này ra giường thao rồi. Chỉ tiếc bây giờ y đang trong tình thế vô cùng éo le, chính là lão bà của y đang có ý định phản công.

Bằng chứng là bây giờ cậu đang lột toàn bộ quần áo trên người y xuống, bản thân cậu lại vẫn còn quần đùi đen cùng áo phông trắng bên trên, bàn tay thô ráp đang thích thú vuốt ve phần đùi của y. Trong đầu ngập tràn cảnh báo nguy cơ, Celtic vội hỏi: “Dương, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Mạc Dương ngẩng đầu thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của y khe thoáng qua sợ hãi, cậu ôn nhu hôn môi y trấn an: “Đừng sợ, tôi sẽ không làm cậu đau đâu.”

Celtic: “!!!” Sao có thể không sợ được chứ?! Sợ chết đi được ấy!! Đây không phải lời thoại thông dụng của các tiểu công sao??? Ai đó làm ơn hãy nói cho tôi đây chỉ là đùa thôi đi!!! A a a a!!!

Mạc Dương lúc này trong mắt chỉ có bắp đùi cân xứng, nuốt nà của Celtic. Cậu ngồi lên một chân của y, dục vọng của cậu có thể cảm nhận làn da mịn màng cách một lớp quần. Hơi thở bắt đầu hỗn loạn, cậu mê loạn khe đóng đưa eo mải dục vọng nóng cháy của mình lên đùi y.

Cảm giác thứ mà ai cũng biết là gì kia đang ma sát nóng rực trên đùi của mình, hơn nữa lại càng có xu

hướng nghiêng vào bên trong đùi non, y chỉ thấy kinh hoảng. Mở mắt ra thấy lão bà muốn phản công phải làm sao? Chờ tại tuyến, gấp!!!

“A ừm~ Celtic, cậu thật tuyệt.” Mạc Dương cọ đến vui vẻ không biết đến tâm tư của Celtic. Tiếng sột soạt vải ma sát với da càng ngày càng biến ướt át, chỉ mấy phút sau cậu quá kích thích mà bắn ra lần đầu tiên sau 2 tháng cấm dục. Tinh dịch hình thành một vết thâm trên quần đùi, dính ướt trên chân y. Cảm nhận chất lỏng ấm áp thấm thấu qua lớp quần chấy vào trong đùi non của y, thậm chí còn tiến gần đến kẽ mông, mồ hôi lạnh vã ra như suối.

Mạc Dương thỏa mãn nhìn phần đùi đỏ hồng xinh đẹp in lên “dấu ấn” của mình. Sau đó, lại tự thấy xấu hổ vì hành động dâm dăng này, cậu thêm đụng chạm da thịt với Celtic đến mức cậu chỉ cần thủ dâm với chân y cũng có thể cao trào. Không ngờ bản thân đã đói khát đến trình độ này. Ngắc đầu nhìn phần thân mới vừa nãy hưng phấn giờ lại nằm im lìm của đối phương, cậu liền tỉnh hồn, nhớ ra mục đích chính hôm nay của mình. Cậu trượt người xuống giữa hai chân đang mở ra của Celtic, chồm người lên trên người y tìm thứ gì đó ở tử đầu giường.

Thấy cậu vươn tay với lấy ra hộp sáp, cảnh báo nguy cơ trong đầu lại réo vang, lần này tiếng kêu còn chói hơn lần trước. Càng ghĩ đến tác dụng của hộp sáp, y càng kinh hãi, Dương này là tính làm thật à?

“Celtic, đợi tôi chút, tôi sẽ nhanh chóng thỏa mãn cậu.” Mạc Dương dè dặt nói ra những lời gây sốc cho Celtic. Tại sao hôm nay lão bà hay thẹn thùng của y toàn sử dụng lời thoại nguy hiểm như thế này?! Ai đó làm ơn hãy giải thích cho y đi!!

“Dương! Mau dừng lại! Tôi không muốn!” Celtic cao giọng kêu lên khi thanh niên cường tráng đang ngồi giữa hai chân y, dùng đầu ngón tay vét một lượng sáp lớn.

Đầu ngón tay định đưa xuống dưới khuyệt lại lưng chừng, Mạc Dương ngưng ngẩn. Cậu giống như một con rối bị rút dây cót, tay chân buông thõng ngã ngồi ở giường, cả người tỏa một sự thất vọng nặng nề, khiến Celtic có phần thấy tội nhưng y vẫn bảo trì “công” điểm (*) của mình: “Dương, dừng lại đi. Tôi thấy không khỏe lắm, chúng ta trở về như cũ được không?”

“Như cũ?” Mạc Dương thần thờ hỏi, vẻ nhiệt tình ban nãy bây giờ đã mất sạch.

“Đúng. Cho tôi thuốc giải nào. Chuyện này chúng ta cứ từ từ mà giải quyết với nhau.” Celtic lựa lời nói để Mạc Dương không buồn. Mặc dù y rất thương cậu, nhưng đây là giới hạn của y. Song y lại không biết cậu đang hiểu ý của y theo nghĩa hoàn toàn khác.

“Trở về như cũ” tức là trở về lúc chỉ đơn thuần là bạn thôi à? Vậy là cậu đoán đúng rồi. Cái thân thể dơ bẩn này y đã không muốn đi vào nữa rồi. Tất cả những cử chỉ ân cần kia cũng chỉ xuất phát từ áy náy thôi. Chỉ có cậu vẫn cố gắng tự huỷ hoại mình rằng còn chút tình cảm giữa hai người, rằng chỉ cần lên giường được với y hôm nay, y sẽ bỏ qua tất cả. Hóa ra trái tim kia đã không chứa chấp cậu nữa rồi... Từ từ giải quyết sao? Là từ từ nói lời chia tay mới đúng, nhưng chắc y không muốn nói thẳng ra đâu. Celtic vốn tử tế với cậu như vậy a.

Mạc Dương trầm mặc không nói lời nào, lặng lẽ xuống giường, tìm lấy một viên thuốc giải ở túi quần khác, rồi đưa đến miệng Celtic. Chẳng mấy chốc, tay chân y đã lấy lại cảm giác, ở trong thể bị động thật không tốt tí nào. Y dùng giọng ôn tồn nói với thanh niên đang ngồi quay lưng về phía y: “Dương, cậu có chuyện gì không vui, sao hôm nay lại....?”

Mạc Dương lắc đầu, nhưng bả vai run lên khiến Celtic càng chắc chắn đáp án. Y mạnh mẽ túm lấy vai cậu ý đồ muốn cậu xoay người: “Dương, có chuyện gì thì đừng giấu.....A? Cậu làm sao vậy?” Vừa đối mặt với cậu, y liền hốt hoảng. Cậu khóc, không tiếng động khóc, lần đầu tiên trong mười mấy năm ở bên nhau, y thấy cậu khóc thương tâm đến vậy. Trái tim bình đạm bất biến với vạn vật của y bỗng đau đớn như bị ai bóp nghẹt. Nhìn cậu khóc, mà y quyết định bỏ qua lòng tự ái của một tiểu công cán rằng nói: “Dương, đừng khóc. Nếu cậu muốn tôi sẽ....”

Mạc Dương lại lắc đầu, tuổi lệ tuôn ra dữ dội hơn.

“Dương, tôi xin cậu đó. Đừng khóc nữa, tôi đau lòng lắm. Nói ra tôi nghe được không?” Celtic ôn nhu lau nước mắt cho cậu, ân cần hỏi.

“Hức...Tại sao...cậu lại... tốt với tôi thế hả?” Mạc Dương giọng nghẹn ngào ngắt quãng nói.

“Hả?” Celtic bàng hoàng, cái câu hỏi này sao khó trả lời vậy?...

Mạc Dương nín một hơi cố gắng bình ổn lại nhịp thở, rồi nói: “Cậu muốn nói chia tay thì cứ nói đi, tôi sẵn sàng rồi.”

50. Chương 46

“Yêu cầu gì?” Mạc Dương tò mò.

Celtic chap hai cổ tay với nhau rồi đưa ra trước mặt cậu: “Trước hết, trói tay tôi lại như vừa nãy đi.”

Mạc Dương dù đầu đầy dấu hỏi nhưng vẫn nghe lời, lấy dây buộc tay y. Không thô lỗ vội vàng như ban nãy, lần này cậu còn tỉ mỉ thắt thêm một cái nơ bướm, trông rất hợp với Celtic.

Y gạt đầu hài lòng, ngả người nằm ra, lưng bán dựa vào thành giường, ánh mắt hứng thú dạt dào nhìn cậu: “Nào, đến lượt cậu rồi đây, mau tiếp tục cái việc cậu vừa định làm lúc nãy đi.”

“Này...” Mạc Dương kinh ngạc, tiếp đó là túng quăn. Lúc đó, bởi vì Celtic ở thể bị động nên cậu có chút can đảm làm chủ động phương. Nhưng bây giờ nhìn Celtic một bộ mong chờ xem kịch vui, cậu lại thấy chùn bước. Trực giác động vật mách bảo cậu, trước mặt đây là một con sói nguy hiểm, bất kể hành động gì tiếp theo của cậu, đều là đẩy nhanh quá trình bị “ăn thịt” mà thôi.

“Ngoan, đừng sợ, tôi sẽ không can thiệp gì đâu.” Celtic giờ giờ nút trói làm bằng chứng, rồi đặt hai tay lên trên đỉnh đầu, duỗi thẳng thân mình kéo giãn những đường cong cơ bắp ưu nhã, tinh tế tựa như một con báo lười biếng vắt vẻo trên thân cây. Mối nhăn lên một độ cong nguy hiểm, đôi mắt biếc híp lại đầy tà mị: “Đến đây nào, bảo bối, cơ thể này cho cậu tùy ý sử dụng đó.”

Mạc Dương bị một kích chí mạng hạ gục, lí trí quy phục mà cởi ra chiếc quần duy nhất trên người. Hai chân run run mở ra, quỳ ở hai bên eo của y. Từ góc độ này, Celtic có thể nhìn thấy rõ ràng bên dưới của cậu không sót tí gì.

Thân thể cường tráng ở bên trên còn mặc áo phong chỉnh tề, bên dưới lại trần trụi mở rộng hai chân. Tiểu điều mập hồng bị cái nhìn chăm chăm của y kích thích mà run run ngóc đầu, lộ ra ấn ký hoa sen đỏ thắm trên làn da đùi non mạch sắc. Khuôn mặt anh tuấn vốn trông trầm ổn, già dặn hơn bạn bè đồng trang lứa, lúc này lại mang một màu đỏ hồng kiều diễm, e lệ giống như một đóa mẫu đơn nhạt sắc chớm nở, phong tình vạn chủng mà lại có chút thẹn thùng ngây thơ. Nhân sinh một khắc thường thức cảnh đẹp mỹ lệ như thế này thật đáng giá a, Celtic cảm thán.

Mạc Dương dùng lại hộp sáp vừa này, cục sáp còn chưa kịp đưa đến điểm đích, lần thứ hai bị Celtic ngăn lại: “Chờ đã, đổi loại khác đi.”

Cậu khó hiểu nhìn y, mấy loại sáp y mua cậu thấy loại nào cũng tốt mà. Tự nhiên lãng phí làm cậu thấy hơi tiếc, hộp sáp này khá là đắt tiền nhưng hôm nay vét đến gần phân nửa mà không được người mua nó cho cơ hội để sử dụng, quả là hộp sáp đáng thương...

Celtic dường như có thể đọc hiểu suy nghĩ của cậu, thản nhiên nói: “Hết rồi thì mua thêm, chúng ta cũng dùng cũng không phải ít, mỗi một hộp này thì có đáng gì đâu.”

Mạc Dương: “.....” Quả là thế, hộp sáp bé nhỏ này không đáng gì với gia thế khổng lồ của nhà Welfen thật... Bại trận trước lý lẽ hùng hồn của Celtic, cậu buông tha cho nó. Theo chỉ dẫn của y lấy ra một màu hồng nằm sâu trong góc tủ.

Hộp này khác với tất cả những hộp khác mà cậu từng thấy trước đây. Hiếu kỳ đọc nội dung in trên nhãn, biểu cảm của Mạc Dương liền biến đổi vô cùng đặc sắc. Trước mắt cậu là 7 chữ to “Sáp hương sen, có thể dùng ăn”, bên dưới còn chèn thêm lời quảng cáo “Vị sen thơm ngọt tràn ngập đầu lưỡi, cho tình ái thêm trơn tru”....

Có thể dùng ăn? Đầu lưỡi? Tức là liếm á, nhưng bôi phía sau thì liếm kiểu gì? Sao lại có thứ công năng vô dụng như vậy nhỉ? Mặt cậu đang nhăn nhó, bất ngờ biến thành màu đen, một lúc lại thành đỏ, bởi vì trong đầu cậu đang nảy ra một suy nghĩ đáng sợ.

“C-celtic, n-này là sao?” Cậu nhìn sang Celtic, lắp bắp hỏi.

Mà người kia một mực tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu này giờ: “Cậu có thể đoán ra rồi thì tôi không cần giải thích nữa. Nào, mau xoay mông về phía tôi đi, tôi sẽ làm trơn cho cậu.” Nói rồi, đầu lưỡi hồng vươn ra ngoài liếm ướt đôi môi mông đỏ như máu.

Hình ảnh này làm cậu khẽ rùng mình, hậu huyệt phía sau cũng theo bản năng kẹp chặt lại, cảm giác như vừa bị Celtic liếm khắp toàn thân.

“Không cần đâu... Như vậy...bẩn lắm...”Mạc Dương cả người phát hồng như tôm luộc, lúng túng giấu hộp sáp phía sau lưng.

“Khẩu giao tôi cũng làm cho cậu rồi, cậu còn ngại gì nữa. Hơn nữa, tôi biết cậu cũng có rửa sạch nơi đó mỗi ngày.” Thấy Mạc Dương vẫn ngập ngừng không chịu hành động, Celtic liền đưa ra đòn cuối cùng: “Nếu cậu không muốn thì hôm nay chúng ta dừng ở đây.”

“Tôi muốn! Tôi muốn mà! Tôi sẽ làm theo lời của cậu! Cậu đừng bỏ đi...”Quả nhiên vừa nghe Celtic nói không làm, Mạc Dương liền như bị giẫm phải đuôi, vội vàng xoay người.

Cái mông căng tròn, mượt mà cứ thế mà được dâng lên trước mặt Celtic. Mạc Dương để thuận tiện cho y, phục thấp hẳn người trên đùi Celtic.

Y hài lòng cảm nhận bờ ngực săn chắc dẻo dai giống như bóng cao su áp lên hạ bộ của mình, rãnh ngực sâu theo nhịp thở của chủ nhân mà liên tục co bóp, nhẹ nhàng kẹp lấy tiểu đê sắp hồi sinh của y.

Chưa kể đến ở độ dốc hoàn hảo này, lớp áo trắng bị tụt sâu xuống, lộ ra phần eo gọn gàng, rắn rỏi với nửa lưng trần mạch máu, đầy sức bật của cậu.

Celtic ngón tay thon dài như nghệ nhân, lướt dọc trên phần đùi, cảm nhận từng thớ cơ run lên vì căng thẳng, cuối cùng dừng lại ở hai cánh mông của cậu. Đôi tay trắng nõn vạch ra hai cánh mông, tìm đến nhụy hoa nâu thẹn thùng ẩn nấp. Miệng huyệt bị vạch ra, có thể nhìn thấy nội bích đỏ thắm đang co bóp.

“Dương, mau bơi cao lên cho tôi xem.”Celtic không nhịn được mà thúc giục.

Pặc! Hộp sáp được mở ra cùng với mùi sen nồng đượm xông vào khoang mũi.

Ở phía sau, giọng Celtic vang lên:”Lần sau chúng ta đổi sang loại này đi, nó có mùi hương của cậu.”

“Mùi của tôi đây sao?”Mạc Dương kinh ngạc hỏi. Ca nhi sống cả đời có lẽ cũng không bao giờ biết mùi hương của mình như thế nào, chỉ các hùng nam mới có thể ngửi thấy. Mà cậu là trường hợp hiếm trong các ca nhi – gần như không có mùi.

Đạo gần đây, có một số hùng nam quen biết nói rằng có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt từ cậu. Song vẫn chỉ có Celtic là người miêu tả được rõ nhất mùi của cậu là như thế nào. Giờ đã được đích mục sở thị, cậu vô cùng hào hứng ngửi thử mùi hương đã làm nên duyên phận của hai người.

Celtic thấy Mạc Dương bị mùi hương câu dẫn quên mất việc mình phải làm, liền buồn cười:”Khá giống

thôi, mùi của cậu không nồng nặc như thế, nó thanh thuần hơn thế nhiều.”Nói rồi y đưa mặt đến gần ấn ký hoa sen nở rộ dưới đuôi non, đầu lưỡi đỏ hồng khẽ liếm nhẹ.

“A~” Quả nhiên, hiệu quả rất tốt, Mạc Dương bị giật mình, hoảng đến đánh rơi lọ sáp ra giường. Thật may, sáp là đặc, không thì hôm nay để lại lãng phí một lọ thứ hai.

“A~ Celtic...A, chỗ đó.....Đừng mà~” Nơi nhạy cảm bị trêu chọc khiến cậu muốn khép đuôi lại, nhưng lại bị cả cơ thể của Celtic chặn giữa thân, khiến ý đồ không thể đạt thành.

“Cậu làm tôi mất kiên nhẫn rồi đấy, cậu thích cái hộp đó hơn cả tôi hả?”Celtic giọng đầy uy hiếp, đánh mông cậu một cái tét giòn vang.

Một cái đánh này tuy không đau nhưng lại khiến cậu ngượng chín người, lắp bắp nói:”K-không có... Tôi, tôi thích Celtic nhất...”

“Ngoan~”Celtic lấy tay xoa xoa chỗ mông bị đánh đỏ, rồi hạ giọng dẫn dắt:”Mau bỏ chỗ sáp đó vào cái miệng nhỏ của cậu đi, tôi muốn thưởng thức nó.”

Dưới dâm uy của Celtic, Mạc Dương tay run run lấy sáp mỡ xoa lên miệng huyết. Đến khi những nếp nhăn bắt đầu mềm ra, cậu mới nhẹ nhàng đâm một ngón tay vào trong mang theo không ít sáp mỡ vào. Thuốc mỡ vừa đi vào liền tan chảy, thấm vào thành vách.

Cậu chôn mặt trên đệm mềm, tay còn lại túm chặt lấy ga giường trắng nõn, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay vì cố kìm nén cảm giác vi diệu phía sau. Không hiểu sao lúc Celtic khuếch trương cho cậu thì cảm thấy rất thoải mái, mà bây giờ thì hết như bị bác sĩ thọc mấy nội soi vào trực tràng.

“Đến đây là được rồi, còn lại để tôi.”Thấy động tác cứng ngắc của cậu, Celtic tức thì ngăn lại, y là lo cậu sẽ tự làm tổn thương mình.

“Ừm ~”Mạc Dương tiếng thở dài còn chưa kịp thoát ra khỏi môi, bỗng hóa thành rên rỉ. Celtic vừa đưa hai ngón tay vào bên trong, nội bích đang căng thẳng co cứng ngay lập tức mềm mại như tơ lụa, nịnh nọt mút lấy ngón tay y.

Celtic khuấy động nộn thịt bên trong, hai ngón tay hướng về hai bên trái ngược, kéo mở cái miệng nhỏ. Nơi bí ẩn nhất của cậu lập tức hiển hiện trước mắt. Nhục huyết đỏ thắm, mềm mại non nớt, lúc này óanh nhuận nước thuốc mỡ sáng bóng.

Từng gò thịt non chập chùng bị cái nhìn của y kích thích mà nhiệt tình nhúc nhích, không ngừng co bóp giống như một cái miệng nhỏ tham lam không ngừng đòi lấy. Celtic thấy phản ứng đáng yêu này không nhìn được mà hôn lên một ngụm.

“A!”Mạc Dương có cảm thấy có thứ gì đó mềm mại dán lên huyết khẩu của mình, tạo thành tiếng “chụt”

rất lớn. Mà nhục huyết phía sau cũng không biết liêm sỉ mà khép mở giống như muốn tiếp hôn với y. Cậu hoảng sợ trước cảm giác kì lạ này, có xúc động muốn chạy trốn, nhưng sau đó lại ăn một cái tét mông vang dội của Celtic.

“Còn dám chạy?”

“Tôi không dám....Nhưng cái đó... Ô ô kì quái lắm...”Mạc Dương nức nở đáp lại, thân thể nhưng dịu ngoan nằm trở về, mặc y trêu đùa.

“Ngaoan, cậu sẽ sớm quen thôi.” Celtic vỗ hai cánh mông sưng đỏ, ướm sưng nước sáp, vừa xoa nắn chúng thành đủ loại hình dạng, vừa nhẹ giọng an ủi cậu. Nhào đủ y lại tách mở hai cánh mông, tiếp tục công việc ban nãy. Cánh môi mân mê miệng huyết mềm nhũn, đầu lưỡi vươn ra đảo lộng xung quanh nếp gấp.

“A!”Mạc Dương cong lưng ngửa đầu thét lớn. Có thứ đó mềm mềm đang chui vào bên trong cậu, giả động tác giao phối ra ra vào vào. Bên trong giống như bị kích điện, cậu thấy tê dại đến nhũn người, vừa ngứa thích, muốn né tránh nhưng lại muốn thêm càng nhiều. Trốn chạy không khỏi khoái cảm, cậu nức nở khóc:”Ư ưm...Không...Kì quá... Ưm, không muốn...”

Đầu lưỡi ẩm áp quét khắp nội bích, nhục huyết cũng hứng khởi đáp lại mà mút lấy đầu lưỡi y, tựa như đang hôn nhau. Mùi sen ngọt ngọt, thanh thanh tràn ngập nhũ đầu, hòa lẫn với mùi hương của cậu khiến hương sen càng nồng đượm, chẳng mấy chốc đã lan tỏa khắp căn phòng.

Chính Mạc Dương cũng có thể ngửi thấy rõ, bình thường không thấy gì, nhưng hôm nay được biết “mùi vị” của mình cậu lại cảm thấy xấu hổ vô cùng. Hương sen vốn thanh khiết, cao quý là thế nhưng lúc này lại nhuốm đặc mùi tình dục. Mà cậu thì giống một con cái đang phát tình, tỏa ra mùi hương câu dẫn con đực.

Celtic liếm được một hồi bên trong càng ngày càng ướm sưng, giống như có thể tích ra nước. Dịch ruột non ngọt dịu bắt đầu chảy ra, hòa lẫn với nước sáp và nước bọt của y tạo thành một tổ hợp mùi hương quyến rũ mà tao nhã. Hải lòng quan sát thấy huyết khẩu đã nở lỏng, ngón tay y lại đâm vào chuyển hướng tới một nơi khác.

Ngay khi đầu ngón tay mềm nhẹ vạch ra vách ngăn nội âm, Mạc Dương liền khẽ kinh hô. Celtic lo lắng hỏi:”Đau không?” Sau thấy cậu lắc đầu, liền an tâm đi vào sâu hơn nữa. Ngón tay không đủ dài để đi vào được một nửa.

Lần đầu tiên, đi vào nơi này, đầu ngón tay mang theo thuốc mỡ hiệu kì đảo lộng khắp xung quanh. Nơi này còn mềm hơn trực tràng của cậu gấp bội, phần nộn cùng ẩm ướt. Hơn nữa, cũng nhạy cảm hơn rất nhiều, y mới chỉ có chạm một chút đã mãnh liệt co rút, từ từ cung phun ra nhiệt dịch trong suốt. Chẳng mấy chốc bên trong đã lấy lợi dịch trơn mà không cần y phải bôi sáp.

Giờ y đã hiểu tại sao, nơi này là ao ước của bao nhiêu hùng nam. Chỉ tiếc thứ đầu tiên khai mở nơi này không phải y mà là con trùng nhân ghê tởm kia. Không kiềm chế được cảm xúc mà ngón tay lỗ bấm vào một điểm.

“A~”Nghe tiếng Dương kinh hô, y liền tỉnh hồn, vội vàng hỏi:”Tôi xin lỗi, có đau lắm không?”

“Không đau....”Mạc Dương giọng mang chút âm mũi, ngập ngừng nói:”Nhưng mà chỗ đó....”

“Chỗ đó làm sao?”Nói rồi, y quan sát thấy vành tai của cậu càng ngày càng đỏ, nhục phồng siết chặt lấy ngón tay. Hai mắt liền sáng ngời tỉnh ngộ, ngón tay càng thêm ác ý đâm vào điểm đó.

“A a~ Đừng mà....a a a...”Hoa tâm bị trêu đùa khiến Mạc Dương rên rỉ càng thêm lớn giọng. Mông cũng không tự chủ mà lắc lắc phối hợp. Nước mắt sinh lý chảy ra ướt đầm bờ mi đen, phân thân cuối cùng cũng chịu thua mà lần hai phun ra tinh dịch trắng đục vẩy lên cơ bụng lẫn cơ ngực săn chắc của Celtic.

Cậu mệt mỏi không trụ được nữa mà nằm rạp trên người Celtic. Y cũng nhẹ nhàng rút tay ra khỏi huyết khẩu bị trêu chọc đến đỏ hồng khả ái. Thấy bộ dạng uể oải của cậu, y ôn nhu mát-xa eo lưng cho cậu, hỏi:”Nếu cậu mệt rồi thì hôm nay đến đây thôi nhé?”

Mạc Dương hai mắt đang lim dim vì thoải mái, nghe vậy lập tức nhảy cẫng lên:”Không thể! Cậu còn chưa bắn đâu ~”

“Vậy thì tiểu đệ của tôi đành nhờ cậu.”Celtic mỉm cười, môi mỏng hôn lên cánh mông vĩnh cửu của cậu.

Mạc Dương hiểu ý mà lồm cồm bò dậy, cậu xoay người, e dè nhìn tiểu Celtic hùng vĩ đang đứng dưới thân mình. Khẽ nuốt nước bọt, lấy một tiếng trống cổ vũ tinh thần, cậu nâng mông đưa cây côn thịt nóng hổi vào lỗ nhỏ đang khép mở của mình.

“Ừm~”Mạc Dương cong eo uốn ngực rên rỉ, cảm nhận thứ mình khao khát bấy lâu đang dần tiến vào trong thân thể. Cậu có chút vội vàng muốn nuốt sâu hơn mà ngồi hẫng xuống, sau đó phải trả giá bằng khoái cảm đến ngộp thở. Dương vật vào đến tận cùng chạm đến điểm nhạy của cậu, nhiệt độ tăng cao khiến cậu gần như muốn hòa tan, Mạc Dương gừ đầu thét dài.

“Hô a....Lớn quá, Celtic...”Cậu cố gắng lấy lại nhịp thở, hương sen ngọt ngào tràn vào buồng phổi làm cậu thấy hoa mắt. Hai mắt đục ngầu hơi nước, cậu bắt đầu di chuyển thất lực lên xuống phập phồng.

“Ô ô ô...Celtic....Tôi yêu cậu...ô ô...” Nóng bỏng thịt hành không ngừng ma sát thịt huyết nhu nộn, quy đầu liên tục chạm đến tuyến tiền liệt, dục vọng lấp mất thần trí khiến cậu càng thêm ra sức chuyển động.

“Tôi cũng yêu cậu, Dương của tôi, ừm~”Celtic cũng phối hợp với cậu, thỉnh thoảng nâng cao nhấp dương vật vào nơi sâu nhất, làm ca nhi cường tráng trên thân y phải khóc lên. Hai cánh mông liên tục đánh vào âm nang, để lại vết hằn đỏ mề người.

Cánh môi dày dạn sưng đỏ bên trên không ngừng phun ra tiếng rên rỉ tiêu hồn, mềm mại tận xương, cái miệng bên dưới thì liên tục co bóp mút lấy côn thịt. Bên trong chảy ra chất lỏng trong suốt chạy dọc hành thân, biến lông mu nhạt màu của Celtic thành một vùng ẩm ướt. Hơi thở hỗn loạn, tiếng da thịt mạnh mẽ

va chạm cùng với mùi nam tính và vị sen ngọt ngào trộn lẫn trong không khí, xua tan mọi lúng túng hiểu lầm giữa hai người.

“Ô ô....Quá....kích thích...ô ưm...Tôi không chịu nổi nữa....” Mạc Dương bắt đầu đuối sức, gục người chống tay lên bụng y, mà thân dưới vẫn còn tham lam muốn thêm mà không bỏ được dừng lại. Cậu ngả người nằm sấp lên người Celtic, hàm răng run rẩy cắn một đầu nơ bướm trên cổ tay Celtic, giải phóng hai tay cho y, khóe mắt ửng đỏ, ướm át khăn cầu Celtic:”Ư ư...Celtic, giúp tôi....Tôi muốn nữa.....A muốn nữa.....”

“Như cậu mong muốn, bảo bối của tôi.” Celtic bật người, hai cánh tay ôm lấy đùi cậu, đảo khách thành chủ, đè lên người cậu. Y nhấp lút cán vài cái trong trục tràng của cậu, sau đó đổi hướng, trực tiếp đâm vào trong nội âm đã sớm sưng nước của cậu.

“Ưm! Ư ư....” Mạc Dương bị tấn công bất ngờ nhưng không thể kêu lên thành tiếng bởi lẽ Celtic đã chặn miệng của cậu bằng một nụ hôn, cậu chỉ có thể đứt quãng rên rỉ thở dốc. Đầu ngón tay vì khoái cảm đột ngột mà bấm sâu vào lưng Celtic, kéo dài tạo thành vết trảo đỏ tươi trên tấm lưng trắng nõn. Cảm giác đau đốn trên lưng càng kích thích Celtic, y càng thêm điên cuồng va chạm, tính khí thô to ma sát hoa tâm của cậu không ngừng nghỉ.

“Ô ô....Không.....A a a....Dừng....” Hai đùi dài mạch sắc như gọng kìm kẹp chặt lấy eo gầy của Celtic, đầu ngón chân giống như bị kích điện mà không ngừng quặp lại. Có mấy ai tưởng tượng được, thân thể thanh niên cường tráng, mạnh mẽ là thế, lúc này lại yếu ớt nằm rên rỉ dưới thân thanh niên tuấn mỹ vóc người gầy hơn cậu một nửa. Celtic liếm cắn hai đầu vú nổi lên dưới áo, khiến lớp áo trắng bị nước bọt làm trong suốt, lộ ra hai điểm đỏ sưng đến đáng thương bên dưới.

“Oa ác....Nơi đó....Ô ô ô....Xin cậu, dừng a a a....” Dương vật tiến vào sâu hơn, chạm đến tử cung nhạy cảm của cậu. Tử cung cố gắng đẩy cao né tránh, nhưng không thể trốn thoát trước tính khí độ dài kinh người, bị người cuồng bạo đâm thọc đến khi phải chịu thua mà “khóc” không ngừng.

Dâm dịch mất khống chế phun ra tưới lên cây côn thật, khiến nó ngày một trưởng thành mà căng phồng. Mạc Dương trơn mắt sợ hãi, vô lực giãy dụa, khoang sinh sản nhỏ hẹp bị trưởng đến cực hạn. Cậu há miệng, cổ họng nghẹn lại kêu không thành tiếng, cảm nhận từng luồng tinh dịch ấm phun thẳng vào khoang sinh sản của cậu. Celtic gần như dùng hết mấy phút để bắn hết toàn bộ chỗ tinh dịch đã tồn trữ hai tháng vào trong nội âm của cậu, làm bụng cậu căng trướng phồng lên giống như đang mang thai đứa con của y. Có không ít chất lỏng trào ra khỏi vách ngăn chảy ra ngoài, miệng huyết sưng đỏ giống như đóa hoa hồng nở rộ bị người vẩy lên dịch trắng dầm dục, khiến người muốn tiếp tục chà đạp nó.

Tuy nhiên, nghĩ cho tình hình sức khỏe của cậu, Celtic chỉ làm một lần. Lúc khuếch trương, y có nhận thấy khả năng tự tiết dịch trơn của cậu kém hơn hẳn trước đây, ngày xưa nơi này rất nhạy cảm có khi không cần bôi sáp cũng đủ để làm. Song hôm nay phải kích thích rất nhiều lần thì nơi này mới hết khô khốc, xem ra vẫn phải điều trị dài dài. Celtic yêu thương mà hôn lên môi cậu, ôn nhu vuốt mặt cậu. Nhìn cậu mệt mỏi ngủ thiếp đi, lòng y thấy yên bình đến lạ....

Sau trận làm tình đầy kích thích này, Mạc Dương giống như được đút no mà thỏa mãn, tình cảm của hai người lại càng ngọt ngào, hài hòa, đi đâu cũng có nhau, mang theo bầu không khí màu hồng phấn chói mù mắt bao cầu FA lẫn những kẻ có ý đồ chen chân...

51. Chương 47: Phiên Ngoại Nora X Duke: Xá Hữu Biền Thái (1)

Duke háo hức đứng trước cửa phòng kí túc xá của mình. Cho đến giờ phút này, cậu vẫn cứ ngỡ mình đang trong cơn mơ. Vốn xuất thân từ vùng biên giới xa xôi, hẻo lánh, vậy mà cậu lại có thể đậu vào top 15 của trường quân sự bậc nhất Sylvia này.

Ở nơi này, năng lực là thứ chính, địa vị là thứ yếu. Nếu cậu không đứng ở thứ hạng này, có lẽ cậu đã sớm bị đám con em quý tộc khinh thị ngay từ khi bước vào cổng trường.

Nghe nói bạn cùng phòng của cậu là người đứng hạng 4. Cậu tự hỏi không biết người bạn hơn cậu 10 hạng này là dạng người gì? Hy vọng không quá khó gần...

Cậu hào hứng mở cánh hướng tới “địa ngục” mà cậu không hề biết trước.

“Tôi là Duke Monais, đến từ bộ lạc biên giới phía Tây! Xin hãy giúp đỡ nhau nhiều hơn!” Giọng nam thanh niên oang oang vang như sấm rền trong căn phòng 40 mét vuông của kí túc xá.

Duke ngẩng đầu lên, ngó nghiêng trái phải. Căn phòng rộng rãi dành cho những người từ hạng 3 đến 15, gồm một phòng tắm, một phòng bếp, hai giường ngủ được ngăn cách ở giữa, với một gian chung để phục vụ cho việc tập luyện của quân sinh. Mà lúc này cả tổng thể kiến trúc lại im ắng, không một bóng người... Duke xấu hổ quẹt mũi, cậu quyết định nhân lúc chưa có ai đến, đi thăm thú căn phòng một chút.

Ai ngờ vừa mới mở cửa phòng tắm ra, ập vào mặt cậu toàn là hơi nước. Trong làn sương mù trắng xóa, Duke phát hiện ra có người đang ngồi trong bồn tắm, mà lúc cậu mở cửa thì người ấy cũng quay qua nhìn cậu. Duke ngây ngẩn cả người, hai mắt trợn trừng phát hiện người đối diện hình như là....một cô gái?!

Nhiệt độ trên mặt tăng cao đến cực điểm, Duke tay chân luống cuống, miệng lắp bắp: “T-tôi, tôi xin lỗi! Tôi n-nhầm phòng!” Sau đó như bị ma đuổi mà chạy bay ra khỏi bồn tắm, còn nhân tiện hảo tâm đóng cửa hộ người ta.

Cậu vội vàng ôm lấy đồ đạc phi ra ngoài hành lang, tim đập bình bịch như trống dồn. Cậu dựa vào tường thở dốc, trong đầu loạn thành một đoàn, bất giác hiện lên vài hình ảnh kích thích thị giác.

Khuôn mặt trái xoan trắng nõn thanh tú, nổi bật hốc mắt sâu khiến người nhìn như muốn bị hút vào đôi mắt to tròn xanh lục cùng bờ môi đỏ mọng gợi cảm. Mái tóc hồng chảy dài trên đôi vai trần mịn màng. Bọt xà phòng nổi cao che đến ngang bờ ngực gầy, khiến người ta không thể không mơ màng nghĩ tới những thứ không lành mạnh.

Aaaaaa!!! Tôi chưa nhìn thấy gì hết, tôi chưa thấy gì hết! Duke ôm đầu gào thét trong lòng, rồi bưng tỉnh chợt nhớ ra mình có khả năng vào nhầm khu kí túc xá dành cho nữ và ca nhi, nếu không rời khỏi đây sớm thì dễ còn gặp chuyện đáng sợ hơn. Nghĩ đến cảnh bị truy sát, Duke rùng mình, hoảng sợ ôm hành lí chạy

xuôi theo hành lang.

Thình lình đến ngã rẽ cũng có một người đi tới, Duke không kịp phanh lại mà tông thẳng vào người ta. Tiếng vật nặng rơi ịch xuống chấn động cả hành lang, cả hai đều ngã ngồi ra đất. Duke cuống quýt xin lỗi nâng người kia dậy: "T-tôi xin lỗi!! Cậu có sao không? Có đau chỗ nào kh....."

Nhìn thấy đối phương đứng lên, Duke đang hỏi han bỗng im bất, không thể nói gì tiếp. Thân cao xấp xỉ chỉ kém cậu vài cm, hình thể cường tráng gọn gàng đầy sức bật, gương mặt dương cương nam tính... Nơi nào giống một ca nhi? Từ khi nào ca nhi có vóc người vạm vỡ như thế này? Quá kinh ngạc trước ngoại hình của đối phương mà cậu không nhận được buột mồm thốt lên: "Cậu là ca nhi hả?!"

Mà người kia vừa nghe cậu hỏi như vậy, liền giật mình, vẻ mặt cảnh giác lùi về phía sau: "Cậu nói vậy là ý gì?"

Duke thấy mình nói có vẻ hơi quá đà, chỗ này khả năng là kí túc xá dành cho nữ và ca nhi, mà mình lại hỏi thế giống như nghi ngờ giới tính của người ta vậy. Phải là cậu, bị hỏi có phải là hùng nam không cũng sẽ cảm thấy tự tôn bị xúc phạm.

Cậu xua tay giải thích: "Tôi không có ý gì đâu...Chỉ, chỉ là tôi thấy trong phòng mình có một cô gái nên tôi nghĩ tôi đi nhầm kí túc xá. Tôi muốn hỏi cậu vậy để xác nhận lại thôi..."

Thanh niên tóc nâu kia nghe thế liền thở phào một hơi thật nhẹ, rồi nở một nụ cười ôn hòa nói: "Cậu không đi nhầm đâu, chúng ta đang ở tầng 10 của kí túc xá hùng nam."

"Vậy cậu là..."Duke ngập ngừng.

Thanh niên gật đầu: "Tôi cũng là hùng nam."

"Mà tại sao..."Duke đưa tay gãi đầu sốt sột về mặt khó hiểu, lẩm bẩm: "... Sao trong phòng tôi lại có con gái nhỉ?"

Thanh niên nhướn mày vuốt cằm: "Tôi nghĩ cậu nên nói với cô ấy là nhầm phòng rồi. Cũng có trường hợp đi nhầm kí túc xá mà."

"Nhưng, nhưng mà..."Duke gãi đầu càng dữ dội hơn, giống như muốn cào rách da đầu của mình. Cậu vừa mới nhìn người ta tắm, bây giờ lại đuổi người ta đi, như thể bắt lương nam nhân "ăn" xong con nhà người ta rồi không chịu trách nhiệm vậy

Mà cậu thanh niên đứng bên cạnh thấy cậu trăn trở không thôi, quan tâm hỏi: "Sao thế? Nếu cậu không dám nói thì để tôi nói với cô ấy cho."

“A? A, không cần đâu! Tôi tự nói là được...”Duke kinh ngạc vội vàng xua tay.

“Thật sự không cần?”Đối phương nghiêng đầu hỏi.

Duke mạnh gật đầu như già tởi, nam tử hán đại trượng phu chuyện nhỏ như này không nên làm phiền đến người khác. Cậu cúi đầu lễ phép nói:”Dù sao thì cũng cảm ơn ý tốt của cậu.”

“Đừng khách sáo, nhắc công chi lao. Nếu cậu cần giúp gì thì cứ gọi tôi, tìm Mạc Dương, ở phòng cuối cùng của dãy.” Thanh niên dùng WS trao đổi ID liên lạc của mình cho cậu.

“Cảm ơn cậu, cậu thật tốt bụng!” Duke nhìn theo Mạc Dương mãi cho đến khi thanh niên đi vào căn phòng cuối dãy hàng lang. Bất giác chợt nhớ ra căn phòng đó là dành riêng cho hạng 1 và hạng 2, biểu cảm trên mặt cậu chỉ còn lại sững sờ. Trời ạ, cậu cứ tưởng những người ở cái phòng đó phải là người kiêu ngạo, khó gần nhất cơ. Không ngờ cậu ấy lại thân thiện như vậy, Duke xúc động ôm ngực cảm thán.

A, mà cũng không thể đứng mãi ở đây được, cậu còn phải giải quyết rắc rối ở trong phòng nữa. Duke nhanh nhẹn xách đồng hồ của mình, hít một hơi sâu lấy động lực quay trở về số phòng cũ.

“Cạch” một tiếng cửa dè dặt mở ra, đầu đen bù xù như chổi sể lấp ló nhìn vào.

“Trở lại rồi đó à?”Một âm thanh trong trẻo, yểu điệu vang lên, làm Duke giật mình, tay chân loạng choạng ngã sấp xuống trước cửa ra vào.

Một đôi chân trắng ngần, mịn màng bước đến trước mặt cậu. Đầu móng chân được tu bổ sạch sẽ, phủ lên màu sơn hồng kẻ sọc trắng xinh xắn. Cổ chân nhỏ hẹp đeo một chiếc lắc bạc đính sao lấp lánh. Trừ việc các khớp chân to bất thường hơn nữ giới, người ta sẽ liên tưởng ngay đến đây là đôi chân của một thiếu nữ xinh đẹp.

Song thứ thực sự khiến Duke trợn mắt há hốc mồm, chính là dưới lớp váy ren bèo màu hồng phấn bung xòe chính là....thứ mà thằng đàn ông nào cũng có đang treo lủng lẳng giữa hai đùi thon dài... (_)!

“Cậu...cậu...”Duke kinh ngạc không thốt lên lời, rồi lại tự ngẫm lại đây có thể là một ca nhi thích giả gái. Dù sao thời bây giờ ca nhi có khuôn mặt thiên hướng âm nhu cũng nhiều. Chung quy vẫn là đi nhâm kí túc thôi!

“Cô gái” tóc hồng cúi đầu đôi mắt cong cong thành hình bán nguyệt, cánh môi hồng xinh xắn khép mở:”Xin chào ~ Cậu là Duke Monais phải không? Vừa nãy thật là bất tiện quá, không ngờ lại dọa cậu chạy xa như vậy. Xin lỗi nha~”

“Kh-không có gì... A, s-sao cậu... lại.. lại biết tên tôi?” Duke đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác.

Khóe môi khẽ nhếch, đối phương cười khúc khích: "Không phải cậu tự giới thiệu trước đó sao, trong nhà tắm tôi cũng có thể nghe rõ."

Duke đỏ mặt, lúng túng ngồi dậy, nhẹ nhàng khép cửa lại rồi hỏi: "N-nhưng mà... Có phải cậu đi nhầm phòng rồi không?"

Người kia nhướn mày nghiêng đầu đầy khó hiểu: "Sao nhầm được, trên thông báo cũng có ghi rõ tên cậu chung phòng với tôi mà."

"Bạn cùng phòng của tôi tên Nora..." Duke vội lật lại thông báo trên WS.

"Nora Hughes." Đối phương mỉm cười tiếp lời.

"A, đúng rồi..." Duke ngơ ngác, rồi sững sờ nhìn Nora từ trên xuống dưới một lượt lấm bầm: "...Hùng nam...?"

Bị ánh mắt nghi ngờ quen thuộc đánh giá, mắt lục híp lại, đôi chân xinh đẹp tiến đến sát Duke. Dần dần cho đến khi lưng của cậu đã dính vào cửa, mới chịu dừng lại. Mặt hai người kề cận nhau, Duke có thể cảm thấy chóp mũi cao cao gần như muốn cọ vào cằm cậu. Hơi thở ấm áp phả vào nơi yết hầu nhô ra của cậu.

"Cậu nghi ngờ tôi không phải là hùng nam ư?" Nora cao giọng hỏi.

Duke theo bản năng gật gật vài phát, rồi lại lắc đầu lia lịa. Hành động đáng yêu này khiến Nora phải bật cười: "Rất cuộc là cậu muốn nói có hay không đây?"

"Tôi không biết!!" Duke thành thật đáp.

"Nếu nhìn bằng mắt không đủ thuyết phục..." Nora đổ người lên ngực Duke, bàn tay không quy củ vuốt ve thắt lưng của cậu, "Vậy thì dùng thân thể để chứng minh đi~"

"Cậu chỉ việc nằm đó...ngoan ngoãn để tôi đi vào bên trong của cậu, là cậu sẽ cảm nhận được "hùng" phong của tôi thôi." Nora liếm môi đầy yêu mị.

"Bên trong?" Duke ngơ ngác hỏi.

"Đúng vậy, chính là....Nơi này nè!" Hai bàn tay tà ác trực tiếp bóp lấy cánh hông của cậu, tách ra làm hai múi xoa nắn.

"Cậu làm cái gì đấy?!!!" Duke mặt đỏ gay gắt gào lên, cậu mạnh mẽ đẩy bật người Nora ra xa. Hai cánh tay cơ bắp vòng ra ôm lấy hông của mình, dáng người vai hùm lưng gấu co ro đứng ở góc cửa hệt như con gái, à nhầm, con "gấu" nhà lành bị cưỡng hiếp. Không ngờ được bạn cùng phòng của mình lại biến thái đến thế!

Nora vừa bị đẩy ra, lập tức tỏ vẻ bị thương, gạt đi dòng lệ không có thật ở khóe mắt: “Bảo bối~Em thật là thô bạo nha, người ta mong manh thế này, sao emỡ...” Lời hắn nói nghe có vẻ đáng thương, nhưng cách xưng hô thay đổi khiến nó sặc mùi ngả nón.

“Cút đi! Ai thèm tin cái tên hùng nam biến thái như cậu chứ!” Duke nghiêng răng nghiêng lợi quát lên.

“Ồ, cuối cùng cậu cũng chịu tin tôi là hùng nam rồi hả?” Nora khoanh tay, đứng thẳng người, nghiêm túc trở lại giống như lúc Duke mới bước vào phòng.

“Cậu! Hóa ra nãy giờ....!” Duke hai mắt trợn trừng, đời thuở nào có ai đi chứng minh thân phận kiểu này không???

Nora ngửa đầu khoái chí cười, lúc này Duke mới có thể nhìn thấy rõ ràng vết hầu nơi cần cổ của hắn. Tại sao tên chết tiệt này lại đẹp như vậy chứ? Đã thế hạng cũng cao hơn cậu! Làm cậu bị lừa một vỏ đau.

Buổi đầu nhận phòng của Duke như vậy đã kết thúc trong sự hậm hực và tiếng cười ác ma của bạn cùng phòng biến thái. Song Duke xui xẻo hồn nhiên không biết rằng những ngày tháng tiếp theo của cậu sẽ còn ác mộng gấp đôi thế này....

Tiểu Sa: Bé gấu Duke sẽ bị con cáo Nora ăn kiên mật tịnh, hãy mặc niệm 1 giây cho bé...o(T To)

Ngoại truyện này hoàn cảnh diễn ra chính là thời điểm trước khi nhận lớp chính thức, nên Dương với Celtic vẫn chưa thành người yêu đâu a~

52. Chương 48: Phiên Ngoại Nora X Duke: Xá Hữu Biến Thái (2)

Một tuần chật vật trôi qua, Duke cuối cùng cũng đã thích ứng với sự biến thái vô phương cứu chữa của bạn cùng phòng.

Ngày ngày nhìn một tên hùng nam mặc váy rong “điều” đi khắp phòng. Sáng dậy tô son trát phấn, tối đến chăm sóc da làm móng. Đến ngày thứ 7 thị giác chai mòn, Duke chấp nhận số phận chung phòng với tên quái gở này suốt 4 năm học. Ai bảo muốn đổi phòng ở cái tầng này thì phải có tiền đâu QAQ~

“Tôi về rồi.” Duke mệt mỏi lê bước vào phòng. Thời điểm kiểm tra chất lượng đầu vào rất căng thẳng đối với những quân sinh vùng sâu vùng xa như cậu. Các quân sinh con em quý tộc hầu như đều đã được tiếp xúc với những bài kiểm tra tinh thần, thể lực đầy đặc và trường kì thế này.

May mà có Nora giúp đỡ nên cậu có thể rất nhanh thích ứng với những nội dung này, đây là điểm cộng duy nhất của hắn. Tên biến thái tuy trông đồng bóng lại cả phất cả phơ nhưng được kinh nghiệm phong phú. Hai người cùng là cơ giáp viễn chiến nhưng khả năng quan sát và phản xạ chiến đấu của hắn khiến cậu buộc phải tâm phục khẩu phục. Thật không hổ là người ở hạng 4~

“Chào thân ái ~ Hôm nay ở lớp có ai bắt nạt cưng không?” Nora lúc này đang nhàn nhã nằm trên giường, khuôn mặt thanh tú bị che phủ bởi chiếc mặt nạ làm từ hỗn hợp gì đó xanh lè như mặt quỷ. Hồi đầu, Duke cũng bị hù sợ không ít lần. Còn bây giờ thì đã quen rồi, nên cậu rất bình tĩnh mà lướt qua Nora, đổ cái uych lên giường của mình, uể oải nói:”Hừ ~ Hùng nam to con lực lưỡng như tôi, ai dám bắt nạt chứ~”

Haizz nghĩ lại buồn, mỗi lần đi qua một đám ca nhi, vừa thấy vóc người cao tráng mã đại của cậu, họ liền hoa dung thất sắc, run rẩy nép vào góc tường, có người cậu còn chưa kịp mở miệng ra chào đã khóc ngất như thể nhìn thấy dị trùng... Không hiểu sao một thân cơ bắp nam tính cuộn cuộn, tính cách thân thiện hữu hảo như cậu lại không được hoan nghênh bằng một thiếu niên gầy nhom mặt mày trắng nõn thanh tú, biểu cảm thì không khác gì tảng băng di động, cao ngạo khó gần, giống như cậu bạn hay đi cùng Mạc Dương.

Nữ nhân của trường này cậu càng không dám ham, ai nấy đều bư hân không kém gì nữ nhân trong làng của cậu. Thời đại này, nữ nhân thì quá cuồng bạo, ca nhi thì quá mong manh, đây là tiết tấu muốn cho cậu ế cả đời sao? QAQ

A mà....thiết nghĩ nếu như Nora mà là một cô gái hoặc ca nhi, có thể Duke sẽ có chút động lòng muốn theo đuổi, vừa xinh đẹp mạnh mẽ tựa nữ nhân vừa yếu điệu đáng yêu giống ca nhi, khiến cậu muốn ôm trọn vào lồng ngực vạm vỡ của mình. Đáng tiếc...

“Oh~ Ghê gớm nha ~ Thế mà không biết hôm nọ có con gấu bụi nào đó bị đánh tụt một hạng thôi mà khóc rưng rức trong đêm ta?”Nora nhẹ nhàng bóc lớp mặt nạ xanh hiển lộ khóe miệng xinh nhếch lên một độ cong....gợi đòn (‘ ’)

“T-tôi không có khóc!!”Duke mặt đỏ tới tận mang tai, bật người phản bác,”Chỉ là lúc đó bị, bị....lạ giường, đúng, là lạ giường, nên thấy khó chịu chút thôi!”

Nora ồ lên một tiếng:”Rồi rồi, không khóc thì không khóc ~ Nhưng mà tôi nói con gấu bụi nào đó chứ có nói cưng đâu. Ý cưng là cưng tự nhận mình là con gấu đó hả?”

“Anh....!”Duke mặt chuyển từ đỏ sang đen, bị chọc tức đến nghẹn lời. Cậu điên rồi mới thấy tên hùng nam biến thái này có điểm tốt, rõ ràng là một ác ma không hơn không kém mà!!!

Duke bực bội xoay người chờ cho Nora một cái bóng lưng. Hắn thấy thế liền biết điều bò lên đến giường cậu, khều vai:”Thân ái, đừng giận mà, tôi đùa chút thôi~ Tôi là quan tâm cưng thiệt mà, cưng niệm tình tôi chăm sóc cưng từ buổi đầu đến giờ mà tha thứ cho tôi đi nạ~”

Duke ngồi ngẫm một lúc nhớ Nora dù miệng tiện nhưng giúp cậu đúng không phải là ít, quyết định gạt đầu tha thứ. Cậu vốn là người hiền lành chẳng giận ai được lâu bao giờ.

“Mà nè...”Được một lúc, cậu xoay người hỏi Nora đang định bò xuống giường,”Bộ...tôi nhìn đáng sợ lắm hả?”

“Hửm? Sao cũng lại hỏi vậy?”Nora nghiêng đầu khó hiểu.

Cậu liếm môi, tay chân lúng túng vờ về ga giường:”Thì, thì tôi thấy.... Mấy ca nhi có vẻ sợ tôi... Anh cũng gọi tôi là gấu còn gì...” Loài gấu rất đáng sợ nha, lúc đi săn cậu cũng sợ nhất là gặp phải chúng, con nào con nấy trông vừa to vừa dữ tợn. Có lẽ người khác cũng nhìn cậu như vậy đi?

“Ha ha ha ha.....” Nora ngẩn người chưa được mấy giây, tức thì phá lên cười lẩn lộn trên giường,”Thân ái, cũng thật đáng yêu ha ha.... Cười chết....Ha ha.....”

“Anh! Cười cái gì! Tôi là đang nói chuyện nghiêm túc đó nha!”Duke cảm tức giật giật cổ áo Nora. Đây là chuyện ảnh hưởng tới hạnh phúc nửa đời sau của cậu, ầy thế mà tên này còn cười được!

“Ha....Khụ khụ....Rồi rồi, không cười nữa...Ha ha...”Hắn bị lắc đến ná thở xin khoan hồng, cuối cùng phải nén cười vào trong bụng, lau nước mắt vì nhần cười:”Ấy, thế này mà cũng còn chối là không bị bắt nạt.”

Duke bĩu môi:”Này sao tính là bắt nạt!”

“Bị vài tên ca nhi yếu đuối làm cho sợ bóng sợ gió một hồi, không phải là bị bắt nạt thì là cái gì?” Hắn vờ mặt hiển nhiên đáp.

Duke:”...” Thôi được, coi như anh thắng...

“Thân ái, cũng sao phải để tâm đến mấy đứa có mắt như mù vậy chứ. Chúng sao có thể nhìn ra được vẻ đẹp đàn ông với đường nét cơ bắp xinh đẹp của em chứ~” Nora nói xong còn tiện ánh mắt dâm tà ngăm nhìn quét qua cơ ngực dày rộng, cắt cao của cậu.

Cậu đang ỉu xiu bỗng như được tưới nhựa sống vui vẻ trở lại:”Anh nói thật hả? Tôi đúng là không hiểu mấy hùng nam mặt hoa da phấn kia có cái gì hay ho mà lại được yêu thích đến thế nhỉ?” Sau đó lại nhận ra tên hùng nam ngồi bên cạnh mình cũng là một tên từa tựa thế, chỉ khác nhan sắc của hắn là nổi tiếng với....hùng nam mà thôi... Haizzz cũng may đó là mục đích của hắn thế nên cậu không cần phải lo có ca nhi đáng thương nào đó phải gánh tai họa để trứng cho tên này (; ° °)

Chợt nhớ đến có một câu hỏi mà cậu đã muốn hỏi từ lâu:”Mà nè, sao anh lại hay mặc đồ con gái thế?” Cậu có cảm giác câu trả lời không chỉ có lý do như trên.

Nora bị hỏi đành phải rời mắt khỏi hình thể của cậu, mỉm cười tháo dây buộc tóc, khiến mái tóc hồng bông bênh chảy xuống hai vai gầy, rướn người tiến đến sát mặt cậu hỏi:”Vậy cũng thấy tôi mặc thể này có đẹp không?”

Mùi nước hoa hồng thơm ngát xộc vào khoang mũi của Duke khiến cậu ngây ngất, hai mắt mở trừng trừng không chớp nhìn đồng tử xanh ngọc khép khờ ướt át, đôi môi mỏng hồng mấp máy hé lộ đầu lưỡi đỏ tươi mềm mại của người đối diện. Từ góc nhìn xuống của cậu có thể nhìn thấy xương quai xanh khắc họa thanh minh, vẽ nên đường nét gợi cảm. Váy hồng bung xòe dưới thân càng tôn lên làn da trắng ngần, diễm lệ giống như nàng tinh linh xứ sở thần tiên. Duke giống như bị dính ma thuật thôi miên mà vô thức mà gật đầu: "Đẹp...."

"Quần áo được may ra là để tìm chủ nhân phù hợp cho nó, mà tôi lại là người có khả năng thể hiện vẻ đẹp của nó. Nếu tôi không mặc nó thì chẳng phải tôi có lỗi với nó quá sao? Em thấy có đúng không?" Nora mỉm cười, vén tóc qua tai để lộ ra cần cổ trần, cùng chiếc khuyên tai dài dài treo cánh hoa đào duyên dáng làm trái tim Duke khẽ lỡ một nhịp. Mặc dù cảm thấy lời giải thích có gì đó sai sai nhưng cậu vẫn bị mê hoặc gật đầu lần hai.

"Cơ mà..." Nora thừa dịp sơ hở, thuận thế tiến sát đến gần cậu hơn, đầu ngón tay thon dài chạm nhẹ lên bờ ngực của cậu. Sóng mắt lưu chuyển trong suốt như muốn hút cả linh hồn của cậu vào đôi đồng tử xanh lục: "Tôi như này có đủ làm em rung động không?"

"Anh..." Hô hấp gần như bị kiềm nén khiến Duke thở khó nhọc, trong ngực giống như có thứ gì đó muốn trào ra. Cậu hần hển không nói thành lời khẽ đưa mắt nhìn xuống bàn tay trắng nhỏ đang nắm lấy một bên núm cơ ngực của cậu, bóp nhẹ một cái...

"Aaaa!!! Anh làm cái gì đấy?!" Cậu lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, tím mặt giận dữ ôm ngực, giống như đang hoảng thiếu nữ vừa bị biến thái sờ mó.

Nora thấy biểu cảm của cậu có vẻ không được tốt lắm, liền le lưỡi cười hì hì: "Xin lỗi nha, tại tôi hâm mộ bộ ngực lớn của cưng quá mà, không kìm được mà..."

Ai ngờ Duke nghe xong mặt càng biến đen, quát lên: "Tránh xa tôi ra!" Sau đó, đẩy Nora ngã lộn nhào xuống dưới giường lộ ra cảnh xuân vô hạn dưới lớp vải, nhưng lúc này cậu không rảnh quan tâm thứ đó mà chạy vội vào trong nhà tắm.

Cậu nhanh chóng cởi lớp áo phong cùng một lớp áo ba lỗ lót bên dưới. Vốn thể chất thiên nóng nhưng đông hay hè Duke vẫn luôn mặc kín như vậy bởi vì... Dưới lớp áo lót nam mỏng là lớp băng gạc trắng quấn quanh ngực, nếu nhìn kĩ có thể thấy một bên đầu ngực bị che kín hiện tại không hiểu sao lại bị thấm ướt một tảng thâm lớn trên băng gạc, cùng với mùi sữa nhân nhật quanh quẩn trong phòng tắm. Duke cắn môi phẫn uất lắm bầm chửi mắng Nora: "Hỗn đản! Tên dâm tặc! Biến thái!..."

Cậu bị sắc đẹp mê đầu mà quên mất đề phòng hấn, thiếu chút nữa là muốn lộ bí mật đáng xấu hổ này rồi! Trong phòng tắm khóa trái cửa vang lên tiếng nước xối xả như muốn tẩy trôi đi hết tất cả dấu vết.

Nora bất chấp tư thế xấu xí nằm xòe ra sàn, thất thần nhìn bàn tay vừa phạm tội ác của mình, chậm đưa lên mũi ngửi, đầu lưỡi đỏ vươn ra khẽ liếm lòng bàn tay giống như con mèo mê mẩn liếm móng vuốt mình, rồi thỏa mãn híp mắt chép miệng, cảm nhận mùi mồ hôi nam tính trộn lẫn mùi hương thơm ngọt vừa lạ vừa quen vương vấn nơi nhũ đầu. Ánh mắt chợt lóe lên những tia sáng kì dị phản ánh những phỏng đoán xa xôi nào đó đang xuất hiện trong đầu hấn....

53. Chương 49: Phiên Ngoại Nora X Duke: Xá Hữu Biển Thái (3)

Duke có một bí mật rất lớn, người khác thế nào cậu không biết, nhưng thứ đáng lẽ ra vô dụng trên thân thể nam giới thì của cậu lại phát triển. Đúng vậy, đó chính là tuyến sữa.

Thứ này bắt đầu có từ năm cậu dậy thì 14 tuổi. Độ tuổi mới lớn đầy xáo trộn khiến cậu gần như rơi vào trạng thái hoảng loạn. Tất cả những thiếu niên trong làng ai nấy đều có thể vô tư khoe ra thân hình thanh xuân phơi phới sức sống của mình, còn cậu thì lúc nào cũng phải mặc áo trong áo ngoài kín như bưng. Thân nam nhân bằng ngực không khác gì nữ nhân, xấu hổ khôn cùng.

May thay gia đình nhỏ của cậu vẫn luôn nguyên vẹn tình cảm dành cho đứa con quái dị này. Họ thậm chí không ngần ngại chạy ngược chạy xuôi tìm y sư giỏi, lên rừng xuống biển mò được liệu để chữa trị cho cậu. Đáng tiếc là đến giờ đều không có kết quả....

Không muốn khiến cha mẹ phải phiền lòng quá nhiều, cậu bắt đầu học cách chấp nhận biến động này. Về cơ bản, nó cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến cuộc sống của cậu. Sữa tiết ra mỗi ngày cũng rất ít, chỉ gây chút cảm giác căng trướng về tối, nặn ra hết là được.

Song tuy thể chất là như vậy, nhưng tâm tư của một hùng nam, Duke vẫn luôn khao khát có một lão bà, sẽ yêu thương chấp nhận con người cậu. Nghĩ lại thể này cũng hay, về sau lão bà của cậu cũng sẽ bớt chút khí lực chăm con. Tưởng tượng ra viễn cảnh gia đình hài hòa trong lòng cậu đã muốn hoa tâm nộ phóng, ngọt ngào lan tràn.

Đáng tiếc, ảo tưởng thanh xuân luôn là thứ mong manh dễ vỡ. Một bước bước vào Sylvia bị đập nát không thương tiếc. Không những tìm nữa kia quá khó khăn lại còn phải ngày ngày đối mặt với tên xá hữu biển thái.

Tuy cậu có chút thô thần kinh, nhưng cũng không phải ngốc mà không nhìn ra được tên kia ngày nào cũng lăm le nhìn ngực cậu như muốn lật tẩy hết tất cả bí mật của cậu. Hở ra không để ý là sờ sờ cậu. Áp lực nhất là lúc đi tắm mắt cũng theo dõi không buông, cho đến tận lúc cậu khóa cửa nhà tắm còn miệng tiện khiêu khích: "Ai nha, đàn ông với nhau sao phải ngại ngùng thể cương?"

Cút đi! Tên khốn mặc váy như anh không có tư cách nói câu này đâu!! ()

Từ sau sự cố bị "dê" lần trước, Duke ngày một biến cảnh giác với Nora. Cố gắng lẩn tránh, Duke không biết rằng hành vi ngày thơ của mình càng kích thích con thú hoang âm hiểm trong người Nora.

Nhìn cửa phòng tắm bị khóa trái ngăn cách tiếng nước chảy rào rào với thế giới bên ngoài, Nora mắt lục híp lại, khóe môi cong lệch tinh nghịch. Đưa nhẹ nhàng kéo ngăn tủ ở đầu giường, hẩn lấy ra một cái que nhỏ như kẹp tăm, tiến đến gần cửa.

“Lạch cạch” một tiếng thật khê, cách cửa tường chừng như đã khóa chặt, dễ dàng bị cạy mở. Đồng tử ngọc lục bảo xuyên thấu qua khe hở nhỏ nhìn đến một màn vô cùng đặc sắc.

Hùng nam cường tráng lúc này đang ngồi khum người trước bồn vệ sinh. Một bên bầu ngực săn chắc ghé đến, hiển lộ đầu vú nhan sắc đỏ thắm lớn hơn nam nhân bình thường. Bàn tay to ngăm đen thô bạo nắm bóp khiến “hạt đậu đỏ” kia càng vươn cao ra ngoài, trên đỉnh sáng bóng tròn vo khiến người có xúc động muốn cắn một ngụm.

Nora nghe tiếng Duke hào hển thở dốc mà cảm thấy hồi hộp theo, hạ thân cũng dần trưởng đau sinh mãnh. Đêm ngược từng giây, kỳ tích cuối cùng đã xuất hiện.

Một đạo cột nước màu trắng ngà không tiếng động phun ra từ lỗ nhỏ trên đỉnh điểm đỏ. Nora nín thở sâu, không chớp mắt nhìn chất lỏng tạo thành một đường cong tinh tế phun vào trong bồn cầu. Mùi sữa ngọt ngào lan tràn trong căn phòng nhỏ, làm nhiễu loạn tâm trí của người nào đó. Thật lãng phí, giá như hẳn có thể uống hết chỗ đó, Nora lần đầu tiên trong đời cảm thấy ghen tị với cái bồn cầu vệ sinh!

Duke tiếp tục nốt công tác với nửa ngực bên kia. Sữa không nhiều lắm, tính tính nặn ra hết cũng không đến 5 phút, song một khắc này với Nora lại dài như cả thế kỷ. Người kia xong việc, hơi thở vẫn chưa bình ổn, lồng ngực cất cao phập phồng lên xuống, hai điểm đỏ vẫn cao cao dựng đứng, trên đỉnh còn bóng loáng ướt nước trong suốt. Khóe mắt ướt át cùng hai má đỏ hây hây khiến hẳn có xúc động muốn nhào lên lẳng ngực thân thể hùng tráng này, làm cậu khóc lóc dưới thân, sữa chảy không ngừng chỉ để cho mình hẳn nuốt hết vào trong bụng.

Tiếc là bây giờ vẫn chưa phải lúc, hẳn cần phải chuẩn bị kĩ càng hơn. Đôi ngọc lục bảo cong cong hình trăng khuyết hiện lên quang mang nguy hiểm. Ngay khi Duke đứng dậy xả nước, Nora cũng lặng lẽ khép lại cửa, trở về giường mình giả vờ giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Duke lúc mở cửa nhà tắm ra ngoài vô cùng hoảng hốt khi thấy cánh cửa không hề được khóa. Cậu nhòm ra ngoài thì thấy Nora đang nằm vắt vẻo sơn móng tay miệng thổi phù phù lên móng, lầm bầm: “Trời ạ, sơn gì mà lâu khô thế, thổi muốn rã họng luôn à~” (*Máy sấy móng nằm trong tủ đầu giường: “Điều toa!”*)

Duke tự an ủi bản thân chắc do cậu quên đóng cửa thôi, mà bỏ qua một chi tiết, Nora là một tay xạ thủ thiên ám sát nên việc cạy cửa với hẳn vốn “cưỡi xe nhẹ, đi đường quen”...

Cậu vẫn lạc quan nghĩ như vậy cho đến một ngày tên kia trình chiếu trước mắt cậu một thư mục chứa những video, mà đối tượng ở bên trong nội dung ấy không ai khác chính là cậu. Từ lúc nào không biết, Nora đã gắn một chiếc máy quay trộm trong phòng tắm, bí mật của cậu được ghi lại mỗi ngày trong những video này.

“Anh làm trò gì vậy hả?!”Cơn tức giận bạo phát, Duke lao lên cánh tay cường tráng xuyên qua màn hình ảo xanh lam bóp lấy chiếc cổ mảnh khảnh của Nora. Cảm tưởng chỉ cần hẳn nói thêm một câu nào nữa thôi là bàn tay thô to của Duke sẽ vặn gãy cổ hẳn. Ấy vậy mà người kia vẫn không vong mà cười ha hả, tiếng cười lạnh lạnh biến khàn khàn sau đó nghẹn lại vì thiếu đường khí. Cho dù thế thì hẳn treo một nụ cười đắc ý bên môi khiêu khích nhìn Duke.

Rõ ràng cậu đang là người uy hiếp hẳn vậy mà khi nhìn tên này cười cậu chỉ thấy lạnh người, giống như trong tay là một con măng xà sắn sàng cắn ngược lại cậu bất cứ lúc nào. Duke tỉnh táo đôi chút, buông cổ hẳn ra, nhưng ánh mắt vẫn không thôi giận dữ, hai hàng lông mày rậm xoắn chặt lấy nhau, cậu dùng nắm đấm nện lên mặt bàn một tiếng ục ục rung động, nghiêng răng nói: "Nói đi! Anh rốt cuộc muốn cái gì?"

Thực ra thứ cậu muốn nện vỡ hơn cả chính là chiếc WS trên tay hẳn nhưng mà tên kia quá nhanh đã sớm có chuẩn bị thu tay về.

Nora xoa xoa da cổ bị hằn dấu tay đỏ hồng, đằng hắng vài tiếng rồi nhếch môi cười bỉ: "Thân ái thật uy mãnh nha, suýt chút nữa thì "kẹp" chết anh rồi."

"Tôi không có thời gian đùa với anh đâu!" Duke mặt đỏ gay như Quan Công, hai nắm đấm siết chặt chực kiềm nén xúc động muốn bóp chết người trước mặt.

Nora nghiêng đầu chống cằm nhìn cậu, môi mỏng khép mở: "Nếu em muốn bí mật này chỉ thuộc về hai chúng ta, vậy thì thử chơi một ván cược đi?"

Duke: "Cược cái gì?"

"Cược nếu em thắng thì tôi sẽ xóa đi toàn bộ video ngay trước mặt em, thậm chí em mà không yên tâm tôi sẽ chuyển phòng luôn ngày mai, coi như chôn vùi bí mật này vĩnh viễn."

"Vậy nếu tôi thua?" Duke lo âu nhăn mày.

"À cái này thì em có hai lựa chọn: Một là tôi sẽ công khai bí mật này. Hai là..." Nora thả chậm lời nói, "Hai là....em phải làm nô lệ cho tôi trong vòng 1 năm rưỡi, đổi lại tôi sẽ giữ im lặng về chuyện này."

"Nô lệ? 1 năm rưỡi?" Duke nhú mày.

"Đúng vậy, tức là thỏa mãn mọi yêu cầu của tôi trong ba học kỳ. Sao? Điều kiện này vẫn có lợi cho em đúng không? Chỉ một năm rưỡi thôi nha."

"Vậy hình thức cược là gì?" Duke suy nghĩ một hồi tới cái điều kiện kia, chợt cảm thấy cú hoa lạnh lẽo thít lại. Cậu bất an hỏi.

"Đơn giản, vật tay nha~" Nora cười hì hì quơ quơ cánh tay gây đáp.

"Vật tay?" Duke kinh ngạc, dễ như vậy? Tên này cố tình để cậu thắng sao? Hừ, chắc chắn là có âm mưu gì đó! Cậu sẽ không để mình sắp bầy đâu!

“Hừ, trong lúc thi đấu cầm chỉ gian lận dùng tay chân còn lại bám vào thành bàn ghế nhé!” Duke nhòm nhòm tay chân của Nora xem có quy củ không, rồi chống khuỷu tay lên bàn một bộ chấp nhận lời thách đấu.

“Hi hi, cái đó là luật bất thành văn rồi, tôi sao dám phạm vào chứ.” Nora cười toe toét bắt lấy bàn tay của cậu.

Tiếng đồng hồ tích tích vang lên, Nora và Duke bắt đầu đo sức. Cậu khá ngạc nhiên khi lúc dùng sức mới có thể thấy cơ bắp hiện rõ trên tay Nora, xem ra tên này thuộc tạng người nhìn qua trông gầy nhưng vẫn là có rèn luyện thể lực. Cơ mà thể thì sao chứ, cậu vẫn sẽ thắng thôi, Duke mỉm cười tự tin dùng một nửa sức dễ dàng nhấn tay Nora xuống một góc 75 độ so với mặt bàn.

Cậu cười gằn nhìn người đối diện mồ hôi trán bắt đầu chật vật ứa ra. Những tưởng rằng tên kia hẳn mấy giây nữa sẽ xụ mặt mà bỏ cuộc khi làm châu chấu đá xe, ai ngờ hẳn bỗng nhếch môi cười đắc ý, ánh mắt chợt lóe quang mang khiến Duke vài giây hoảng hốt mà mất đà, vị trí hai khuỷu tay lại trở vuông góc như cũ. Cậu cắn môi một cái thật mạnh nhắc nhở mình không thể bị sao nhãng, chắc chắn là hẳn cố tình làm vậy để cậu hoảng, phải kết thúc thật nhanh!

Ngay khi cậu dồn hết sức lực vào cánh tay thì đột nhiên có cái gì đó chạm vào thứ khó nói giữa hai chân đang giang rộng làm trụ của mình. Lúc đầu còn chưa cảm thấy rõ, nhưng về sau thứ đó càng ngày càng càn rỡ, khi nặng khi nhẹ xoa xoa ấn ấn. Tới giờ mà Duke chưa đoán ra được thứ gì đang động vào mình thì hẳn đầu óc hỏng rồi. Mặt mũi đỏ lựng như trái cà chín, cậu hô lớn: “Anh làm cái quái gì vậy hả?”

“A...Dừng lại...Anh.....A, không...” Bởi vì chương ngại tâm lý nên Duke cũng không bao giờ quan tâm mấy tới nhu cầu sinh lý của mình. Do vậy cơ thể ngây ngô vô cùng miễn cảm này chỉ cần một cú chạm của hẳn đã đủ đưa cậu tới khoái cảm chưa từng có.

Nora cười tủm tỉm, cảm nhận thứ dưới lòng bàn chân dễ dàng bại trận mà nổi lên lều trại dưới lớp quần đùi satanh. Hẳn ác ý dùng hai ngón chân bấm lấy gò thịt cương cứng, thỏa mãn nghe đối phương thấp rên một tiếng yếu mềm.

“D-Dừng lại....Không được...” Hông Duke như muốn nhũn ra, cậu muốn kéo lại tinh thần tập trung vào trận đấu vật tay mà không thể. Qua lớp vải ẩm ướt cậu có thể cảm nhận rõ ràng lòng bàn chân mềm mại đang lướt xuống chà đạp âm nang nhạy cảm của cậu, khiến cậu trong óc chỉ còn suy nghĩ muốn khép chặt hai đùi ngăn chặn bàn chân nghịch ngợm kia.

Trước mắt chợt biến trắng xóa, khoái cảm giống như điện giật chạy dọc sống lưng, Duke hai mắt hoen mờ hơi sương cảm nhận thứ gì đó cảm tù đã lâu nay được tự do giải phóng ra ngoài. Đến khi tỉnh táo lại thì cánh tay cậu đã bị Nora dễ dàng vật xuống, Duke bấy giờ mới biết mình đã bị lừa trắng trợn thế nào.

Hơi thở vẫn còn gấp gáp khiến cơn tức giận của cậu giống như quả bóng xì hơi nghẹn lại trong ngực: “Anh! Anh!...Hỗn đản! Cái này là gian lận!”

“Nào có, tôi tuân thủ luật của em đưa mà, tay của tôi vẫn nghiêm chỉnh đó thôi. Còn chân của tôi ở đâu

thì cái này không có được quy định nha ~ “Hắn thần nhiên nhún vai.

“Nói chung tôi sẽ không chấp nhận kết quả này!” Duke bật dậy gắt gỏng đập bàn. Sau đó nhận ra dừng quần biển nặng nặng vì ướt một mảnh lại xấu hổ ngồi xuống, né tránh ánh nhìn đầy dâm tà của Nora.

“Không chấp nhận là quyền của em, còn đăng tin tức lên trang web của trường là quyền của tôi a~” Hắn mang vẻ mặt bất cần đời ngả người ra ghế nhìn cậu ánh mắt hừng hực lửa đốt, tưởng tượng dáng vẻ hùng hổ này sớm sẽ khuất phục dưới thân của mình. Thật mong chờ, hắn liếm môi nghĩ thầm.

“Anh!” Duke cảm tức nhìn Nora mà không thể phản bác lại lời nào, là cậu quá ngây thơ nên dễ dàng sa bẫy, này biết trách ai được. Cậu gục đầu ngẫm nghĩ một hồi lâu, sau đó cảm thấy thân là nam tử hán có chết cũng phải chết cho anh hùng. Cậu hít một hơi thật sâu, lấy hết quyết tâm cùng can đảm của mình thốt ra: “Được rồi, coi như tôi thua. Như ước định tôi sẽ nghe theo lời của anh trong 3 học kỳ, nhưng anh cũng phải tuân thủ lời hứa của mình, không được hé răng về bí mật của tôi với ai. Với cả, mong anh sẽ tôn trọng cuộc sống của tôi mà không tiết lộ thỏa thuận giữa hai chúng ta ra ngoài.”

“Được a, này là bí mật của riêng chúng ta thôi ~ Hết 3 học kỳ, tôi sẽ xóa hết toàn bộ dữ liệu ngay trước mặt em, nhưng này cũng phải xem sự cố gắng của em tới đâu nha.” Nora vui vẻ vỗ tay.

“Hừ, quân tử nhất ngôn, tôi không phải kẻ lật lọng tráo tráo như anh đâu.”

“Hi hi, vậy “nô lệ” cục cưng, ngay lúc này tôi có một yêu cầu nho nhỏ...” Nora cười hớn hở, tiến đến ôm cánh tay cậu. Người ngoài nhìn vào cảnh này, hẳn sẽ không hề thấy hai người đang ở mối quan hệ chủ nô, mà giống một tiểu cầu màu hồng đang ghé đầu vào người chủ to lớn của mình làm nũng... Nhưng cũng không sao, Nora hẳn không để tâm, này chỉ là hình thức thôi, về cơ bản mọi nguyện vọng của hắn đều sẽ được thỏa mãn khi hắn nói ra với Duke trong thời gian tới. Nên bằng cách nào đó mối quan hệ chủ nô này vẫn được vận hành dù phương thức không đúng cho lắm, ha ha...

Duke tuy không thích nhưng ai bảo cậu thua ván cược này nên cậu đành ồm ờ: “Mau nói!”

“Ngủ với tôi đêm nay đi!”

“.....Hả?”

“Hả?!!!!!!”

54. Chương 50: Phiên Ngoại Nora X Duke: Xá Hữu Biến Thái (4)

“Ừm...” Duke mệt mỏi vén lên vành mi nặng trĩu, hai mắt tìm lấy tiêu cự trên khuôn mặt đang ghé vào trong ngực mình. Vẻ đẹp xuất sắc ngay cả trong lúc ngủ cũng hoàn mỹ giống nàng công chúa ngủ trong rừng,

làm người ta có xúc động tà ác muốn hôn lên cánh môi đào. Đáng tiếc, Duke hiện giờ lại chỉ muốn nện một đấm vào cái mặt này... _

Ngược dòng thời gian về đêm hôm qua...

“Ng-ngủ với anh?!” Duke kinh ngạc thốt lên, trong đầu hiện lên nhiều tầng suy đoán.

“Đúng vậy! Nhưng mà...” Nora gạt đầu sau lại ánh mắt đầy ẩn ý nhìn hạ bộ của Duke, “Lúc này, không phải em nên đi tắm trước sao?”

Theo ánh mắt của hắn, cậu phát hiện ra đũng quần vẫn còn một mảnh ẩm ướt của mình, Duke mặt đỏ au, gất lên: “Không cần nhắc!” Sau đó, như bị ma đuổi mà chạy vào phòng tắm, miệng vẫn không thôi lẩm bẩm chữm mắng Nora.

Nhưng khi đã tắm rửa sạch sẽ xong, cậu vẫn chần chừ không dám ra ngoài. Cậu không phải không biết tên này là một tên biến thái chỉ thích hùng nam, đã thế lại còn là nằm trên! Trời mới biết hắn đã trộm nhìn mông cậu bao nhiêu lần!

A a mà nghe nói phía sau của hùng nam không giống ca nhi, không thể tự tiết dịch trơn nên xác suất bị tổn thương trực tràng với mắc bệnh trĩ là rất cao nha. Nhỡ tên sói đói kia thô bạo thì sao, cậu có cần phải làm trước cái gì không?

Duke theo bản năng tự sờ nơi bí ẩn nào đó giữa hai khe mông, nước từ vòi hoa sen vẫn chảy ào ào dòng sống lưng lướt qua nơi nào đó khiến cậu giật mình rút tay về. Không được! Duke, mày phải tỉnh táo lại! Một hùng nam uy vũ như mày sao có thể dễ dàng cam chịu như thế. Cậu đưa tay còn lại vỗ má tự tát tỉnh mình.

Đúng vậy, chắc gì chuyện đó đã xảy ra đâu, ha ha, phải lạc quan lên. Tên này chắc chắn chỉ giả vờ đe cậu vậy thôi, hắn làm sao có gan đè một hùng nam to cao gấp đôi hắn chứ.

Nói là vậy, song nghĩ tới một màn ăn gian vừa rồi Duke lại bất lực nhận ra: Nora là một tên biến thái mà cái quái gì hắn cũng có thể làm được... _(:3)_

Đáng buồn hơn cả là cậu còn đang bị hắn nắm thóp. Gia thế của hắn cũng không phải hạng vừa, một dân đen như cậu chỉ cần làm không vừa lòng hắn, ngày hôm sau hắn có thể phẩy tay, không chỉ Sylvia mà có khi cả thành phố này cũng sẽ biết bí mật nhục nhã này của cậu.

Nghĩ đến viễn cảnh bị thiên hạ đàm tiếu, bị đám nhà khoa học lôi ra cắt miếng, Duke đã thấy rùng mình. Không được, tiểu bất nhân bất thành đại sự! Nam nhân chí lớn, bị “cắm” thôi cũng có gì đâu, coi như tào bôn một năm rưỡi cũng còn hơn là mang tiếng xấu, lão bà tương lai cũng không có mặt mũi để lấy.

Duke lại nhận mệnh cắn môi sờ lại chỗ đó, rồi lại nghĩ gì ngồi bệt xuống sàn, gập người muốn nhìn kĩ hơn.

Nhưng tiếc là cúi sâu thế nào cũng không thấy được gì ngoài một nhúm lông mao đen mềm. Lại nhìn hai đùi thô trắng của mình, bởi vì thể chất khỏe mạnh nên người của cậu khá tốt lông, không quá mức rậm rạp nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng tay chân sợi nào sợi nấy đen cứng, um tùm nhất chính là tóc và.....hạ bộ _(:3)_

Haizzz, cậu thở dài ôm đầu gối nghĩ nhìn thân hình như khi đột này của mình chắc hẳn sẽ không muốn đề đầu. Ở mà sao cậu lại buồn chứ, phải vui mới đúng, tên kia có thích hùng nam thì chắc cũng thích kiểu trông nuốt nà tí.

Cậu tự nhận bản thân mình cũng không có nhan sắc gì đáng nói, nhìn tầm thường như bao thằng con trai khác. Hai mắt, một mũi, một miệng, không dị tật cũng không méo mó. Ưu điểm lớn nhất chắc chỉ có thân hình vạm vỡ hơn các bạn đồng trang lứa, đáng tiếc bây giờ nó lại thành khuyết điểm vì làm các ca nhi sợ hãi.

Nghĩ như vậy, cậu bắt đầu có chút lạc quan về tương lai đóa “cúc thủy tinh” của mình. Đúng rồi, nhìn người cậu như thế, đến thân là hùng nam như cậu còn thấy ngán nói chi tên kia. Chắc hẳn chỉ là coi trọng lúc cậu mặc quần áo thôi, ha ha, cười ra là hết hứng ngay.

Đã thông tư tưởng xong, Duke đầy tự tin mang theo một thân hơi nước chảy dọc bắp thịt đi ra ngoài.

“Thân ái, mau lại đây nào~” Nora tuy đã đợi rất lâu nhưng hẳn không hề tỏ vẻ khó chịu thậm chí còn tươi cười vỗ một nửa phần giường ý gọi cậu tiến đến.

Duke nuốt nước bọt, vẻ hùng hổ ban nãy mất hết sạch trước ánh mắt thâm tà của Nora, hai tay to căng thẳng túm lấy hai bên quần, chậm rãi đi về phía giường, nhưng chần chờ đứng phía dưới không dám bò lên.

“Sao thế? Sợ à? Chỉ ngủ thôi mà, tôi có ăn em đâu~” Hắn ngả đầu để mặc những lọn tóc dài xỏa tung tựa dòng suối hồng uốn lượn trên chiếc gối hồng thêu hình thỏ con, đôi mắt ngọc lục bích khép hờ dưới làn mi nhật màu như cánh bướm dập dờn nhìn thẳng về phía Duke, khóe môi biếng nhác cong lên yêu mị tựa như một con hồ ly thành tinh.

Rõ ràng vẫn mạnh miệng nói “Ai sợ chứ?!” nhưng thân thể hồn phách bị câu đi hơn phân nửa lại ngoan ngoãn ngồi lên giường, ánh mắt hoảng loạn muốn tránh đi nhưng rồi không kìm được mà thỉnh thoảng ghé mắt nhìn người đối diện một cái.

“Vậy thì nằm xuống đây.”Nora nhồm dậy ôm choàng lấy vai Duke ấn nằm xuống giường, nụ cười quyến rũ vẫn duy trì, sóng mắt lấp lánh nhìn cậu. Từ góc độ của cậu có thể nhìn thấy rõ dây áo thanh mảnh trễ xuống khiến phần vai thêm gầy, xương quai xanh nhô lên tạo thành một hốc sâu làm người có xúc động muốn cắn vào đó. Duke nhìn đến ngơ ngẩn, hai mắt tròn tròn lảng lảng nhìn người đang đè trên người mình.

Âm thầm vui vẻ con mồi dễ dàng sa bẫy, Nora thuận thế tiến đến sát khuôn mặt cậu, hơi thở ngày càng cận kề, Duke có thể ngửi thấy mùi nước hoa dịu ngọt tràn ngập khoang mũi, choáng váng thần trí rũ hết sạch phòng bị lúc ban đầu.

“A-anh....anh muốn làm gì? ” Tới khi môi gần như muốn chạm môi, Duke mới bưng tỉnh thở gấp, hóa ra từ nãy tới giờ cậu đều nín thở, bảo sao đầu óc không nghĩ được gì. Cậu còn lâu mới chịu thừa nhận là bị vẻ đẹp của đối phương làm cho ngây ngất mà bắt đầu đổ lỗi cho việc thiếu đường. Lấy lại chút tỉnh táo tay chân bối rối muốn đẩy hẳn ra nhưng lại không biết đặt vào đâu.

Khi bờ môi hồng kia tiến đến gần sát môi cậu, hơi thở giao hòa nóng rực, Duke theo phản xạ sợ hãi nhắm chặt mắt. “Chụt” một tiếng, trên trán bỗng có thứ gì đó mềm mại ẩm ướt dán lên, kinh ngạc mở mắt ra nhìn, đáp lại là ánh mắt đầy trêu tức của hắn cùng câu “Ngủ ngon, thân ái.”

Duke hai mắt tròn xoe mở trừng trừng nhìn trần nhà, ngây người hóa đá như vậy mãi, đến khi Nora tắt hết đèn chỉ để lại ánh đèn ngủ vàng ấm, cậu mới tỉnh hồn.

Trong lòng không hiểu sao vừa có chút hụt hẫng vừa dâng lên cổ tức giận vô danh, cậu thô bạo kéo chăn của tên kia về phía mình, nghiêng rặng nghiêng lợi chùi vùng trán vừa bị chiếm tiện nghi. Sau đó, trùm kín lên người giống như con nhộng, ném lại cho hắn một tiếng “hừ” hờn dỗi.

Ai ngờ, tên kia không hề để tâm, thậm chí còn cười hì hì lật chăn chui vào, tay chân mảnh khảnh quặp lấy eo đùi cậu.

“Lăn ra!”Duke quát lên.

“Ai u, người ta sợ lạnh nha. Giờ chỉ có một cái chăn, em bảo tôi lăn ra sao được.”

Cậu hất chăn lên mặt hắn, muốn giãy ra nhưng người kia giống con bạch tuộc quặp chặt lấy thân cậu:”Vậy rút ra để tôi đi lấy chăn riêng!”

“Đừng mà, giường này rộng, đắp chăn một mình vẫn lạnh~” Nora quặp càng chặt hơn, thậm chí còn lật chăn về, phủ lại trên người Duke, hai người quấn thành một cục.

Duke trợn mắt khinh thường, trong lòng thổ tào: Là do anh tự vác cái giường kingsize của anh tới đây, giờ lại ghét bỏ nó?

Hai người ta đẩy người quần, giằng co một hồi, Duke cũng thấy mệt mỏi, hôm nay xảy ra nhiều chuyện nên cậu không còn sức mà đòi co với tên này nữa. Một hồi giãy dụa không thành, cậu bỏ cuộc lăn ra ngủ luôn, để mặc tên kia cười hì hì đắc ý sau lưng.

...

“Dậy mau!”Duke khó chịu đẩy đẩy cái mặt xinh đẹp chết tiệt kia ra. Tên này cả đêm quần lấy cậu khiến giờ người cậu ê ẩm muốn chết!

Nora người này bình thường cà phơ cà phát nhưng hần là người rất quy củ, được báo thức cái hần sẽ dậy ngay, không bao giờ lười giường. Hàng mi rũ dài run lên hé mở đôi mắt lục biếc xinh đẹp mông lung dưới nắng vàng, khiến Duke nhìn đến ngơ ngẩn, cơn giận dữ trong lòng không biết đã đi đâu mất, chỉ còn lại tiếng trái tim thổn thức.

“Chào buổi sáng, thân ái~” Hần mỉm cười, ánh mắt mơ màng ôn nhu như nước nhìn Duke.

Nhiệt độ trên mặt dần dần tăng cao nhưng Duke bối rối che dấu sự thẹn thùng của mình bằng việc dùng bàn tay “gấu” vỗ cái “bẹp” vào cái mặt kia, miệng phũ phàng: “Lăn ra!”

Nora bị ăn đập nhưng vẫn không quên chiếm tiện nghi, giữ lấy cổ tay cậu, hôn một cái thật kêu vào lòng bàn tay sâu trùng thồ rập. Người sau giật nảy mình kêu lên sợ hãi, một cước đạp hần lăn vào góc giường. Hần không hề rên một tiếng mà vẫn vô liêm sỉ nằm lăn ra khoái chí cười ha ha, vui vẻ nhìn cậu mang hai tai đỏ hồng bỏ chạy mất dép.

Mấy đêm tiếp theo, ngày nào Nora cũng yêu cầu ngủ cùng, lâu rồi thành thói quen, Duke cũng không cần hần lên tiếng mà tự động chuyển địa chỉ giường. Cậu cũng bắt đầu ồm ồm với sở thích ôm ôm ấp ấp của Nora. Tuy mấy ngày này người kia không làm trò gì biến thái với cậu, chỉ đơn thuần ôm nhau ngủ trong sáng, song trực giác mách bảo cậu mục đích của hần không hề chỉ có đơn giản như thế.

Quả nhiên, ba ngày sau ác mộng đã tới, một kiện hàng to thùng chuyển tới, Nora hí hửng đưa cho cậu nói là quà tặng. Duke vốn có chút mong chờ, nhưng lúc mở hộp ra thì sắc mặt cậu đã hoàn toàn đen lại thành một nùi.

Thái dương co giật phát đau nhìn đồng hồ lột phụ nữ cỡ lớn cùng đủ loại váy vóc an tọa bên trong, cậu hận không thể băm vằm nát mặt tên đối diện.

“Tôi.muốn.đánh.chết.anh!” Duke ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Nora, nghiêng răng phát âm rành mạch từng câu chữ.

Người sau bình tĩnh cười cười, mang vẻ mặt vạn năm vô sỉ nhún vai: “Rất sẵn lòng. Cơ mà trước khi tôi chết thì đừng quên thỏa thuận của chúng ta nhé~ ”

Ha ha bởi vì có sự thay đổi nội dung nên chương này vẫn chưa có H được @(o ó ò)@ Chương sau thì ta không nói trước được nhưng nipple play chắc chắn có nha ’

55. Chương 51: Phiên Ngoại Nora X Duke: Xá Hữu Biến Thái (5)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tất cả tôi đều đặt theo kích cỡ của em đó. Trước hết hãy mặc cái này vào. “Nora cười hì hì quơ quơ chiếc áo lót trong tay.

Duke nghiêng răng nhìn hấn đầy cảm phần, ánh mắt như muốn thiêu đốt thứ trên tay hấn. Cậu cá chắc mục đích cuối cùng của tên chính là muốn tìm đủ cách làm nhục cậu, hận hơn cả chính là cái cơ thể chết tiệt này, giá như nó bình thường như những thanh niên khác thì cậu đã không phải sống uất ức như vậy.

“Ai nha, đừng nhìn tôi dữ tợn như vậy chứ. Cái khác không nói nhưng cái này là để em mặc hằng ngày đó. Người ta là muốn tốt cho em nha~” Nora bĩu môi hai mắt lấp lánh ngấn nước như thể hấn rất vô tội.

Duke gắt lên: “Lại còn hằng ngày? Anh chớ có quên thỏa thuận, tôi đã nói rõ ràng chuyện này là thỏa thuận của riêng chúng ta, không được để cho người khác biết rồi cơ mà! Tốt cái đầu anh! Đàn ông thẳng nào đi mặc đồ lót phụ nữ hả?! Anh muốn tôi không có mặt mũi gặp người sao?”

“Ấy ấy, cục cưng đừng nóng giận.” Nora nịnh nọt tiến lên ôm cánh tay cậu cà cà, “Tôi nào có nói dối em. Em xem, thể chất em đặc biệt như vậy, tôi thấy em bình thường phải bằng ngực rất mất thời gian, lại vất vả chỉ bằng xài cái này cài phát là xong à. Hơn nữa, băng vải đó rất lỏng lẻo.” Nora vẽ mặt thản nhiên giải thích.

“Cái này...” Duke nghĩ nghĩ một hồi cảm thấy có phần hợp lý. Quả thật, có lẽ do nội tiết tố bị rối loạn nên đầu vú của cậu lớn hơn nam giới bình thường, vả lại còn rất nhạy cảm, nên cậu mới phải băng kín ngực cả ngày để tránh ma sát.

“Hơn nữa, cái này còn rất mềm mỏng, co giãn tốt, dễ vận động nha, bảo đảm không những không lộ liễu mà còn rất thoải mái.” Nora tiếp tục nhiệt tình quảng cáo công năng của chiếc áo lót.

Duke càng nghe càng thấy động tâm, có lẽ thử chút cũng không tồi, dù sao bình thường cậu ăn mặc kín kẽ nên chắc hẳn sẽ không ai thấy nội y của cậu đâu nhỉ?

“Đưa...đưa tôi xem...”

Nora ngay lập tức giống như hiến vật quý dâng lên thứ trong tay. Hai mắt lục ngọc phát sáng như đèn pha nhìn cậu chậm chậm cởi áo, tháo xuống băng ngực lộ ra cơ ngực cường tráng cùng hai đầu nhũ đỏ thắm tựa quả cherry chín mọng. Trộm nuốt nước bọt, hấn nhớ tới giờ này hình như Duke chưa tắm, nghĩ nghĩ viên cảnh được hút lấy mật sữa từ hai nhũ đầu xinh xắn kia, hấn lại thấy rục rịch.

Song ý chí mách bảo hấn không nên manh động vào lúc này, bây giờ Duke vẫn đang trong thời kì nhạy cảm, nhìn cậu có vẻ hiền lành, khả năng nhẫn nhịn cao nhưng chỉ cần một chấn động nhỏ lúc này là có thể bùng nổ phản kháng. Đó đương nhiên không phải kết quả hấn muốn. Hấn muốn chính là khiến con mồi chậm chậm thích ứng, sau đó sẽ nói lỏng đề phòng mà tự chui đầu vào rọ. Quá trình tuy chậm nhưng miếng ngon phải để cuối cùng mới ăn là ngon nhất.

Duke tay chân lóng ngóng kéo được hai dây vai áo lên rồi lại không biết cài vào làm sao. Nora vô sự hiền ân cần lon ton chạy ra sau giúp, hấn cầm hai bàn tay đang giữ hai đầu dây cài của cậu, móc lại với nhau. Lúc buông tay ra phần dây đai đàn hồi bắn ngược trở về tấm lưng trần của Duke tạo thành tiếng “đét” giòn vang.

Nhìn tấm lưng rộng vạm vỡ với những thớ cơ bắp rõ ràng, sống lưng thẳng tắp nối dài đến phần thắt lưng hõm sâu, tạo thành một đường cong hút mắt. Mà hiện tại, tấm lưng ấy đang bị cắt ngang bởi dây quai áo lót ren hoa trắng mỏng cùng hai sợi chun thanh mảnh vắt qua vai, gợi lên một phen phong tình khác, bức người ta vừa mới cài vào lại có xúc động muốn cởi ra.

Nora nghĩ lần tới hấn nhất định phải dụ dỗ Duke mặc loại áo lót có dây cột sau cổ. Tưởng tượng dây nơ yếu điệu phối sau phần gáy rộng mạch sắc kia, hấn hận đã không đặt thêm từ đầu.

Hấn lại chạy ra đứng trước mặt Duke ngấm ngấm. Không ngoài dự đoán của hấn, chiếc áo lót này thật sự rất hợp với Duke. Hai mảnh đệm tam giác màu trắng phủ ren hoa thút lắt bầu ngực căng phồng, khiến khe

ngực ở giữa lún xuống càng thêm sâu.

Duke bị nhìn chăm chăm đến xấu hổ, cậu bắt đầu thấy hối hận khi đồng ý mặc nó. Cậu hai tay ôm ngực, lớn giọng quát: "A- Anh nhìn đủ chưa?!"

Nora cười dâm dăng: "Ha ha mỹ nhân nhìn có bao giờ là đủ. Em mặc thấy sao?"

Duke trợn mắt khinh thường phẩm vị của hắn, chậm rãi cảm nhận. Đúng như hắn nói, mặc lên rất thoải mái, chỉ là...cậu có cảm giác hai mặt đệm mút đang rung nhè nhẹ, cơ hồ không có cảm giác. Tuy sự rung động này đánh tan cảm giác căng trương ở ngực, nhưng cậu vẫn thấy vô cùng vi diệu.

"Cái này..."

"Nhận ra rồi hả? Áo lót này có chức năng tự động massage ngực. Tôi thấy em thường hay đau ngực nên tôi mới đặt nó cho em. Thích không?" Nora nói "tự động" đương nhiên là nói dối. Con chip điều khiển các nấc rung nhận lệnh từ WS của hắn, cái này hắn đã có tính toán đăng kí quyền sở hữu từ trước. Nên hắn ngu gì mà nói ra sự thật đâu, Duke biết được thì chắc chắn sẽ không chịu mặc. Cứ để đối phương từ từ thích ứng với đồ chơi tình thú này trước đã, hắn cũng rất mong chờ tới ngày đẩy lên nấc rung cao nhất của nó.

Duke thì lại chẳng hề hay biết, còn cảm thấy ấm lòng, không ngờ tên biến thái hay trộm nhìn cậu này lại quan tâm cậu sâu sắc đến như vậy. Lời cảm ơn vừa đến cổ họng thì nghẹn lại bởi một chiếc quần lót ren gợi cảm chen ngang trước mắt.

"Thân ái, chúng ta tiếp tục thử đồ nào." Thấy Duke vừa mới cho hắn chút hòa nhã, sắc mặt liền âm u trở lại, Nora bồi thêm một câu trọng điểm: "Chừng nào còn ở trong cái phòng này thì em phải làm theo thỏa thuận của tôi a~"

Nora đã nói như vậy, Duke đương nhiên không thể không nghe. Nhưng nhìn thứ quần lót ren mỏng manh che mà như không che kia, cậu thấy ngượng ngùng không thôi.

Là một cậu trai ngoan ngoãn, Duke sống 17 năm nhìn thấy phụ nữ là then thùng quay đi, chưa bao giờ để ý đến quần áo họ là cái dạng gì. Hóa ra họ đều thích đồ lót diêm dúa, mỏng như tờ giấy vậy sao? Cậu đỏ mặt ngây thơ tự hỏi về gu thẩm mỹ kì lạ của chị em phụ nữ ngày nay. [Tiểu Sa: Sai rồi con, là gu của thằng "chồng" con đó, chứ ừ liên quan đến hội chị em đâu ()]

"Nào nào, mau mặc vào nhanh đi, chúng ta còn cái này nữa cơ~" Nora lục tiếp từ trong cái hộp to lôi ra một bộ đồng phục nữ sinh thủy thủ xanh lam.

"Anh! Quá đáng lắm rồi nha! Anh bắt tôi mặc mấy thứ này để làm gì hả?" Duke lúc này nhịn không nổi nữa mà xách cổ hắn lên mắng.

Tuy nhiên, tên thô thần kinh kia lại chẳng có chút sợ sệt, thậm chí còn cười ha hả rồi buông một câu vô tâm vô phé: "Vì tôi thích thế. Này còn cần lý do sao?"

"Anh... Hối hận!" Duke thật sự nghẹn lời, chưa thấy ai mặt dày vô sỉ như tên này. Đáng thương thay số phận của cậu hiện giờ đang nằm trong tay hắn nên cậu đành bi phẫn mà quăng hắn ra rồi thô bạo nhận lấy đồng đồ.

"Anh còn không quay đi, nhìn nhìn cái gì!"

Nora bĩu môi nhún vai quay đi, trong đầu nghĩ: Chắc, chẳng nào lát nữa chẳng lột ra.

Quá trình chờ đợi là một quá trình gian khổ, nghe tiếng sột soạt vải vóc ma sát da thịt sau lưng, Nora đã sớm bị chôn vùi trong đồng tưởng tượng hương diễm đủ loại của mình. Cho đến khi một tiếng khóa kéo vấy vang lên, hắn không thể nhịn nổi nữa mà quay đầu, sau đó hắn nhìn đến gần người.

Áo thủy thủ tuy mặc vừa người nhưng độ dài của nó vẫn không thể nào che đi cơ bụng sáu khối đều đặn thẳng hàng, nhân ngư tuyến (*) cắt sâu hai đường chữ V chạy vào trong lớp váy xanh xếp ly ngắn cùn cùn. Cặp đùi săn chắc giống dải dưới lớp váy, vì xấu hổ mà khép nép chập lại, khiến Nora không khỏi có xúc động muốn lao lên banh rộng chúng ra xâm lược.

Là người thuộc phe hành động phái, Nora cũng không chần chờ mà hú lên hai chữ “Mỹ nhân!!!!” rồi như đầu tên lửa bắn hỏa pháo về phía Duke. May mắn phía sau có cái giường kingsize của Nora nên bàn tọa của Duke đã được cứu vớt khỏi số phận bị đập mông.

“Anh lên cơn đại hử?” Một cú chấn động này làm Duke choáng váng hoa mắt, sao bay đầy trời.

Song cậu lại không biết rằng tư thế mà mình bày ra lại câu dẫn đến mức nào. Hai chân cường tráng mở rộng theo quán tính mà co lên, lộ ra toàn bộ khung cảnh mê người dưới lớp váy lam.

Tấm vải tam giác mỏng manh khắc họa rõ ràng hình dáng bộ phận nam tính phồng lên, giữa mép quần còn dính một chiếc nơ hồng phần nhỏ xinh điệu đà. Phần đằng trước phủ vải trắng dính ren hoa không nói, phần đằng sau mỏng, nói là mặc mà như không mặc cũng không sai. Chỉ là một lớp ren gần như trong suốt mơ hồ nhìn thấy khe mông u tối qua tầng họa tiết hoa bướm. Màu trắng tinh khôi khiến nó vừa cấm dục, thánh khiết lại vừa dụ người phạm tội, muốn đục phá một tầng ren mỏng manh tựa đục một tấm màng giấy trắng.

Nora nảy sinh dự vọng mà vươn tay lướt dọc đùi non của cậu, ngón tay xinh đẹp giống như gậy đàn khéo léo lột xuống mép quần, lộ ra bộ lông đen rậm rạp cùng tiểu Duke vẫn đang im lìm co lại ngủ say. Hắn mỉm cười thốt lên: “Thật đáng yêu~”

“Đáng yêu cái muội anh! Tay anh sờ đi đâu đấy?!” Duke đen mặt muốn khép lại chân, nhưng đáng tiếc bởi vì Nora chen ở giữa, nên ý đồ không thể thành công.

Nora để ngăn chặn Duke giãy dụa, hắn từ dưới gối rút ra một chiếc còng tay bông tình thú, ép chặt cổ tay cậu khóa lại. Thân là quân nhân, việc khống chế người đang ở thế bị động như Duke, chỉ đơn giản như một cái búng tay.

“Buông ra!”

“Ha ha, thân ái tôi không muốn cứ phải liên mồm nhắc hai chữ “thỏa thuận” mất tình cảm đâu, nên em ngoan ngoãn mà hưởng thụ đi.”

Nói tới đây, Duke cũng không dám động đậy gì nữa, chỉ có thể trừng mắt nghiêng răng lườm hắn. Song chưa được mấy phút sau đôi mắt đen láy đã phủ đầy hơi nước, miệng mở lớn, thở từng tiếng rên rỉ đứt quãng. Khuôn mặt góc cạnh nam tính lúc này biến đổi hồng mang chút nhu hòa yếu ớt.

Nora nhìn phản ứng của Duke, hí mắt cười hài lòng, tay càng thêm tích cực tuốt động dương vật hồng phần khả ái dưới thân, hắn. Chiếc quần lót đã bị hắn ác ý vén ra tạo thành một đường chữ T thít giữa hai âm nang. Nơ hồng nhỏ xinh vừa khéo dính trên góc cán nam căn, cảnh đẹp ý vui.

“Ừm....A...” Duke ngửa đầu thở dốc, cảm nhận lòng bàn tay mềm mại như nữ nhân ma sát trên mạch đập của phần thân thoải mái khôn cùng. Duke sớm buông hết mũ giáp, thả mình theo tình dục. Cậu những tưởng rằng mình là người tình dục mỏng, nhưng không hiểu sao bị Nora đụng chạm như vậy lại dâng lên khoái cảm không thể chối từ.

Có lẽ do tên này kinh nghiệm đầy mình nên hắn biết tuốt động lúc nào nặng lúc nào nhẹ, khi nào vân vê xoa nắn âm nang của cậu, kích thích linh khẩu của cậu. Nghĩ tới có lẽ tên này chắc cũng từng làm như vậy với người khác, Duke trong lòng bỗng dâng lên cảm giác bức bối, rồi lí trí lại bị một cổ điện giật chạy dọc sống lưng xóa trắng. Tinh dịch vẩy lên chiếc váy nữ sinh tạo thành vết trắng đục rõ ràng ẩm ướt trên mặt vải xanh lam.

Từ góc nhìn của Nora hắn có thể rõ ràng nhìn thấy cơ bụng săn chắc của cậu đang phập phồng lên xuống vì thở dốc, khuôn mặt đỏ ửng mang theo ánh mắt vô định ẩm ướt.

Hắn liếm ướt đôi môi khô ráo của mình, ngón tay đưa đến mặt sau của chiếc quần lót trắng, móng tay sơn hồng phủ bóng mân mê ở tầng ren rồi lựa một kẻ hở lách vào. Một ngón tay khác cũng chui vào phối hợp xé rách lớp ren mỏng manh đáng thương. Ngón tay thích thú vạch ra những sợi lông tơ đen mềm tìm đến nơi cửa huyệt ẩn sâu, nơi này vẫn là một đóa cúc non khép chặt chưa từng bị ai khai phá.

Một tiếng “roạt” đánh thức Duke khỏi dư âm khoái cảm thay thế bằng cảm giác quái dị ở hậu huyệt, cậu xanh mặt cổ sức bật người dậy hỏi: “A-anh đang làm gì?”

“Ha ha, còn làm gì nữa, đương nhiên là thao em rồi!” Nora nhướn miệng cười âm u, hần lật lên lớp váy hồng dưới thân để lộ ra hạ bộ trần trụi cùng với con “cự long” kích thước không phù hợp với dáng người của hần.

“Cút đi! Tôi không muốn!” Duke mạnh miệng là vậy song thân thể vô thức sợ hãi, hai chân đạp đạp muốn rụt người về, nhưng bị hai cánh tay nhìn mảnh mai lại như gọng kìm cứng rắn kéo về.

“Ha ha, em quên rồi sao. Muốn hay không không nằm ở quyền của em.” Nói rồi hần thô bạo xé toang chiếc quần lót thành hai nửa, miếng vải rách đáng thương vắt vẻo giữa hai cánh đùi cường tráng, mang theo vẻ dụ hoặc khác thường.

“Chờ đã!!” Đầu ngón tay vừa chạm tới nếp uốn nâu nhạt, Duke liền thất thanh kêu lên.

Nora lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn lên thì phát hiện ra thanh niên bình thường một bộ “gấu khổng lồ” hung ác lúc này hai mắt đỏ hoe như thỏ con, run rẩy bầy nhìn hần nói: “Đừng mà, tôi chưa sẵn sàng...”

Nhìn con “quái vật” phi lý dưới thân Nora, Duke sợ hãi nghĩ tới viễn cảnh sau mộng máu chảy thành sông. Dù đã có chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng khi nguy cơ bị mất trinh tiết cục hoa kề cận ngay trước mắt, cậu vẫn kinh hoàng không thôi.

Thấy Nora không có biểu cảm gì tiếp, cậu càng cuồng hơn, giọng nói mang theo chút âm rung: “X-xin anh đẩy...”

Bấy giờ, Nora ánh mắt mới có quang mang vụt qua, hần tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu: “Vậy nếu em không cho tôi làm vậy em lấy cái gì để thỏa mãn tôi đây?”

“Tôi...tôi...” Cậu lắp bắp không nói lên lời, cả người co quắp nằm đó ném cho Nora ánh mắt chó con đáng thương.

Hần bị bộ dạng đáng yêu của Duke hạ gục mà phì cười, rồi lại biến về dáng vẻ ma mãnh nhìn ngược nói: “Vậy thì... Em cho tôi uống sữa của em nhé?”

Duke đương nhiên có thể đoán ra sữa mà hần nói là gì. Cậu mặt tái mét lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, sau nghĩ nghĩ một hồi lại gật đầu.

“Rốt cuộc là em đồng ý hay không a?” Nora nhướn mày hỏi.

Duke cắn môi, hai mắt hoảng loạn nhìn quanh, rồi ấp úng nói: “Tôi...Tôi... Không biết...”

“Hửm? Không biết là sao?” Nora cao giọng hỏi, bàn tay đặt lên da đùi nóng bỏng của cậu mang theo ý tứ uy hiếp.

Bị đẩy tới bước đường cùng, Duke đành phải cắn răng nhỏ giọng nói: “Tôi...đồng ý...”

“A? Sao nói không có chút khí thế nào vậy?” Nora nhếch miệng châm chọc nói, sau đó dùng khóa mở ra còng tay tình thú: “Nào, cho tôi xem sự thành tâm của em đến đâu đi, tôi sẽ suy xét.”

Duke hai mắt đỏ hoe không biết vì phần uất hay vì sợ hãi, cậu quay mặt sang bên né tránh ánh mắt trực diện của Nora. Hai bàn tay to run run cầm lấy hai góc áo kéo lên đến cổ, hiển lộ bờ ngực cao ngất cường tráng cùng chiếc áo lót ren trắng gợi cảm.

Từ góc nhìn bên dưới của Nora, thanh niên cường tráng lưng hùm vai gấu ấy, hiện tại đang mở rộng hai chân dưới thân hần. Quần lót đã sớm thành đồng vụn vụn giắt trên đùi mạch sắc, tà váy xanh bị lật lên, co lại thành một nhúm vải, không thể che nổi thứ gì được nữa. Nhìn qua giống như toàn thân bên dưới đều trần trụi mời gọi hần đến thao, nhưng nghĩ tới ánh mắt ban nãy của Duke, hần lại tự vui dập dục hỏa của mình. Ha ha, không sao, thời gian còn dài. Hôm nay, hần cũng chưa có chuẩn bị kĩ, không nên quá vội vã, sẽ để lại ấn tượng xấu cho “gấu bảo bảo” của hần mất.

Nora chuyển mắt đưa lên hai đồi vú cao ngất của Duke, hần đưa ngón tay luồn dưới áo lót, bóp lấy bầu ngực lớn của cậu, mân mê. Nhìn qua cơ thể của Duke rắn chắc đá tạc là thế nhưng không ngờ nơi này lại mềm và co giãn như vậy. Hần bóp đến mê say, rồi nóng nảy kéo áo lót ngược lên trên, tìm đến hai nhũ quả mà hần đã thèm khát bấy lâu.

Đầu ngực đỏ thắm do ban nẩy dưới tay hấn nắn bóp mà toát ra một giọt sữa màu trắng ngần, tựa như sương sớm trên quả ngọt. Nora vươn ra đầu lưỡi hồng, nhẹ nhàng liếm lên.

“A...” Cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, Duke nức nở kêu lên. Đôi môi mỏng ngậm lấy nhũ đầu, đầu lưỡi lúc treu chọc vờn quanh lúc mềm mại quấn lấy. Sau đó, hàm răng khẽ cắn một cái, mút mạnh, Duke cảm giác sữa trong cơ thể đang chảy vào trong khoang miệng của người kia theo tiếng nhấm nuốt ừng ực. Bởi vì sữa của Duke rất ít lại rất khó ra, nên đôi môi không ngừng nghỉ mút lấy đầu vú nhỏ.

Cảm giác kích thích vi diệu hoàn toàn khác so với lúc cậu tự mình nặn sữa. Duke rên rỉ ô a, hai tay nắm lấy vai gầy của Nora, ý muốn đẩy ra. Hấn thấy cậu muốn phản kháng liền trả thù cắn chặt, khiến đầu vú bị kéo ra một độ dài không tưởng.

“A! Ô ô...” Duke kêu lên một tiếng đau đớn, thả tay ra, biết ăn đau không dám làm gì nữa, chỉ đành run rẩy nắm lấy hai vai hấn. Cơn đau tan dần, là khoái cảm tê dại đến kì lạ, làm cậu không thể ngừng mà khẽ rên rỉ.

Chưa kể tay trái của hấn cũng không nhàn hạ, mà xoa nắn bầu ngực còn lại của cậu. Bóp mạnh một cái rồi thả nhẹ xoa tròn, cứ liên tục như vậy cho đến khi sữa của cậu phun ra thành một đường thẳng tắp bắn lên cao, rồi văng túc tóa lên ngực lên mặt cậu, thậm chí là ướt vài giọt lên giường.

Mùi sữa ngọt ngào lan tỏa khắp căn phòng khiến cậu ngọt ngào thở dốc. Cảm giác căng trướng trong ngực đã trút hết ra ngoài, nhưng người kia vẫn nhiệt tình liếm mút xoa nắn đầu vú biến căng mọng của cậu.

Đầu vú vốn là nơi nhạy cảm, Duke chính vì thế mà sớm tan rã đầu hàng, tuân theo dục vọng mà cương lên. Nora âm thầm quan sát phản ứng của cậu, thấy vậy liếm càng thêm sung sức, còn tiện để lại một dấu răng trên đầu vú sưng đỏ. Liếm đủ bên này hấn lại chạy qua bên khác sưng ái. Cứ như vậy chưa được mấy phút, Duke hô lên một tiếng rồi bắn ra, trên thân thể mạch máu đỏ ửng đầy chất lỏng màu trắng không biết là tinh dịch hay là sữa.

“Woa bắn sớm ghê nha, như vậy là không tốt cho sức khỏe đâu.” Nora giọng đầy khiêu khích nói.

“Do anh chứ ai!” Duke đang nằm thẩn thờ thở dốc nghe thế liền tặc mao đẩy ngã hấn rớt xuống giường, rồi hăm hực lấy khăn lau qua thân thể đầy vết tích đáng xấu hổ của mình, cảm giận đi vào phòng tắm.

Nora đã được dứt no, nên tự nhiên biến ngoan, vui vẻ thay ga giường. Trước khi ném đồ vào máy giặt, hấn còn luyến tiếc hít hít chỗ ga giường dính sữa của Duke, liếm môi hạnh phúc nghĩ tới nhân sinh mỹ mãn của mình mấy ngày kể...

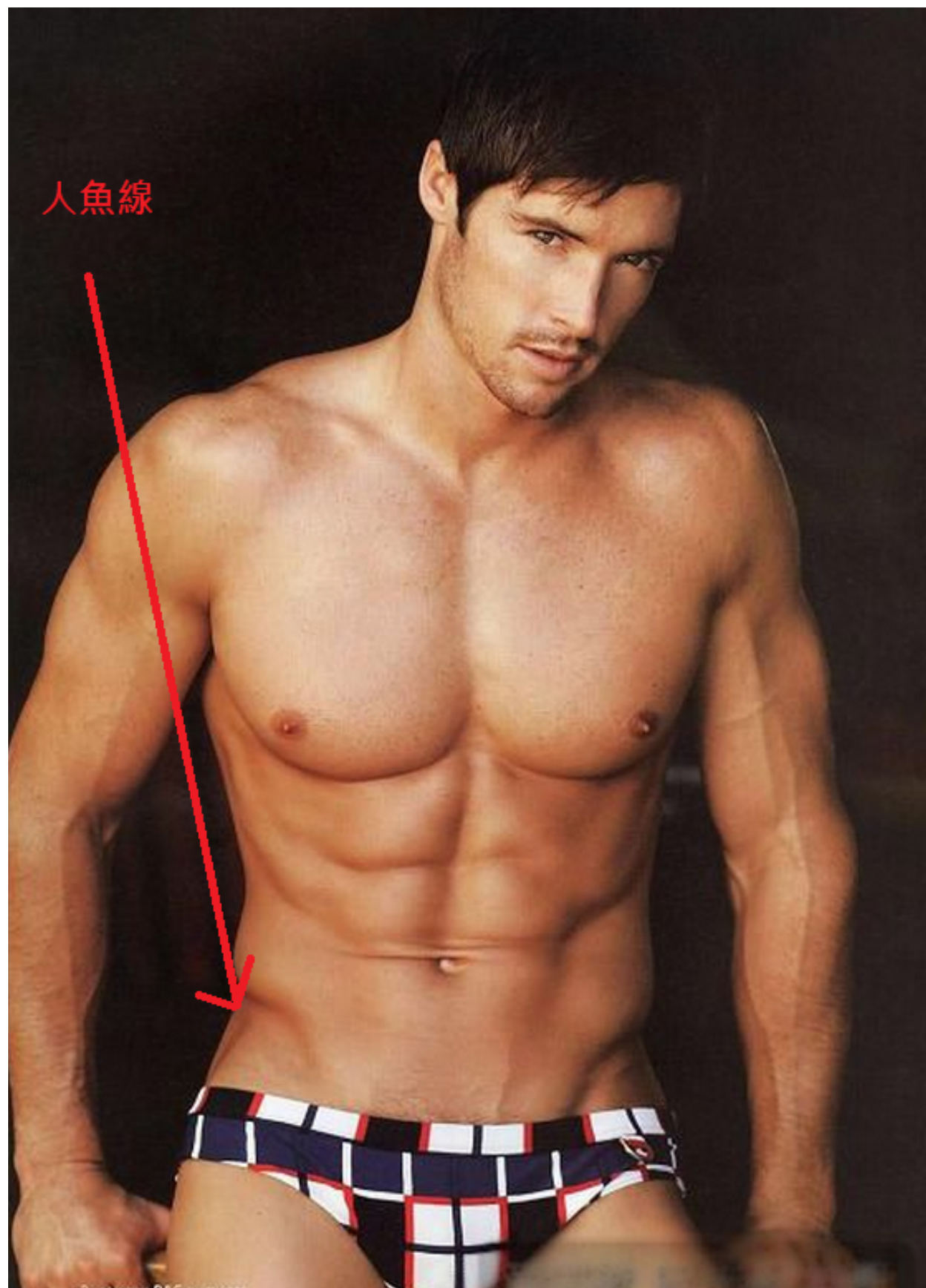
Chú thích:

(*) Đường nhân ngư là hai đường hình chữ V kéo dài từ hông xuống hạ bộ như hình:

Bộ đồ lót mà Duke mặc là kiểu này nha d(' +)

Dành cho những ai chưa biết về hình dạng đồng phục thủy thủ nữ sinh:

Tiểu Sa: Để bù đắp cho các độc giả phải chờ đợi mấy ngày nay, ta bù đắp cho m.n gấp đôi số lượng từ đó nha. Định cắt chương sau nghĩ tới các độc giả đói khát lại thôi:3 Không biết các vị có thỏa mãn không a?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-te-truc-ma>